

สำนักงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๒๘/๒๕๕๐

เป็นพิเศษ

วันอังคารที่ ๑๙ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

สำนักกรรมการประชุมและชวเลข
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

คณะกรรมการตรวจแล้ว วันที่ ๓ เดือน สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

สภารับรองในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๔๓/๒๕๕๐ เป็นพิเศษ วันเสาร์ที่ ๑๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

สารบัญ

รายงานการประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ

ครั้งที่ ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

วันอังคารที่ ๑๙ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ณ ตึกรัฐสภา

หน้า

ระเบียบวาระที่ ๑	เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ไม่มี	
ระเบียบวาระที่ ๒	รับรองรายงานการประชุม ไม่มี	
ระเบียบวาระที่ ๓	เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว	๑
	- ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ซึ่งคณะกรรมการ ยกร่างรัฐธรรมนูญจัดทำเสร็จแล้ว (เป็นการพิจารณาต่อจากการประชุม สภาร่างรัฐธรรมนูญครั้งที่แล้ว)	
	<u>ผู้อภิปราย</u>	
	- นายวิชัย เรืองเรืองกุลฤทธิ	๒, ๓๐๔
	- พลเรือเอก พีรศักดิ์ วัชรมูล	๔
	- รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง	๔, ๑๓, ๑๗, ๑๙, ๒๒-๒๔, ๒๖, ๓๙, ๔๑, ๔๒, ๔๖, ๔๗, ๔๘, ๔๙, ๕๙-๖๑, ๖๕, ๗๒-๗๓, ๘๓, ๙๖-๙๘, ๑๑๑, ๑๑๖, ๑๒๒, ๑๒๓, ๑๖๘-๑๖๙,

หน้า

	๒๐๘, ๒๑๘, ๒๑๙, ๒๓๑, ๒๓๓, ๒๔๒, ๒๔๓, ๒๕๑, ๒๖๕, ๒๗๗, ๒๘๐-๒๘๑, ๒๘๓, ๒๘๔, ๒๙๔, ๒๙๕, ๒๙๘, ๓๐๒-๓๐๔
- นายสวิง ตันนฤต	๔, ๒๕, ๓๕, ๕๖, ๖๙, ๙๑, ๒๑๒, ๒๑๓, ๒๑๕, ๒๑๖, ๓๐๘
- นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย	๗, ๑๙, ๒๔, ๒๗, ๓๐, ๓๑, ๓๖, ๔๔, ๔๘, ๕๗, ๙๒-๙๕, ๑๑๖, ๑๒๒, ๑๓๒-๑๓๓, ๒๐๗, ๒๓๕, ๒๖๘, ๒๘๘-๒๙๐, ๒๙๔, ๓๐๖
- นายพิสิฐ ลีธรรม	๘, ๑๕, ๒๒, ๒๕, ๒๖, ๕๘, ๖๗, ๙๘, ๑๐๑-๑๐๖
- นายอัครพร จารุจินดา	๑๖, ๑๘, ๒๙, ๓๐, ๓๑, ๓๒, ๓๘, ๖๒, ๖๘, ๗๑, ๗๔, ๗๘, ๘๑, ๘๕, ๘๗, ๑๒๓, ๑๓๕, ๑๓๗, ๑๕๖-๑๕๗, ๑๖๖, ๑๖๗, ๑๘๑, ๒๐๙-๒๑๑, ๒๑๙, ๒๒๐, ๒๓๐, ๒๓๒, ๒๓๓, ๒๓๕-๒๓๖, ๒๔๔, ๒๔๘, ๒๔๙, ๒๕๑, ๒๗๒-๒๗๔, ๒๗๗, ๒๘๒, ๒๘๓, ๒๙๗

หน้า

- ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ ๑๙, ๔๕, ๔๖, ๔๗, ๔๙,
๑๑๑-๑๑๕, ๑๑๖, ๑๑๗,
๑๕๐, ๑๕๑, ๑๕๒,
๒๖๑-๒๖๓, ๒๙๖, ๒๙๙,
๓๐๒, ๓๐๖
- นายประวิทย์ อัครชิโนเรศ ๒๐, ๔๒, ๗๕, ๘๒, ๘๓,
๑๓๙-๑๔๒, ๑๔๖-๑๔๙,
๑๕๑, ๑๕๒, ๑๖๗
- นายเกียรติชัย พงษ์พานิชย์ ๒๑, ๑๙๔-๑๙๗, ๒๐๑,
๓๐๕, ๓๐๖
- นางมณญศรี โชติเทวัญ ๒๗, ๓๑, ๘๐, ๒๓๕,
๒๖๙, ๒๗๑, ๒๗๒
- นายศักดิ์ชัย ชุ่มจิตติกุล ๓๒, ๓๔, ๓๘, ๓๙, ๔๗,
๕๑, ๑๓๗, ๑๕๒, ๑๖๖,
๒๓๓, ๒๓๔, ๒๓๗, ๓๐๗
- นายเศวต ทินกุล ๓๔, ๕๔-๕๕, ๗๗,
๘๑-๘๒, ๘๕-๘๖,
๑๒๐-๑๒๑, ๑๒๗-๑๒๘,
๑๓๖, ๒๓๖, ๒๓๘, ๒๓๙,
๒๕๑, ๒๕๒
- นายมานิจ สุขสมจิตร ๓๕, ๓๘
- นายสมเกียรติ รอดเจริญ ๓๖, ๔๘, ๕๑, ๙๘,
๙๙-๑๐๑, ๒๐๔,
๒๙๐-๒๙๒
- นายจรัญ ภัคดีธนากุล ๓๙, ๔๑, ๔๔
- นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ ๕๐-๕๑, ๕๒, ๒๐๖,
๒๕๕, ๒๕๖-๒๕๗, ๒๘๔

หน้า

- นายวัชรนา หงส์ประภัสร์ ๕๓, ๗๑, ๘๐, ๑๒๘,
๑๒๙, ๑๒๙, ๑๓๒, ๑๓๔,
๑๓๕, ๑๓๖, ๑๘๘, ๓๐๔,
๓๐๕
- นายกฤษฏา ให้วัฒนานุกูล ๕๘, ๕๙, ๖๔, ๗๔, ๘๕
- นายสมยศ สมวิวัฒน์ชัย ๖๒, ๖๗, ๖๘
- นายวินัส ม่านมุงศิลป์ ๖๕-๖๗, ๑๓๘, ๑๗๐,
๑๗๑, ๑๗๕, ๑๗๙, ๑๘๘,
๒๔๘, ๒๔๙, ๒๕๑
- นายวิททยา บริบูรณ์ทรัพย์ ๗๐, ๗๕-๗๖, ๘๐, ๑๗๗,
๑๗๙, ๑๘๑, ๑๘๒, ๑๘๗,
๑๘๙, ๑๙๑, ๑๙๒
- นายคมสัน โพธิ์คง ๘๗-๙๑, ๑๒๓, ๑๒๔,
๑๙๑, ๒๙๗
- นายชูชัย ศุภวงศ์ ๑๐๖-๑๑๐, ๑๑๔, ๑๑๖,
๑๒๒
- นายวุฒิชชาติ กัลยาณมิตร ๑๑๙
- นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง ๑๒๔, ๑๒๕-๑๒๗,
๑๓๑-๑๓๒, ๑๓๕, ๑๓๖,
๑๓๗, ๑๖๖, ๑๘๙, ๑๙๐,
๒๕๓-๒๕๕, ๒๕๘
- ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิติพันธุ์ เชื้อบุญชัย ๑๒๙, ๑๓๐
- นายปริญญา ศิริสารการ ๑๔๒-๑๔๔, ๑๕๐, ๑๖๗,
๒๒๗-๒๒๘, ๒๒๙, ๒๓๐,
๒๔๐-๒๔๑, ๒๖๐-๒๖๑
๒๖๓-๒๖๔
- นางสาวอาภา อรรถบูรณ์วงศ์ ๑๔๔-๑๔๕

หน้า

- นายวิจิตร วิชัยสาร	๑๔๖, ๑๔๙, ๑๕๐
- นายอรรถครีตน์ รัตนจันทร์	๑๕๓-๑๕๖, ๑๕๗, ๒๘๕, ๒๘๘
- นายหลักชัย กิตติพล	๑๕๙-๑๖๒, ๑๖๓, ๒๐๑, ๒๔๘
- นายปกรณ์ ปรียากกร	๑๖๒-๑๖๓, ๒๘๔, ๒๘๕-๒๘๗
- รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช	๑๗๑-๑๗๕, ๑๘๑, ๑๙๙-๒๐๐
- ศาสตราจารย์พิเศษวิชา มหาคุณ	๑๗๕, ๑๗๖, ๑๘๖, ๑๙๐, ๒๙๕
- นายชาติชาย เจียมศรีพงษ์	๑๗๖
- นายอุทิศ ชูช่วย	๑๗๘
- รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ตันไชย	๑๘๒, ๑๘๔, ๑๙๗-๑๙๘, ๒๐๐, ๒๐๑
- นายสนั่น อินทรประเสริฐ	๑๘๔-๑๘๖
- นายธงทอง จันทรางศุ	๑๙๒-๑๙๔, ๒๖๗
- นายวิทยา คชเชื่อน	๑๙๘, ๒๔๔
- นายสว่าง ภูพัฒน์วิบูลย์	๒๑๑-๒๑๒, ๒๒๗
- นายวิทยา งานทวี	๒๑๔, ๒๑๕, ๒๑๖, ๒๑๗, ๒๑๘, ๒๑๙, ๒๓๒
- นายรัฐ ชุกกลิน	๒๒๐-๒๒๑, ๒๔๕
- นายไอรส วงษ์สิทธิ์	๒๒๒-๒๒๓
- นายธวัช บวรวิชัยกูร	๒๒๓, ๒๒๔, ๒๒๕, ๒๒๖, ๒๒๘, ๒๒๙, ๒๓๑, ๒๔๖, ๒๕๓
- นายไพโรจน์ พรหมสาสน์	๒๒๖-๒๒๗

หน้า

- นายไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์	๒๔๑, ๒๔๒, ๒๕๘-๒๖๐, ๒๗๐, ๒๗๑
- นายอภิชาติ ดำดี	๒๖๕-๒๖๗, ๒๖๘
- นายชวลิต หมื่นนุช	๒๖๙, ๒๗๐
- นายสมชัย ฤชุพันธุ์	๒๗๕
- นางสาวอลิสา พันธุ์ศักดิ์	๒๗๖-๒๗๗
- นางกรรณิการ์ บรรเทิงจิตร	๒๗๘-๒๘๐
- นายประพันธ์ นัยโกวิท	๒๙๒-๒๙๔
- นายศิวะ แสงมณี	๓๐๐
- นายการุณ ไสงาม	๓๐๐-๓๐๒

รายชื่อสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญที่มา ลา ขาด ในการประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ

ครั้งที่ ๒๘ / ๒๕๕๐

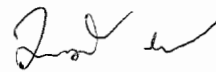
วันอังคารที่ ๑๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐

ลำดับที่	ชื่อ - ชื่อสกุล	มา	ลา	ขาด
๑.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนก โตสุรัตน์	✓		
๒.	นางกรรณิการ์ บรรเทิงจิตร	✓		
๓.	นายกฤษฎา ให้วฒนาบุญ	✓		
๔.	นายกล้าณรงค์ จันทิก	✓		
๕.	นายการุณ ไสงาม	✓		
๖.	รองศาสตราจารย์กิตติ ตีระเศรษฐ์	✓		
๗.	ศาสตราจารย์เกริกเกียรติ พิพัฒน์เสรีธรรม	✓		
๘.	นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์	✓		
๙.	นายคมสัน โพธิ์คง	✓		
๑๐.	นายจรัญ ภัคดีธนากุล	✓		
๑๑.	ศาสตราจารย์จรัส สุวรรณมาลา	✓		
๑๒.	นายจตุตินันท์ ภิรมย์ภักดี	✓		
๑๓.	ศาสตราจารย์เจริญศักดิ์ โจรนฤทธิ์พิเชษฐ์	✓		
๑๔.	รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง	✓		
๑๕.	นายช.ชัยนาท ศรีเสมาเมือง	✓		
๑๖.	นายชรินทร์ บัวประเสริฐ	✓		
๑๗.	นายชวลิต หมีนหนู	✓		
๑๘.	นายชาติชาย เจียมศรีพงษ์	✓		
๑๙.	นายชาติชาย แสงสุข	✓		
๒๐.	นายชาติ กางอิม	✓		
๒๑.	นายชำนาญ ภูวิลัย	✓		
๒๒.	นายชูชัย ศุภวงศ์	✓		
๒๓.	นายโชคชัย อักษรนันท์	✓		
๒๔.	ศาสตราจารย์ไชยยศ เหมะรัชตะ	✓		
๒๕.	รองศาสตราจารย์ดวงสุดา เตโชติรส	✓		
๒๖.	นายเดโช สนวนานนท์	✓		
๒๗.	นายธนพิชญ์ มูลพฤกษ์	✓		
๒๘.	พลตำรวจโท ธรรมนิตย์ ปิตะนีละบุตร	✓		
๒๙.	นายธวัช บวรวิชัยกุล	✓		

ลำดับที่	ชื่อ - ชื่อสกุล	มา	ลา	ขาด
๓๐.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์อติพันธ์ เชื้อบุญชัย	✓		
๓๑.	นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง	✓		
๓๒.	รองศาสตราจารย์นครินทร์ เมฆไตรรัตน์	✓		
๓๓.	นายหรณัติ เศรษฐบุตร	✓		
๓๔.	นายนิตย์ วัจวิวัฒน์	✓		
๓๕.	นายนิมิตร ชัยจิระธิกุล	✓		
๓๖.	นายนุรักษ์ มาประณีต	✓		
๓๗.	นายปกรณ์ ปรียากร	✓		
๓๘.	นายประดิษฐ์ เหลืองอร่าม	✓		
๓๙.	นายประพันธ์ นัยโกวิท	✓		
๔๐.	นายประวิทย์ อัครชิโนเรศ	✓		
๔๑.	นายประสงค์ พิฑูรกิจจ่า	✓		
๔๒.	นายปริญญา ศิริสารการ	✓		
๔๓.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณราย แสงวิเชียร	✓		
๔๔.	นางสาวพวงเพชร สารคุณ	✓		
๔๕.	นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ	✓		
๔๖.	นายพิสิฐ ลี้อาธรรม	✓		
๔๗.	พลเรือเอก พีรศักดิ์ วัชรมูล	✓		
๔๘.	นายไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์	✓		
๔๙.	นายไพโรจน์ พรหมสาส์น	✓		
๕๐.	นายมนตรี เพชรขุ้ม	✓		
๕๑.	นางมณฑุศรี โชติเทวัญ	✓		
๕๒.	นายมานิจ สุขสมจิตร	✓		
๕๓.	พลตำรวจเอก มีชัย นุกูลกิจ	✓		
๕๔.	นายรัฐ ชุกกลิ่น	✓		
๕๕.	รองศาสตราจารย์รุจิรา เตชางกูร	✓		
๕๖.	นายไอรส วงษ์สิทธิ์	✓		
๕๗.	นายวัชรา หงส์ประภัสร์	✓		
๕๘.	นายวิชัย รูปขำดี		✓	
๕๙.	นายวิชัย เรืองเรืองกุลฤทธิ	✓		
๖๐.	นายวิชัย ศรีขวัญ	✓		
๖๑.	ศาสตราจารย์พิเศษวิชา มหาคุณ	✓		
๖๒.	นายวิฑธยา บริบูรณ์ทรัพย์	✓		
๖๓.	นายวิฑธยา คชเชื่อน	✓		

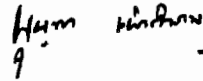
ลำดับที่	ชื่อ - ชื่อสกุล	มา	ลา	ขาด
๖๔.	นายวิทยา งานทวี	✓		
๖๕.	นายวิวัฒน์ บุญญสถิตย์	✓		
๖๖.	นายวีหนัส ม่านมุงศิลป์	✓		
๖๗.	นายวุฒิชชาติ กัลยาณมิตร	✓		
๖๘.	รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ตันไชย	✓		
๖๙.	รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช	✓		
๗๐.	นายศักดิ์ชัย อุ่ณจิตติกุล	✓		
๗๑.	นายศักดิ์นรินทร์ เชื้อนออัน	✓		
๗๒.	นายศิวะ แสงมณี	✓		
๗๓.	นายเสวต ทินกุล	✓		
๗๔.	นางสดศรี สัตยธรรม	✓		
๗๕.	นายสนั่น อินทรประเสริฐ	✓		
๗๖.	นายสมเกียรติ รอดเจริญ	✓		
๗๗.	ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์	✓		
๗๘.	นายสมชัย ฤชุพันธุ์		✓	
๗๙.	นายสมยศ สมวิวัฒน์ชัย	✓		
๘๐.	นายสวัสดิ์ โชติพานิช	✓		
๘๑.	นายสว่าง ภูพัฒน์วิบูลย์	✓		
๘๒.	นายสวิง ตันอุต	✓		
๘๓.	นายสามขวัญ พนมขวัญ	✓		
๘๔.	นายสุนทร จันทร์รังสี	✓		
๘๕.	นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย	✓		
๘๖.	นายสุรพล พงษ์ทัตศิริกุล	✓		
๘๗.	นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์	✓		
๘๘.	นายเสรี นิมะยุ	✓		
๘๙.	นายเสรี สุวรรณภานนท์	✓		
๙๐.	นายหลักชัย กิตติพล	✓		
๙๑.	นายอนุศาสน์ สุวรรณมงคล	✓		
๙๒.	นายอภิชาติ ดำดี	✓		
๙๓.	นายอรรถรัตน์ รัตนจันทร์	✓		
๙๔.	นายอรัญ ธรรมโน		✓	
๙๕.	นางสาวอลิสรา พันธุ์ศักดิ์	✓		
๙๖.	นายอัศววิทย์ สุมาวงศ์	✓		

ลำดับที่	ชื่อ - ชื่อสกุล	มา	ลา	ขาด
๙๗.	นางอังคณา นีละไพจิตร	✓		
๙๘.	นางสาวอาภา อรรถบุรณวงศ์	✓		
๙๙.	นายอุทิศ ชูช่วย	✓		
๑๐๐.	นายโอกาส เตพละกุล		✓	
	รวม ๑๐๐ คน	๙๖	๔	-

(นางสาววรรณภัสสร รุจิกุลสิริ)

บุคลากร ๖

(นางบุญพา เผ่าสำราญ)

ผู้อำนวยการกลุ่มงานทะเบียนประวัติและสถิติ

รายงานการประชุมสภาาร่างรัฐธรรมนูญ

ครั้งที่ ๒๘ /๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

วันอังคารที่ ๑๙ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๕๐ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม ๙๖ คน

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านสมาชิก
ที่เคารพครับ ขณะนี้มีสมาชิกมาลงชื่อประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอเปิดการประชุม
เพื่อดำเนินการประชุมตามระเบียบวาระ

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ไม่มีนะครับ

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุม ไม่มีนะครับ

ระเบียบวาระที่ ๓ เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว
ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช... ซึ่งคณะกรรมการยกร่าง
รัฐธรรมนูญจัดทำเสร็จแล้ว

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่นะครับ

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ในวันนี้เป็นการ
พิจารณาต่อจากการประชุมสภาาร่างรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ ๒๗/๒๕๕๐ วันจันทร์ที่
๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๐ ซึ่งที่ประชุมได้พิจารณาจนจบมาตรา ๘๒ ดังนั้น ผมขอดำเนินการ
ต่อนะครับ ในมาตรา ๘๓ เรียนท่านสมาชิกว่า เนื่องจากวันพรุ่งนี้นี้จะพัก ๑ วัน
เพราะว่าสภานิติบัญญัติแห่งชาติจะต้องประชุมนะครับ ในห้องประชุมนี้ ที่นี้ในโอกาส
ที่พักนั้น ผมได้เรียนขอความกรุณากลุ่มต่าง ๆ นะครับ แล้วก็ได้ประสานกับทาง
คณะกรรมการยกแล้ว เข้าใจว่า ท่านจะวางตั้งแต่เก้าครั้งนะครับ ก็ได้ประสานกับ
ท่านนะครับ คงมีเวลาประมาณสองชั่วโมงครึ่งหรืออย่างไรนี้ใช่ไหม ท่านใช้ทั้งวันหรือ

ไหนดวันนั้นบอกท่านจะประชุมบาย ๗ กลุ่มที่จะไปคุยกับท่าน ไม่มี เห็นเมื่อคืนนี้ยังมีการติดต่อกันอยู่นะ ขออนุญาตท่านประสานคุยกัน เพราะบางเรื่องท่านตกลงข้างนอกได้นะครับ เพราะว่าพูดกันในที่ประชุมเมื่อวานนี้นะครับ ว่า จะไปคุยข้างนอก เสร็จแล้วเรียบร้อยก็ค่อยเอาเข้ามาในบางเรื่อง ที่ไม่ใช่เรื่องหลักที่จะต้องมาถกกันในสภา เป็นเรื่องแก้ไขบางที่เกี่ยวกับถ้อยคำต่าง ๆ ที่ได้คุยว่า พยายามประสาน เพราะพรุ่งนี้เราไม่มีประชุมแล้วเนื่องจากพรุ่งนี้ไม่ประชุม วันนี้ เนื่องจากตามตารางการทำงานของเรายังมีความล่าช้าอยู่ ตามที่คาดการณ์ไว้วันนี้นะครับ ยังไม่เข้าไป เพราะฉะนั้นอาจจะดีกนิดหนึ่ง เพราะว่าพรุ่งนี้จะหยุดนะครับ แล้วก็เสาร์ อาทิตย์ ต้องสำรวจตามที่เคยเรียนท่านไว้แล้วนะครับ เชิญท่านวิชัยครับ ว่าอย่างไรครับ

นายวิชัย เรื่องเรียงกฤษฎี : ท่านประธานสภาที่เคารพครับ กระผม วิชัย เรียงเรียงกฤษฎี สสร. หมายเลข ๐๕๙ ครับ ในเรื่องการตกลงกันนอกรอบ ท่านครับ ผมคิดว่า อยากจะเรียนเสนออย่างนี้ครับว่า อย่างน้อยที่สุด ผู้ซึ่งแปรญัตติ ท่านครับ น่าจะต้องมีส่วนร่วมด้วย บางประการ บางครั้งบางคราวนี้ ตกลงกันแล้วในที่ประชุมว่า อย่างนั้น แต่จริง ๆ นี้ผู้แปรญัตติไม่มีส่วนได้รับทราบนะครับ ก็มีปัญหาในเรื่องการแปรญัตตินะครับ ก็อยากจะกราบเรียนว่า ถ้าจะตกลงกันนอกรอบ ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตามครับ ควรที่จะให้ผู้ซึ่งแปรญัตตินั้นได้รับรู้ รับทราบด้วย เพราะเขาเป็นคนแปรญัตตินั้นประการที่ ๑

ประการที่ ๒ ผู้แปรญัตติทุกคณะก็ควรน่าจะต้องได้รับการอภิปรายเป็นไปตามลำดับ ไม่ใช่บางครั้งบางคราวผู้ซึ่งไม่ได้แปรญัตติก็อภิปราย ทำให้เสียเวลา ซ้ำซากอยู่นั้นแหละ กระผมจึงกราบเรียนว่า ตรงนี้น่าจะต้องพิจารณาด้วยนะครับ เมื่อวานนี้ กระผมได้ยกมือถึง ๒ ครั้ง ก็ไม่ได้รับการให้อภิปรายใน ๒ ประเด็นหลัก ๆ ก็กราบเรียนว่า ก็มองหันไปดูสมาชิกท่านอื่น บางท่านนี้ก็ไม่ได้มีหน้าที่ ไม่ได้ยื่นแปรญัตติก็อภิปรายก็กลับไปกลับมา ทำให้เสียเวลา ตรงนี้กระผมอยากจะกราบเรียนต่อท่านประธานครับว่า ขอได้โปรดพิจารณาด้วย ในประเด็นที่กระผมได้นำกราบเรียน เรื่องที่สำคัญยิ่งเราพูดกันมาสองสามครั้ง ในเรื่องตกลงกันนอกรอบนะครับ เพราะว่าบุคคลที่ยื่นแปรญัตตินั้น ไม่ได้

มีส่วนร่วมนะครับ ในการที่จะขอเลื่อนก็ดี ขอโยงไปมาตราใดก็ดี ก็กราบขอสิทธิที่มีให้กับ ผู้ซึ่งขอขึ้นแปรญัตติด้วย ท่านประธานครับ ขอขอบคุณครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ขอขอบคุณครับ ประเด็นนี้ค่อนข้างจะดีนะครับ คืออย่างนี้ครับ ในเอกสารที่มีอยู่ในเล่มเขียวเนี่ยะครับ จะใส่ชื่อหัวหน้ากลุ่มเอาไว้ เพราะฉะนั้นทางผมก็ไม่ทราบนะครับ ก็พยายาม อย่างสมมุติ ว่า หัวหน้ากลุ่มชื่อ ก ก็บอกว่า กลุ่ม ก นี้ ใครเป็นเจ้าของก็ต้องให้เจ้าของอภิปราย เราก็ไม่ทราบนะครับ เราก็ไปเรียกหัวหน้ากลุ่ม เพราะฉะนั้นขอความกรุณา เวลาไปลง หัวหน้ากลุ่ม แล้วใครเป็นเจ้าของญัตตินี้ หัวหน้ากลุ่มต้องประสานให้เขาพูดก็แล้วกัน นะครับ ซึ่งเดี๋ยวทางท่านเสรี ท่านเช็ก (Check) ไว้ทีหนึ่งแล้ว เดี่ยวคงได้ว่า ใครเป็นผู้แปร ที่แท้จริงนะครับ ถึงตอนนั้น ก็ทางฝ่ายข้างบนนี้อาจจะทราบ ตอนนี้อยู่ตามเอกสารเล่มเขียว จะมีชื่อเฉพาะหัวหน้ากลุ่ม ก็ขอความกรุณาหัวหน้ากลุ่มประสานกับผู้แปรให้ดี จะได้ ไม่เกิดปัญหาอย่างที่ท่านวิชัยพูดนะครับ ขอเข้าสู่เรื่องเลยนะครับ ท่านกรรมาธิการ พร้อมแล้วนะครับ ไปมาตรา ๘๓ ครับ เลขาคครับ

นายพิฑูร พุ่มหิรัญ (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการ สภาว่างรัฐธรรมนุญ) : มาตรา ๘๓ มีการแก้ไข มีกรรมาธิการขอสงวนความเห็น และผู้สงวนคำแปรญัตติ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ท่านครับ มาตราเนี่ยะครับ มีผู้เสนออยู่ ๑๐ ท่านนะครับ แล้วก็ในอนุ หรือวงเล็บต่าง ๆ นี้ ที่เสนอแปรญัตติ สงวนคำแปรเนี่ยะครับ ๒๘ อนุ แล้วเข้าใจว่า เดี่ยวต้องถามคณะกรรมการ เข้าใจว่า ต้องย้อนไปดูมาตรา ๗๗ (๑๐) กับ (๑๑) หรือเปล่าครับ แขนงไว้หรือเปล่าไม่ทราบ แขนงไว้เนี่ยะครับ ต้องดู เพราะฉะนั้นที่ต้องดูพร้อมกัน มาตราเนี่ยะคงใช้เวลามาก จะขอ รมัตระวังเรื่องเวลาหน่อยนะครับ ท่านใช้เวลา เนื่องจากมันมีหลายอนุ แล้วในบางอนุ บางที่ท่านแก้เพียงถ้อยคำในเรื่องอะไร ขอให้เข้าไป ตรงประเด็นของสิ่งที่ท่านแปรญัตติ เลยนะครับ ผมจะเริ่มไปตั้งเนี่ยะครับ ตั้งแต่ (๑) นะครับ เนื่องจากมีการแก้ไข (๑) มี ท่านวิชัย ท่านเจิมศักดิ์ ท่านสุรัชย์ เพราะฉะนั้นท่านวิชัย ใครจะเป็นผู้อภิปรายแทน

หรือเปล่าครับ มีหรือยังครับ ยังไม่มี ข้ามนไป ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ ใน (๑) ที่อาจารย์
แปร์ อ้อ ท่านครับ ขอเชิญท่านพีรศักดิ์ครับ

พลเรือเอก พีรศักดิ์ วัชรมูล : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม
พลเรือเอก พีรศักดิ์ วัชรมูล ในมาตรา ๘๓ นี้ ทางคณะของอาจารย์ชัยนี้ได้รับฟังคำชี้แจง
จากกรรมการยกกว้างแล้ว ก็ไม่ติดใจครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ขอบพระคุณครับ
ใช้ครับ ผู้แปรพอใจแล้วนะครับ ไปท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ (๑) ท่านครับ ช่วยใช้เวลา
ประหยัดกันหน่อยก็ดีครับ ขอขอบคุณครับ ท่านอาจารย์ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ อันนี้ คุณสวิงครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : พุดใช้ใหม่ครับ
เชิญครับ

นายสวิง ต้นอูด : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม สวิง ต้นอูด ครับ ใน (๑)
นะครับผม ทางกลุ่มเรานี้ นะครับ ได้ขอเสนอที่จะตัด คำว่า แบบเสรี ออกนะครับ ดังนั้น
ก็จะเติม คำว่า ระบบเศรษฐกิจที่ยั่งยืนและเป็นธรรม นะครับ ซึ่งผมคิดว่า เรื่องนี้นะครับ
จะมีความสำคัญอย่างยิ่งนะครับ เพราะว่าจริง ๆ แล้วนี้ ทำไมเราถึงขอตัด คำว่า แบบเสรี
ออกนะครับ ผมคิดว่า มีเหตุผลดังต่อไปนี้ นะครับ ประการที่ ๑ คำว่า แบบเสรี เป็นวิธีการ
ทำไมเราจะต้องเขียนระบบเศรษฐกิจที่เป็นวิธีการลงไป ในรัฐธรรมนูญด้วย ถ้าเราเขียน
ซึ่งเป็นเป้าหมาย ใ้ น่าจะดีกว่าใหม่ นะครับ เพราะว่าถ้าสมมุติเราเปลี่ยนนะครับ
จาก สนับสนุนระบบเศรษฐกิจที่ยั่งยืนและเป็นธรรม ลงไปนี้ ก็จะทำให้เราเปิดกว้างมาก
ยิ่งขึ้นว่า เราใช้ระบบเศรษฐกิจหลายรูปแบบก็ได้ นะครับ ในการที่จะพัฒนาประเทศ
ในการที่จะนำไปสู่ยั่งยืนและเป็นธรรม เพราะผมคิดว่า ระบบเศรษฐกิจที่ยั่งยืนและ
เป็นธรรมตอนนี้ นะครับ ไม่ว่าจะ เป็นองค์การสหประชาชาติก็ดี องค์การของโลกก็ดี หรือ
ประเทศต่าง ๆ ในทั่วโลกก็ดีนี้ ก็เน้นย้ำเรื่องนี้ว่า จะต้องพัฒนาระบบเศรษฐกิจที่ยั่งยืน
และเป็นธรรมนะครับ ทีนี้ถ้าเราเขียนแบบนี้ นะครับ ผมคิดว่าก็จะทำให้เราแคบไป
เพราะว่าคำว่า แบบเสรี นี้ ซึ่งไปเขียนในเชิงวิธีการ ดังนั้น ก็ขอเปลี่ยนให้เป็นในลักษณะที่
เป็นเป้าหมาย ซึ่งจะทำให้เรากว้างมากยิ่งขึ้น นะครับ อันนี้ ประการหนึ่ง นะครับ

ประการที่ ๒ นี่นะครับ ผมคิดว่า แต่ก่อนนี่นะครับ ผมคิดว่า เราก็ลอกกันมาเรื่องเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ แล้วผมก็คิดว่า กรรมาธิการก็คงจะต้องตอบว่า เรื่องนี้ก็เอามาจากรัฐธรรมนูญฉบับก่อน ๆ ที่เราเขียน คำว่า ระบบเศรษฐกิจแบบเสรี แต่เรื่องนี้นี่นะครับ สถานการณ์มันเปลี่ยนไปครับ เปลี่ยนไปก็เพราะว่า สมัยก่อนนี่ ผมคิดว่าเราอาจจะต้อง ที่เราเขียนเรื่องนี้นะครับ ในขณะที่สถานการณ์ของโลก ในช่วงของสงครามเย็น มีการแบ่งประเทศทั้งหลายออกไปหลายประเทศว่า ใครอยู่หัวไหน อย่างไร ดังนั้น การเขียนเรื่องนี้นี่นะครับ เพื่อที่จะเหมือนกับว่า รับรองว่าผมอยู่กับคุณนะ ผมเป็นพวกคุณนะ ผมไม่เบียดคุณนะครับ ดังนั้น ก็เลยถูกเขียนต่อ ๆ กันมาในรัฐธรรมนูญ ซึ่งผมก็คิดว่า เรื่องนี้สถานการณ์ถูกเปลี่ยนไปแล้ว หัวของโลกตอนนี้ก็ถูกสลายไปหลายหัวแล้วนะครับ หลายรูปแบบ และดังนั้นนี่นะครับ การที่จะยังเขียนเรื่องนี้อยู่ในรัฐธรรมนูญนี้ก็อาจจะไม่เหมาะสมตามสถานการณ์นะครับ ซึ่งผมคิดว่า อันนี้ก็จะทำให้เราสามารถที่จะใช้รูปแบบของการพัฒนาเศรษฐกิจได้อีกหลายแบบนะครับ

อีกประเด็นหนึ่งนะครับ ผมคิดว่า ถ้าเราเปิดในเรื่องเกี่ยวกับการเมืองให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น พรรคการเมืองในอนาคตอาจจะเสนอรูปแบบในเรื่องเกี่ยวกับทางด้านเศรษฐกิจอีกแบบหนึ่ง ในการที่จะไปสู่ความยั่งยืนและเป็นธรรม ดังนั้น การล็อก (Lock) ไว้ในรัฐธรรมนูญว่า จะต้องเป็นแบบเสรี ก็จะทำให้เราไม่สามารถที่จะก้าวหน้าไปสู่เรื่องเกี่ยวกับการเสนอในทางนโยบายทางด้านเศรษฐกิจ ที่ปรับปรุงไปกับการพัฒนาการต่าง ๆ ได้ ซึ่งผมคิดว่า อันนี้ เรื่องนี้สำคัญนะครับ

ประเด็นต่อมาจะครับ ผมคิดว่า ในมาตรา ๘๒ นะครับ ที่เมื่อวานนี้เราถกเถียงกันมาก ก็คือ เรื่องเกี่ยวกับแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง แนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงนี่นะครับ หลักที่สำคัญ ก็คือ ยั่งยืนและเป็นธรรม ผมคิดว่า ถ้าเราเขียนใน ๘๒ แบบนั้น และ ๘๓ นี่นะครับ เรามาเขียนคำว่า แบบเสรี คนทั้งหลายนี้ครับ เวลาเราไปรับฟังความคิดเห็น เขาก็บอกว่า มันเป็นการขัดกันอยู่แล้ว ผมคิดว่า โดยเจตนารมณ์ของคณะกรรมการครั้งก่อน ๆ นั้น ก็ย้ายตรงนี้ เพื่อไปไว้ตรงอื่น เพื่อไม่ให้ขัดกับตรงนี้ ซึ่งผมคิดว่าเป็นเรื่องที่อาจจะไม่เหมาะสมก็ได้จะครับว่า ถ้าจะแก้ไขปัญหาแบบนั้น ดังนั้น เพื่อที่จะให้มาตรา ๘๒ กับ ๘๓ ไปด้วยกันด้วยดีนี่นะครับ แล้วก็ให้ราบรื่น ผมคิดว่าถ้าเรา

ตัดคำว่า แบบเสรี ออก และเติมข้างหลังไปว่า จะสนับสนุนระบบเศรษฐกิจที่ยั่งยืน และเป็นธรรม นี้นะครับ โดยไปเน้นในเชิงเป้าหมายมากยิ่งขึ้น ก็จะทำให้รัฐธรรมนุญฉบับนี้นี้นะครับ เปิดกว้าง และมีความงดงามอย่างยิ่ง ขอพระคุณครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : เชิญท่านสุรชัยครับ
รู้สึกว่แก้เหมือนกันอยู่ชนิดหนึ่ง และเป็นธรรม เชิญเข้าประเด็นเลยนะครับท่าน

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ ผม สุรชัย
เลี้ยงบุญเลิศชัย สมาชิกสภาว่างรัฐธรรมนุญ ในฐานะผู้ขอแปรญัตติ มาตรา ๘๓ (๑) ครับ
เรียนท่านประธานครับว่า ประเด็นที่ผมขอแปรญัตติใน (๑) นี้ ผมขอแปรญัตติโดยเพิ่มเติม
คำว่า และเป็นธรรม ต่อท้ายเข้าไป สำเร็จรูปแล้วใน (๑) จะอ่านได้ใจความในตอนต้นว่า
สนับสนุนระบบเศรษฐกิจแบบเสรีและเป็นธรรม กราบเรียนอย่างนี้ครับว่า เหตุผลที่ผม
ต้องขออนุญาตแปรญัตติ โดยเพิ่มเติมคำว่า และเป็นธรรม เข้าไปนั้นนี้ เนื่องจากการค้าใน
ระบบเสรีนั้น เป็นที่เข้าใจว่า ก็คือ การค้าในระบบที่มีปรัชญาของการแสวงหากำไรสูงสุด
เป็นที่ตั้ง เมื่อเป็นเช่นนี้ เศรษฐกิจในระบบการค้าเสรีก็จะนำไปสู่การแข่งขันกัน
โดยไม่มีขอบเขตครับ ท่านประธานครับ แล้วก็จะตามมาด้วยการนำไปสู่ความขัดแย้ง
ในการแสวงหาซึ่งทรัพยากร ซึ่งวัตถุดิบ และในท้ายที่สุด ก็คือ ซึ่งกำไรสูงสุดที่
ผู้ประกอบการต้องการ เมื่อปรัชญาของการค้าแบบเสรีเป็นเช่นดังที่ผมได้กราบเรียน
ท่านประธานครับ ถ้าระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนั้น ปราศจากซึ่งการควบคุม ปราศจากซึ่ง
การกำกับ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรม ผลมันจะเกิดอะไรขึ้นครับ ท่านประธาน ผลที่จะ
เกิดขึ้น ก็คือ จะทำให้ก่อให้เกิดรายได้สำหรับผู้ประกอบการลงทุนเพียงกลุ่มเดียว
แต่ประชาชนจะยากจนลง เนื่องจากจะเกิดการถูกเอารัดเอาเปรียบจากการค้าแบบเสรี
แต่ปราศจากความเป็นธรรม ผมจะกราบเรียนอย่างนี้ครับว่า ท่านกรรมธิการยกกว้าง
ก็อาจจะชี้แจงผมว่า ในเรื่องของการค้าแบบเสรีและเป็นธรรมนี้ เราได้มีการเขียนอยู่แล้ว
ใน (๖) แต่ผมต้องขอกราบเรียนว่า ผมได้ขอแปรญัตติใน (๖) ไว้ด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้ข้อความ
ใน (๑) กับใน (๖) นั้น ไม่เกิดความซ้ำซ้อนกัน เหตุผลที่เห็นว่าควรที่จะเอาข้อความมา
รวมอยู่ใน (๑) นั้นนี้ เนื่องจากว่า (๑) เป็นอนุมาตราแรก อนุแรกของมาตรา ๘๓ ซึ่งเป็น
การวางหลักการในเรื่องของระบบเศรษฐกิจแบบเสรี เพราะฉะนั้นในเมื่อเราเริ่มต้นด้วย
แนวความคิดว่า นโยบายด้านเศรษฐกิจของประเทศไทยจะเป็นเศรษฐกิจแบบเสรี ผมเห็น
ว่า ควรจะพูดกันให้ชัดเจนเลยครับ ท่านประธานครับ ตั้งแต่ใน (๑) เลยว่า เสรีแบบไหนคือ

เสรีแบบที่เราต้องการ นั่นก็คือ เศรษฐกิจเสรีแบบเป็นธรรม ผมเรียนท่านประธานอย่างนี้ครับว่า เศรษฐกิจแบบเสรีนี้ แม้ทั่วโลกเขาจะใช้กัน แต่บทเรียนที่ได้มาจากการใช้ระบบเศรษฐกิจเสรีที่ทั่วโลกประจักษ์ขณะนี้ ก็คือ ก่อให้เกิดการเอาัดเอาเปรียบกัน โดยขาดปรัชญาเรื่องของความเป็นธรรม ที่จะต้องผดุงไว้ให้กับประชาชนทั้งประเทศ การค้าแบบเสรีนั้น มิใช่การค้าสำหรับคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ แต่ต้องเป็นการค้าที่ ก่อให้เกิดประโยชน์ และไม่ก่อให้เกิดการเอาัดเอาเปรียบจนเกินไป สิ่งที่จะทำให้การค้าแบบเสรี หรือระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนั้น มีความยั่งยืนได้ นั่นก็คือ เราต้องพัฒนาไปสู่การค้าแบบเสรีและเป็นธรรมด้วย ซึ่งทั้งหมดนี้จะสอดคล้องกับแนวความคิดที่เมื่อวานเราได้อภิปรายกันครับ ท่านประธานครับ ในมาตรา ๗๗ ก็คือ เรื่องของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เพราะฉะนั้นถ้าเราปรับเพิ่มถ้อยคำในมาตรา ๘๓ โดยการเพิ่มเรื่องของแนวคิดเรื่องเศรษฐกิจเสรีและเป็นธรรม ก็จะสอดคล้องกับเรื่องของแนวคิดเรื่องปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ที่เมื่อวานเราได้อภิปรายแล้ว ด้วยเหตุผลที่ผมกราบเรียน ผมจึงขอแปรญัตติ โดยเพิ่มเติมข้อความสั้น ๆ ครับ ใน (๑) ก็คือ รัฐจะสนับสนุนระบบเศรษฐกิจเสรีและเป็นธรรมครับ ขอขอบคุณครับ

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ขอขอบคุณครับ กรรมาธิการครับ ผมถามกรรมาธิการด้วยว่า แล้วยังรอไว้ คือ มาตรา ๗๗ (๑๐) และ (๑๑) จะพิจารณาตอนไหน ทางกรรมาธิการช่วยบอกด้วยนะครับ เวลาเขาเสนอ เห็นครับ ท่านกรรมาธิการครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลี้อาธรรม ครับ กระผมขออนุญาตตอบประเด็นแรก ที่ท่านประธานได้ถามขึ้นมาก่อนนะครับว่า ในการพิจารณาประเด็นเกี่ยวกับมาตรา ๗๗ นั้น จะไปไว้ที่ไหนครับ ซึ่งเมื่อวานนี้กระผมก็ได้หารือกับเพื่อน สสร. หลายท่านด้วยกัน ก็เห็นพ้องกันครับว่า ควรจะต้องมีการปรับถ้อยคำ ทั้งในมาตรา ๗๗ แล้วก็ในมาตรา ๘๓ จะมีตรงในส่วนที่ว่าด้วยการออมเพื่อชราภาพนี้ครับ เพื่อใช้ในยามชราหน้านี้ครับ ว่า จะให้มีการเพิ่มเติมถ้อยคำลงไปว่า ให้รวมไปถึงเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วย ขณะเดียวกันตรงมาตรา ๗๗

(๑๐) นี่นะครับ ก็จะมีการปรับถ้อยคำให้บอกว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐก็จะได้สิทธิประโยชน์
อย่างเหมาะสม -----

อันนี้เวิร์ดดิ้ง (Wording) นี้ ทางผู้ช่วยเลขานุการของกรรมาธิการก็จะร่างประเด็นให้ ซึ่งประเด็นที่ว่าเราไปมาตรา ๘๓ (๒) แล้วนี่ ก็คงจะพูดประเด็นนี้อีกที่หนึ่งนะครับ แต่ในช่วงต้นนี้ กระผมขออนุญาตที่จะตอบประเด็นที่ท่าน สสร. ได้อภิปรายไปเมื่อสักครู่นี้ในเรื่องเกี่ยวกับเศรษฐกิจเสรีนะครับว่า มีความเหมาะสมอย่างไรที่จะมีการใช้ถ้อยคำในรัฐธรรมนูญของเราฉบับนี้ กระผมขออนุญาตเริ่มต้น โดยทำความเข้าใจที่ท่านเห็นนะครับว่า จริง ๆ แล้วนี่ ในทางเศรษฐศาสตร์นะครับ ซึ่งในที่นี้ก็มีเพื่อน สสร. หลายท่านก็เป็นนักเศรษฐศาสตร์เหมือนกัน ก็คงจะเห็นด้วยกันนะครับว่า คำว่า เสรี นี้ ไม่มีที่ไหนที่เป็นเสรีอย่างแท้จริง แม้กระทั่งในประเทศที่เป็นทุนนิยมอย่างสุดโต่ง อย่างเช่น สหรัฐอเมริกาหรืออังกฤษนี่นะครับ เขาก็ยังมีกลไกในการดูแลประชาชนนะครับ มีกลไกในการกำกับมีการแทรกแซงของรัฐ มีการจะออกกฎหมาย ที่เรียกกันว่า แอนติทรัสต์ ลอว์ (Antitrust law) กฎหมายป้องกันการผูกขาดนะครับ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็ชี้ให้เห็นนะครับว่า จริง ๆ แล้วนี่ความเป็นเสรีอย่างสุดโต่งนี้ มันไม่มีที่ไหนในโลกนะครับ หรือแม้กระทั่งสิ่งที่เราเข้าใจกันในทางทฤษฎีที่ว่า ถ้าเสรีจะต้องเป็นระบบที่มีใครยาวสาวได้สาวเอาฉบับ เป็นระบบที่รัฐนี้จะเข้าไปดูแลคนจนไม่ได้ฉบับ ใครมีโถงใบใหญ่กว่า ก็จะสามารถรองรับน้ำได้ และรัฐก็ไม่จำเป็นต้องไปสนใจว่า ใครไม่มีโถง ก็ไม่ต้องไปรับน้ำจากฝน อย่างที่ท่านอดีตนายก็ได้เคยกล่าวไว้ฉบับว่า ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องของธรรมชาติฉบับ ซึ่งสิ่งนี้ผมคิดว่า ในทางเศรษฐศาสตร์ หรือว่าในทางวิชาการนี้ ไม่มีใครที่เห็นว่า เศรษฐกิจเสรีแบบสุดโต่งนี้มันเป็นจริงฉบับ ในทางปฏิบัติแล้วนี่ สุดท้ายทุกประเทศต้องพยายามจัดระบบสังคมนิยมระบบที่จะให้มีการดูแลประชาชน ดูแลผู้ด้อยโอกาสฉบับ ดูแลเอสเอ็มอีส์ (SMEs – Small and Medium Enterprises) ไม่ว่าจะป็นในญี่ปุ่น หรือในยุโรปฉบับ หรือในอเมริกา ก็มีการดูแลเรื่องคนกลุ่มน้อย เหล่านี้ เป็นต้น ลงไปในบทบัญญัติแห่งกฎหมายของเขา หรือว่าในระบบของการบริหารจัดการของเขาฉบับ เพราะฉะนั้นในเรื่องของการบริหารจัดการของรัฐ ในเรื่องนี้นะครับ ก็คงจะต้องเป็นเรื่องที่ว่า รัฐนี้จะต้องดูแลความเหมาะสมว่า จะเข้าไปแทรกแซงอย่างไรฉบับ ที่จะให้ประชาชนนี้ได้ประโยชน์สูงสุด เพราะว่า การที่ว่าเศรษฐกิจเสรีจะต้องมุ่งหากำไรสูงสุดนี้ จริง ๆ แล้วระบบผูกขาดนี้

ก็ต้องการมุ่งกำไรสูงสุด และกำไรสูงสุดที่น่าเกลียด น่าชังกว่าเศรษฐกิจเสรี เพราะเสรีก็คือ ยังเปิดให้คนอื่นมีโอกาสบ้าง แต่ระบบผูกขาดที่สุดท้าย ก็คือ มุ่งกำไรสูงสุดอยู่ดีนี่นะครับ ไม่เปิดโอกาสให้ใครต่อใครเข้ามามีบทบาท มีส่วนร่วมเลยนะครับ เพราะฉะนั้นจริง ๆ แล้วนี่ ความหมายของคำว่า เสรี ของเราในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ เราไม่ได้ต้องการที่จะประสงค์ให้บอกว่า รัฐนี้จะเปิดทางให้ใครมือยาวสาวได้สาวเอา หรือว่าบริษัทยักษ์ใหญ่เอาเปรียบบริษัทขนาดเล็ก หรือว่าให้ธุรกิจนี้เอาเปรียบผู้บริโภคคนละครับ จริง ๆ แล้วนี่นะครับ หลักปฏิบัติของรัฐ ก็คือ รัฐต้องดูแลให้เกิดการแข่งขันอย่างเป็นธรรมนะครับ เพื่อให้บริษัทขนาดเล็ก หรือว่าประชาชนนี้ได้รับผลนะครับ ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบ และทุกวันนี้เนี่ยนะครับ แม้กระทั่งบริษัทยักษ์ใหญ่ข้ามชาติทั้งหลายทั้งปวง ทุกวันนี้เนี่ยนะครับ ก็ต้องถูกกดดันให้มุ่งดูแลเรื่องสังคม ดูแลเรื่องของสิ่งแวดล้อม ที่เรียกกันว่า ทูปเปอร์ บอตทอมไลน์ (Trooper bottom line) นะครับ เราจะเห็นได้ว่าบริษัทในต่างประเทศทุกวันนี้เขาก็จะต้องพยายามดูแลในส่วนนี้ แน่นนอน บอตทอมไลน์ เขาก็ยังคงเป็นเรื่องกำไรอยู่ดี แต่เราก็จะต้องมีการดูแลว่า เขานี้ต้องดูแลเรื่องสิ่งแวดล้อม ไม่ให้ปล่อยมีก๊าซ (Gas) คาร์บอนไดออกไซด์ (Carbon Dioxide) เข้าไปในบรรยากาศมากเกินไปนะครับ หรือว่าเรื่องของการไม่เอาเปรียบลูกจ้าง เหล่านี้เป็นต้นนะครับ เพราะฉะนั้นประเด็นนี้ ผมขออนุญาตที่จะเรียนท่านกรรมาธิการ ที่ตั้งข้อสังเกตนี้ขึ้นมาครับว่า หลักของการบริหารประเทศนะครับ เราคงต้องดูความเหมาะสมในส่วนนี้ นะครับ แล้วก็ประเด็นเกี่ยวกับเรื่องความเสรี ไม่เสรีนี่นะครับ จริง ๆ แล้วมันก็มีข้อพิพาทที่เกิดขึ้นมากมายครับว่า ประเทศต่าง ๆ ที่ไม่เปิดให้มีการแข่งขันนี่นะครับ หรือว่าใช้ระบบของการ รัฐนี้เข้าไปจัดการ เข้าไปกำหนดมากเกินไป มันก็นำไปสู่ประโยชน์ที่จะตกอยู่กับคนกลุ่มน้อย ตกอยู่กับนายทุนนะครับ ตกอยู่กับผู้ที่ผูกขาด หรือผู้ที่ครอบครองตลาดอยู่แล้ว ไม่เปิดโอกาสให้บุคคลอื่นนี้เข้าไป -----

เพราะฉะนั้นผมก็คิดว่า รัฐธรรมนูญ ฉบับปี ๒๕๕๐ ที่เขียนเอาไว้ในครั้ง ในมาตรา ๘๗
 ๖๖ มาตรา ๘๗ ทั้งมาตรา ที่มีการย้ำในประเด็นนี้ในครั้ง ก็เป็นการเขียนที่เหมาะสม
 แล้วก็ในรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ นี้ เราก็ไม่ควรจะละเลยในประเด็นนี้ เพราะว่าประเด็นนี้
 มีความสำคัญต่อทิศทางในการลงทุน ทิศทางในการค้าของประเทศไทยในระยะข้างหน้า
 ในปีที่ผ่านมา เราคงจะทราบดีครับ ท่านผู้มีเกียรติครับ ว่า ประเทศไทยของเราได้รับ
 ผลกระทบจากปัญหาทางการเมืองในครั้ง ผลกระทบจากเศรษฐกิจที่ถดถอย จนกระทั่ง
 ประชาชนเกิดความเดือดร้อนกันไปทุกหย่อมหญ้า ทั้งที่ประเทศอื่น ๆ ในรอบข้างของเรา
 ๖๖ ๖๖ มีเศรษฐกิจที่ดีขึ้น ปีนี้เป็นปีที่เศรษฐกิจในยุโรป เศรษฐกิจในญี่ปุ่น หรือแม้กระทั่ง
 อเมริกาเองนี้ ก็ยังถือว่าไปได้ดี เศรษฐกิจในเอเชีย ไม่ว่าจะเป็นจีนในครั้ง ไม่ว่าจะเป็น
 มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย เวียดนาม อินเดีย ก็ไปได้ดีมาก ผู้ที่ประกอบการค้า
 การส่งออกนี้ ก็มีความเห็นพ้องกันครับว่า เพื่อนบ้านของเรานี้ไปได้ดีมาก มีแต่
 ประเทศไทยนี้ ที่ปีนี้เป็นที่เราย่ำแย่มาก เพราะผลพวงจากความไม่แน่นอนของภาวะ
 การเมืองของบ้านเรา และนโยบายของรัฐในครั้ง มีเรื่องหลายเรื่องที่ทำให้เกิดความ
 ๖๖ ๖๖ ไม่มั่นใจในการดำเนินการของรัฐในอนาคตในครั้ง ซึ่งก็เป็นเรื่องที่น่าเสียดายครับ
 อย่างมาตรการเรื่องของการที่เรามีการแก้กฎหมายเกี่ยวกับการค้าปลีก แก้กฎหมาย
 เกี่ยวกับธุรกิจคนต่างด้าวในครั้ง กฎหมายเกี่ยวกับการแปรรูปในครั้ง หรือเรื่องของ
 ๖๖ ๖๖ มาตรการของทางการ เกี่ยวกับเรื่อง ๓๐ เปอร์เซ็นต์ (Percent) ต่อการนำเข้าทุนในครั้ง
 หรือเรื่องของแม้กระทั่งที่เรามีการอภิปรายกันในเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ก็สร้างความฉงน
 ๖๖ ๖๖ สนเท่ให้ให้กับผู้ลงทุนไม่น้อยในครั้ง โดยเฉพาะชาวต่างประเทศ ว่า ประเทศไทยจะเดิน
 ๖๖ ๖๖ ไปสู่ทิศทางไหน เพราะฉะนั้นถ้าเกิดเราเขียนรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ นี้ แล้วก็กลับ คำว่า เสรี
 ๖๖ ๖๖ ออกจากรัฐธรรมนูญของเรานี้ ผมก็คิดว่า เป็นการย้ำเตือนให้เขาเห็นครับว่า เอ๊ะ ของเรา
 ๖๖ ๖๖ จะเดินไปสู่ทิศทางที่ปิดประเทศหรือเปล่า ผมคิดว่า ประเด็นนี้เป็นประเด็นที่น่าจะต้องเอา
 ๖๖ ๖๖ ใจใส่ครับว่า มันจะคุ้มหรือเปล่าที่เราจะไปให้เกิดความรู้สึกกันแบบนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 ๖๖ ๖๖ ในช่วงหลังของเรานี้ในครั้ง ที่เรามีการปฏิวัติรัฐประหารที่ดี เรื่องของการอายุตัดทรัพย์ที่ดี
 ๖๖ ๖๖ ในครั้ง สิ่งเหล่านี้ในครั้ง ก็เป็นสิ่งที่ทำให้เขาที่มีความรู้สึกไม่ค่อยมั่นใจพอสมควร

เพราะฉะนั้นผมก็อยากจะขอเรียนว่า เรื่องอันนี้นะครับ มันมีผลต่อความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยในอนาคต ถ้าเกิดการค้า การลงทุนของเราฝืดเคือง เพราะว่าเขามีความมั่นใจในประเทศอื่น ๆ รอบข้างมากกว่า แม้กระทั่งเวียดนาม ฟิลิปปินส์ หรืออินโดนีเซีย ซึ่งเมื่อก่อนหน้านี้ก็เจอปัญหาการเมืองนะครับ แต่ช่วงหลังเขาก็ปรับเนื้อปรับตัวดีขึ้น ถ้าประเทศของเรานี้ครับ มีการปรับเปลี่ยนกฎหมาย โดยเฉพาะรัฐธรรมนูญปี ๒๕๕๐ นี้นะครับ โดยลบ คำว่า เสรี ออกนี้ครับ ผมก็อยากจะขออนุญาตที่จะย้าเตือนนะครับว่า เราคงจะได้รับผลกระทบพอสมควรนะครับ ยากแก่การที่เราจะไปชี้แจง แล้วก็ทำให้ความสามารถในการแข่งขันของเรากับนานาประเทศก็จะเสื่อมถอยลงไปได้ครับ ก็ขออนุญาตที่จะกราบเรียนในประเด็นที่ท่านได้ยกขึ้นมาจะครับ สำหรับเรื่องของความเป็นธรรมนั้นครับ แนนอน ประเด็นนี้ ก็เป็นประเด็นหนึ่งที่กรรมการก็ได้มีการพิจารณาแล้วก็ได้มีการใส่ไปแล้วในวรรคหกนะครับ ที่ว่า จะให้มีการแข่งขันอย่างเสรีและเป็นธรรม ป้องกันการผูกขาด เพราะฉะนั้นก็เป็นสิ่งที่เราเห็นด้วยกันครับ ขอขอบคุณมากครับ

นายธนิต เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : อย่างนี้นะครับ ท่านตอบในเรื่องวรรคหนึ่งนะครับ ตกกลงให้เข้าเป้าเลยนะครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ เดี่ยวจะถามท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ ท่านสุรัชย์ ว่า ตกกลง ไม่ตกกลง แล้วเดี่ยวจะได้ให้เพื่อนสมาชิกตัดสิน

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผม เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง นะครับ ผมเข้าเป้าครับ คือ ผมเห็นด้วยกับกรรมการนะครับว่า ต้องคงไว้ซึ่ง คำว่า เศรษฐกิจแบบเสรี ผมเป็นนักเศรษฐศาสตร์ ผมเห็นด้วย และที่ท่านบรรยายมาเนี่ย ผมเห็นด้วยทั้งหมด ผมคิดว่า คุณสุรัชย์ก็มีเหตุผล ที่ขอเติมคำว่า และเป็นธรรม เพราะว่าระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนี้มันตีความได้เยอะ แล้วมันก็สุดโต่ง ผมก็ไม่ต้องพูดซ้ำ ผมคิดว่า คุณสุรัชย์มีเหตุผล เพราะฉะนั้นส่วนของผมเนี่ยผมจะถอน แต่ขอสนับสนุนคุณสุรัชย์ ที่ใส่เข้าไปว่า เสรีและเป็นธรรม ทีนี้ท่านดูให้ดี ถ้าท่านดูที่กรรมการแก่นะครับ กรรมการไม่ได้ใช้ร่างเดิมนะครับ กรรมการมีแก้หลายจุด กรรมการได้แก้ไข คำว่า และสนับสนุนให้มี ให้ส่งเสริม ให้มี เปลี่ยนเป็น ตัดตรงนี้หมด ส่งเสริมการพัฒนา

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

เบญจมาภรณ์ ๔/๓

เศรษฐกิจยั่งยืน และให้มีการใช้หลักคุณธรรม จริยธรรม และหลักธรรมาภิบาล ควบคู่กับ
การประกอบการ -----

ผมคิดว่า ท่านกลับไปที่นี่ดีกว่า ท่านอยู่ใน (๒) (๒) นี้ผมว่าเหมาะแล้ว เพราะว่าถ้าท่านไปเปลี่ยนโดยยึด (๑) กับ (๒) เข้าด้วยกันนี่มันทะเลาะทะเล้งแล้วอ่านแล้วไม่รู้เรื่อง อ่านแล้วทำให้ท่าน ตกลงเราจะพูดถึงระบบเศรษฐกิจ แต่ท่านไปพูดถึงเรื่องการประกอบกิจการเข้าไปด้วย ผมว่าอย่าเลยครับ ผมว่าใส่แยกเสีย แล้วจะอ่านได้ง่ายขึ้น ท่านลองอ่านดูสิครับ ผมอ่านแล้ว ผมตกใจ ตอนแรกผมว่า มันเริ่มดีแล้ว ผมเห็นด้วยกับท่านนะครับ ที่ท่านร่างแรก แล้วท่านเติม คำว่า และเป็นธรรมชาติ เสียนี้ ผมเห็นด้วย มีคำถาม คำถามเดียวต่อไป ท่านช่วยอธิบายผมนิดหนึ่งเถอะ นักกฎหมาย โดยเฉพาะคุณอัครพนธ์ครับ โดยต้องยกเลิกและละเว้นการตรากฎหมายและกฎเกณฑ์ที่ควบคุมธุรกิจที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจ ท่านหมายความว่าอย่างไร มันเป็นไม่ซ้อน ซ้อนกันนะครับ อันที่ ๑ ท่านบอกต้องยกเลิกและละเว้นการตรากฎหมาย เอาล่ะเข้าใจ และกฎเกณฑ์ แต่การตรา กฎหมายและกฎเกณฑ์ กฎเกณฑ์ก็ไม่ได้ กฎหมายก็ไม่ได้ ให้ยกเลิกเสีย ให้ละเว้น กรณีที่ควบคุมธุรกิจ ที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจนี้ พอเจอไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจ ท่านบอกว่า ให้ไปยกเลิกการตรากฎหมายและกฎเกณฑ์ที่ควบคุมธุรกิจ ที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจ ผมเลยงง ท่านอธิบายตรงนี้ นิดหนึ่งสิครับ นะครับ ผมมีความเห็นอย่างนี้นิดเดียวนะครับ ถ้าท่านแก้เสียว่า ไม่สอดคล้อง นะครับ ที่ แหม มันไม่ มันซ้อนไปซ้อนมา เอาว่าท่านเก่งกว่าผม ท่านแก้หน่อยแล้วกันครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : กรรมาธิการครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ ท่านยอมมันแล้วนะ ตอนนี่ก็เหลือว่าจะเติม เมื่อกี้ไม่ทราบว่าจะตอบหรือยัง ก็เติมที่ท่านสุรชัยแปรไว้ อย่างเป็นทางการ อะไรนั่น แล้วก็อาจารย์เจิมศักดิ์ถามเรื่องตรงเมื่อกี้ เรื่องกฎหมายนิดหนึ่ง ตรงนี้ละครับ ใครจะตอบ เชิญครับ

นายพิสิฐ ลิ้อาธรรม (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลิ้อาธรรม ครับ ประเด็นที่ท่านเจิมศักดิ์ได้เสนอมานะครับ กรรมาธิการ ได้หารือ แล้วก็เห็นด้วยกับท่านนะครับ ที่ว่า เราอาจจะเติม คำว่า และเป็นธรรมชาติ ลงไปในวรรคหนึ่งนะครับ แล้วก็ขณะเดียวกัน ในส่วนของวรรคสองเดิมนี่ ก็อาจจะถอดกลับมาที่เดิมได้ นะครับ สำหรับคำถามที่ท่านถาม ในเรื่องของการที่จะให้ปรับปรุงประเด็นเรื่องของ

การออกกฎหมาย หรือกฎเกณฑ์ ที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจนี้ นะครับ อันนี้ก็มีตัวอย่างในเรื่องของการส่งเสริมการลงทุนบางอย่าง นะครับ ที่เราอาจจะให้เขามากไป แล้วก็อาจจะไม่สอดคล้องกับภาวะการณ์ปัจจุบัน นะครับ แล้วก็ก็เป็นสิ่งที่เราอาจจะไม่จำเป็นต้องไปให้แล้ว เป็นต้น นะครับ ซึ่งสิ่งนี้ผมก็คิดว่า มีใส่ไว้ก็อาจจะเป็นการให้สัญญาณที่ถูกต้องครับว่า เราจะไม่ทำอะไรที่มันไม่จำเป็นต่อเศรษฐกิจ ซึ่งเวิร์ดดิ้งตรงนี้เป็นถ้อยคำที่มีมาแต่รัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ นะครับ ก็คิดว่า น่าจะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาได้ครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านอัครพรครับ
ชี้แจงไหมครับ เชิญครับ

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม อัครพร จารุจินดา กรรมาธิการครับ กราบเรียนว่า ข้อความที่ต่อเนื่องกันมาว่า โดยต้องยกเลิกและละเว้นการตรากฎหมายและกฎเกณฑ์ที่ควบคุมธุรกิจที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจ นั้น อันแรก ก็คือ เป็นข้อความเดิมของรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ ซึ่งคงเข้าใจว่า ประการที่ ๑ คือ ยกเลิก ละเว้น กฎหมายและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ อันนั้นตอนหนึ่ง แล้วก็ขยายต่อไปว่า กฎหมาย กฎเกณฑ์ที่ว่านั้น คือ กฎหมาย กฎเกณฑ์ที่ควบคุมธุรกิจ โดยที่ไม่สอดคล้องอยู่กับความจำเป็นทางเศรษฐกิจ ประการนี้หมายถึงกฎหมายที่สมัยก่อนค่อนข้างมีมาก ว่า การประกอบกิจการใด ๆ ก็ตามนั้น จะต้องใช้ระบบอนุญาตเสมอ ทั้ง ๆ ที่มันไม่จำเป็นต่อการประกอบกิจการ เพราะไม่ได้กระทบกระเทือนต่อสวัสดิภาพของประชาชน แต่สมัยก่อนชอบออกกฎหมายที่ทำอะไรสักอย่างหนึ่งก็ต้องขออนุญาต จนเคยมีคำกล่าวว่าจะประกอบกิจการหนึ่ง จะต้องเกี่ยวพันกับการขออนุญาตตามกฎหมายประมาณแปดสิบกว่าฉบับ ความหมายของตรงนี้ก็คือ ให้ไปพยายามยกเลิกกับละเว้นพวกการตรากฎหมาย กฎเกณฑ์เหล่านั้น เพราะมันเป็นกฎหมาย กฎเกณฑ์ที่ควบคุมธุรกิจ โดยไม่สอดคล้องอยู่กับความจำเป็นทางเศรษฐกิจที่จะต้องมีการกฎหมายลักษณะนั้น อันนั้นคือความหมายครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ตกลงว่าอย่างไรครับ อาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

๑๗

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

วสรินทร์ ๕/๓

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ

นายณนิตี เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : สั้น ๆ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผม เจิมศักดิ์
นะครับ ท่านประธานครับ ผมคิดว่ามันไม่สื่ออย่างที่ท่านอธิบายทั้ง ๒ ท่านนะครับ
อันแรก ธุรกิจที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจ เออละ เราเข้าใจแล้ว ธุรกิจที่
ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจนะครับ -----

- ๖/๑

ถ้าไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจ เราควรจะควบคุมใหม่ ต้องตั้งคำถามก่อนนะครับ ถ้าคิดว่าเราควรจะควบคุม เพราะว่ามันไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจ เราควรจะควบคุม และท่านไปบอกให้ยกเลิก และละเว้นการตรากฎหมายและกฎเกณฑ์ที่ควบคุม ตกลงมันขัดกันเองไหม คราวนี้ท่านพิสิฐ ลี้อาธรรม อธิบายว่า ยกตัวอย่างว่า เราไปให้บีโอไอ (BOI) ซึ่งผมเห็นด้วยกับท่านว่า เราไม่ควรจะไปให้บีโอไอไปให้สิทธิพิเศษกับธุรกิจบางประเภท ที่มันไม่ควรจะไปให้สิทธิพิเศษ แต่ท่านใช้คำว่า ควบคุม ควบคุมมันไม่ใช่ให้สิทธิพิเศษ มันไปควบคุมอีก แต่ท่านจะมาเชิงลึกหรือเปล่านั้น พอไปให้เจ้าหนึ่ง เลยไปควบคุมอีกเจ้าหนึ่ง ผมเลยไม่เข้าใจตรงนี้ ถ้าท่านดูตรงนี้ สักนิดหนึ่งเถอะครับ คุณอัครครับ ท่านเห็นปัญหาแล้วใช่ไหมครับ ท่านพยักหน้าแล้ว พอบอกว่า ธุรกิจที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจ เราก็ควรควบคุม ที่นี้ล่อจิก (Logic) เพราะมันไม่สอดคล้องกับความจำเป็น เราควรควบคุม แต่ท่านไปบอกว่า ให้ไปยกเลิกเสียซึ่งการควบคุม ตกลงเอาอะไรแน่ ท่านให้ละเว้นอีกที่จะไปควบคุม ตกลงถ้าจะควบคุมมันต้องของไม่ดี ที่นี้มันของดี ไม่ดี ท่านต้องดีเฟนด์ (Defend) ตรงนี้ว่า ตรงนี้มันดี ไม่ดี ท่านบอกว่า ที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจเป็นของดีอย่างนั้นหรือ มันก็เลยขัดกันไปเองในวรรคเดียวกัน ในบรรทัดเดียวกัน ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ยกวางตกลงกันอย่างไร และอธิบายคนเดียวได้ไหมครับ เขาจะได้อธิบายอย่างไร

นายอัคร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : คือ กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ สิ่งที่ไม่ดี ก็คือ กฎหมายนะครับ คือ กฎหมาย กฎเกณฑ์นั้น มันควบคุมธุรกิจเสียจนไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจ คือ ควบคุมมากเกินไป คือ ความหมายมันจะเป็นลักษณะนั้นครับ ที่นี้เดี๋ยวจะหารือกันก่อนว่า ถ้อยคำ ถ้าจะให้สื่อตรง ๆ อย่างนั้น จะใช้ถ้อยคำอย่างไร แต่ความจริงถ้อยคำนี้ อย่างที่กราบเรียนว่า ถ้อยคำนี้ก็ใช้กันมา กันนาน จนสายกฎหมายเข้าใจว่ามันหมายถึงอะไร

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านสุรชัยครับ ตกลงเขาเดิมอย่างนั้นแล้วก็ใช้ได้หรือยังครับ ที่ท่านแปรญัตติไว้ครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ขอบคุณครับ ท่านประธานครับ ผมฟังแล้วยังไม่รู้เรื่องเลยครับ ตกลงเติมแบบไหนครับ (๑) จะเติมอย่างไรให้ผมครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาอำนวยการ) : ยกวางลองตอบใครตอบท่านสุรชัยด้วยว่าจะแก้อย่างไรครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ ตามที่ท่านสุรชัยได้ขอเติม และเป็นธรรม นั้น กรรมาธิการได้รับตามท่านสุรชัยแล้วครับ ขออนุญาตเติมตามท่านสุรชัยเลยครับ สนับสนุนระบบเศรษฐกิจแบบเสรีและเป็นธรรม เติมคำว่า และเป็นธรรม เข้าไปครับ คงไม่มีปัญหาของท่านสุรชัย ส่วนประเด็นของท่านอาจารย์เจิมศักดิ์น่าจะยุติแล้วไหมครับว่า คำว่า ตรากฎหมายและกฎเกณฑ์ที่ควบคุมธุรกิจที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจ นั้น คงหมายถึง กฎหมายกับกฎเกณฑ์ครับ ที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจนะครับ คงไม่ใช่เรื่องธุรกิจที่ไม่สอดคล้องครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คือ ถ้าในหลักการนั้น ผมรับได้นะครับ แต่ว่าผมคิดว่า ถ้อยคำนี้ ท่านอัครพบบอก เดียวไปคิดแก้ที่หนึ่ง ผมอ่านมาตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ แล้วนะครับ ผมไม่เคยเข้าใจตรงนี้เสียที่หนึ่ง ผมเพิ่งเข้าใจว่า ท่านหมายความว่าอย่างนี้ เราต้องแก้

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาอำนวยการ) : อาจารย์รับไปแล้วเดี๋ยวไปดู เอาไว้ให้ยกวาง อาจารย์วางใจให้ยกวางเขานั้นได้ไหม แล้วถ้ามีปัญหาข้างนอกนะ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ได้ครับ ให้ยกวาง

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาอำนวยการ) : เพราะฉะนั้นขอรับอันนี้ไปก่อนนะครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : สรุปอย่างนี้นะครับ จะได้เข้าใจตรงกัน และจะได้ผ่านเลยนะครับ ผมก็ช่วยท่านประธานริบเร่งนะครับ อันที่ ๑ ที่คุณสวิงขอนี้ ผมได้คุยกันแล้ว ขอถอน เพราะฉะนั้นเป็นไปตามที่คุณสุรชัยเสนอ ก็คือ เติมคำว่า

เสรีและเป็นธรรม ประการที่ ๒ ที่ผมขอให้ท่านเอาสิ่งที่ท่านเอาใน (๒) มาใส่ (๑) คืบที่เดิม
ท่านเห็นด้วย และอันที่ ๓ ท่านจะหาถ้อยคำใหม่ ที่เมื่อสักครู่นี้ที่ผมตั้งข้อสังเกต จบครับ
ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : เอานะครับ
ท่านประวิทย์สั้น ๆ ครับ สัก ๑ นาที

นายประวิทย์ อัครชินเรศ : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม ประวิทย์
อัครชินเรศ ครับ หมายเลข ๐๔๐ ครับ พอดีตรงนั้นหนาว ย้ายมานั่งตรงนี้ครับ เกี่ยวกับ
ประเด็นนี้ที่กำลังพูดกันอยู่นะครับ ถ้าผมเข้าใจถูกต้อง ในนั้นมี ๒ ประเด็นด้วยกัน
ประเด็นที่ ๑ คือ สมัยก่อนครับ พอจะทำการค้าอะไรทุกอย่างนั้น ต้องไปจดทะเบียนหมด
และซึ่งเดี๋ยวนี้ปริมาณการค้ามันขยายตัวมากขึ้น บางอย่างไม่จำเป็นจะต้องไปจดทะเบียน
ก็น่าจะให้ประกอบการค้าได้ -----

ประเด็นที่ ๒ ก็คงจะเป็นประเด็นแบบที่ท่านได้พูดถึง ท่านกรรมาธิการได้พูดถึงว่า สมัยก่อนอาจจะมองว่า เป็นของที่ไม่เหมาะสมกับสังคม แต่มันค้างอยู่อย่างนั้นนะครับ แต่ตอนนี้มันไม่มีความหมายอะไรที่มันจะเป็นอุปสรรคในเรื่องใหญ่โตอะไรนั้นเลย ฉะนั้น ผมว่าท่านเขียนให้มันตรงไปตรงมา อันนั้นมันเขียนวนวนเหลือเกินครับ แล้วอ่านเข้าใจ ยากครับ ผมก็อ่านหลายทีนะครับ ผมว่าแก้เวิร์ดดิ้งให้มันตรงไปตรงมานี้ครับ ผมว่า น่าจะง่าย เข้าใจกันง่ายด้วยครับ ขอขอบคุณครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านเกียรติชัย ครับ สั้นนิดเดียวหน้าท่าน

นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ : ปกติผมมันยาวอยู่แล้วครับ ขอโทษ ท่านประธานที่เคารพครับ ไม่มีอะไร ที่จริงผมเป็นกลุ่ม อยู่ในกลุ่มของท่านสุรัชชัย ซึ่งเสนอ แปรญัตติ แล้วก็ต้องขอบคุณ ซึ่งท่านคณะกรรมการร่างก็ได้แก้ไขตามนั้นแล้ว นะครับ ซึ่งผมว่าก็ดีแล้ว เพราะมันจะได้เขียนให้สอดคล้องกับ (๖) ที่ท่านเขียนไว้ ไม่อย่างนั้นวิธีเขียนมันไม่คอนซิสเตนต์ (Consistent) ที่นี้ ถึงอย่างไรก็ตามนี้ ไหน ๆ ก็ พูดแล้ว ใน (๑) นี้ผมก็ยังอ่านไม่รู้เรื่อง เหมือนอย่างที่ประเด็นที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ได้ ยกไว้ รวมทั้งประโยคต่อมานี้ มันขัดกันเองอย่างไรหรือเปล่า และต้องไม่ประกอบกิจการที่ มีลักษณะเป็นการแข่งขัน ระบบเสรีมันส่งเสริมให้แข่งขันกันอยู่แล้ว แต่การออกกฎเกณฑ์ นี้ ไม่ให้ใคร ไม่ประกอบการแข่งขัน มันไม่ค่อยชัดเจน มันอาจจะแฝงความเข้าใจไว้ อย่งไรก็ตาม ตรงนี้จะมีความชัดเจนไหม ไม่อย่างนั้นมันเกิด เขียนแล้วเหมือนมันขัดกัน อยู่ในตัวเองอย่างไรอยู่หน้าครับ ขอพระคุณครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : เข้าใจตรงกันแล้ว นะครับ เดียวเขาไปคุยเรื่องเวิร์ดดิ้งนิดหนึ่ง ขออนุญาตว่า ที่ประชุมผ่าน (๑) นะครับ มีมติ ตามที่กรรมาธิการตกลงแก้ไขกับผู้แปรญัตติแล้วหน้าครับ ไม่มีความเห็นเป็นอย่างอื่น นะครับ วงเล็บเดียวครึ่งชั่วโมง ไป (๒) ครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ไปเร็ว ๆ เชิญท่าน เลยครับ ใครจะเป็นคนอภิปราย (๒) ท่านนี้ ใช่ไหมครับท่านอาจารย์ หรือท่านไม่ได้ (๒) ไว้ มีนี่ ส่งเสริม อะไรนี้อาจารย์ ใครอภิปรายครับ หรือไม่ต้องอภิปรายแล้ว ให้ยกวางเขา ตอบเลยหน้าครับ ขอขอบคุณมาก เนื่องจากอาจารย์เจิมศักดิ์ขอให้เติม ส่งเสริมและ อะไรนี้

ขอให้ยกวางช่วยตอบเลยครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ท่านจะยอมแล้ว ยกวางใครตอบครับ
เชิญครับ ขอความกรุณา

นายพิสิฐ ลีอาธรรม (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
กระผม นายพิสิฐ ลีอาธรรม สำหรับวรรคสอง จริง ๆ ก็คือ วรรคสามนะครับ วรรคสาม
เพราะวรรคสองนี้เราจะเอาถ้อยคำเดิมกลับมาที่เดิมนะครับ วรรคสามนี้จะมีประเด็นที่
อยากจะขอให้เพิ่มเติม หลังจากที่ได้อ่านกับท่านกิตตินะครับ ขอภัยที่เอ่ยนาม ก็คือ
สืบเนื่องมาจาก มาตรา ๗๗ (๑๐) นะครับ ที่ได้มีการอธิบายไป ในเรื่องเกี่ยวกับ
เจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งท่านก็เป็นห่วงว่า รัฐจะไม่ได้เหลียวแลเจ้าหน้าที่ของรัฐ เช่น พนักงาน
รัฐวิสาหกิจ ลูกจ้าง ให้ได้รับเงินที่จะดูแลตัวเองในยามชรา ตรงนี้ก็เลยอยากจะขอให้เติม
ให้ชัดเจนไปนะครับว่า รวมทั้งจัดให้มีการออมเพื่อการดำรงชีพในยามชราแก่ประชาชน
และเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างทั่วถึง ก็จะได้ตอบประเด็นของท่านกิตตินะครับ อีกประเด็นหนึ่ง
ครับ ที่อยากจะขอทำความเข้าใจ ก็คือ มาตรา ๗๗ (๑๐) ตรงนี้ก็จะมีความว่า รัฐต้อง
ดำเนินการให้เจ้าหน้าที่ของรัฐได้มีประโยชน์ตอบแทนอย่างเหมาะสม อันนี้ก็เป็นอีก
ถ้อยคำหนึ่งที่ขออนุญาตที่จะใส่ลงไป จากการที่ได้หารือไปเมื่อวานนี้ครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านอาจารย์
เจิมศักดิ์รับได้ไหมครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ (๒) รับได้ครับ
ไม่ติดใจที่เติมนะครับ แล้วก็ (๓) ก็เห็นด้วยอย่างยิ่งที่จะมีการที่เติมว่า ควบคุมให้
มีการรักษาวินัยการเงินและการคลังเพื่อสนับสนุนเสถียรภาพและความมั่นคง
ทางเศรษฐกิจ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : (๓) อาจารย์ไม่ได้
แปรไม่ใช่หรือครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คือ ท่านเพิ่มเติมมาครับ และท่านก็
อธิบาย

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : หมายถึงที่ ๗๗
ที่แขวนไว้ใช่ไหมครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ไม่ใช่ครับ (๓) นี่ท่านเดิมเข้ามา แล้วท่านก็อธิบายเมื่อสักครู่นี้ เมื่อท่านเดิมนี่ พวกผมก็มีสิทธิที่จะวินิจฉัยได้ว่า เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย ผมกำลังจะบอกเพื่อนสมาชิกว่า ผมเห็นด้วยที่ท่านเดิม ด้วยเหตุผล จะได้ว่า เร็วนะครับ ด้วยเหตุผลที่ว่า คือ เรื่องวินัยการเงินและการคลังนี้ เมืองไทยมีปัญหาหนักหนาครับ โดยเฉพาะที่ผ่านมา เรามักจะเก็บภาษี แล้วก็ไปเอี่ยมมาร์ค (Earmark) ภาษาเขาเรียก เอี่ยมมาร์ค ก็คือว่า เอาไปใช้ในเรื่งนั้นเรื่งนี้ ผมเองไม่ค่อยสบายใจนักกับกองทุนทั้งหลายที่ชอบเกิดขึ้น เอาไปเข้ากองทุน แล้วเงินอันนั้นก็เอาไปใช้เลย -----

ปกติวินัยการเงินการคลัง นี่นะครับ ผมนี่เรียนมาจากอาจารย์ป๋วย บอกว่า เงินทุกบาท ทุกสตางค์ ควรจะต้องเก็บเข้ามาเป็นส่วนกลาง แล้วใครจะใช้เงินของประชาชน จะต้องผ่านกฎหมาย คือ มีพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่าย ให้ตัวแทนหรือให้สมาชิกรัฐสภา เขาเห็นชอบ จึงจะนำเงินไปใช้ได้ ไม่ใช่เอาเงินมา แล้วก็ไปแขวนไว้เป็นถุง ถุง ถุง ถุง แล้วไปใช้ได้เลย โดยที่ขออนุมัติในหลักการไปเลย ว่าขอ ๒ เปอร์เซ็นต์ ไปทำอันนั้น ขอ ๓ เปอร์เซ็นต์ไปทำอันนี้ เสร็จแล้วอย่างนี้ การควบคุมเป็นไปไม่ได้ ก่อนสมัยท่าน อาจารย์ป๋วยเข้ามาดูแลเรื่องเศรษฐกิจ เรามีอย่างนั้นมากมาย ท่านอาจารย์ป๋วยเร่งที่จะยุบแล้วรวม รวม รวมเข้ามา แต่ระยะหลังๆ นี้ เริ่มแตกใหม่ เป็นถุงเล็กถุงน้อยเหมือนเดิม เพราะฉะนั้นกรรมวิธีการที่ใส่อันนี้ ผมคิดว่ารอบคอบแล้วครับ ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิตรี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ตกลงถามอันสอง เสียก่อนครับ เมื่อตกลงได้แล้วนะครับ อาจารย์เจิมศักดิ์จะเป็นผู้แปร เพราะฉะนั้น กรรมวิธีการกับผู้แปรตกลงได้ ผมขอมติท่าน ไม่มีคนเห็นเป็นอย่างอื่น ยอมรับ (๒) นะครับ แล้วท่านก็พูดถึงมาตรา ๗๗ (๑๐) ด้วยนะครับ แก่แล้วนะครับ ที่นั่นไว้ ไม่มีเห็นเป็นอย่างอื่นนะครับ จะได้ผ่าน ที่นี้ไป (๓) อาจารย์เจิมศักดิ์ท่านอภิปรายล่วงหน้าไป ปากฎว่า ใน (๓) นี้ มีผู้สงวนคำแปรไว้ว่า ท่านวิชราท่านมอบหมายใครหรือเปล่าครับ ที่จะเติม และภาชี ไม่มี ก็ผ่านไปนะครับ เพราะฉะนั้นขอมตินะครับ (๓) นะครับ อาจารย์เจิมศักดิ์ก็อภิปรายแล้ว ยกร่างก็ชี้แจงแล้ว ผ่าน ไม่มีผู้เห็นเป็นอย่างอื่นนะครับ เป็นมติรับ (๓) ไป (๕) นะครับ ท่านสุรชัยขึ้นก่อน เพราะว่าเป็นคนแปรไว้ ไซ้ใหม่ครับ ถูกไหมที่ผม ไล่นี้ ท่านสุรชัย

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ขอบคุณครับ ท่านประธานครับ (๕) ที่ผมขอแปรไว้ กราบเรียนท่านประธานอย่างนี้ครับว่า ทางกรรมวิธีการยกร่างนี้ เอมามาปรับปรุงเพิ่มเติมใน (๓) ของท่าน ท่านหยิบหลายอนุมาตราเลยครับ ทั้ง (๓) เดิม (๔) (๕) เดิม นะครับ มาผสมผสานใหม่ ออกมาเป็น (๓) คือ เมื่อกี้ท่านกรรมวิธีการยกร่างชี้แจงว่า นอกจากที่ท่านเพิ่มเติม แล้วมาเสนอเรา ท่านขอเพิ่มเติมอีกไซ้ใหม่ครับ จากคำชี้แจงของท่าน เรื่องของเงินออมว่า รวมทั้งจัดให้มีการออมเพื่อการดำรงชีพในยามชราแก่

ประชาชน และท่านเต็ม คำว่า และเจ้าหน้าที่ของรัฐ ด้วยใช่ไหมครับ อย่างทั่วถึงใช่ไหมครับ เติมใหม่อีกใช่ไหมครับ เท่าที่ปรับปรุงถ้อยคำใหม่แล้วนี้ พอใจแล้วครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : มีท่านอาจารย์เจิมศักดิ์อยู่ด้วยใช่ไหม (๕) ท่านติดใจไหม อาจารย์เจิมศักดิ์ครับ อาจารย์เจิมศักดิ์ครับ ติดใจไหม (๕) ให้ใครครับ ตกลงแล้ว เสนอสั้น ๆ เลย เชิญครับ

นายสวิง ต้นอุต : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม สวิง ต้นอุต นะครับ ใน (๕) นะครับ เราขอแปรญัตติที่จะขอตัดคำว่า ยามชรา นี่นะครับ ออก ในยามชรา นี่ออกด้วยเหตุผล ก็คือว่า จริง ๆ แล้วนี่นะครับ ถึงแม้ว่าเรื่องนี้ นะครับ จะยกไปสู่ใน (๓) แล้วก็ตามนี้นะครับ ผมคิดว่า การจัดทำให้มีการออมเพื่อดำรงชีพ นะครับ แก่ประชาชนโดยทั่วถึงคือ หมายความว่า จริงๆแล้วก็จะทำให้กว้างขึ้น นะครับ แต่ในเรื่องยามชรา นี่นะครับ ผมคิดว่าเป็นเหมือนกับเหตุผลประกอบ นะครับ แต่ว่าการออมนี้ ระบบของการออมนี้ ก็ควรจะเป็นหน้าที่ที่รัฐเองนี่ นะครับ จะต้องดำเนินการรณรงค์ให้ประชาชนนี้เกิดการออมเพื่อที่จะใช้ในเรื่องระบบสวัสดิการของตัวเองก็ตาม หรือเรื่องต่างๆ ก็ตาม นะครับ ไม่ต้องย้ำคำว่า ยามชรา ก็ได้ นะครับ อันนี้ ก็ขอแปรญัตติตัดคำนี้ออกครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : อ้อ ตัดคำนี้ออก กรรมาธิการว่าอย่างไรครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลี้อาธรรม ครับ จริง ๆ แล้วอันนั้น คือ เหตุผลหลักที่ทำให้ต้องมีการปรับแก้ในประเด็นเรื่องยามชรา เพราะที่ผ่านมานี่ นะครับ เรามีการส่งเสริมการออมมาทุกยุค ทุกสมัย แต่ว่ามองข้ามในเรื่องยามชรา นะครับ ก็คือ มีการให้เด็กไปเก็บเงินกับออมสิน นะครับ มีการออกแคมเปญ (Campaign) ให้คนนี่ ต้องมีการฝากเงินเหล่านั้น ตลอด อย่างนี้เป็นต้น ซึ่งสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ดำเนินการอยู่เป็นปกติ นะครับ -----

แต่อยู่ที่พยายามจะตอกย้ำ แล้วก็ให้เห็นความสำคัญ ก็คือ เรื่องการออมในยามชรา ซึ่งได้มีกรรมาธิการบางท่านก็ได้เคยกล่าวแล้วนะครับว่า ท่าน สสร. ได้เคยกล่าวแล้วนะครับว่า โครงสร้างประชากรไทยในอนาคตนี้ จะมีคนชราเพิ่มขึ้นนะครับ แล้วคนชราเนี่ยะครับ ก็จะเป็นสิ่งที่ต้องมาขบคิดกันครับ ว่า เราจะดูแลคนชราอย่างไรนะครับ หลักที่เราเขียนในรัฐธรรมนูญขณะนี้ ก็คือ รัฐนี้ต้องเข้าไปดูแล ช่วยเหลือ แต่ถ้าเกิดเราไม่มีการส่งเสริม ไม่มีการออมเพื่อใช้ในยามชราเนี่ยะครับ สุดท้ายเศรษฐกิจก็จะไปไม่รอดนะครับ ก็เพราะว่าต้องแบกรับกับภาระเหล่านั้น เพราะฉะนั้นเรื่องของกรรมาธิการให้มีการส่งเสริมการออม เพื่อใช้ในยามชราเนี่ยะครับ ผมคิดว่าเป็นประเด็นหลัก ที่อยากจะขอให้ให้มีไว้ เพราะเป็นสิ่งที่สากลเอง ก็เป็นห่วงในเรื่องนี้มากครับ

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คือ กรรมาธิการเอาไว้ตามเดิมนะครับ อาจารย์เจิมศักดิ์เห็นด้วยไหม ถ้าไม่เห็นด้วย เดี่ยวให้ผู้ที่ไม่ชราช่วยกันโหวต (Vote) เชิญครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ขอเจตนาผมหนึ่งนะครับ เราต้องการให้ประชาชนผู้นั้น นาย ก นาย ข นายเจิมศักดิ์ ออมเพื่อยามชราของนายเจิมศักดิ์เอง หรือต้องการให้เกิดการออมในสังคม ที่เป็นแมคโคร (Macro) เพื่อยามชรา ตกลงอันแรกถูก ท่านทำหน้าว่า ส่งเสริมให้มีการออมของแต่ละคนถูกไหมครับ ถ้าอันนี้ถูกนะครับ อันนี้รับได้ ผมเห็นด้วยว่า ส่งเสริมให้แต่ละคนมีการออมของตัวเองเพื่อในยามชรา ต้องใส่ ในยามชรา แต่ถ้าเป็นแมคโครแล้วมันจะตก ถูกไหมครับ ท่านก็เห็นด้วยกับผม เพราะฉะนั้นท่านดึงเอาประเด็นนี้ไปอยู่ในวรรคห้าเหมือนเดิมนะครับ พอท่านไปใส่ในวรรค ไปใส่รวมกันแล้วนั้นนะครับ มันเป็นแมคโครไป คือมันไม่บอกถึงตัวคนนะครับ ถ้าท่านฟังผมตรงนี้ ท่านกลับไปเดิมนะครับ มันจะแยกเป็นวงเล็บใหม่ ขอบพระคุณครับ

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ตกลงท่าน

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม (กรรมาธิการ) : ไม่ขัดข้องครับ ท่านประธานครับ

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ครับ เรียบร้อย (๕) เป็นไปตามที่ตกลงกันแล้วนะครับ ระหว่างผู้แปรญัตติกับกรรมาธิการนะครับ ผมขอ

มติ ไม่มีผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นนะครับ ยอมรับข้อตกลงเป็นมติของเราแล้วนะครับ ไป (๖) ครับ เดี่ยวท่านสุรชัย ท่านวิชัยยอมแล้วใช่ไหม เหลือท่านสุรชัย ท่านสุรชัยว่าอย่างไรครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ขอบคุณครับ ท่านประธานครับ ผม สุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย สมาชิกสภาว่างรัฐธรรมนูญ ในฐานะผู้ขอแปรญัตติ มาตรา ๘๓ (๖) กราบเรียนท่านประธาน และท่านกรรมาธิการยกกว้างอย่างนี้ครับว่า เดิมใน (๖) ที่ผมขอแปรญัตติไว้ จะมี ๒ ประเด็นหลักครับ ประเด็นแรก ก็คือ ประเด็นเรื่องของการกำหนดให้มีการกำกับการประกอบกิจการเสรีอย่างเป็นธรรม ซึ่งท่านกรรมาธิการยกกว้างได้กรุณาไปปรับเปลี่ยนเพิ่มเติมให้ใน (๑) แล้ว เพราะฉะนั้นประเด็นนี้ผมไม่ติดใจแล้วครับ ท่านประธานครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ขอบคุณมากครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ประเด็นที่ ๒ นะครับ ท่านประธาน

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ประเด็นที่ ๒ ว่าอย่างไร

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ประเด็นที่ ๒ ที่ผมขอแปรไว้ใน (๖) ก็คือเพิ่มเติมข้อความว่า รัฐต้องให้ความเสมอภาคแก่ทุกภาคส่วนของธุรกิจ มิให้เกิดการครอบงำหรือการผูกขาดทางธุรกิจ ประเด็นนี้ผมขออนุญาตมอบหมายให้ท่านมณูญศรีเป็นผู้ชี้แจงต่อที่ประชุมแทนครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : เชิญครับ อ่านของท่านสุรชัยแล้วกันครับ เวิร์ก (Work) อยู่แล้ว เชิญเลยครับ เวลา มีค่า

นางมณูญศรี โชติเทวัญ : กราบเรียนท่านประธานสภา ท่านคณะกรรมการยกกว้าง ท่านสมาชิกสภาว่างรัฐธรรมนูญผู้ทรงเกียรติทุกท่าน ดิฉันจะขออภิปรายเฉพาะในสิ่งที่จำเป็นจริง ๆ ค่ะ แล้วก็จะขออภิปรายเฉพาะเรื่องของเศรษฐกิจ ปัญหาต่าง ๆ จะไม่เกิดขึ้นเลย ถ้าเศรษฐกิจของประเทศมีความเป็นธรรมต่อทุกภาคส่วนนะคะ ในมาตรา ๘๓ (๖) ร่างเดิมนะคะ ซึ่งคณะกรรมการยกกว้างได้บัญญัติไว้ว่า กำกับให้การประกอบกิจการมีการแข่งขันอย่างเสรีและเป็นธรรม ป้องกันการผูกขาดตัดตอนไม่ว่าโดยทางตรงและทางอ้อม และคุ้มครองผู้บริโภค ดิฉันได้ขอสงวนคำแปรญัตติไว้ โดยขอตัดข้อความ

เดิมทั้งหมด และขอใช้ความใหม่ ดังที่ได้เรียนไปแล้วนะคะ รัฐต้องให้ความเสมอภาคแก่
ทุกภาคส่วนของธุรกิจมิให้เกิดการครอบงำหรือการผูกขาดทางธุรกิจ นะคะ ซึ่งมีเหตุผล
ดังนี้ นะคะ จากการใช้ขอเปลี่ยนแปลงความเดิมนั้น นะคะ ก็เนื่องจากในมาตรา ๘๔ (๑)
ได้บัญญัติไว้ถึงการแข่งขันอย่างเสรีและเป็นธรรมไว้เรียบร้อยแล้วนะคะ ซึ่งจะเป็น
ความที่ซ้ำกัน ในความใหม่นี้ นะคะ รัฐต้องให้ความเสมอภาคแก่ทุกภาคส่วน มิให้
ผู้ประกอบการรายใดรายหนึ่งมีอภิสิทธิ์เหนือผู้อื่น -----

เช่น มิให้ธุรกิจรายใหญ่ได้รับอภิสิทธิ์ หรือได้รับการพิจารณาสันับสนุนมากกว่ารายเล็ก จากภาครัฐณะคะ และอย่าถือหลักว่า สันสนับสนุนรายใหญ่แล้วจะไม่เสี่ยง ซึ่งไม่ให้ความเป็นธรรมคะ ถ้าธุรกิจรายใหญ่มีอำนาจต่อรองได้สูง ก็จะทำให้ผู้บริโภคร้องจ่ายแพงขึ้นนะคะ หรืออุตสาหกรรมบางประเภทนะคะ จะถูกควบคุมมิให้เพื่อผู้ประกอบการ ก็จะทำให้ไม่มีการแข่งขัน ผู้บริโภคไม่มีโอกาสในการเลือกซื้อ ต้องถูกจำกัดในการซื้อ ซึ่งถือว่าเป็นการผูกขาดทางธุรกิจคะ จึงขอความกรุณาคณะกรรมการร่างนะคะ ได้กรุณาพิจารณานะคะ โดยเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการทั้งรายเล็กและรายใหญ่นะคะ ได้รับสิทธิในการสนับสนุนเท่าเทียมกันคะ และต้องไม่ให้ธุรกิจขนาดใหญ่ใช้อำนาจทางการเงินนะคะ ครอบงำ เพื่อไม่ให้ได้อำนาจทางรัฐ หรือทางการเมืองนะคะ เพื่อหวังผลประโยชน์ในการตอบแทนทางธุรกิจ เพื่อได้ให้อภิสิทธิ์เหนือผู้อื่น และสิ่งที่สำคัญนะคะ ควรต้องมีบทลงโทษอย่างรุนแรง แล้วก็สูงสุดนะคะ ทั้งผู้ให้ผลประโยชน์ต่างตอบแทน และผู้รับนะคะ ทั้งผู้ให้และผู้รับนะคะ ต้องได้รับโทษอย่างสูงสุด เพื่อมิให้เกิดการครอบงำคะ ดิฉันจึงขอเปลี่ยนความเดิม ตามที่ได้เรียนไว้แล้วนะคะ เพื่อมิให้ธุรกิจเกิดการครอบงำหรือการผูกขาดทางธุรกิจคะ ซึ่งตามแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจนี้ะคะ ถ้าเศรษฐกิจดี ก็เหมือนแก้ปัญหาได้ทั้งหมดคะ ถ้าเศรษฐกิจดี ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ย่อมดีด้วยนะคะ เมื่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ดี เกียรติยศของคนย่อมดีด้วยคะ คนที่มีเกียรติยศยอมไม่ทำในสิ่งที่ไม่ดี เมื่อคนเรามีศักดิ์ศรีนะคะ ก็ย่อมรักแผ่นดิน ย่อมรักประเทศชาติ และเกิดชาตินิยม รัฐธรรมนูญฉบับนี้นะคะ ทำเพื่อประชาชนอย่างแท้จริงคะ ซึ่งจะเป็นพื้นฐานต่อไปในอนาคต ไม่ทำให้คนรวยเดือดร้อนคะ แต่จะทำให้คนจนรวยขึ้น จึงขอกราบเรียนท่านคณะกรรมการร่างนะคะ ช่วยได้โปรดพิจารณา เพื่อความชัดเจนในมาตรา ๘๓ (๖) ด้วยคะ ขอขอบพระคุณคะ

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านกรรมาธิการ ยกร่างครับ ยอมเต็ม หรือแก้ไขอย่างไรครับ เชิญเลย

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม อัชพร จารุจินดา กรรมาธิการครับ ขออนุญาตกราบเรียนว่า ข้อความที่เขียน แล้วก็เติมข้อความ เรื่องการประกอบกิจการที่มีการแข่งขันเสรีเป็นธรรมไว้อย่างเดิม แล้วมาต่อข้อความ

ที่เดิมใหม่นั้น ข้อความมันก็จะซ้ำกัน แต่ประการสำคัญ คือ อย่างนี้ครับว่า การเปลี่ยนข้อความตรงนี้ ทำให้ความหมายเดิมนั้นเปลี่ยนไปนะครับ ความหมายเดิมนั้นเรากำหนดให้เป็นหน้าที่ของรัฐ ที่จะต้องไปทำหน้าที่กำกับนะครับ ความสำคัญ คือ การกำกับให้มีการแข่งขันอย่างเสรี กำกับไม่ให้มีการผูกขาดตัดตอน ไม่ว่าจะวิธีทางใด การครอบงำอาจจะเป็นส่วนหนึ่งเท่านั้นเอง ของการป้องกันการผูกขาดตัดตอน ไม่ว่าจะโดยทางตรง ทางอ้อม และอันที่ ๓ ที่หายไป ก็คือ การกำกับให้มีการคุ้มครองผู้บริโภค นะครับ เพราะฉะนั้นถ้าแก้แบบนี้ ความหมายของของเดิมนั้นจะหายไป และการดูแลความเป็นธรรมทั้ง ๒ ด้าน คือ ทางด้านระหว่างผู้ประกอบการด้วยกัน และผู้บริโภค ที่มาใช้บริการจากการประกอบการนั้น ก็จะไม่ได้รับความคุ้มครอง ตรงนี้ คือ ของเดิมนั้น ต้องการจะสื่อความหมายลักษณะนั้นครับ ขออนุญาตคงไว้ตามเดิม จะมีประโยชน์มากกว่า สำหรับทั้งประชาชนและผู้ประกอบการครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านสุรชัยรับได้ไหมครับ ได้ไปครั้งหนึ่ง และไม่ได้อีกครั้งหนึ่ง

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : เรียนท่านประธานอย่างนี้ครับ ผมรบกวนท่านอัครพรช่วยอ่านข้อความใหม่ของ (๖) ได้ไหมครับ เนื่องจากว่า บางส่วนมันถูกโยกย้ายไปอยู่ใน (๑) ใช่ไหมครับ ข้อความที่ท่านปรับใหม่เป็นข้อความอย่างไรครับ

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : (๖) นี้จากข้อความเดิมเลยนะครับ ว่า กำกับให้การประกอบกิจการมีการแข่งขันอย่างเสรีและเป็นธรรม ป้องกันการผูกขาดตัดตอน ไม่ว่าจะโดยทางตรงและทางอ้อม และคุ้มครองผู้บริโภคครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ว่าอย่างไรครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ผมหารือท่านอย่างนี้นะครับ ถ้าเป็นอย่างนี้จะได้ใหม่ครับ กำกับให้มีการประกอบกิจการแข่งขันอย่างเสรี เป็นธรรมและเสมอภาค และหลังจากนั้น ใช้ข้อความเดิมของท่านทั้งหมดเลย

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ได้ใหม่ครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ เรียนหารือท่านสุรชัยอย่างนี้ครับว่า ในทาง พอคุยกับนักเศรษฐศาสตร์แล้ว บอกว่า ถ้าเติมคำว่า เสมอภาค นี้ พวกผู้ประกอบการรายย่อยจะเสียเปรียบผู้ประกอบการรายใหญ่ เราเพียงแต่ทำให้รัฐดูแลให้มันเกิดความเป็นธรรม แต่ถ้าเสมอภาคเท่ากันหมด รายย่อยจะได้รับการ ซึ่งรัฐจะสนับสนุนรายย่อยอยู่ มันอาจจะถูกรายใหญ่นั้น บอกว่าสนับสนุนไม่ได้ อย่างกฎหมายค้าปลีกอาจจะมีปัญหาได้ครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : เดียวผมขอหารือท่านมณูศรี เจ้าของญัตติก่อนนะครับ ท่านอาจารย์ครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : พอจะได้ใหม่ครับ

นางมณูศรี โชติเทวัญ : กราบเรียนท่านประธานคะ จริง ๆ แล้วในเรื่องของการแข่งขันกันอย่างเสรีและเป็นธรรมนี่นะคะ ก็เป็นข้อมูลที่ค่อนข้างจะครบถ้วนแต่ดิฉันก็ยังติดใจประเด็นที่ว่า ในปัจจุบันนี้ธุรกิจรายใหญ่จะได้รับอภิสิทธิ์ อย่างที่ดิฉันได้เรียนไปเมื่อสักครู่นี้คะ จะได้รับอภิสิทธิ์เหนือกว่ารายย่อยนะคะ เพราะว่าเขาคิดว่าไม่ว่าจะเป็นสถาบันการเงิน หรือทางภาครัฐนี้ ก็จะมองว่า ถ้าสนับสนุนรายใหญ่แล้ว มันก็จะไม่เกิดความเสีย อย่างที่เรียนไปให้ทราบนะคะ แต่ถ้าหากว่า รายเล็กเขาได้รับความเป็นธรรมในการสนับสนุนเช่นเดียวกันนะคะ อาจจะอยู่ในอัตราส่วนที่เหมาะสมให้เสมอภาคกันนี้ ดิฉันคิดว่า น่าจะได้รับประโยชน์มากกว่า ดิฉันก็ขอเรียนท่านคณะกรรมการร่างได้กรุณาพิจารณานะคะ แต่ว่า ถ้าหากว่า คณะกรรมาธิการคิดว่า ถ้าหากว่าไม่มีคำว่า เสมอภาคและความเท่าเทียมกัน จะเป็นสิ่งที่ดีกว่านะคะ ดิฉันก็ไม่ติดใจ แต่ขอให้พิจารณาว่า ไม่ว่าจะรายเล็ก รายใหญ่ ต้องได้รับสิทธิประโยชน์เท่าเทียมกัน แต่ถ้าบรรจุไว้ได้ก็จะดีมากคะ ขอขอบพระคุณคะ

นายบรรณิทธิ เศรษฐสุบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : กรรมการ
ยกอ้างว่าอย่างไรนะครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
ครับ คณะกรรมการขอให้บันทึกในเจตนารมณืแทนนะครับ ส่วนข้อความนั้น
ขออนุญาตที่ไม่เต็ม เพราะถ้าเต็มไป ในทางกฎหมายอาจจะถูกตีความที่ไม่เป็นอย่างที่
ท่านเสนอได้ครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐสุบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ท่านมณุญศรียอม
ไปแล้วนะครับ แต่ว่าให้ยื่นไว้ในเจตนารมณื ท่านสมาชิกครับ (๖) นี่นะครับ ตกลงกันได้
ระหว่างกรรมการกับผู้แปรญัตติแล้วนะครับ ท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นใหม่ครับ ให้มีมติ
ผ่านรับ (๖) นะครับ ผมขออนุญาตไป (๘) ถัดไปเลยครับ ท่านเจิมศักดิ์มอบหมายใคร
หรือเปล่าครับ เอาให้เข้าประเด็นนะครับ ถ้าไม่มี ไปท่านวัชรครับ มอบหมายใครใหม่ครับ
ท่านวัชรมอบหมายใครครับ

นายศักดิ์ชัย อุ่่นจิตติกุล : ผมครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐสุบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ท่านอยู่ในกลุ่ม
ท่านวัชราหรือ

นายศักดิ์ชัย อุ่่นจิตติกุล : ใช่ครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐสุบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : เชิญครับ

นายศักดิ์ชัย อุ่่นจิตติกุล : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพครับ
ผม ศักดิ์ชัย อุ่่นจิตติกุล สมาชิกสภาว่างรัฐธรรมนุญนะครับ ผมขออนุญาตกราบเรียน
ท่านประธานผ่านไปยังกรรมการนิดเดียวครับว่า ใน (๘) นี่นะครับ สิ่งที่ยากจะขอ
แปรญัตติ ก็คือว่า ในตอนท้ายของ (๘) ให้เปลี่ยนคำว่า เท่าเทียมกันโดยไม่เลือกปฏิบัติ
เปลี่ยนเป็น เป็นธรรมและเหมาะสม ขออนุญาตกราบเรียนอย่างนี้ครับว่า ในสภาพ
ความเป็นจริงในปัจจุบัน ในวงการอุตสาหกรรมไทย ณ วันนี้นะครับ เราขาดแคลนแรงงาน
ถึง ๒ ล้าน อัตรา วันนี้มีการใช้แรงงานนอกระบบ ก็คือ แรงงานที่หลบหนีเข้าเมืองมาเป็น
จำนวนมาก เพราะว่าในภาคการผลิตของเรานี้ เราจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้แรงงาน

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

วันทนา ๑๑/๓

เพื่อผลิต เพื่อส่งออก แต่วันนี้เรายังหาแรงงานที่ขาดแคลนอยู่อีกประมาณหนึ่งล้านกว่าคน
ล้านสองแสนคนยังไม่ได้ ปัญหาการนำแรงงานหลบหนีเข้าเมืองเข้ามาใช้ ก็ก่อให้เกิด
ผลกระทบต่อความมั่นคงทางสังคม แล้วก็ทางด้านความมั่นคงของประเทศอย่างมากมาย
ดังที่เราได้พบเห็น -----

เพราะฉะนั้นนะครับ สิ่งที่สำคัญที่สุด ก็คือว่า ในมาตราดังกล่าววนะครับ มีพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พุทธศักราช ๒๕๔๑ บัญญัติไว้ชัดเจนอยู่แล้วครับ ท่านประธานครับ ก็คือว่า ในมาตรา ๕ (๓) นะครับ ได้บัญญัติไว้แบบนี้ครับว่า ในกรณีที่ผู้ประกอบการได้ว่าจ้างด้วยวิธีเหมาค่าแรง โดยมอบให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดรับช่วงไปควบคุมดูแลการทำงานและรับผิดชอบจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างอีกทอดหนึ่งก็ดี มอบหมายให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดเป็นผู้จัดหาลูกจ้างมาทำงาน อันมิใช่ประกอบธุรกิจจัดหางานก็ดี โดยการทำงานนั้นเป็นส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดในกระบวนการผลิตหรือธุรกิจในความรับผิดชอบของผู้ประกอบกิจการ ให้ถือว่า

(นายเสวต ทินกุล ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านศักดิ์ชัยครับ มีผู้ประท้วง คุณเสวตประท้วงเรื่องอะไรครับ

นายเสวต ทินกุล : ท่านประธานที่เคารพ ผม เสวต ทินกุล ผมประท้วงท่านประธานครับ เมื่อกี้เราพิจารณาไปถึง (๖) นะครับ ก็ต้องขึ้น (๗) นะครับ ไปขึ้น (๘) ได้อย่างไรครับ ท่านประธานครับ ขอขอบคุณครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : (๗) ไม่มีใครสงวน ไม่มีใครแปรไม่ใช้หรือ

นายเสวต ทินกุล : มีการแก้ไขครับ ท่านประธานครับ มีการแก้ไขครับ คือผมไม่ได้ว่าท่านศักดิ์ชัยนะครับ แต่ว่ามันต้องไปตามวงเล็บก่อนครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : มีแก้ไขหรือนิดหนึ่งครับ แก้ไขนะ ถ้าอย่างนั้น แล้ว (๔) แก้ไขหรือเปล่านี้ เมื่อกี้ไม่ได้พิจารณา (๔) จะได้โน้ต (Note) เอาไว้ (๔) แก้ไขหรือเปล่าครับ กรรมการ ก็นั่นสิ เมื่อกี้ท่านอธิบายนแล้ว (๗) นี่มีการแก้ไข แล้วอยู่ที่ไหนครับ คุณเสวต นิดหนึ่งนะครับ ท่านเสวตอย่างนี้ได้ไหม กำลังพิจารณา (๘) เดี่ยวผมจะกลับไปพิจารณา (๗) ขอขอบคุณมาก เชิญต่อครับ

นายศักดิ์ชัย อุ่่นจิตติกุล : ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ ขออนุญาตต่อครับ โดยสรุปเนื้อหาสาระ ในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน ระบุ

ชัดเจนอยู่แล้วครับว่า การจ้างเหมา การที่จะมีการส่งมอบ หรือให้ผู้หนึ่งผู้ใดจัดทำงานนั้น นะครับ ผู้รับผิดชอบ ก็คือ นายจ้างอยู่ดี เพราะฉะนั้นตรงนี้เป็นปรากฏชัดแจ้ง รวมกับ มาตรา ๑๒ ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน ก็ระบุเหมือนกันนะครับ ผมไม่อ่าน เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ดังนั้นนะครับ เพื่อที่จะให้ความเป็นธรรมที่เกิดขึ้นระหว่าง ทั้งผู้ประกอบการ แล้วก็ถูกจ้างนะครับ ผมเองมองว่า ถ้าจะให้เกิดความเป็นธรรม แล้วก็ เกิดผลประโยชน์สูงสุดของประเทศ ในขณะที่เรากำลังขาดแคลนแรงงาน ดังนั้น ผมถึงขอ แปรญัติตินะครับ ก็คือ ตัดคำว่า ได้รับสิทธิประโยชน์ ให้เปลี่ยนคำว่า ได้รับสิทธิประโยชน์ และสวัสดิการที่เท่าเทียมกันโดยไม่เลือกปฏิบัติ เป็น สิทธิประโยชน์ที่เป็นธรรมและ เหมาะสม แทนครับ ท่านประธานครับ ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ขอบพระคุณครับ ตกลงท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ ใครพูดใหม่ครับ (๘) เชิญครับ

นายสวิง ต้นอุต : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม สวิง ต้นอุต ใน (๘) นี้ นะครับ เพียงแค่เราเติม อาจจะเติม คำว่า ส่งเสริมให้ประชากรวัยทำงานให้ทุกคน มีงานทำ ที่จริงแล้วก็อาจจะเครียดไปนะครับ กระผมไม่ตั้งใจในวรรคนี้ครับ ขอบพระคุณ ครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : กลุ่มอาจารย์ เจิมศักดิ์ไม่ตั้งใจ ท่านกรรมาธิการยกวางครับ นอกจากกลุ่มท่านวัชรชาติเมื่อก็ว่าไป ตกลง กันได้ใหม่ครับ เชิญครับ

นายมานิจ สุขสมจิตร (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ครับ ผม มานิจ สุขสมจิตร ครับ ในเรื่องนี้ เท่าที่ได้ฟังมาจากผู้ใช้แรงงานนะครับ เขาอยากจะขอยืนยันตามที่คณะกรรมาธิการได้ยกวางมานะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การที่บอกว่า ค่าจ้างจะต้องได้เท่ากัน มันเป็นไปได้ มันอยู่ที่ฝีมือนะครับ ส่วนเรื่อง ประโยชน์ เรื่องสวัสดิการนี้ ก็อยากใช้คำว่า เท่าเทียมกัน นะครับ จะบอกว่า ให้เป็นธรรมนี้ มันคงไม่ได้หรอกครับ เพราะว่า ถ้าเผื่อจะใช้คำว่า เป็นธรรม แล้วนะครับ -----

คนที่เป็นวิศวกรนี้ ก็จะมาได้เท่ากับคนที่เป็นผู้ใช้แรงงานไร้ฝีมือนี้ ก็คงไม่ได้อีกเช่นกัน นะครับ ฝ่ายผู้ใช้แรงงาน ขอยืนยันว่า ให้เป็นไปตามร่างของกรรมาธิการนะครับ

นายนวนิตี เศรษฐบุต (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ใน (๘) นี้ มีท่านสุรชัย กลุ่มท่านสุรชัยอยู่ด้วยใช่ไหมครับ ใช่ไหมครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ครับ ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ สำหรับ (๘) ผมขอมอบหมายให้ท่านสมเกียรติเป็นผู้นำเสนอแทนครับ

นายนวนิตี เศรษฐบุต (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : เชิญครับ ท่านครับ

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ ผม สมเกียรติ รอดเจริญ สสร. ครับ ก็ใน (๘) ของเรา ก็จากที่กรรมาธิการได้ดำเนินการร่างไว้ตามร่างเดิม เราขอเพิ่มเติมข้อความลงไปนะครับ ส่งเสริมเกษตรกรวัยทำงานมีงานทำ คุ่มครอง แรงงานเด็ก สตรี เสริมสร้างมาตรฐาน และปฏิรูประบบแรงงานสัมพันธ์ ที่ส่งเสริมคุณภาพ ชีวิตผู้ทำงาน และประสิทธิภาพการผลิต และที่ผู้ทำงานและฝ่ายผู้ว่าจ้างมีสิทธิตั้งองค์กร และเลือกบุคคลที่มีคุณภาพเป็นผู้แทนของตนในการบริหารองค์กรของแต่ละฝ่าย และใน ระบบไตรภาคีจัดระบบประกันสังคมที่ครอบคลุมทั้งผู้ทำงานและสถานประกอบการ ต่าง ๆ และผู้ประกอบอาชีพอิสระ ยกกระดับมาตรฐานแรงงาน รวมทั้งคุ่มครองให้ผู้ทำงาน มีความมั่นคงในการทำงาน และการทำงานที่มีคุณค่าอย่างเดียวกันให้ผู้ทำงานได้รับ ค่าตอบแทนที่เป็นธรรมเสมอกัน ได้รับสิทธิประโยชน์และสวัสดิการที่เท่าเทียมกันโดย ไม่เลือกปฏิบัติ ก็จากข้อความข้างต้นนะครับ ที่เราได้ดำเนิน เสนอมาแล้วก็มีผู้อภิปราย อภิปรายไปแล้ว ก็ขมวดปมมาถึงความสำคัญสุดท้ายนะครับ ความสำคัญสุดท้าย ข้อความต่าง ๆ ตั้งแต่ต้นนะครับ เราไม่ค่อยติดใจเท่าไรนะครับ เราขอที่จะกลับไปสู่ ขบวนการของกรรมาธิการร่าง ก็ยอมได้นะครับ ที่ร่างออกมาเป็นร่างสุดท้าย แต่เรามี ข้อความที่เราอยากเพิ่มเติมเลยนะครับว่า การทำงานและการทำงานที่มีคุณค่าอย่างเดียวกัน ให้ผู้ทำงานได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรมเสมอกัน ได้รับสิทธิประโยชน์และสวัสดิการที่ เท่าเทียมกันโดยไม่เลือกปฏิบัติ มีเหตุผลอย่างไรครับ ก็เหตุผล ก็อย่างที่ทุกวันนี้เราจะได้ รับทราบข้อมูลว่า ในกระบวนการการผลิตต่าง ๆ นี้มีการว่าจ้างแรงงานนอกระบบนะครับ

ก็คือ เราได้ยื่นกันบ่อย ๆ ครับ เอาต์ซอร์ซ (Outsource) เอาต์ซอร์ซทั้งหลายเหล่านี้ ที่จริงมันก็คือการจ้างแรงงานนอกระบบ ในระบบก็คือ ถ้าเผื่อว่าบริษัท บริษัทหนึ่ง ผลิตสินค้าขึ้นนี้ ขึ้นกอไก่ นี่นะครับ แล้วมีลูกจ้างประจำดำเนินการอยู่ วันดีคืนดีนายจ้างเอาผลิตภัณฑ์ขึ้นกอไก่นี้ ไปว่าจ้างคนนอกระบบให้ดำเนินการทำ ดังนั้น เมื่อทำอย่างนี้บ่อย ๆ อีกหน่อยคนในระบบนะครับ มันก็จะค่อย ๆ ตกลงไปที่ละนิดทีละหน่อย ทีละนิดทีละหน่อยนะครับ เพราะว่าอะไร เพราะว่าแรงงานนอกระบบมันไม่จำเป็นจะต้องไปดูแลเรื่องสวัสดิการต่าง ๆ เราจึงพยายามบังคับให้นายจ้างที่เอาเปรียบในลักษณะแบบนี้ ถ้าเผื่อจะจ้างแรงงานนอกระบบ หรือแรงงานในระบบนี้ ต้องมีสวัสดิภาพ หรือสวัสดิการ หรือค่าจ้างที่เท่าเทียมกัน เสมอภาคกันกับคนในระบบด้วย เพื่อมิให้นายจ้างหลีกเลี่ยงนำ การจ้างงานเหล่านี้ไปจ้างคนงานนอกระบบนะครับ ถ้าเผื่อเป็นอย่างนี้ อีกหน่อยบ่อย ๆ ไปเรื่อย ๆ ถ้าเผื่อทำแบบนี้ไปเรื่อย ๆ โดยไม่มีการควบคุม นายจ้างจะค่อย ๆ ไปจ้างนอกระบบเรื่อย ๆ คนงานในระบบก็จะต้องค่อย ๆ หายไป หายไป หายไป และในกระบวนการนี้ก็เท่ากับเป็นการลิดรอน ลิดรอนนะครับ ความเป็นอยู่ และความมั่นคงในการทำงานของ ลูกจ้างในระบบด้วย ลูกจ้างในระบบโดยเฉพาะสหภาพ อีกหน่อยจะไม่มีสิทธิ ไม่มีเสียง ไม่มีกำลังในการดำเนินการต่าง ๆ ได้ในการที่จะเจรจาสิทธิประโยชน์ใด ๆ เพราะว่า ลูกจ้างในระบบ หรือสมาชิกจะค่อย ๆ ร่อยหรอไปนะครับ ทางด้านแรงงานของเราก็ ค่อนข้างที่จะเป็นห่วงเรื่องนี้ครับ -----

ก็กราบเรียนท่านประธานไว้แบบนี้ว่า เราอยากจะคงคำว่า ให้ผู้ทำงานได้รับค่าตอบแทน ที่เป็นธรรมเสมอกัน ได้รับสิทธิประโยชน์และสวัสดิการที่เท่าเทียมกัน โดยไม่เลือกปฏิบัติ ครับ ส่วนคำอื่น ๆ เราไม่ติดใจครับ ขอบพระคุณครับ ท่านประธานครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐสุนทร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ยกวางครับ
เชิญครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : เรียนท่านประธานที่เคารพครับ
กระผม อัชพร จารุจินดา กรรมาธิการ ขออนุญาตหารือท่านสมเกียรติอีกนิตหนึ่งครับว่า
ตกลงใน(๘)ทั้งหมด ท่านขอเติมคำเดียวว่า เสมอกัน ไซ้ใหม่ครับ เข้าใจว่าคณะกรรมาธิการ
รับได้ครับผม อันนี้ไม่มีปัญหา

นายบรรณิทธิ เศรษฐสุนทร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ท่านรับได้เนะครับ
นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : ท่านจะเติมตรง ค่าตอบแทนที่
เป็นธรรมเสมอกัน คงไม่มีปัญหาครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐสุนทร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : แล้วของ
ท่านศักดิ์ชัยที่เขาขอไว้ ว่าอย่างไร

นายศักดิ์ชัย อุ่นจิตติกุล : ท่านประธานที่เคารพครับ ศักดิ์ชัย อุ่นจิตติกุล
สสร. ครับ ท่านประธานครับ ในเรื่องที่ผมขอแก้ไข ก็คือ เรื่องสิทธิประโยชน์ที่เป็นธรรม
และเหมาะสมเนะครับ คืออย่างนี้ครับ ในการพิจารณานี้ สิ่งที่สำคัญ คือ ต้องดูในเรื่องของ
ทั้งฝ่ายลูกจ้างกับนายจ้างประกอบกันด้วยเนะครับ ถ้าไม่เช่นนั้นเนะครับ นายจ้างเองก็มี
กฎหมาย พรบ. คู่คุ้มครองแรงงานกำหนดอยู่แล้ว คำว่า สิทธิประโยชน์ที่เป็นธรรม
ก็หมายถึงว่า เป็นการมอบให้ด้วยความถูกต้องเนะครับ ผมว่ามันก็คล้ายกันเนะครับ
อยากให้ทางท่านยกวางได้ช่วยพิจารณาด้วยครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐสุนทร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ยกวางครับ
ว่าอย่างไรครับ ได้ ไม่ได้ จะได้มีการตัดสินใจ

นายมานิจ สุขสมจิตร (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานครับ ที่มี
ผู้แปรญัตติว่า ขอเพิ่มในบรรทัดแรก ส่งเสริมให้ประชาชนวัยทำงานทุกคนมีงานทำ
กรรมาธิการไม่ขัดข้องเนะครับ แล้วก็เมื่อที่ท่านมาขอเพิ่มว่า สิทธิประโยชน์ที่เป็นธรรม นั้น

คำว่า เท่าเทียมกัน มันน่าจะเป็นคำซึ่งมันเหมาะสมกว่าครับ ได้ครับ ที่เป็นธรรม ก็ได้
รับได้ครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : รับผิดชอบครับ

นายศักดิ์ชัย อุ่นจิตติกุล : ตกลงว่า เป็นธรรม นะครับ ถูกต้องนะครับ
เพราะข้างบนก็มีคำว่า เป็นธรรม อยู่แล้วนะครับ ขอขอบคุณครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : รับผิดชอบครับ
ผู้แปรญัตติกับกรรมาธิการตกลงกันได้ตาม (๘) ที่ประชุมไม่ขัดข้อง ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์
ขัดข้อง

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผม เจิมศักดิ์ ครับ
ท่านประธานกรุณาดูถ้อยคำนะครับ คือ ท่านแก่นะแก้ได้ ผมไม่ว่าอะไร แต่ท่านบอกว่า
คุ้มครองให้ผู้ทำงานมีคุณค่าอย่างเดียวกัน ก็หมายความว่า คนที่มีความสามารถ
เหมือนกัน มีประสิทธิภาพเหมือนกัน เป็นคนประเภทเดียวกัน อะไรอย่างนี้นะครับ
เสมอกันแล้ว ต้องคนทำงานที่มีคุณค่าอย่างเดียวกัน ได้รับความตอบแทนที่เป็นธรรม นะครับ
เสมอกัน รับผิดชอบ รับผิดชอบต่อประโยชน์และสวัสดิการที่เป็นธรรม นี้ มันไปอย่างไรแล้วครับที่นี้
มันไม่เข้ากันแล้วประโยค เพราะท่านบอกว่า คนที่มีคุณค่าทัดเทียมกัน เท่ากัน แล้วท่าน
ไปบอกให้ได้รับสิทธิประโยชน์เป็นธรรม ผมเลยไม่รู้ที่ท่านเอาอะไร ถ้าอย่างนั้น อันนี้
กรุณาคิดให้ดีนะครับ ในแง่หลักการ แล้วก็ภาษา แล้วก็ถ้อยคำของท่าน

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ยกเว้นว่าอย่างไร
ครับ เชิญครับท่านเจริญครับ

นายเจริญ ภัคดีธนากุล (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม
เจริญ ภัคดีธนากุล กรรมาธิการครับ ใน (๘) นี้ อยากจะขอขยาย คำว่า ที่เป็นธรรม มาแทน
คำว่า ที่เท่าเทียมกัน นะครับ ก็จะอ่านได้ความว่า รวมทั้งคุ้มครองให้ผู้ทำงานมีคุณค่า
อย่างเดียวกันได้รับความตอบแทน สิทธิประโยชน์และสวัสดิการที่เป็นธรรมโดยไม่เลือก
ปฏิบัติ เหตุผลก็จะไปสอดคล้องกับคำขอแปรญัตติของท่านวัชรฯ หงส์ประภัสสร
เพียงแต่ว่าปรับถ้อยคำนิดหน่อย แล้วเนื้อหา ก็คือว่า เราในประเทศระบบเศรษฐกิจเสรี
ไม่มีทางที่เราจะทำสิทธิประโยชน์และสวัสดิการให้เท่าเทียมกันในกลุ่มของผู้ทำงาน

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

พระราชวรรณ ๑๔/๓

มันจะต้องจัดให้ตามเป็นธรรมโดยไม่เลือกปฏิบัติ ตามหลักการในมาตรา ๓๐ ที่เรา
ผ่านมาแล้วนะครับ -----

- ๑๕/๑

ส่วนว่า เป็นธรรม เป็นอย่างไรนี้ ความหมายจะยืดหยุ่น ต้องดูทั้งบริบทของเศรษฐกิจ ระบบความสามารถในการแข่งขัน ระบบอะไรของมาตรฐานการครองชีพของคน ดูอะไรต่าง ๆ นี้ ผมคิดว่า จะยืดหยุ่นดีกว่าไปมัดว่าต้องเท่าเทียมกัน แล้วถ้าต่อไปทำไม่ได้ก็จะขัดต่อรัฐธรรมนูญหมด ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ได้นะครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : กรุณาอ่านอีกนิตหนึ่งได้ไหมครับ เพราะที่ท่านแก้ไขใหม่ แล้วผมจดไม่ทันครับ

นายจรัญ ภัคดีธนากุล (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ กระผมอ่านเฉพาะใน ๒ บรรทัดสุดท้ายนะครับ รวมทั้งคุ้มครองให้ผู้ทำงานมีคุณค่าอย่างเดียวกัน ได้รับค่าตอบแทน สิทธิประโยชน์และสวัสดิการที่เป็นธรรมโดยไม่เลือกปฏิบัติ ขอบคุณครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ว่าอย่างไรอาจารย์เชิญครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คือ ท่านประธานครับ ผมคิดว่าเราคงจะต้องพิจารณาหลักนะครับว่า ในสภาแห่งนี้จะเอาอะไรกันแน่ ท่านจะร่างรัฐธรรมนูญเพื่อให้สอดคล้องกับความเป็นจริง ที่เราบอกว่า ในประเทศไทยนี้ เราคงให้คนได้รับความเสมอภาคกันไม่ได้ เราก็เลยใส่คำว่า ความเป็นธรรม ให้มันกว้าง ๆ ไว้ก่อน จะได้ให้เลือกได้ว่า จะให้ความเป็นธรรมแบบไหน ความเป็นธรรมมาก ความเป็นธรรมน้อย ความเป็นธรรมแบบปานกลาง หรือเราจะใช้รัฐธรรมนูญเป็นกรอบในการที่จะให้บุคคลที่เป็นลูกจ้างนี้ได้รับอะไรเสมอกัน คำว่า เสมอกัน นี่มันชัด แต่ถ้าคำว่า เสมอกัน เท่ากัน นี่มันชัด แต่ถ้าใส่คำหลวม ๆ ว่า ให้ได้รับความเป็นธรรม ที่นี้ก็ความเป็นธรรมมันก็จะมาแล้ว คำจ้างก็ไม่จำเป็นต้องเท่ากัน ก็เป็นธรรม สวัสดิการไม่จำเป็นต้องเท่ากัน ก็เป็นธรรม เพราะมันเป็นธรรม มันต้องชั่งน้ำหนักหลายอย่าง ตกลงกรรมาธิการท่านจะเอาอะไรกันแน่ ผมกำลังจะตั้งคำถามเท่านั้นแหละครับ ผมไม่ได้ขัดข้อง แต่ว่าสมาชิกท่านต้องคิดแล้วครับ ตรงนี้ว่า ท่านอยากจะเห็นกฎหมายเป็นกรอบแบบไหน แบบสะท้อนสังคมในปัจจุบัน โดยที่ไม่ต้องเป็นกรอบให้สังคมว่า จะเดินไปทางไหน หรือท่านจะเอาว่าเราควรจะเป็นกรอบ

เพื่อที่จะขอความเป็นธรรมให้กับผู้คนที่สังคมอย่างแท้จริง ผมคิดว่า ท่านพิจารณากันแล้วกันนะครับ ผมไม่ว่าอะไรนะครับ ๒ ทางนี้ ผมคิดว่า ต้องเลือกครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : หมายความว่า อาจารย์ยืนจะใช้คำว่า เสมอภาคกัน ใช่ไหมครับ หรือ เท่ากัน ใช่ไหมครับ อาจารย์ครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ จะได้ให้เขาตอบถูก อาจารย์ยืนว่าอะไรละ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ผมคิดว่า แล้วแต่ที่ประชุมครับ ผมถูกล็อบบี้ (Lobby) ทั้ง ๒ ฝ่าย ผมลำบากใจครับท่านประธาน ผมได้แต่ชี้ ผมเป็นคนพูดอะไรตรง ๆ นะท่านประธาน

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : คือ กรรมาธิการยกร่างเขาเสนอแล้ว ทีนี้ฟังเหมือนอาจารย์ไม่เอา เลยต้องถามให้ชัดว่า อาจารย์ต้องการคำว่า เสมอภาค หรืออย่างไร จะได้ถามเขาได้ถูก

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คือ ฝ่ายแรงงานเขา เขาบอกว่า ควรจะเท่าเทียม ฝ่ายนายจ้างก็บอก เอ๊ย ปล่อยมันหลวม ๆ หน่อย ก็พูดกันตรง ๆ ตรงนี้ผมก็เลยถามท่านทั้งหลายว่าจะอย่างไร

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : อาจารย์ต้องการคำว่า เท่าเทียม ใช่ไหม เดียวถามยกร่างเขาก่อนครับ ยกร่างว่าอย่างไรครับ ท่านประวิทย์ว่าอย่างไรครับ

นายประวิทย์ อัครชิโนเรศ : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม ประวิทย์ อัครชิโนเรศ ครับ ผมได้เสนอสนับสนุนร่างของท่านอาจารย์สมชัยนะครับ ในข้อ ๑๓ แต่ไม่ทราบตอนนี้ผมจะคอมเมนต์ (Comment) ได้ไหมครับ ถ้าผมจะแสดงความเห็น

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : แก่ไขครับท่าน ท่านสั้น ๆ แล้วกันครับ

นายประวิทย์ อัครชิโนเรศ : สั้น ๆ ครับ พอพูดถึงเรื่องให้เสมอภาคกันนะครับ จะเกิดปัญหาขึ้นมากเลยครับในประเด็นนี้ ในความเห็นของผมครับ เพราะว่า โรงงานใหญ่ โรงงานเล็ก อันนี้เป็นหนึ่งประเด็นนะครับ ความสามารถของนายจ้างที่จะจ่ายนี้ไม่เท่ากัน แล้วก็ต่างจังหวัดกับกรุงเทพ กับปริมณฑลที่ใกล้กรุงเทพ หรือว่าที่ห่างไกล

มันยอมไม่เท่ากัน แล้วก็นี่เป็นกลไกอันหนึ่งครับ ที่รัฐได้ใช้มาเพื่อผลักดันให้
อุตสาหกรรมไปลงทุนในที่ห่างไกล ที่ยังไม่มี ความเจริญ เพื่อจะสร้างความเจริญให้กับ
นอกห้องที่ ฉะนั้นถ้าคำนี้ใช้ว่า เท่ากัน ขึ้นไป การพัฒนาในที่ห่างไกลนี้จะไม่เกิดขึ้นเลย
ครับ ขอขอบคุณครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านสุรชัยครับ
ว่าอย่างไรครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ขอบคุณครับ ท่านประธานครับ สำหรับกลุ่มของผม เมื่อที่พอฟังคำชี้แจงของท่านอัครพรที่ว่ายินดีเต็มคำว่า เสมอกัน ผมคิดวาก็น่าจะจบแล้ว พอฟังท่านอาจารย์จรัญก็เลยมีปัญหาขึ้นมาอีก ผมเรียนท่านประธานอย่างนี้ครับว่า ใน ๒ บรรทัดสุดท้ายนี้ ถ้าเราดูนี่นะครับ มันจะแยกออกมาเป็น ๒ ประเด็นย่อยครับ ท่านประธานครับ ประเด็นแรก ก็คือ เรื่องการคุ้มครองให้ผู้ทำงานที่มีคุณค่าอย่างเดียวกัน ให้เขาได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรมและเสมอกัน นี่คือประเด็นที่มันเกิดขึ้นจริงอยู่ในสภาพสังคมขณะนี้แหละ ที่พี่น้องผู้ใช้แรงงานเขาต้องการว่า งานฝีมืออย่างเดียวกัน งานที่มีคุณค่าอย่างเดียวกันนี้ ควรจะให้เขาได้รับความเป็นธรรม ก็คือได้รับค่าตอบแทนที่เสมอกัน นั่นประเด็นที่ ๑

ประเด็นที่ ๒ คือ เราพูดถึงเรื่องของสิทธิประโยชน์และสวัสดิการ ตรงนี้ละครับ ที่เราต้องการว่า สิทธิประโยชน์และสวัสดิการนั้น ต้องได้เท่าเทียมกันนะครับ ซึ่งก็เป็นไปตามข้อความในร่างเดิมของท่านกรรมาธิการยกกว้างอยู่แล้ว พอท่านอาจารย์จรัญเอา ๓ คำมาผูกรวมกันเข้าไป รวมเป็นประเด็นเดียวกัน แล้วบอกว่า เป็นธรรม มันก็เลยเกิดความสับสนครับ เพราะฉะนั้นผมกราบเรียนว่า ผมรับได้ตามที่ท่านอัครพรเสนอเมื่อสักครู่ ก็คือ ผู้ทำงานที่มีคุณค่าอย่างเดียวกันได้รับค่าตอบแทนที่เสมอกันนะครับ หลังจากนั้น ในประเด็นเรื่องสิทธิประโยชน์กับสวัสดิการ ผมขอรับตามร่างเดิมของยกกว้างครับ

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ครับ ยกกว้างตกลงกันแล้ว เสนอเป็นโมเดล (Model) เดียวได้ไหมครับ พวกข้างล่างจะได้พิจารณาได้

นายจรัญ ภัคดีธนากุล (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม จรัญ ภัคดีธนากุล กรรมาธิการครับ ผมอยากเรียนเบื้องต้นว่า ตัวกฎหมายรัฐธรรมนูญ เราไม่ได้ใช้เฉพาะในธุรกิจเดียว หรือว่าบริษัทเดียว หรือว่าเฉพาะภาครัฐ ไม่ใช่กับเอกชน (๘) นี้จะใช้ครอบคลุมหมดทั้งประเทศ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ทั้งในกรุงเทพ ในต่างจังหวัด ทั้งธุรกิจแบบใหญ่ แบบเล็ก เพราะฉะนั้นถ้าเราไปใช้คำว่า เท่าเทียมกัน มันเสี่ยงเสียจนว่า ต่อไปก็จะมีกรรมาธิการโดยอาศัยรัฐธรรมนูญนี้ให้

เท่าเทียมกัน ซึ่งก็ยากที่จะแปลความอะไรให้เหมาะสมกับสภาพของประเทศ และสภาพของธุรกิจ และเหตุการณ์ และความเป็นธรรมนะครับ

ประการที่ ๒ นะครับ คือ เรื่องค่าตอบแทนนี้ เรายังพอมีกฎหมายไปวางเกณฑ์อัตราค่าจ้างขั้นต่ำอะไรนี้ ยังพอที่จะให้เท่าเทียมกันได้ แต่แม้กระนั้นก็ยังไม่ได้เท่าเทียมกันนะครับ เพราะฉะนั้นก็ต้องมีแตกต่างกันไปบ้าง ในเรื่องค่าตอบแทน เราใช้ เป็นธรรม ก็ถูกต้องแล้ว แต่พอมาถึงเรื่อง สิทธิประโยชน์และสวัสดิการนะครับ ยิ่งไม่มีทางไปออกกฎหมายบังคับภาคเอกชนเขาเลยว่า ถ้าคุณจะจัดสิทธิประโยชน์และสวัสดิการ ให้แก่คนทำงานของบริษัทคุณ คุณต้องให้เท่ากันหมดเลยนะ ห้ามไม่ให้ท่านะ หรือว่า ภาครัฐก็ต้องจัดให้เท่ากับภาคเอกชนนะ เวลานี้งานแบบเดียวกัน งานคอมพิวเตอร์นี้ ภาคเอกชนจัดสิทธิประโยชน์ สวัสดิการนอกเหนือค่าตอบแทนอย่างไร ภาครัฐก็ต้องทำให้เท่า ไม่อย่างนั้นรัฐก็ขัดรัฐธรรมนูญอย่างนี้ ท่านครับ เราใช้คำที่ให้ความคุ้มครองแก่ผู้ทำงานในลักษณะเดียวกันมากที่สุด ก็คือ ไม่เลือกปฏิบัติต่อเขา แล้วก็บวกด้วย อย่างเป็นธรรม ใช่ไหมครับ โดยอย่างเป็นธรรม ที่เป็นธรรมโดยไม่เลือกปฏิบัติ นี้ จะทำให้เราสามารถดูแลจัดการในเรื่องของการจัดสิทธิประโยชน์และสวัสดิการให้แก่คนทำงานได้เหมาะสมกว่า ยืดหยุ่นกว่านะครับ ดีกว่าที่เราไปแข็งตัว ตายตัวว่า ต้องเท่าเทียมกัน ขอบพระคุณครับ

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านเลขาฯ ครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมการ) : ท่านประธานครับ คำที่ กรรมการตกลงกันแล้วนะครับ ก็ขออนุญาตอ่านทั้งวงเล็บนะครับ (๘) ส่งเสริมให้ ประชากรวัยทำงานมีงานทำ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ อย่าเพิ่งอ่าน
ได้ใหม่ครับ ยังไม่ได้ตกลงด้วยนะครับ เดี่ยวขอความกรุณาฟังนิดหนึ่งสิครับ เพราะ
อาจารย์จรัญท่านเพิ่งพูดเสร็จ ขอผมตั้งคำถามนิดหนึ่งนะครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : ได้ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : แล้วท่านค่อยอ่านว่าตกลงแล้ว
จะเอาเป็นอย่างไร ก็แล้วแต่ท่านนะครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานอนุญาต
ท่านเจิมศักดิ์แล้วใช่ไหมครับ ผมไม่ทราบ เห็นอนุญาตผมอยู่

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ครับ
ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ สั้น ๆ เพราะว่า ที่เขาจะอ่านนี้หมายความว่าอ่าน ไม่ใช่ถามมติ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ผมขอเพียงแต่อย่าเพิ่งสรุปเท่านั้น
แหละครับ ผมกลัวอาจารย์สมคิดสรุปไปว่า ตกลงว่าอย่างไรเท่านั้นละครับ เพราะฉะนั้น
ขอฟังสักนิดหนึ่งนะครับ ขอขอบคุณนะครับอาจารย์สมคิด ที่ให้ผมแย้งท่านนิดหนึ่ง
ที่อาจารย์จรัญพูดนี้มีเหตุผลนะครับว่า เราไปบอกว่าตอบแทนต้องเท่ากันนี้ หมายถึงคน
เท่ากัน ต้องตอบแทนเท่ากัน ฟังความอาจารย์จรัญพูดอย่างนั้น แต่ท่านดูรูปประโยค
นะครับ ได้รับการคุ้มครองผู้ทำงานที่มีคุณค่าอย่างเดียวกัน ตรงนี้เป็นนะครับ มันเปิดความ
ยืดหยุ่นอยู่แล้ว ไม่มีคนงานคนไหนที่คนมาวัดได้ว่า มีคุณค่าอย่างเดียวกันโดยสมบูรณ์
ตรงนี้เป็นความยืดหยุ่นในตัวของมันอยู่แล้วหรือเปล่า ที่นายจ้างต้องใช้ดุลยพินิจ ผมนี้มี
บริษัทเล็ก ๆ แล้วก็ป็นนายจ้างอยู่ขณะนี้ ไม่ใช่ว่า ผมไม่มีหัวใจนายจ้างนะครับ ผมไม่เคย
เป็นลูกจ้างคนด้วยซ้ำในชีวิต ผมนี้เป็นนายจ้าง แล้วผมก็รู้ว่า เวลาผมประเมินคนที่มี
คุณค่า ผู้ทำงานที่มีคุณค่าอย่างเดียวกัน ผมใช้ดุลยพินิจเยอะเลย มันมีซัพเจกทีฟ
(Subjective) มันขึ้นอยู่กับอัตราของเราที่สูงมากอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นตรงนี้เป็นสิ่งที่
ยืดหยุ่นหรือเปล่า ผมถาม ถามกลับไปนิดเดียวครับ ผมเห็นด้วยว่า เราต้องยืดหยุ่น แต่
เราจะปล่อยยืดหยุ่น ๒ ที่เลย คือ นายจ้างพิจารณาลูกจ้างว่า ที่บอกว่า มีคุณค่าอย่าง
เดียวกันมันไม่เหมือนกันนี่ คุณจะไปเอาเหมือนกันได้อย่างไร ผมพูดได้ร้อยแปด ผมพูดได้เลย

แล้วขณะเดียวกันท่านยังบอกว่า ค่าตอบแทนไม่ต้องทัดเทียมกัน ถ้าคุณค่าเท่ากันแล้ว ผมก็ไปยึดหยุ่น ๒ ที่ ผมถามที่ประชุมท่านนั่นเองว่า ท่านปรารถนาจะเห็นความยืดหยุ่นที่ที่ครับ ขอขอบคุณครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ที่นี้ครับ เดี่ยวท่านทางยกร่างอ่านที่เขียนแล้วเสนอ เพราะมีผู้แปรญัตติ ถ้าตกลงไม่ได้ ก็โหวตด้วยอาจารย์ เพราะมันนานเต็มที่แล้ววงเล็บนี้ เที่ยงยกร่างครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : ขออนุญาตท่านประธานครับ สมคิด เลิศไพฑูรย์ กรรมาธิการครับ คำที่กรรมาธิการตกลงกันแล้วนะครับ ขออนุญาตว่า ส่งเสริมให้ประชากรวัยทำงานมีงานทำ คุ่มครองแรงงานเด็กและสตรี จัดระบบแรงงานสัมพันธ์ และระบบไตรภาคีที่ผู้ทำงานมีสิทธิเลือกผู้แทนของตน จัดระบบประกันสังคม รวมทั้งคุ่มครองให้ผู้ทำงานมีคุณค่าอย่างเดียวกันได้รับค่าตอบแทน สิทธิประโยชน์และสวัสดิการที่เป็นธรรมโดยไม่เลือกปฏิบัติ ครับ ขออนุญาตใช้คำแบบนี้ครับ ขอขอบคุณครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ฟังได้ทั่วแล้วนะครับ ชัดเจนแล้วนะครับ รับได้ใหม่ครับ สำหรับผู้สงวนคำแปรญัตติ ถ้าไม่ได้ ก็ต้องขออนุญาตลงคะแนนนะครับ รับได้ใหม่ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ ท่านศักดิ์ชัย

นายศักดิ์ชัย อุ่นจิตติกุล : ผมเป็นผู้ขอแปรญัตติ รับได้ครับ ท่านครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ผมอยากให้กลับไปร่างเดิมของกรรมาธิการครับ ร่างเดิม ก็คือ ร่างที่ท่านแก้แล้ว ผมไม่รู้ว่าเหมือนเดิม เหมือนเดิมครับ เพราะท่านไม่ได้แก้ไขอะไร เหมือนเดิม

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ร่างที่แก้แล้วใช่ใหม่ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ไม่ใช่ร่างที่แก้สุดท้ายนี้ครับ ร่างเดิมครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ร่างที่แก้ ที่เขา
พิมพ์ไว้ใช่ไหมครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ร่างที่พิมพ์ไว้แต่ละฉบับ
ขอพระองค์ครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านสุรชัยครับ
นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ของผมเช่นเดียวกับท่านอาจารย์เจิมศักดิ์
ครับ ขอใช้ร่างเดิมครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านสมเกียรติ
ครับ ว่าอย่างไรครับ ใช้ของท่านสุรชัยหน่อยใกล้ ๆ ร่างเดิมเหมือนกันใช่ไหมครับ

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : เพราะฉะนั้น
รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ร่างเดิมนี่
หมายความว่า คุณสมเกียรติไม่ได้ นะครับ ที่คำว่า เสมอกัน นี้ไม่ได้ นะครับ ต้องเคลียร์
(Clear) นะครับ เพราะคุณสมเกียรติขอเดิม คำว่า เสมอกัน เมื่อกี้กรรมาธิการยอม ผมนี้
ประนีประนอม คำว่า เสมอกัน ไม่มี นะครับ ถ้าร่างเดิม ก็คือ ตามตัวหนังสือที่มีอยู่ใน
หนังสือเลย ก็คือ อ่านได้ความ ท่านดูเอาเองก็แล้วกันครับ ได้รับคำตอบแทนที่เป็นธรรม
ได้รับสิทธิประโยชน์และสวัสดิการที่เท่าเทียมกันโดยไม่เลือกปฏิบัติ ตรงนี้ละครับ คือร่าง
เดิมนะครับ ขอพระองค์ครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ตกลงอาจารย์
เจิมศักดิ์ ร่างเดิม ร่างเดิม มีท่านศักดิ์ชัยรับร่างใหม่กับกรรมาธิการนะครับ เพราะฉะนั้น
โหวตเฉพาะร่างเดิมกับร่างใหม่ นะครับ เนื่องจาก (๘) มีการแก้ไขครับ ท่านสมาชิก
เพราะฉะนั้นท่านจะเห็นด้วยกับ (๘) ที่กรรมาธิการแก้ไขแรก กับที่กรรมาธิการแก้ไขหลัง
ใหม่ เพราะฉะนั้นถ้าแก้ไขแรก ขอให้หลีกเลี่ยงว่า เห็นด้วย ถ้าเห็นด้วยกับ ท่านยกร่างว่า
อย่างไร เชิญ ท่านจะอธิบายอย่างไรครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ ใช้วิธี
เดิมที่เราเคยตกลงกันไว้ นะครับว่า กรรมาธิการได้แก้ไขร่างสุดท้ายของตัวเองแล้ว ก็ถาม
ความเห็น ว่า เห็นด้วยกับร่างสุดท้ายของกรรมาธิการหรือไม่ หรือไม่เห็นด้วย ได้ไหมครับ
ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ เห็นด้วยกับร่างสุดท้ายของกรรมาธิการ หรือเห็นด้วยกับร่าง
หรือไม่เห็นด้วย

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คือ อันนั้นผมไม่ชัดเจน ก็คือว่า
จะเห็นด้วย หมายความว่า เห็นด้วยกับร่างแรก ถ้าไม่เห็นด้วย ก็คือ ไม่เห็นด้วย ที่เคยทำ
นะครับ คือ ไม่เห็นด้วย ก็หมายความว่าต้องการแก้ไขเพิ่มเติม เทียบนี้เนื่องจากมีการแก้ไข
อย่างเดียว ก็เลยจบ โหวตทีเดียวก็จบเลย ก็คือ ถ้าเห็นด้วยก็โหวตว่า เห็นด้วยกับร่างที่
เป็นตัวหนังสืออยู่ คือ ร่างแรกนี้นะครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : คือเวลานี้
จะโหวต โหวตเลือกร่างของกรรมาธิการ ซึ่งมีอยู่ ๒ ร่าง ใช่หรือเปล่า

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : กรรมาธิการขณะนี้ มีร่างเดียวครับ
เพราะว่าวงเล็บนี้เขาไม่ได้แก้ไขจากร่างเล่มสี่เหลืออะไรใหม่ครับ ท่านแก้ไขหรือเปล่า ไม่ได้
แก้ไข ตกลงกรรมาธิการมีร่างเดียวครับ คราวนี้มีร่างสุดท้ายที่แก้ไขด้วยวาจาเมื่อไม่กี่ใน

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ก็ใช้สิครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ใช่ครับ โหวตระหว่าง ๒ อันนี้ครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ก็อันที่ ๒
ก็กรรมาธิการเขาเสนอ เพราะฉะนั้นเป็นของกรรมาธิการทั้งคู่ ที่ผมจะถาม คือ ถ้าเห็นด้วยนี้

หมายถึงเห็นด้วยก่อนกรรมาธิการแก้ไขในข้อนี้ ถ้าเห็นด้วย เห็นด้วยกับร่างของกรรมาธิการก่อนแก้ไขในข้อนี้ ถ้าไม่เห็นด้วยนี้ ก็จะมาเห็นด้วยกับที่ ท่านพิเชียรถูกไหมครับ

นายพิเชียร อำนวยการประเสริฐ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพนะครับ กระผม พิเชียร อำนวยการประเสริฐ สสร. นะครับ คือ ขออนุญาตให้ช่วยทบทวนว่า ร่างแรกที่เราจะโหวตเห็นด้วยนี้ ข้อความว่าอย่างไรบ้าง

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : อยู่ในนี้ อยู่ในเอกสารนี้ เอกสารนี้ ใช่ไหม ผมถูกไหม อยู่ในเอกสารนี้

นายพิเชียร อำนวยการประเสริฐ : คือ ท่านช่วยกรุณาอ่านอีกครั้งเถอะครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ไม่ใช่ อยู่ในเอกสารแล้วนี้ คุณอ่านจากเอกสารได้

นายพิเชียร อำนวยการประเสริฐ : เอกสารเล่มเหลืองหรือครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ไม่ใช่ เอกสารเล่มที่เขาแก้

นายพิเชียร อำนวยการประเสริฐ : เล่มชมพูหรือครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : เล่มเขียวนี้ ใช่ไหม

นายพิเชียร อำนวยการประเสริฐ : เอาเล่มไหนแน่ครับ เล่มเขียว หรือเล่มชมพูครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : เล่มไหน เล่มชมพู อันนี้ เดียวก่อน ตกกลงอย่างนี้

นายพิเชียร อำนวยการประเสริฐ : ผมขออนุญาตอย่างนี้ได้ไหมครับ คือ อยากจะฟังให้ชัดเจนนะครับว่า ถ้าเห็นด้วยนี้ ข้อความเป็นอย่างไร แล้วก็ถ้าไม่เห็นด้วยนี้ ข้อความเป็นอย่างไร แล้วมันต่างกันตรงไหนครับ ตรงนี้เราจะได้

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ก็ต่างกันนี้ สมาชิกคิดได้เอง เอาว่าโหวตอันไหนเท่านั้นนะ ใช่ไหม ยกวางโหวตอันแรกว่าอย่างไร

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ขอความกรุณาท่านอาจารย์สมคิดได้ช่วยทวนให้พวกเราฟังชัด ๆ อีกครั้งหนึ่ง เพื่อที่จะได้ไม่ผิดพลาดครับ ท่านประธานครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : คุณศักดิ์ชัยว่าอย่างไร

นายศักดิ์ชัย อุ่ณจิตติกุล : ท่านประธานครับ เมื่อสักครู่ผมเชื่อว่า ถ้าทำความเข้าใจนี้จะมีเพียงร่างเดิมกับร่างกรรมาธิการแก้ไขใหม่ ร่างเดิมก็คือร่างที่อยู่ในเล่มเหลืองนะครับ เพราะฉะนั้นวิธีการถาม ขออนุญาตเรียนปรึกษาท่านอาจารย์นะครับ ก็คือว่า ถ้าเห็นด้วยกับการแก้ไขใหม่ของกรรมาธิการวันนี้ ให้กดคำว่า เห็นด้วย แต่ถ้าต้องการคงตามร่างเดิมในเล่มเหลือง ก็กดคำว่า ไม่เห็นด้วย ก็มีเท่า นั้นนะครับ ท่านประธานครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : เอาอันไหนแต่ต้องถามสมาชิกครับ เพราะเมื่อก็ผมพูดอีกอย่าง

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ท่านประธานครับ ขออนุญาตครับ ขออนุญาตครับ ท่านประธานครับ เพื่อความสบายใจนะครับ ร่างที่ว่านี่นะครับ ร่างเดิมที่ผมรับไปนะครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ไม่ใช่อันนั้นแล้วครับ

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ไม่ใช่แล้วหรือครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ไม่ใช่อันนั้นแล้วที่คุณศักดิ์ชัยเสนอ คือว่า

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ผมยังเข้าใจว่าเป็นร่างนี้อยู่ครับ ที่ผมบอกว่าผมรับร่างเดิม

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ผมทวนที่
คุณศักดิ์ชัยเสนอนะครับ ว่า ถ้าเห็นด้วย คือ เห็นด้วยกับที่เมื่อกี้ท่านขอแก้ ที่อาจารย์
สมคิดอ่าน ตรงนะ ถ้าเห็นด้วยนะครับ ถ้าไม่เห็นด้วยนี่ ก็จะไปอันร่างที่อยู่ในเล่มนี้
ของกรรมาธิการ เข้าใจตรงกันนะครับ เพราะฉะนั้น คุณพิเชียรครับ จะโทรศัพท์ หรือ
จะถาม เอาให้แน่

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ท่านประธานครับ คือพอดีทางกลุ่ม
แรงงานนี้ อาจารย์โชคชัย ท่านกรุณาโทรมาหากระผมว่า มาตรา ๘ นี้ มันมีหลายเรื่อง
ที่ถูกต้องออกไป

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ไม่ คุณพิเชียร
จะหวัดตรงนี้แล้ว ไม่นั้นครับคุณพิเชียร

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : คือ ก็ขอความกรุณาว่า จะเป็นไปได้ไหม
ให้พิจารณารายละเอียดตรงนี้อีกครั้งหนึ่ง

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ไม่ คุณพิเชียร
จะเดินหน้าแล้ว ขอ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : เพราะว่ามีการตัดเรื่องมาตรฐานแรงงาน
เรื่องความมั่นคงในการทำงาน

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ไม่ครับ
คุณพิเชียร ทราบแล้ว ตกลงนะครับ ๑. ถ้าเห็นด้วย เห็นด้วยกับร่างที่ฝ่ายเลขาธิการ
กรรมาธิการร่าง ดอกเตอร์สมคิดอ่านให้ฟัง ถ้าไม่เห็นด้วย ก็คือ ในยกร่างที่พิมพ์ในเล่มนี้นะครับ
ขอความกรุณาออกเสียงลงคะแนนครับ

(นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) มีสัญญาณให้
สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : เชิญท่านที่อยู่
ข้างนอกเข้ามาออกเสียงลงคะแนนด้วยนะครับ ขอให้ท่านออกเสียงลงคะแนนเลยนะครับ

ท่านที่อยู่ข้างนอกนะครับ ออกเสียงลงคะแนนครับ มีใครออกเสียงไม่ได้ไหมครับ
ใครออกเสียงลงคะแนนไม่ได้ ไม่มีนะครับ

นายวิชา หงส์ประภัสร์ : กรุณาทวนมติหน่อยครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : เมื่อกี้บอกไปแล้ว
ถ้าท่านเห็นด้วยนี้ เท่ากับเห็นด้วยตามที่กรรมาธิการยกร่างแก้ไข แล้วท่านอาจารย์สมคิด
บอก ถ้าท่านไม่เห็นด้วย ก็คือ ท่านต้องรับร่างที่กรรมาธิการเขาไปเสนอในเล่มนี้ครับ
ท่านครับ ลงคะแนนนะครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ใครยังไม่ได้
ลงคะแนน ยกมือครับ ผมจะให้นับ เหลืออีกนะครับ ขอให้ลงคะแนนครับ เหลืออีก ๒ ท่าน
ลงได้หรือยังครับ หหมดทุกท่านแล้วนะครับ ท่านปริญญาลงแล้วหรือยัง ได้แล้วนะ
ท่านพิเชียรเสร็จแล้วนะ รวมคะแนนครับ ผู้เข้าประชุม ๗๕ เห็นด้วย ๕๓ ไม่เห็นด้วย ๒๑
งดออกเสียง ๑ เพราะฉะนั้นเห็นด้วยตามที่กรรมาธิการยกร่างแก้ไขล่าสุดนะครับ

ขออนุญาตกลับไป (๗) นะครับ (๗) ของมาตรา ๕๓ นั้น ท่านคณะกรรมการ
แก้ไขนะครับ มีท่านผู้ใดจะแสดงความเห็นใหม่ครับ เชิญครับ ท่านเสวตครับ

นายเสวต ทินกุล : ขอขอบคุณครับ กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
ผม เสวต ทินกุล นะครับ ท่านประธานครับ (๗) มีการแก้ไข เป็นเรื่องของการดำเนินการให้
มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม แล้วก็คุ้มครอง และส่งเสริมการประกอบอาชีพ
ของประชาชน เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจ ขยายโอกาสในการประกอบอาชีพของประชาชน
รวมทั้งส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นและภูมิปัญญาไทย เพื่อใช้ในการ
ผลิตสินค้า บริการ และการประกอบอาชีพ มาตรานี้มันสำคัญมากครับ ท่านประธานครับ
การกระจายรายได้ ก็หมายความว่า มันไม่ได้เงินเฉย ๆ นะครับ ท่านประธาน มันต้องไป
ทำงานมา หรือการผลิตสินค้า หรือการให้บริการ ทั้งหลายทั้งปวง ก็โยงไปสู่วัฒนธรรม
การผลิตโลว์ เทคโนโลยี (Low technology) ตามภูมิปัญญาชาวบ้าน มันมีต้นทุนของ
โปรดักชัน (Production) คือ ผลิตภัณฑ์ที่เป็นทุนอยู่นะครับ ปัญหาที่มันเกิดขึ้น ก็คือว่า
เรามีฮับ (Hub) คือศูนย์กลางอยู่ที่เมืองใหญ่ คือ กรุงเทพฯครับ ผมยกตัวอย่างเช่น เรามี
คลังน้ำมันอยู่ที่กรุงเทพฯ ราคาน้ำมันที่กรุงเทพฯ สมมุติว่า ลิตรหนึ่ง ๒๗ บาท แต่บ้านผม
ห่างไกลออกไปแปดเก้าร้อยกิโลเมตร ๓๕ ครับ ผมถามว่า เริ่มต้นทุนก็เริ่มห่างกันแล้วครับ
แล้วก็ปูนซีเมนต์ (Cement) เหล็กเส้น หรืออื่น ๆ ที่จะไปผลิต เป็นวัตถุดิบที่จะไปผลิต
สินค้าเพื่อจำหน่าย จะเป็นโอท็อป (OTOP – One Tambon One Product) หรืออะไร
ก็แล้วแต่ ก็เป็นลักษณะเดียวกันครับ ในสังคมไทยมันก็มีอีกแบบหนึ่ง ท่านประธาน ที่น่า
สังเกต คือ พ่อค้ามักจะพูดว่า โฉ้ย อยู่ไกล ต้นทุนแพง ค่าขนส่งแพง แล้วก็ต้องบวกราคา
แพง ต้องขายแพง แต่พอเบียร์ (Beer) สิงห์ เบียร์ช้างนะครับ ราคาเท่ากันทั่วประเทศครับ

บุหรือเท่ากันทั่วประเทศ ยาสระผม ยาสีฟันเท่ากันทั่วประเทศ ผมไม่เข้าใจว่า ทำไมค่าขนส่งมันถึงไม่แพง อย่างนี้เป็นต้นครับท่านประธาน คราวนี้เมื่อมันเป็นอย่างนี้ มันเป็นดับเบิล สแตนดาร์ด (Double standard) อย่างนี้ เราจะต้องมี น่าจะมีการปกป้องการผลิตสินค้า ให้บริการ เพื่อวัตถุประสงค์ที่เขียนไว้ใน (๗) นี้ครับ มันน่าจะมีข้อกำหนดเรื่องของสินค้าความมั่นคง ซึ่งตามที่บัญญัติของกฎหมายถูกเขียนไว้ แล้วแต่รัฐบาลนั้น ๆ เห็นควรว่า จะใส่อะไรเข้าไป นมหรือผลิตภัณฑ์นมสำหรับเด็ก อะไรแบบนี้ เป็นต้นนะครับ เป็นราคาเท่ากันทั่วประเทศ เป็นการแข่งขันอย่างเสรี เป็นธรรม ภายใต้กรอบของราคาที่เท่ากันทั่วประเทศครับ เพราะฉะนั้นนี้ ถ้าหากว่านมผง หรืออะไรก็แล้วแต่ ปูนซีเมนต์ เหล็กเส้น น้ำมัน แข่งขันในระบอบเท่าเทียมกัน คือ เฉลี่ยทุกซ์ เฉลี่ยสุข ในสินค้าทุนเหล่านี้ สินค้าพื้นฐานเหล่านี้ ก็จะทำให้เกิดการแข่งขันอย่างเสรี เป็นธรรม เกิดการสร้างงานครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านเสวต เขาแก่นี่ ท่านจะแก้ตรงไหน หรือท่านจะให้ไม่เห็นด้วยกับเขาตรงไหน ท่านต้องเข้าประเด็นของเขาแก้

นายเสวต ทินกุล : ประเด็นมันก็คือว่า ผมไม่ฟันธงหรือครับว่า จะแก้เป็นถ้อยคำ มันเป็นหลักการในการพัฒนาประเทศที่สำคัญ และเป็นสาระสำคัญใน (๗) นี้ครับ เพราะฉะนั้นการออกแบบทางกฎหมาย ผมไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญการออกแบบทางกฎหมาย เพียงแต่ผมเป็นเกษตรกรที่สะท้อนภาพสังคมที่เป็นอยู่ เพื่อให้คณะกรรมการยกร่าง และผู้เชี่ยวชาญทางด้านกฎหมายเขาได้เขียนถ้อยคำลงไปให้เหมาะให้ควร เพื่อปกป้องคนส่วนใหญ่ที่คนยากคนจน เพื่อเกิดผลผลิต เพิ่มจีดีพี (GDP – Gross Domestic Product) เพิ่มองค์ความรู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่น อย่างที่เขียนไว้ปรากฏไว้ใน (๗) นี้ครับ ท่านประธานครับ เพราะฉะนั้นผมเข้าใจว่า ท่านกรรมการคงจะเข้าใจในความรู้สึก และความคิดเห็นของผมว่า ผมต้องการอะไร เป็นอย่างไร เพราะจริง ๆ แล้วมันน่าจะเป็น อย่างนั้นครับ ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ขอบคุณครับ ท่านอื่นมีไหมครับ ถ้าไม่มี ผมจะขอมติ นะครับว่า ท่านเห็นด้วยกับ (๗) ตามที่ คณะกรรมาธิการว่างนั้นไหมครับ ขอให้ท่านลงมติ นะครับ กรรมาธิการว่าง ไม่มี ไม่มี นะครับ ผมขอถามว่า ใครขัดข้องไหมครับ เห็นด้วยตาม ไม่มีใครขัดข้อง การแก้ไขของคณะกรรมาธิการ นะครับ มีความเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ไม่มีนะครับ ผ่าน เพราะฉะนั้นรับ (๗) นะครับ ขอบคุณครับ จะได้ไป (๗) นะครับ เราต้องใช้เวลาเหมือนกัน นะครับ (๗) นี้เชิญเลยครับ มีท่านอาจารย์เจิมศักดิ์กับท่านสุรัชย์ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ ครับ ใครจะเป็นคน ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ อ้อ ท่านสวิง ท่านที่ไม่ได้แปรไว้ ผมก็ยังไม่แน่ ครับ ต้องให้ผู้แปรก่อน เวลาเรากระชั้นเข้ามาแล้ว ท่านสวิงครับ เชิญ

นายสวิง ต้นอุต : ขอบคุณท่านประธานครับ ผม สวิง ต้นอุต ครับ ท่านประธานครับ ใน (๗) สิ่งที่เราขอแปรญัตติไว้นี้ นะครับ ก็จะมีสาระที่สำคัญ นี้ นะครับ ก็คือ เรื่องเกี่ยวกับการรวมกลุ่มของเกษตรกร ในการที่จะคุ้มครองผลประโยชน์ ของเกษตรกรเอง นะครับ เพราะว่าประเด็นนี้ จะเป็นประเด็นที่อยากจะย้ำ นะครับว่า การรวมกลุ่มของเกษตรกรที่จะรักษาผลประโยชน์ของเขาเอง เป็นเรื่องที่สำคัญ นะครับ รวมทั้งในแง่ของการที่จะพัฒนา ฟันฟององค์กรทางการเกษตรของเขาเอง นะครับ ซึ่งเรื่องนี้ ก็เป็นเรื่องที่ตอนนี้ เป็นปัญหาอย่างยิ่ง นะครับ ในการที่จะทำอะไร ถึงจะทำให้มี ระบบในแง่ของการที่จะฟันฟองกลุ่ม นะครับ ระบบหรือการพัฒนาองค์กรของเขาเอง นะครับ ซึ่งหมายถึงเรื่องเกี่ยวกับการที่จะต้องสนับสนุนทรัพยากรให้เขาด้วย นะครับ นั่นก็คือเรื่อง เกี่ยวกับกองทุนฟันฟองพัฒนาองค์กรทางการเกษตร นะครับ รวมทั้งในแง่ของเกษตรกร ที่จะใช้เทคโนโลยี แล้วก็วิชาการที่ทันสมัย ในการที่จะส่งเสริมระบบของเขาเอง นะครับ ซึ่ง ผมคิดว่า เนื้อหาสาระที่ขอแปรญัตติในเรื่องนี้ ก็อาจจะยังไม่ครอบคลุม นะครับ ในสิ่งที่ กรรมาธิการได้แก้ไข นะครับ เพราะผมคิดว่า ในเรื่อง ที่กรรมาธิการได้เพิ่มเข้าไป เรื่องเกี่ยวกับสภาเกษตรกร อันนี้ก็เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง นะครับ -----

แต่ว่าเนื้อหาสาระที่จะทำให้ระบบต่าง ๆ เหล่านี้ เนื้อหาต่าง ๆ เหล่านี้นั้นจะครบ เข้าไปด้วยนะครับ ไม่ใช่เพียงแค่ระบบขององค์กรอย่างเดียว แต่หมายถึงเรื่องเกี่ยวกับการสนับสนุนปัจจัย การสนับสนุนในเรื่องเกี่ยวกับทางด้านทรัพยากร รวมทั้งทางด้านเทคโนโลยี อย่างอื่นให้เขาจะอยู่ในเนื้อหาสาระที่กรรมการได้แก้ไขอย่างไรหรือไม่ครับ ผมคิดว่า เรื่องนี้ขอให้ช่วยพิจารณาด้วยครับ ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ขอขอบคุณครับ ท่านสุรชัยครับ เชิญครับ สั้น ๆ ครับ (๙)

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ผม สุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย ครับ ในฐานะผู้ขอแปรญัตติ มาตรา ๘๓ (๙) ผมเรียนท่านประธานอย่างนี้ครับว่า เหตุผลที่คณะของ ผมขอแปรญัตติใน (๙) นี้ สืบเนื่องมาจากบทบัญญัติ ในมาตรา ๖๓ ที่กำหนดให้ บุคคลมีเสรีภาพในการรวมกลุ่มกัน โดยเฉพาะกลุ่มเกษตรกร ซึ่งเราคงทราบดีว่า กลุ่มเกษตรกรก็คือ ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศที่เป็นผู้ทำให้เกิดผลผลิตทางด้านเกษตรกรรมมาหล่อเลี้ยงประเทศ แต่ที่ผ่านมากลุ่มเกษตรกรเขาไม่เคยมีโอกาส ในการที่จะรวมกลุ่มกันมาเพื่อมาพิทักษ์รักษาผลประโยชน์ของเขา โดยเฉพาะในเรื่องของสินค้าทางการเกษตร ด้วยเหตุผลย่อ ๆ ที่ผมได้กราบเรียนให้ทราบ กลุ่มของผมจึงได้ขออนุญาตแปรญัตติเพิ่มเติม ในมาตรา ๘๓ (๙) มีข้อความอย่างนี้ครับ ท่านประธานครับ ว่า (๙) รัฐต้องคุ้มครองและรักษาประโยชน์ของเกษตรกรในการผลิต การตลาด ส่งเสริมให้สินค้าการเกษตรได้รับผลตอบแทนสูงสุด รวมทั้งส่งเสริมการรวมกลุ่มของเกษตรกร และโดยการจัดตั้งสภาเกษตรกรแห่งชาติ เพื่อวางแผนการเกษตร รักษาผลประโยชน์ร่วมกันของเกษตรกร โดยเรามีแนวความคิดว่า ถ้าเราให้เกษตรกรได้มีการรวมกลุ่มกันเป็นสภาเกษตรกรแล้ว พี่น้องเกษตรกรทั่วประเทศจะได้มารวมตัวกัน เพื่อที่จะดูแลผลผลิต ดูแลเรื่องการตลาด ดูแลเรื่องราคาสินค้าทางการเกษตร ซึ่งไม่เพียงแต่จะเป็นประโยชน์ต่อเกษตรกรทั้งหมด หากแต่จะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติด้วย รายละเอียดเพิ่มเติมในเวลาที่เหลือของกระผม ผมขอมอบหมายให้คุณกฤษฎาเป็นผู้นำเสนอเพิ่มเติมครับ ท่านประธานครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ช่วยสั้น ๆ นะครับ
ช่วยประหยัดเวลาหน่อยครับ มันจะเที่ยงอยู่แล้ว เชิญครับ ท่านกฤษฎาครับ

นายกฤษฎา ให้วัฒนานุกูล : ขอบพระคุณครับ ท่านประธานครับ
ท่านประธานสภาที่เคารพครับ ผม กฤษฎา ให้วัฒนานุกูล ครับ ในฐานะผมเป็นตัวแทน
เกษตรกรครับ เนื่องจากว่าเกษตรกรไม่มีบ้านเป็นของตนเองครับ เพราะฉะนั้นจึงต้องการ
อยากให้มีการจัดตั้งนะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบ้านที่ควรจะต้องเป็นที่ทุกสิ่งทุกอย่างครับ
สำหรับดูแลเกษตรกรนะครับ ซึ่งในส่วนของการจัดตั้งนี้ เราต้องการให้มีการจัดตั้งสภา
เกษตรกรแห่งชาตินะครับ เพราะเนื่องจากว่า อาจจะใช้เป็นว่า สภาเกษตรกรรวม ก็ได้
นะครับ เพราะว่าเมื่อเทียบกับสภาอุตสาหกรรม หรือว่าเทียบกับหน่วยองค์กร
อื่นนะครับ แต่ทั้งนี้และทั้งนั้น จากการรับฟังความคิดเห็นมา โดยองค์กรเกษตรต่าง ๆ นั้น
อยากจะทำให้ใช้ คำว่า สภาเกษตรกรแห่งชาติ ครับ ซึ่งในส่วนของการกรรมาธิการยกร่าง
นะครับ ได้กรุณารับ คำว่า สภาเกษตรกร เฉย ๆ นะครับ ผมว่า ในส่วนตรงนี้นะครับ
ยังเป็นความไม่สมบูรณ์นะครับ เลยต้องให้ทางกรรมาธิการยกร่างปรับถ้อยคำ โดยใช้
คำว่า โดยการจัดตั้งสภาเกษตรกรแห่งชาติ นะครับ ซึ่งจะเป็นการชัดเจน และสมบูรณ์มาก
ยิ่งขึ้น ขอบคุณครับ ท่านประธานครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ท่านยกวางตอบ
เลยครับ จะให้เขา ไม่ให้ เชิญครับ ถ้าอย่างนั้นยกวางตอบก่อนครับ

นายพิสิฐ ลีอาธรรม (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
กระผม นายพิสิฐ ลีอาธรรม ครับ สิ่งที่ยกวางได้นำเสนอ นะครับ ก็คือ เราได้ปรับแก้ลงไป
นะครับ ให้สอดคล้องกับที่ท่านได้แปรญัตติเข้ามา แต่เนื่องจากมีการแปรเข้ามาใน
หลายรูปแบบนะครับ ก็เลยเขียนคำกลาง ๆ ว่า ให้มีการรวมกลุ่มของเกษตรกรในรูปของ
สภาเกษตรกร นะครับ ซึ่งอันนี้ก็จะเป็นการเปิดทางให้ในการตั้งสภาเกษตรกรแห่งชาติ
หรือเกษตรกรแห่งชาติต่อไปได้นะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : พอใจไหมครับ
ทางฝ่ายสภาเกษตร

นายกฤษฎา ให้วัฒนานุกูล : ขออนุญาตถามทางท่านอาจารย์พิสิฐ นะครับว่า คือ เราใช้คำพูดว่า โดยการจัดตั้ง คือหมายถึงว่า ต้องการระบุว่า ให้มีการ จัดตั้งขึ้นมาจริง ๆ ครับ ไม่ใช่อยู่ในรูปว่า ในรูปของเหมือนเป็นการส่งเสริม แต่เราต้องการ ให้มันเกิดขึ้นได้จริง ๆ ครับ ไม่ทราบว่า ประเด็นตรงนี้ควรจะออกมาในลักษณะเช่นไร ครับ ต้องการให้มันเกิดขึ้นจริงครับ

นายธนิต เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ท่านเจิมศักดิ์ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : เรียนท่านประธานครับ ผม เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ครับ ท่านประธานครับ ผมคิดว่า เรื่องนี้รับไม่ได้นะครับ ผมเรียนท่านประธาน ไว้ก่อน ผมคิดว่ากรรมาธิการได้เต็ม คำว่า ในรูปของสภาเกษตรกร ท่านประธานต้องรู้ ประวัติ เรื่องนี้นิดเดียว และที่ประชุมจะเห็นปัญหา ท่านประธานครับ มีพรรคการเมือง พรรคหนึ่ง เมื่อสมัยดูแลกระทรวงเกษตร แล้วก็เคยจะจัดตั้งสภาเกษตรขึ้น ผมไม่ต้องเอ่ย ว่าชื่อพรรคไหน ผมเองกับ ดอกเตอร์อัมมาร์ สยามวาลา เป็นคนที่ทำเรื่องเกษตร เศรษฐกิจการเกษตรมาโดยตลอด -----

ก็ไปขอคู่ว่า เขาต้องการที่จะมีรูปแบบอย่างไร แล้วก็ในที่สุดต้องการที่จะให้มีอำนาจหน้าที่อะไร คำว่า สภาเกษตรกร นี้ ผมยังไม่ได้พูดถึงเกษตรกรรวม เกษตรกร หรือว่า การเกษตรปรากฏว่า ไม่มีว่าจะให้มีอำนาจหน้าที่อะไร แต่เป็นคำเรียกร้องของเกษตรกรที่อยากจะมีความเกษตร เพราะเห็นว่า อุตสาหกรรมมีสภาอุตสาหกรรม เป็นการรวมตัวของบรรดานักอุตสาหกรรม เพื่อที่จะแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน แล้วก็มีความต้องการในทางการเมือง คือ สภาอุตสาหกรรม เห็นพ่อค้าเขารวมกัน มีสภาหอการค้า ก็คิดว่า ต้องมีสภาเกษตรกร แต่ท่านประธานรู้ไหมครับ พอไปดูเนื้อในนั้นนะครับ ผมกับอาจารย์อัมมาร์ ๒ คน เป็นคนที่รับไม่ได้เลย กลายเป็นว่า ให้ข้าราชการกระทรวงเกษตร และนักอุตสาหกรรม การเกษตรเข้ามาวางแผนการเกษตรประเทศไทยว่า ที่ใดจะผลิตอะไร ที่ไหนจะปลูกอะไร คือ ทำโซนนิ่ง (Zoning) ท่านประธานครับ เราไม่เชื่อเลยว่า จะมีผู้หนึ่งผู้ใดจะรู้ว่า เขตอำเภอใดจะต้องปลูกอะไร เกษตรนั้นต่างกับอุตสาหกรรมนะครับ ทำไม่ได้อย่างเด็ดขาด ถ้าทำโซนนิ่งเมื่อไร เกษตรกรจะกลายเป็น คอนแทรกต์ ฟาร์มเมอร์ (Contract farmer) ท่านประธาน จะกลายเป็นเกษตรกรที่อยู่ภายใต้สัญญาทันที แล้วในที่สุด กระทรวงเกษตร และพรรคการเมืองนั้นถอย ถอนกลับไปครับ ท่านประธานครับ ตรงนี้คือประเด็นประเด็นที่ท่านร่างครั้งนี้ ท่านมีเจตนาอะไร ตรงนี้สำคัญมากเลยที่จะต้องบันทึก ท่านต้องการสภาเกษตรกรแบบไหน เพราะว่า ถ้าเป็นสภาเกษตรกร ถ้าเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และมีพลังในทางการเมือง เพราะทุกอย่างมันพันการเมืองทั้งดุ้น มีอำนาจต่อรองในทางนโยบาย ผมว่า ผมรับได้ ผมเอาด้วย ผมไปด้วยกับสภาเกษตรกร แต่ถ้าท่านทำแล้วไปถูกเปลี่ยนในลักษณะของการวางแผนการเกษตร มีธุรกิจการเกษตร ผมไม่ต้องพูดว่ายักษ์ใหญ่ ยักษ์เล็ก นะครับ แล้วก็เข้ามา แล้วก็เข้ามาเพื่อที่จะให้เกษตรกรเป็นคอนแทรกต์ ฟาร์มเมอร์ แล้วทำอย่างนั้นอย่างนี้ ให้ระวัง ผมถามท่านเพื่อที่จะบันทึกในเจตนารมณ์ ตรงนี้สำคัญ คำว่า สภาเกษตรกร และผมเห็นด้วยกับท่าน ถ้อยคำที่ท่านใช้อยู่นี้ ที่บอกว่า ส่งเสริม เพราะว่าถ้าเขาไม่พร้อมนี้ทำไม่ได้ เกษตรกรจำเป็นที่จะต้องพร้อม และจำเป็นที่จะต้องเข้าใจในเรื่องนี้อย่างดี ผมได้รับการลือบปีจากเกษตรกรจำนวนมากครับ ท่านประธาน ท่านประธานรู้ว่า ผมอยู่ในภาคนี้ และทำ อาจจะไม่เรียกได้ว่า คนเขาเรียกว่า ผมเชี่ยวชาญด้านเศรษฐกิจการเกษตร เพราะฉะนั้นเกษตรกรทั้งหลาย ผู้นำทั้งหลายนั้น จะมาลือบปี

ผมอยู่เยอะ ผมถามกลับไปเสมอว่า ท่านต้องการอะไร ฟังก์ชัน (Function) บทบาท หน้าที่ จะให้สภาเกษตรนี้ทำอะไร ท่านประธานครับ เขาตอบผมไม่ได้ เขาตอบผมได้ ก็คือว่า ก็ใน เมื่ออุตสาหกรรมมันมีสภาอุตสาหกรรม เมื่อหอการค้ามีสภาหอการค้า เขาก็อยากมีสภา เกษตร ผมบอกว่า แนวคิดนี้ไปได้ แต่ท่านต้องดูรายละเอียดชนิดหนึ่ง ไม่อย่างนั้นแล้วนี้ ท่านอาจจะสูญเสีย

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ถามยกกว้างเขาไว้ แล้วกัน

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ เพราะฉะนั้นตรงนี้ ขอเคลียร์นะครับว่า ท่านเห็นเขียน บอกว่า สภาเกษตรนี้ แล้วท่านเขียนว่า สภาเกษตรกร อีกคนหนึ่งต้องการเป็นสภาเกษตรกรรม ผมจะบอกให้ว่า ผมถูกล้อบปีว่า สภาการเกษตร ก็มี อย่านไปใส่เลย เกษตรกร หรือจะให้ใส่เป็น เกษตรกรรม หรือจะให้ใส่เป็น การเกษตร ท่านต้องหนักแน่นตรงนี้ว่า ท่านต้องการอะไร แล้วบันทึกอยู่ในเจตนารมณ์ตรงนี้ให้ชัดเจน ครับ ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านสมยศครับ สั้น ๆ นะครับ เพราะท่านไม่ได้เน้น

นายสมยศ สมวิวัฒน์ชัย : ขอบพระคุณท่านประธานครับ ผม สมยศ สมวิวัฒน์ชัย สสร. นะครับ ในกลุ่มผมมีแปรรู้ อยู่ในส่วนของท่านอาจารย์วิชัยนะครับ ที่ผมพยายามจะยกมือนี้ เพราะว่าจะใช้สิทธิตรงนี้นะครับ แต่ผมคิดเดี๋ยวนะครับ ก็คือว่า ในส่วนของทางเรา ขอแก้ตรงที่ว่า ได้รับผลตอบแทนสูงสุด นี่เราตัดออกนะครับ ขอเป็น ได้รับผลตอบแทนที่เป็นธรรม เพราะว่าได้พิจารณาแล้วว่า ตรงนี้นี่มันคงจะไม่สามารถที่จะทำได้ครับ คุ่มครอง รักษาผลประโยชน์ นี่นะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ครับ คือท่านสมยศ ผมก็ต้องขอโทษ เพราะว่าในโน้ต(Note)นี้บอกว่า ผู้แปรญัตติพอใจ ของกลุ่มท่านนะครับ โอ.เค. (O.K.) ครับ ท่านพูดไปแล้ว เดี่ยวให้กรรมาธิการเขาตอบก่อนครับ

นายสมยศ สมวิวัฒน์ชัย : คือมันตกหล่นครับ ท่านอาจารย์ครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : กรรมาธิการใครจะชี้แจงครับ เชิญครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม อัชพร จารุจินดา กรรมาธิการครับ กราบเรียนท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ก็อย่างนี้นะครับ ว่าความจริงในการทำกฎหมายเกี่ยวกับสภาเกษตรกรนั้น ผมได้รับมอบหมายให้ทำเองในครั้งนั้น ซึ่งได้ยกร่างไปให้ถึง ๓ แบบ แล้วก็ไม่ผ่านสักแบบหนึ่ง แล้วก็เป็นอย่างที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ได้กรุณาอธิบายว่า ว่ารูปแบบพอเริ่มต้นมาจากราชการแล้ว แนวความคิดอย่างไรเสียก็เป็นราชการอยู่นั้น แล้วก็ไม่ได้อย่างที่มุ่งหวังว่า สภาเกษตรกรจะรวมกลุ่มกันเอง เพราะฉะนั้นในการยกร่างคราวนี้นั้น ได้พยายามใช้ถ้อยคำที่น่าจะไปถึงจุดประสงค์ เพราะฉะนั้น ต่อที่ท่านได้แปรญัตติว่าเปลี่ยน โดยเสนอให้มีการใช้คำว่า การจัดตั้ง แต่โดยกรรมาธิการนั้น ใช้คำว่า ส่งเสริมการรวมกลุ่มของเกษตรกรในรูปแบบของสภาเกษตรกร นั้น วัตถุประสงค์ตรงนี้เป็นวัตถุประสงค์ที่เจาะจงต้องการให้เป็นเช่นนั้น เพราะเมื่อไรก็ตามที่ในกฎหมายเขียนว่า โดยการรัฐมีหน้าที่จัดตั้งสภาเกษตรกร ผลก็จะกลับไปรูปแบบเก่า ก็คืออย่างที่อาจารย์ว่า ก็คือ ข้าราชการนั้นเป็นหลัก รัฐมนตรีจะเป็นประธาน มันจะเป็นรูปแบบนี้ตลอด เพราะฉะนั้นการเขียนคราวนี้จึงหลีกเลี่ยงการเขียนคำว่าจัดตั้งลงไป แล้วก็พยายามเจาะจงว่า เป็นการส่งเสริมการรวมกลุ่ม

ของเกษตรกรด้วยกัน ในรูปแบบสภาเกษตรกร ชื่อ สภาเกษตรกร ก็เช่นเดียวกัน ต้องการ
 เจาะจง ไม่ใช่ สภาการเกษตร ซึ่งจะเป็นสายวิชาการจะเข้ามาอีก เราใช้เจาะจงว่า
 สภาเกษตรกร ซึ่งหมายถึงคนที่เป็นเกษตรกรเท่านั้นที่จะมาเข้ามาอยู่ในสภาอันนี้ แล้วก็
 ทำหน้าที่ดูแลผลประโยชน์ร่วมกันของตัวเกษตรกรนะครับ ขออนุญาตทราบเรียนเพิ่มเติม
 เลย แปลว่าใน (๙) นั้น จะมีอยู่ ๒ เรื่อง เรื่องแรกนั้นเป็นหน้าที่ของรัฐ รัฐ ก็คือ ต้องดูแล
 ค้ำครอง รักษาผลประโยชน์ของเกษตรกร รวมทั้งทำให้สินค้าการเกษตรมีรายได้
 มีผลตอบแทนสูงสุด อันนั้นเป็นหน้าที่ของรัฐนะครับ เพราะฉะนั้นมีการแปรญัตติอันหนึ่ง
 บอกว่า ให้มีการส่งเสริมเกษตรกร เพื่อค้ำครองผลประโยชน์ของเกษตรกร ตรงนี้จะทำให้
 หน้าที่ของรัฐนั้นลดลง และรัฐก็จะหมดความรับผิดชอบกับเกษตรกรไป ตามความหมาย
 ของคณะกรรมการก็คือ ในส่วนแรก ๒ บรรทัดแรกนั้น เป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องดูแล
 ผลประโยชน์เกษตรกร ส่วนหน้าที่ที่ ๒ ก็คือ ต้องให้เกษตรกรนั้น เขาสามารถรวมกลุ่ม
 เป็นสภาเกษตรกรของตัวเอง เพื่อดูแลรักษาผลประโยชน์ วางแผนร่วมกันต่าง ๆ เกี่ยวกับการ
 การเกษตร ของตัวเกษตรกรเท่านั้น ไม่ใช่องค์กรอื่น องค์กรอื่นจะเข้ามาเกี่ยวข้อง
 อันนั้น คือ เจตนารมณ์ที่กรรมาธิการเสนอ แล้วก็อีกเหตุผลหนึ่ง อีกเรื่องหนึ่ง
 อีกประเด็นหนึ่ง ที่ว่า ทำไมกรรมาธิการไม่ใช่คำว่า แห่งชาติ เพราะถ้าใช้ แห่งชาติ ลงไป
 แล้ว โดยความหมายของกฎหมายมันกลายเป็นเจาะจงว่า มีองค์กรเดียว ซึ่งในแง่ของ
 เกษตรกรนั้น ผมเข้าใจว่า มันอาจจะพัฒนาได้หลายรูปแบบ อาจจะมีสภาเกษตรกรของ
 พืชกับสภาเกษตรกรผู้เลี้ยงสัตว์ แต่มันเป็นสภาเกษตรกรด้วยกัน หรือจะรวมกลุ่ม หรือจะ
 พัฒนารวมกลุ่มเป็นองค์กรเดียวก็จะทำได้ คือ ไม่อยากที่จะเจาะจงลงไปอยู่ในตัว
 รัฐธรรมนูญ เพื่อให้การพัฒนาของเกษตรกรนั้น ก็สามารถทำได้หลายรูปแบบ ตามที่เขา
 ประสงค์ครับ ขออนุญาตทราบเรียนชี้แจงครับ

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : รับได้ไหมครับ
 ผู้แปร เชิญครับ สั้นๆ คุณกฤษฎาครับ

นายกฤษฎา ให้วัฒนานุกูล : ขอบคุณครับ ท่านประธานครับ
 ท่านประธานผม กฤษฎา ให้วัฒนานุกูล อีกครั้งครับ ก็ถ้าเป็นตามที่ทางท่านกรรมาธิการนะครับ

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

กุนที่ ๒๓/๓

ได้แถลงจุดประสงค์อย่างนี้ นะครับ ผมคิดว่า ก็ต้องขอขอบคุณครับ รับได้ครับ ก็ชัดเจน
เลยครับ ขอขอบคุณครับ

นายบรรณิตรี เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ขอขอบคุณมากครับ
ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ อาจารย์เป็นผู้เชี่ยวชาญเอง เศรษฐกิจการเกษตร ก็อาจารย์
เขียนวิทยานิพนธ์เรื่องนี้

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ คือถ้าเป็นอย่างที่
คุณชพรพุดนะครับ แล้วก็ ผมก็รับได้นะครับ แล้วก็สิ่งที่ถามคุณวินัสก็แล้วกันนะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ขอบคุณนะครับ
รับได้แล้วใช่ไหม

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ผมรับที่เขาแก้ไขได้ ที่นี้ท่านอย่าลืม
นะครับ ผมเป็นกลุ่ม ผมรับได้ ที่นี้คุณวินัสนี่

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ไม่ อาจารย์ไม่ได้
หารือที่มเลยหรือ หรือคุณวินัสครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คุณวินัสไปหารือเรื่องการศึกษา
ให้ท่านอาจารย์

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : แล้วรับได้ไหม
คุณวินัส

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คุณวินัสก็วิ่งมา บอกว่า ขอ คือ
ขอคุณวินัสให้ความเห็นในส่วนที่เขาแปรญัตติ ส่วนนี้เขาทำได้ ส่วนนี้เขาไม่มีปัญหาหรอก

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : โอ.เค. แล้ว
ส่วนไหน ท่านวินัสครับ เชิญเลยครับ

นายวินัส มานมุงศิลป์ : ขอบคุณครับ ท่านประธานครับ ผมเหนื่อย ผมวิ่ง
เข้ามาครับ เดี่ยวผมขอหายใจ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : เพราะว่าไม่รู้
หมอมเขามาหรือเปล่าข้างล่าง

นายวินัส มานมุงศิลป์ : คือ อย่างนี้ครับ ท่านประธานครับ ผม (๙)
นะครับ ผมแปรไว้ว่า จัดให้มีการรวมกลุ่มเกษตรกรเพื่อคุ้มครองและรักษาผลประโยชน์
ของเกษตรกร นะครับ และรวมกลุ่มเกษตรกรในการผลิต การตลาด ส่งเสริมให้สินค้า
การเกษตรได้รับผลตอบแทนสูงสุด รวมทั้งจัดให้มีกองทุนฟื้นฟูพัฒนาองค์กร
ด้านการเกษตร และส่งเสริมให้เกษตรกรใช้เทคโนโลยีและวิชาการที่ทันสมัยเพื่อพัฒนา
ระบบ และส่งเสริมการวางแผนเกษตรกร และรักษาผลประโยชน์ร่วมกันของเกษตรกร

มีเหตุผลดังนี้ครับ ท่านประธานครับ ปัจจัยที่เกิดขึ้น เนื่องจากปัญหาของเกษตรกรนั้น นะครับ ๑. เราขาดการรวมตัวเป็นองค์กรที่เข้มแข็งนะครับ ๒. การพัฒนาการเกษตร ไม่เป็นอิสระ ซึ่งอยู่ภายใต้การครอบงำ สั่งการโดยรัฐหรือทางราชการนะครับ เกษตรกร ไม่มีโอกาสหรือมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย เพื่อพัฒนาความเป็นอยู่ในการประกอบ เกษตรกรรมของตนเองได้นะครับ ขาดการพัฒนาการเกษตรอย่างครบวงจร ถึงแม้ว่า จะมีการผลักดัน พรบ. ฟื้นฟูการเกษตรก็ตาม แต่ว่า เราดูเรื่องการเกษตร มันเป็นเรื่องของการเมืองนะครับ ผมเรียนอย่างนี้ครับ ท่านประธานครับ

นายนวนิตี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านวินัส เข้าเป้าเลย เพราะว่าก่อนท่านมา เขาพูดเรื่องนี้เยอะเลย เชิญเลยครับท่าน

นายวินัส มานมุงศิลป์ : ผมสรุปอย่างนี้ครับ

นายนวนิตี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : จะได้ต่อรองกับ ยกร่าง

นายวินัส มานมุงศิลป์ : ผมสรุปอย่างนี้นะครับว่า ความก้าวหน้า เรื่องการเกษตรของไทยต้องไปด้วยกัน ไม่ว่าจะเรื่องเทคโนโลยี วิชาการ โอกาส การตลาด เราต้องอยู่เหนือสภาพการแข่งขัน เกษตรกรควรจะอยู่ในสังคมอย่างมีเกียรติ ไม่ใช่มอง เกษตรกรเป็นคนมีฐานะตกต่ำในสังคม ซึ่งจำเป็นที่รัฐต้องให้ความช่วยเหลือ เกษตรกร ไม่ต้องการอย่างนี้ เราต้องการอย่างมีเอกภาพ นโยบายซึ่งจะต้องตอบคำถามว่า การปฏิรูปการเกษตรมีจุดมุ่งหมายเพื่อแก้ปัญหาความยากจนของสังคมในการเกษตร อย่างแท้จริงนะครับ ปัญหาที่สำคัญแยกอย่างนี้ครับ การผลิตด้านราคา คุณภาพ การตลาด โอกาสการเจริญเติบโตของเกษตรกร ณ วันนี้เราถูกปิดนะครับ การจัดการหนี้ ที่เกิดจากความล้มเหลวร่วมกันของภาครัฐ ผลจากช่องว่างระหว่างความแตกต่างด้าน เงินทุน และโอกาสที่ถูกปิดกั้นของเกษตรกรครับ การขาดการส่งเสริมจากภาครัฐ เรื่องวิทยาการเทคโนโลยี อย่างที่กระผมกราบเรียนว่า ความรู้ในการบริหาร การจัดการ ตลอดจนการรักษาเสถียรภาพทางราคานะครับ การขาดโอกาสในการทำแผนระยะสั้น การรองรับความเจริญเติบโตของเกษตรกร เหล่านี้ไม่มีเลยนะครับ ทั้งหมด ทั้งหมด เป็นเหตุผลที่กระผมขอแปรญัตติ ในมาตรา ๘๓ (๙) นะครับ เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นในนโยบาย

ในการปฏิรูปการเกษตร ยังเป็นโลกของนิยายนะครับ ถึงแม้ว่าสังคมไทยจะมีเกษตรกร เป็นส่วนใหญ่ก็ตาม แต่สิ่งที่เหมือนกัน ก็คือ การหวังผลในความนิยมชมชอบทางการเมือง นะครับ มากกว่าการแก้ไขปัญหาของเกษตรกรอย่างแท้จริงครับ จึงขอยื่นตรงนี้ไว้ครับ ท่านประธานครับ ที่ประชุมจะเห็นเป็นอย่างไร ก็รับด้วยความเคารพนะครับ ขอบพระคุณ ครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ยกวางว่าอย่างไร ครับ เชิญยกวางตอบนิตหนึ่งครับ

นายพิสิฐ ลีอาธรรม (กรวมาธิการ) : ที่จริง ก็เนื่องจากเวลาที่ใช้มา เยอะแล้ว ก็ขอยื่นตามที่ยกวางได้เสนอครับ ขอบพระคุณมากครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ยกวางเขายื่น ถ้าตกลงไม่ได้ ก็ต้องออกเสียงนะครับ ว่าอย่างไรครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ อาจารย์ รับเขามาครั้งหนึ่งแล้ว ว่าอย่างไรครับ

นายวินัส มานมุงศิลป์ : โอ.เค. ครับ ท่านประธานครับ เพื่อเป็นประโยชน์ แล้วผมก็คิดว่า เรื่องของสภาเกษตรกร ยกวางท่านก็ยอมแล้วนะครับ ไม่มีปัญหาครับ ท่านครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ขอบคุณมากครับ ท่านสมาชิกครับ ตกลง (๙) นี้นะครับ คณะกรรมาธิการกับผู้แปรญัตติตกลงกันได้ รับตามนี้นะครับ มีใครเห็นเป็นอย่างอื่นใหม่ครับ ท่านเห็นเป็นอย่างอื่นนะครับ

นายสมยศ สมวิวัฒน์ชัย : ท่านอาจารย์ครับ ในส่วนนี้ของกลุ่มผมขอ แปรนี้ ที่บอกว่า ผลตอบแทนสูงสุด นี้นะครับ ที่ขอแก้ไขว่า ขอให้ตัดคำว่า สูงสุด ขอให้ เป็นธรรม ด้วยเหตุผลที่ว่าอย่างนี้นะครับ คือ ภาษาที่ใช้ นี้ มันเป็นภาษาของในระบบทุน นิยมเสรี ที่ใช้คำว่า มีผลตอบแทนกำไรสูงสุด แต่ไม่เคยปรากฏว่า เกษตรกรได้มี ผลตอบแทนสูงสุดเลยนะครับ มันจะไปค้ำกับความเป็นจริง ก็เลยแก้ไขมัน เป็นธรรม ครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ยกร่างว่าอย่างไรครับ ยื่นนะครับ ท่านยื่น ท่านว่าอย่างไร ถ้าไม่อย่างนั้นต้องโหวต รับได้ไหมครับ ท่านสมยศ แล้วเดี๋ยวท่านกรุณานิดหนึ่งครับ ตรวจสอบ เพราะว่าเมื่อก็ผมไม่เรียกท่านนี้ คือว่า ต้องตรวจสอบนิดหนึ่ง จะได้ให้แก่เอกสาร เพราะว่าพอบอกว่า ตกลงกันได้ นะครับ อะไรนี้ ผมก็เลยไม่เรียก ต้องขอประทานโทษ แต่ท่านตรวจเอกสารนิดหนึ่ง เวลาของกลุ่ม เชิญครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม อัชพร จารุจินดา ขออนุญาตชี้แจงประกอบเหตุผลที่ยังคงยืนยัน ก็คือ ส่วนแรก อย่างที่กราบเรียนแล้วว่า เราต้องการเขียนให้เป็นหน้าที่ของรัฐ รัฐมีหน้าที่ส่งเสริมให้สินค้าเกษตรนั้นได้รับผลตอบแทนสูงสุด คือ ไม่ให้ถูกกดราคา ถ้าด้วยความเป็นธรรมแล้วมันอาจจะไปเทียบเคียงกับราคาเป็นธรรมในการตลาด ซึ่งสินค้าเกษตรนั้น ก็จะมีปัญหา เพราะฉะนั้นหน้าที่ของรัฐ คือ ส่งเสริมนะครับ ไม่ใช่จัดให้มีราคาสูงสุด แต่ว่า ส่งเสริมเพื่อให้สินค้าเกษตรนั้น ได้รับผลตอบแทนสูงสุด เท่าที่ควรจะเป็นสำหรับสินค้าเกษตรนั้น ๆ อันนั้นคือความหมายครับ

นายสมยศ สมวิวัฒน์ชัย : ขอบพระคุณครับ ไม่ติดใจครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ขอขอบคุณมากครับ สมาชิกครับ (๙) นะครับ ตามที่กรรมาธิการตกลงกับผู้แปรญัตตินะครับ ไม่มีความเห็นเป็นอย่างอื่นนะครับ รับอันนี้นะครับ (๙) ท่านสมาชิกครับ เมื่อสมาชิกครับ (๙) เพราะฉะนั้น ก็พักรับประทานอาหารพอดีครับ เชิญพัก ๑ ชั่วโมงนะครับ ปายโมงห้านาที ตามเวลาที่เรากตกลงกันนะครับ ท่านรับอาหารมาก ๆ นะครับ เพราะวันนี้เลิกดีครับ

พักประชุมเวลา ๑๒.๐๓ นาฬิกา

เริ่มประชุมต่อเวลา ๑๓.๐๕ นาฬิกา

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายเดโช สนวนานนท์ รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ท่านสมาชิกครับ ถึงเวลานัดหมาย ๑๓ นาฬิกา ๕ นาที นะครับ ยังขาดคณะกรรมการ นะครับ ในระหว่างนี้ก็ต้องขอทบทวนนะครับ ว่า เราดำเนินการมาได้ถึงในมาตรา ๘๓ ถึง (๙) แล้วจะขึ้น (๑๐) กัน ในมาตรานี้คงเหลืออีก ๔ อนุ แล้วก็จะมีผู้แปรญัตติกันไว้ หลายท่านที่เดียวครับ โดยเฉพาะมาตรานี้ก็ใช้เวลาไปภาคเช้าทั้งภาคแล้วนะครับ บ่ายสองโมง

ต้องขอเชิญกรรมการเข้าที่นะครับ

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : เอาล่ะครับมี ๒ ท่าน ก็พอแล้วนะครับ แทน ขอดำเนินการต่อเลยนะครับ มาตรา ๘๓ (๑๐) มีผู้แปรญัตติ ๓ กลุ่มนะครับ กลุ่มท่านเจิมศักดิ์ กลุ่มท่านสุรชัย แล้วก็ท่านวัชรา ก็เรียนเชิญท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ก่อนนะครับ ท่านเติมคำว่า พัฒนา ลงไปในข้อ ๑๐ หรือท่านจะมอบหมายให้ท่านผู้ใด จะมอบหมายท่านผู้ใด หรือว่าท่าน เชิญครับ ท่านเจิมศักดิ์ครับ

นายสวิง ต้นอุต : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม สวิง ต้นอุต ครับ ใน (๑๐) ก็ทางส่วนของเราเองนี่นะครับ ขอพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับระบบสหกรณ์ การรวมกลุ่มของประชาชนในการดำเนินการทางด้านเศรษฐกิจนะครับ ในร่างเดิมนี่นะครับ มีการพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับการส่งเสริม การสนับสนุน และการคุ้มครองระบบสหกรณ์นะครับ จริง ๆ เรื่องนี้นี่นะครับ ก็เป็นเรื่องที่ค่อนข้างสำคัญนะครับ เพราะว่าระบบสหกรณ์ของเราเองนี่อ่อนแอมาโดยตลอดนะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนะครับ การที่จะไปมีกระบวนการในแง่ของการช่วยเหลือ สนับสนุน และพัฒนาระบบสหกรณ์ให้เกิดความเข้มแข็งขึ้น

เพราะว่าที่ผ่านมาในระบบสหกรณ์ก็พยายามที่จะช่วยตัวเอง แต่ว่าในเรื่องเกี่ยวกับสหกรณ์ การเกษตรของเกษตรกรนั้นะครับ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการร่วมมือ สนับสนุน แล้วก็พัฒนาอย่างเป็นระบบมากยิ่งขึ้น เรายังมีระบบสหกรณ์มานานแล้วครับ นับเป็นร้อยปีนะครับ แต่ว่าในขณะนี้เองนี้ ความเข้มแข็งของเราเองก็ยังไม่เข้มแข็งพอ ดังนั้น ถ้าจะเพิ่ม คำว่า พัฒนา นั้นะครับ ลงไปด้วยนี้ก็เหมาะสม ดังนั้น ก็ขอแปรญัตติที่จะขอเพิ่มเรื่องนี้เข้าไปครับ ขอบพระคุณครับ ท่านประธานครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ขอบพระคุณครับ มีผู้เติมคำว่า พัฒนา ลงไปด้วยเหมือนกันนะครับ ในกลุ่มที่ ๒ ขอได้พูดในคราวเดียวกันเสียเลยดีไหมครับ ก่อนที่ท่านกรรมาธิการจะตอบ ในกลุ่มท่านสุรชัยครับ จะมอบหมายให้ใคร เชิญอาจารย์วิฑิตยาครับ

นายวิฑิตยา บริบูรณ์ทรัพย์ : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพครับ ผม วิฑิตยา บริบูรณ์ทรัพย์ ครับ สสร. ครับ ผมขออนุญาตแปรญัตติ ในมาตรา ๘๓ (๑๐) นะครับ เรื่องที่เกี่ยวกับการส่งเสริมของเรื่องสหกรณ์ครับ เรื่องสหกรณ์นี้เป็นเรื่องที่มีผลเกี่ยวข้องกับส่งเสริมรายได้ อาชีพ แล้วก็การพัฒนาทางด้านอื่น ๆ นะครับ ที่ประชาชนเราจะรวมกลุ่มกันเป็นสหกรณ์ ซึ่งสหกรณ์มีหลายรูปแบบครับ มีทั้งสหกรณ์ออมทรัพย์ สหกรณ์เกษตร สหกรณ์บริการ สหกรณ์ขนส่ง เยอะแยะครับ ท่านครับ แต่ขณะนี้มันก็มีหน่วยงานในการดูแลสหกรณ์อยู่หน่วยหนึ่งนะครับ แต่ก็ เป็นภาครัฐในการดูแลอยู่ ถ้าหากว่าเราได้จัดตั้งหน่วยงานอิสระขึ้นมาเพื่อส่งเสริมครับ เพื่อที่จะส่งเสริม สนับสนุน ดูแล และคุ้มครอง แล้วก็พัฒนาระบบสหกรณ์ ซึ่งระบบสหกรณ์นี้ครับ ของเรานี้ยังไม่เข้มแข็ง เพราะฉะนั้นถ้าเพื่อว่าเราเพิ่มเติมระบบสหกรณ์ขึ้นไปนะครับ โดยมีองค์กร หน่วยงานอิสระที่จะส่งเสริมดูแล คุ้มครอง แล้วก็พัฒนาระบบการบริหารจัดการสหกรณ์ จะทำให้กิจการสหกรณ์เป็นประโยชน์ แล้วยังสามารถขยายไปถึง แม้แต่การส่งสินค้า ส่งผลผลิตต่าง ๆ ที่จะออกไปต่างประเทศได้ เพราะฉะนั้นการที่จะให้ประชาชนรวมกลุ่มกันเพื่อดำเนินการในด้านกิจการสหกรณ์นี้ รวมถึงว่าเป็นสิ่งที่เป็นเรื่องที่จะเกิดประโยชน์กับชาติบ้านเมือง แล้วก็ประชาชนมากมาย ในหลากหลายอาชีพนะครับ ดังนั้นเอง ทางกลุ่ม

ของท่านสุรชัย ก็จึงเสนอ (๑๐) ขอให้แก้ไขเพิ่มเติม เป็นว่า รัฐจัดให้มีหน่วยงานที่อิสระ ส่งเสริม สนับสนุน คัดกรอง และพัฒนาระบบสหกรณ์ หรือการรวมกลุ่มของประชาชน ในการดำเนินกิจการด้าน จาก เศรษฐกิจ นะครับ เป็น สหกรณ์โดยตรง เพื่อมุ่งให้ชี้ว่า (๑๐) นี้ เรามุ่งส่งเสริมเศรษฐกิจก็จริง แต่มุ่งในด้านพัฒนาด้านสหกรณ์อย่างเต็มรูปแบบ ครับ ขอกราบเรียนท่านประธานเพียงเท่านี้ครับ ขอขอบคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
เหลืออีก ท่านวัชรวิทย์ครับ เชิญครับ

นายวัชรวิทย์ หงส์ประภัสร์ : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพครับ กระผม วัชรวิทย์ หงส์ประภัสร์ สสร. กระผมขอกราบเรียนว่า ตามที่กลุ่มของกระผมได้ยื่นคำขอแปรญัตตินั้น เมื่อพิจารณาถ้อยคำแล้ว ก็ไม่มีส่วนแตกต่างกับกลุ่มของท่านสุรชัย โดยท่านวิฑิตยาที่ได้อภิปรายไปเมื่อคืนนี้ เพราะฉะนั้นผมขอถือเอาคำแปรญัตติของกลุ่มท่านสุรชัย โดยท่านวิฑิตยา เป็นคำแปรญัตติของกระผมด้วยครับ ขอขอบคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอขอบคุณมากครับ ท่านใช้เวลาสั้น ก็ดี ทางกรรมาธิการท่านจะตอบคำถามแล้วนะครับ เพิ่มเติมคำสองคำ นิดเดียว ท่านอัชพร เชิญครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม อัชพร จารุจินดา กรรมาธิการครับ ขออนุญาตกราบเรียนว่า ความใน (๑๐) ของกรรมาธิการนั้น นอกเหนือจากการสนับสนุน หรือการคัดกรองระบบสหกรณ์แล้วนั้น ยังกำหนดให้มีการส่งเสริมการรวมกลุ่มของประชาชนในด้านต่าง ๆ ในรูปแบบอื่น ๆ นะครับ เพื่อประโยชน์ในด้านการเศรษฐกิจ เช่นที่กำลังมีการดำเนินการอยู่ในชุมชน ก็เช่นพวกวิสาหกิจชุมชนเหล่านั้น ก็จะทำให้ส่งเสริมไปด้วยนะครับ เพราะฉะนั้นใน (๑๐) ของกรรมาธิการที่นำเสนอ นั้น เป็นการรวมกลุ่มของทุกระบบ ทั้งระบบสหกรณ์ แล้วก็ระบบอื่น ๆ ที่มีการจัดตั้งโดยกลุ่มของประชาชน ที่มีการรวมกลุ่มทางด้านเศรษฐกิจทั้งหมด กรณีก็เลยแตกต่างจากการแปรญัตตินะครับ -----

แล้วก็ขออนุญาตกราบเรียนว่า การกำหนดให้มีหน่วยงานอิสระนั้น โดยเนื้อแท้ของระบบ สหกรณ์นั้น สหกรณ์ต้องดำเนินการเป็นอิสระโดยตัวของเขาเอง ถ้ามีการจัดตั้งหน่วยงาน ขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบไหน มันก็จะกลายเป็นหน่วยงานนั้นเข้ามาควบคุม หรือขึ้นนำ การดำเนินการของสหกรณ์ไปอีกนะครับ ก็เลยกราบเรียนว่า ในร่างที่นำเสนอนั้นก็ให้รัฐ เพียงแต่สนับสนุนระบบสหกรณ์ และให้สหกรณ์นั้น เดินหน้าโดยตัวของตัวเอง โดยเป็น อิสระของแต่ละสหกรณ์ และแต่ละการรวมกลุ่มครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
พอรับได้ไหมครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผม เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ครับ ผมคิดว่า เราพอจะช่วยกันดู แล้วประนีประนอมกัน หรือว่าหาทางออกใน เจตนารมณ์ที่ดีที่สุดนะครับ ผมได้ไปถามทางกลุ่มของท่านสุรชัยนะครับ เมื่อกี้ที่นั่งอยู่ ข้างหลัง ซ้ายมือผมนี่ ถามว่า คำว่า หน่วยงานอิสระ ท่านหมายความว่าอย่างไร ท่านหมายความว่า ท่านอยากให้เห็นสหกรณ์ซึ่งเป็นอิสระ เราตรงกัน ผมฟังกรรมาธิการ ก็ตรง กลุ่มผมก็ตรง แล้วกลุ่มท่านก็ตรงกัน สหกรณ์เป็นอิสระ แต่อยากให้เห็นสนับสนุนให้ สหกรณ์ทั้งหลายได้รวมตัวกันเป็นอิสระ รวมตัวกันแล้วนี้ ให้องค์กรส่วนกลางของการ รวมตัวกันนี้เป็นอิสระ ไม่ใช่อิสระหน่วยงานอื่นเข้ามา แต่หน่วยงานของเขาเองที่เป็นอิสระ มารวมกันอีกทีหนึ่ง เป็นหน่วยงานอิสระ ไม่ถูกแทรกแซงจากกระทรวงเกษตร ถ้าพูดกัน ตรงไปตรงมาตรงนี้ เพราะที่ผ่านมามากที่นี้ ชำราชากรไปแทรกแซงหน่วยงานที่ควรจะเป็น อิสระ คือ สหกรณ์ เพราะฉะนั้นเขียนอย่างไร ตรงนี้ผมเชื่อมือท่าน ตอนนี้เราชักเริ่มตรงกัน แล้วนะครับว่า เราอยากเห็นสหกรณ์เป็นอิสระ อยากเห็นการรวมตัวของสหกรณ์ จะเป็น ชุมชุมสหกรณ์ จะเป็นอะไรก็แล้วแต่ เป็นองค์กรที่เขานี้เป็นอิสระ ปราศจากการแทรกแซง ถ้าเดิมอะไรเสียอย่างนี้ ผมว่าไปได้ด้วยกันเลย และคำว่า พัฒนา ของผมนี้ มีก็ได้ ไม่มีก็ได้ ไม่ว่าจะกัน ในกลุ่มนี้นะครับ แต่ว่าท่านดูของท่านต่อไปอีกประเด็นหนึ่งนะครับ ช่วยกรุณาดู นิດหนึ่ง ผมคิดว่า ประเด็นที่ท่านไปแก้ไขเพิ่มเติมนี้ะครับ เดียวนะครับ ผม ตอนนี้มันชัก สับสน มันมีหลายหน้ามาก ประเด็นที่ท่านไปเอา (๑๒) ย้ายไปอยู่ (๑๐) ท่านเห็นไหมครับ คือ ผมดู ผมมักจะดูเผื่อ ๆ ไปข้างหน้าด้วย ก็เลยไปพบว่า ท่านเอา (๑๒) ไปอยู่ (๑๐) เรื่อง

การประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ เอาไปใส่ด้วยใน (๑๐) นี่นะครับ ผมเห็นด้วย ว่าท่านย้าย (๑๒) ไปอยู่ (๑๐) ผมเห็นด้วย แต่ความหมายที่ท่านไปใส่นี้มันไม่สื่อ ผมขอพิจารณาอีกที นะครับ ท่านลองอ่านดูนะครับ ส่งเสริม สนับสนุน และคุ้มครองระบบสหกรณ์ หรือการ รวมกลุ่มของประชาชนในการดำเนินกิจการด้านเศรษฐกิจ หรือการประกอบอาชีพหรือ วิชาชีพนี้ ผมว่ามันยังไม่สื่อ ถ้าดูข้อ ๑๒ ของท่าน ท่านบอก คุ้มครองและส่งเสริมการ ประกอบอาชีพของประชาชน เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจ รวมทั้งการสนับสนุนการรวมกลุ่ม ของผู้ประกอบการวิชาชีพ อันนี้มันสื่อใช่ไหมครับ เพราะท่านมีคำว่า รวมทั้งการสนับสนุน การรวมกลุ่มของผู้ประกอบวิชาชีพ มันสื่อ แต่ท่านไปตัดคำว่า หรือประกอบอาชีพ หรือวิชาชีพ เฉย ๆ นี่ ผมว่าอ่านแล้วมันไม่เข้าใจ ผมเลยเดาว่า ท่านไปเอามาจากตรงไหน พอมาอ่าน ๑๒ จึงเข้าใจว่าท่านหมายความว่าอย่างไร เพราะฉะนั้นท่านกรรมาธิการ เป็นไปได้ไหมครับ ถ้าท่านจะเติมดังต่อไปนี้ นะครับ ส่งเสริม สนับสนุน และคุ้มครองระบบ สหกรณ์ให้เป็นอิสระ เดิมเสียตรงนี้ ซึ่งผมเชื่อว่า กลุ่มท่านสุรชัยน่าจะพอใจ ให้เป็นอิสระ หรือการรวมกลุ่มของการประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ เอามาใส่ตรงนี้เสีย การรวมกลุ่มนี้ ของการประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ และของประชาชน ในการดำเนินกิจการด้านเศรษฐกิจ ผมก็ยังไม่ค่อยดีเท่าไรนะครับ ผมเชื่อมือท่าน ท่านลองดูแล้วกันนะครับ ตรงนี้ ขอบพระคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอขอบคุณมาก ท่านสุรชัยเห็นด้วยใช่ไหมครับ เชิญครับ ท่านกฤษฎาครับ

นายกฤษฎา ให้วัฒนานุกูล : ท่านประธานครับ ขอขอบคุณครับ
ท่านประธานครับ ผม กฤษฎา ให้วัฒนานุกูล ครับ คือ ผมอยากให้ข้อมูลเพิ่มเติมกับทาง
กรรมาธิการร่างนะครับว่า เมื่อกี้ครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ได้กรุณาให้ความเห็น
อย่างหนึ่งนะครับ ก็คือ อยากจะเพิ่มเติมให้ชัดอีกสักเล็กน้อยนะครับ เนื่องจากทุกวันนี้
นะครับ ระบบสหกรณ์นี้ โดยข้อเท็จจริงแล้วเกิดจากการรวมตัวของตัวสมาชิกนะครับ
จากสัดส่วนการถือหุ้น รูปแบบกระบวนการทุกอย่างจะใกล้เคียงหรือคล้ายคลึงกันหมด
เลยครับ ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบของบอร์ด (Board) รัฐวิสาหกิจ หรือว่าบริษัทมหาชนต่าง ๆ
นะครับ แต่ข้อแตกต่างอยู่ตรงที่ว่า สหกรณ์นั้นอยู่ในสภาพที่เรียกว่า ไต่ไม่ได้ครับ ตายก็
ไม่ได้ เพราะอะไรครับ เพราะมีองค์กรของรัฐถึง ๒ องค์กร คือ กรมอยู่ ๒ กรมครับ คือ
กรมส่งเสริมสหกรณ์กับกรมตรวจบัญชีสหกรณ์ครับ ซึ่งเข้ามาครอบคลุม แล้วก็เข้ามาทำ
กระบวนการทั้งหมดนะครับ ซึ่งแตกต่างกับวิสาหกิจครับ วิสาหกิจนั้นรัฐบาลมาถือหุ้นด้วย
นะครับ แต่สหกรณ์ รัฐบาลไม่ได้มาถือหุ้นด้วย แต่มากำกับ มาครอบ มาอะไรไว้ ทำให้
สหกรณ์นั้น ในการจะพัฒนาแนวทาง เพื่อเข้าสู่ระบบของหลักเศรษฐกิจพอเพียง
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแนวเกษตรทฤษฎีใหม่นะครับ ก็คือ ในส่วนของขั้นการรวมตัวกัน
เพื่อเป็นสหกรณ์ ขยับเขยื้อนต่อไปนี้นะครับ เพื่อที่ร่วมกับภาคธุรกิจ เพื่อประกอบธุรกิจทั้ง
ในระดับชาติ และในระดับนานาชาตินี้เกิดมีปัญหาหนะครับ ซึ่งในเมื่อแนวนโยบายพื้นฐาน
แห่งรัฐ เรากำหนดแล้วว่า ทิศทางของเราควรจะเป็นแนวหลักเศรษฐกิจพอเพียง
เพราะฉะนั้นตรงนี้นะครับ เท่ากับเราจะปลดล็อก และเป็นมิติใหม่เลยครับ ของประเทศไทย
ขอขอบคุณท่านมากครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
เดี๋ยวนะครับ ผมว่า ท่านกรรมาธิการพร้อมจะชี้แจงเพิ่มเติมไหมครับ เชิญครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
ครับ ผม อัชพร จารุจินดา กรรมาธิการ ได้ปรึกษาหารือกันแล้วนะครับ ในถ้อยคำที่ท่าน
อาจารย์เจิมศักดิ์ได้กรุณาเสนอแนะนั้น คณะกรรมาธิการเห็นว่า น่าจะเหมาะสมครับ ก็

เป็น (๑๐) ส่งเสริม สนับสนุน และคุ้มครองระบบสหกรณ์ให้เป็นอิสระ หรือการรวมกลุ่มของการประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ และของประชาชน ในการดำเนินกิจการด้านเศรษฐกิจครับ น่าจะถูกต้องตรงกันครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่สอง) :
ตรงกันใหม่ครับ ทุกคนเห็นชอบใหม่ ท่านเจิมศักดิ์พยักหน้า เชิญครับ ท่านครับ เชิญครับ

นายวิททยา บริบูรณ์ทรัพย์ : ขออีกครั้งได้ใหม่ครับ ท่านครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่สอง) :
เดี่ยวครับ เชิญก่อนครับ

นายประวิทย์ อัครชิโนเรศ : ขอบพระคุณครับ ท่านประธานที่เคารพครับ ผม ประวิทย์ อัครชิโนเรศ ครับ หมายเลข ๐๔๐ เนื่องจากผมได้ขอแปรญัตติ แล้วก็มีข้อความที่เกี่ยวข้องกับประโยค อยู่ในข้อ ๑๐ นั้นครับ แต่ว่ามันก็ไม่ได้ถูกใจในเจตนารมณ์ที่ผมตั้งใจจะลงไป ทีนี้ก็เลยเสนอเป็นข้อ ๑๓ ซึ่งยังไม่ถึงวาระที่จะได้พูด แต่ที่นี้มันมีข้อความอย่างนั้น ถ้าหากว่าในข้อ ๑๐ นี้ ถ้าท่านจะตัดเอา หรือการรวมกลุ่มของประชาชนในการดำเนินกิจการค้าด้านเศรษฐกิจ นี้ออกก่อน แล้วอันนี้ของผม ในข้อ ๑๓ ซึ่งจะได้พูดกันทีหลังนะครับ ก็จะได้ครอบคลุมถึง แล้วส่วนในมาตรา ๑๐ นี้ก็ได้โดดเด่นขึ้นในเรื่องของสหกรณ์นะครับ มันจะไม่ไปปนกันนะครับ ผมมีเสนอแค่นี้ครับ ขอบคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่สอง) :
อาจารย์วิททยาใช้ใหม่ครับ เชิญครับ

นายวิททยา บริบูรณ์ทรัพย์ : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ ผม วิททยา บริบูรณ์ทรัพย์ ครับ สำหรับประเด็น (๑๐) ที่เรากำลังพูดอยู่นั้นครับ ที่ท่านยกกว้างได้นำเอา (๑๒) ไปรวมนี้ ผมกำลังจะมองว่า ไม่น่าจะไปรวมนะครับ เพราะว่าถ้าเผื่อว่าเราจะชี้ประเด็นถึงการที่เราจะมีการส่งเสริมพัฒนาระบบสหกรณ์ หรือพัฒนาระบบอย่างจริงจังนี้ ตรงนี้มันจะเป็นจุดที่มองให้เห็นว่า รัฐเรามีการส่งเสริมระบบสหกรณ์อย่างเป็นรูปธรรม เพราะดูในรัฐธรรมนูญฉบับนี้นะครับ ไม่มีเลยนะครับ เรื่องสหกรณ์มีอันนี้อันเดียว ถ้าหากว่า เราจะยอมให้อันนี้มีคุณภาพ มีความหมายถึงการพัฒนา

สหกรณ์ พัฒนากิจการสหกรณ์ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อประชาชนหลายอาชีพนี้ ผมว่า
ท่านเอาไว้อย่างเดิม ที่ยกกว้างอันแรกนะครับ ไม่เอา (๑๒) มารวมนะครับ ก็จะเด่นดีกว่า
ใหม่ครับ เพื่อจะมองให้เห็นภาพ ท่านจะจัดอย่างไรนี้ ผมแบบเดียวกับท่าน ผมสนับสนุน
ท่านเจิมศักดิ์ ที่บอกว่า อยากฝากยกกว้างช่วยไปดูว่า คำความหมายของการที่ให้เป็นอิสระ
ที่จะสามารถที่จะส่งเสริมสหกรณ์ทั้งหลายทุกรูปแบบ -----

ให้มันเป็นองค์กรที่สามารถจะดูแล แล้วก็ดูแลสมาชิกของสหกรณ์แต่ละประเภทได้อย่างแท้จริงนี่นะครับ มันจะทำให้ความเข้มแข็งของสหกรณ์เราเติบโตในอนาคตครับ ก็ขอยกจะยืนยันว่า (๑๐) ขอให้เป็นสหกรณ์ล้วน ๆ เอะครับ มันจะมองเห็น เพราะมีอันเดียวครับ มีอันเดียวเท่านั้นเอง

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่สอง) : ครับ เป็นอันว่ายังไม่ยอมนะครับ ยอมแต่อาจารย์เจิมศักดิ์คนเดียว ก็มี ๒ ประเด็นเพิ่ม มีประเด็นเพิ่มขึ้นมา ก็ของที่บอกไว้ (๑๒) (๑๓) ออก เอากลับเข้าคืน ที่แยกเป็น ๒ วงเล็บ ใครจะชี้แจง หรือก่อนก็ได้ครับ ระหว่างหรือ ท่านเสวตครับ เชิญ

นายเสวต ทินกุล : ขอขอบคุณครับ ท่านประธาน ท่านประธานที่เคารพครับ ผม เสวต ทินกุล นะครับ ผมเห็นด้วยกับท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ แล้วก็เห็นด้วยกับท่านกรรมการ ที่เพิ่มข้อความ คำว่า อิศระ นะครับ แต่ผมอยากจะทำให้ต่อว่า ปราบปรามการครอบงำจากรัฐ นะครับ สาเหตุที่ผมอยากให้ต่อ ก็เพราะว่า ผมนี้ประสบพบมากับตัวเอง นะครับ สหกรณ์ทุกวันนี้ เรามีกระทรวงเกษตรและสหกรณ์นะครับ ชื่อมันก็บอกชัดอยู่แล้ว คอยดูแล กำกับ ส่งเสริม อะไรก็แล้วแต่ แต่ปรากฏว่า สหกรณ์ที่เกิดขึ้นนี้เยอะมาก ในประเทศไทยครับ แล้วก็เจ๊งเยอะมาก ไกลจะหมดแล้วครับ แล้วเป็นหนี้สินเยอะมาก อีกครับ สาเหตุที่มันเกิดขึ้นเพราะอะไรครับ เวลาประชุมสหกรณ์แต่ละที่นี้ มันอยู่ภายใต้ พรบ. สหกรณ์ เสร็จสรรพเรียบร้อย อยู่ภายใต้ พรบ. สหกรณ์ไม่พอ เจ้าหน้าที่รัฐนะครับ ผมไม่อยากพูดเลย มีเพื่อนสมาชิกพูดไปแล้ว เขามานั่งร่วมประชุมด้วยนะครับ เหมือนเราประชุมกรรมการนะครับ เราประชุมกรรมการ ที่ปรึกษาต้องนั่งห่าง ๆ นะครับ อันนี้เข้าประชุมเป็นองค์กรรวมเลยครับ แล้วระบบเศรษฐกิจ เขาขายสินค้าหรือให้บริการ ในสหกรณ์นี้ เขาแข่งขันเสรีครับ แต่ปรากฏว่า พวกนี้ครับ เขาไม่ได้เรียนรู้เรื่องการเศรษฐกิจ การค้าเสรีหรอก เขากินแต่เงินเดือน แล้วคอยชี้โน่น ชี้นี้ บังคับต้องเป็นอย่างนั้น ต้องเป็นอย่างนี้ มันเป็นอย่างที่เขาต้องการ เมื่อเป็นอย่างที่เขาต้องการ เขาไม่มีความรู้ เรื่องการค้าเสรี มันก็เจ๊งกันแบบเสรี แล้วก็เสียเงินของรัฐแบบเสรีครับผม นี่ละคือ ปัญหาอุปสรรคอย่างแท้จริงในการครอบงำของเจ้าหน้าที่รัฐ เพราะฉะนั้นผมจึงขอกราบวิงวอน

ไปถึงท่านกรรมาธิการยกกว้าง เพื่อการพัฒนาระบบสหกรณ์ เพื่อเป็นไปอย่างยั่งยืน และมีประสิทธิภาพ ขอให้เติมถ้อยคำ คำว่า อีสาระ ปราศจากการครอบงำจากรัฐ ขอขอบคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่สอง) : ครับ ขอขอบคุณครับ เป็น ๓ เพิ่มประเด็นเข้ามาอีกหนึ่งประเด็นนะครับ ทางกรรมาธิการครับ ท่านอัครพร ตกลงหรือยัง

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม อัครพร จารุจินดา กรรมาธิการครับ คือ ขออนุญาตกราบเรียน ชี้แจงอย่างนี้นะครับว่า คือ ความใน (๑๐) นั้น กรรมาธิการนั้น มุ่งประสงค์ที่จะสนับสนุนการรวมกลุ่มของประชาชนในทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของสหกรณ์ที่ทำอยู่ ก็ส่งเสริมให้เขาเข้มแข็งในรูปแบบสหกรณ์อยู่ แต่ในสภาพปัจจุบันนั้น มีการรวมกลุ่มของประชาชนในรูปแบบอื่น ๆ อยู่ด้วย ที่นอกเหนือจากรูปแบบสหกรณ์ อย่างที่กราบเรียนว่า วิสาหกิจชุมชนก็มีทำกันอยู่ในหลายแห่ง สิ่งเหล่านี้มัน ก็มองดูว่า เป็นเรื่องการรวมกลุ่มกัน เพื่อคุ้มครองระบบเศรษฐกิจของตัวประชาชนด้วยกันเอง ก็เลยอยากจะขอความกรุณาให้ใส่ไว้ใน (๑๐) ด้วยกัน เพื่อจะสื่อความหมายเดียวกันว่า รัฐจะต้องสนับสนุน หรือดูแลในทุกรูปแบบ ที่ประชาชนมีความประสงค์อยากจะจัดตั้งขึ้นนะครับ ก็ขอความกรุณาว่า ถ้าขอใช้ถ้อยคำอย่างที่คุณกรรมาธิการได้แก้ไข ตามที่อาจารย์เจิมศักดิ์ได้กรุณาเสนอไว้ นะครับ ก็คือ ส่งเสริม สนับสนุน และคุ้มครองระบบสหกรณ์ให้เป็นอิสระ หรือการรวมกลุ่มของการประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ และของประชาชน ในการดำเนินกิจการด้านเศรษฐกิจ เพื่อให้ให้ความหมายนั้นครอบคลุม ทุกกลุ่ม ทุกเหล่าครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่สอง) : ของส่วนของท่านเศวต ไม่รับพิจารณาหรือครับ ให้เพิ่มเติม ปราศจากการครอบงำจากรัฐ

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม อัครพร จารุจินดา ครับ กราบเรียนอย่างนี้ว่า ในรัฐธรรมนุญนี้ เราใช้คำว่า อีสาระ นั้นหลายคำ แล้วก็มีความหมายเหมือนกันหมดว่า คือ อีสาระ ก็คือ อีสาระจากการครอบงำ หรือการดำเนินการต่าง ๆ ที่รัฐจะเข้าไปเกี่ยวข้อง ก็อยากจะใช้คำเดียวกันทั้ง รัฐธรรมนุญครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอบคุณครับ ก็เป็นอันว่า ขณะนี้ เดี่ยว เชิญล่ะครับ เชิญครับท่าน

นางมณูญศรี โชติเทวัญ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ดิฉัน มณูญศรี โชติเทวัญ สสร. นะคะ มีหลายท่านที่อภิปราย ในมาตราใน (๑๐) นี้ ซึ่งทุกท่านที่ได้ อภิปรายมา ก็เป็นที่ครอบคลุมกันอย่างดีทุก ๆ ท่านนะคะ ทั้งของอาจารย์เจิมศักดิ์ แล้วก็ทั้งของคุณเสวต แล้วก็ของท่านประวิทย์นะคะ รวมทั้งของท่านสุรัชย์นะคะ ซึ่งดิฉัน ก็อยู่ในกลุ่มของคุณสุรัชย์ รวมทั้งของคณะกร่างที่เขียนขึ้นมา นะคะ ดิฉันก็เห็นด้วย ในหลาย ๆ ประเด็น ถ้าเราเอาหลาย ๆ คนนี้มารวมกัน ก็จะเกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น นะคะ ในมาตรานี้ นะคะ ข้อ ๑๐ ที่ทางคณะกร่างเขียนว่า ส่งเสริม สนับสนุน และ คุ้มครองระบบสหกรณ์ นะคะ และเมื่อที่อาจารย์เจิมศักดิ์บอกว่า ให้เพิ่มให้เป็น องค์กร อิสระ ก็ดี นะคะ อันนี้ นะคะ แล้วก็ หรือการรวมกลุ่มของประชาชน ในการดำเนินด้าน เศรษฐกิจ ซึ่งของคุณสุรัชย์ได้ตัดคำว่า เศรษฐกิจ ออก นะคะ และใส่คำว่า สหกรณ์ ดิฉัน ก็ยังยืนยันว่า น่าจะตัดคำว่า เศรษฐกิจ ออก แล้วก็ใส่ คำว่า สหกรณ์ นะคะ เพราะว่าเรา อยากจะให้ เป็นเรื่องของสหกรณ์โดยแท้จริงค่ะ แล้วส่วนข้อความอื่น ๆ นะคะ ก็ควรจะ ตัดออก และยังคงไว้ที่ (๑๒) เหมือนเดิม ซึ่งจะสร้างความชัดเจนให้กับการคุ้มครองอาชีพ ของประชาชนด้วยค่ะ ดิฉันยังขอยืนยันว่า ถ้าหากว่า รวบรวมข้อความได้เป็นอย่างนี้แล้วนี้ จะเกิดความชัดเจนขึ้น แล้วก็ขอให้คง (๑๒) เอาไว้ค่ะ ขอบพระคุณค่ะ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : เป็นอันว่า คณะท่านสุรัชย์ยังไม่เห็นด้วยกับกรรมาธิการนะครับ ส่วนท่านเจิมศักดิ์เห็นด้วย แล้ว ท่านวัชรารับ ขอถามหน่อยครับ

นายวัชร หงส์ประภัสสร : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม ไม่มีปัญหาครับ เอาอย่างอาจารย์เจิมศักดิ์ก็ได้ครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ขอบพระคุณครับ ก็เหลือท่านเดียวครับ ท่านอาจารย์วิฑิตยาแทนใช้ไหมครับ

นายวิฑิตยา บริบูรณ์ทรัพย์ : ท่านครับ ผมขอสั้น ๆ ครับ นิดเดียวครับ เจตนาจริง ๆ ที่บอกว่า ให้ (๑๐) เป็นสหกรณ์อย่างเดียว ก็คือว่า ในคำว่า หรือ นี้ครับ ในคำพูดที่บอกว่า หรือการรวมกลุ่มของประชาชน ในการดำเนินการด้านสหกรณ์ ผมหมายความว่า ต่อจากนี้ไปนี้ ถ้าเราให้ประชาชนรวมกลุ่มกันประกอบกิจกรรมอะไรก็

แล้วแต่ ที่มีลักษณะอาชีพคล้ายกัน แล้วรวมเป็นกิจกรรม เป็นสหกรณ์ ภาพของคำว่า สหกรณ์ นี้ ซึ่งจะเกิดขึ้นเข้มแข็งในประเทศ จะหลากหลาย แล้วมากขึ้น แล้วมีทุกอาชีพ ครับ ผมเน้นคำว่า (๑๐) นี้ ถ้าขอสักอนุหนึ่ง เพื่อให้สหกรณ์ทุกอย่าง ซึ่งมันมีอยู่ประมาณ เกือบ ๑๐ อย่าง ๑๐ ประเภท ในประเทศไทยนี้ครับ ได้มีเอกภาพในการที่จะส่งเสริม รัฐส่งเสริมให้เป็นอิสระ แล้วก็ประชาชนรวมกลุ่มได้ ก็จะเป็นสหกรณ์เพิ่มขึ้น เพิ่มขึ้น แล้วก็ จะเข้มแข็งครับ ท่านครับ ในประเด็นที่ท่านเอามาเสริม (๑๒) ก็ขออีกนิดเดียว (๑๒) อย่างเดิมได้ไหม

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ครับ เข้าแล้วครับ ไซ้ใหม่ครับ โอ.เค. ครับ ก็ขอถามเป็นครั้งสุดท้ายแล้วครับ ท่านกรรมาธิการ ครับ ยืนตามเดิมไหมครับ หรือว่าจะยอมรับได้ แต่ถ้ายอมรับ หมายถึงว่า อีก ๒ ท่านนั้น คงจะต้องรับด้วยนะครับ ไม่อย่างนั้นก็วนกันอยู่ตรงนี้ ไม่เป็นข้อยุติ ขณะนี้ขาดแต่กลุ่ม ท่านสุรชัย ท่านเดียว กลุ่มเดียวนะครับ เชิญครับ

นายอัคร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : คณะกรรมการขออนุญาตยืน ตามเดิม เพราะเกรงว่าถ้าแยกออกไปแล้ว เวลาการแปลความนั้นจะเข้าใจความหมายผิด สิ่งที่เขียนไว้ ก็เพื่อให้แปลความทั้งองค์กร คือ ทั้งรูปแบบนั้นไปในแนวทางเดียวกันได้ นะครับผม

(นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ท่านสมาชิกครับ คงจะต้องขอโหวตแล้วนะครับ มาตรานี้ก็คงจะต้องถามว่า ท่านผู้ใด เห็นด้วยกับกรรมาธิการ ให้กต เห็นด้วย ถ้าเห็นด้วยกับท่านสุรชัย ก็กต ไม่เห็นด้วย ส่วนอีก ๒ ท่านนั้น ตกลงกันไปหมดแล้วในกรรมาธิการนะครับ ชัดเจนนะครับ

นายเศวต ทินกุล : กระผมยังไม่ตกลงนะครับ ท่านประธานครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ไม่ตกลง ว่าอย่างไรครับ

๘๒

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

กฤษณิษฐ์ ๓๑/๓

นายเศวต ทินกุล : คือผมอยากจะขออนุญาตเดี่ยวแค่นั้นก่อนครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ไม่แล้วครับ โหวตแล้วครับ ขอประทานโทษครับ

นายเศวต ทินกุล : ไม่ครับ เรื่องอยากให้กรรมการชี้แจง นิดเดียวครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ไม่ต้องแล้วครับชี้แจง ยุติแล้วครับ ขอขอบคุณครับ ขอเชิญลงคะแนนครับ

(สมาชิกทำการเสียงบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ท่านผู้ใดยังไม่ได้ลงคะแนนใหม่ครับ เชิญครับ เชิญลงครับ เชิญลงคะแนนครับ มีปัญหา
ครับ

นายประวิทย์ อัครชิโนเรศ : ถ้าไม่เห็นด้วยทั้ง ๒ อัน ให้กดอะไรครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่สอง) :
มันต้องเห็นด้วยอันหนึ่งนะครับ

นายประวิทย์ อัครชิโนเรศ : ไม่เห็นด้วยใช่ไหมครับ ให้กด ไม่เห็นด้วย
ทั้ง ๒ ทางเลือกครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่สอง) :
มันก็ต้องเลือกกดเอาอันหนึ่ง เพราะว่ามีคำถามอย่างนี้ครับ ไม่มี ไม่มีชอยส์ (Choice)
จะให้เลือก ๓ ชอยส์นะครับ มีให้ ๒ ชอยส์เท่านั้นนะครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : เรียนท่านประธานครับ ผม เจิมศักดิ์
ขอออกความเห็นในประเด็นนี้หนึ่ง ผมคิดว่า ของคุณประวิทย์นี่ เขาแปรไว้ใน (๑๓)
เดี่ยวค่อยกลับมาพิจารณาใน (๑๓)

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่สอง) :
ถูกต้องครับ ถูกต้องครับ นั่นก็อาจจะทบทวนมาถึงข้อ (๑๒) ก็เชิญว่าไป

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ที่นี้ขณะนี้ผมฟังคุณนี่ เราไม่ได้มี
ความขัดแย้งในเนื้อหาเลย ความขัดแย้งมีอยู่นิดเดียว ก็คือว่า ทางฝ่ายหนึ่งต้องการ
จะรวมเอา ๒ มาตราเข้าไปด้วยกัน ๒ วงเล็บเข้าด้วยกัน คือ กรรมวิธีการ ซึ่งผมก็เห็นด้วย
แต่บังเอิญอาจารย์วิฑูรย์นี่ ท่านบอกว่า อาจจะแยก ให้สหกรณ์มันโดดเด่น ถ้าพูดกัน
ตรงๆ จะได้แยกออกมาเป็นอีกวงเล็บหนึ่ง เท่านั้นเอง แต่เนื้อเหมือนกันทุกประการ
ข้อความเหมือนกันทุกประการ แล้วทางกรรมวิธีการก็บอกว่า

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่สอง) :
เข้าใจครับ เข้าใจแล้วครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : เพราะฉะนั้นเมื่อที่มีคนถามผมเยอะ
ว่า ตกลงโหวตอะไร ก็คือ โหวตจะแยกมาตรา หรือไม่แยก เท่านั้นเอง ถ้อยคำเดียวทาง
กรรมวิธีการเขาไปจัดการ ถ้าเขาบอกแยก เขาก็ไปจัดการ ถ้าเขาบอกรวม เขาก็บอก
แล้วว่ารวมว่าอย่างไร ใช่ไหมครับ ขอบพระคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอขอบคุณครับ กรรมาธิการครับ ผมถามแล้วท่านก็ยืนยัน ท่านก็ยืนยันว่าจะรวม
นะครับ ถ้าไม่ยอมแยก ขอถามอีกครั้งหนึ่งเถอะครับ ก็ยืนยันนะครับ ถ้ายืนยัน ก็ยืนยัน
นะครับ พักหน้ายืนยัน เพราะฉะนั้นคำถามเดิมครับ ถ้าเห็นด้วยกับกรรมาธิการ กรุณา
กด เห็นด้วย ถ้าไม่เห็นด้วยกับกรรมาธิการ ก็หมายถึง เห็นด้วยกับท่านสุรชัย ก็กด
ไม่เห็นด้วย ขอเชิญครับ

(สมาชิกทำการเสียงบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
มีท่านผู้ใดไม่ได้ลงคะแนนอีกไหมครับ ดีแล้ว ขอปิดการลงคะแนนครับ ขอเจ้าหน้าที่
รวมคะแนนครับ เห็นด้วยกับกรรมาธิการ ๓๕ เสียงนะครับ ไม่เห็นด้วย ๒๓ กดออกเสียง
๐ ครับ จำนวนผู้เข้าประชุม ๕๘ ขอขอบคุณครับ

ต่อไป ท่านเลขาเชิญ ข้อ ๑๑ ไซ้ใหม่ (๑๑) (๑๑) เรามีผู้แปรญัตติอีกหลายรายด้วยกันนะครับ เริ่มตั้งแต่ท่านกรรมาธิการเสียงข้างน้อย

นายกฤษฎา ให้วัฒนานุกูล : ท่านประธานครับ ขออนุญาตท่านประธานสักครู่นะครับ ขอทวนคำ พอท่านโหวตไปแล้วครับว่า เห็นด้วยว่าไม่แยกแล้วนี้ ขออนุญาตทวนคำสักนิดหนึ่งได้ไหมครับ ทวนคำนิดหนึ่งว่า ยังมีคำว่า อิสระ อยู่ไหมครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : ถ้อยคำใน (๑๐) นะครับ ส่งเสริม สนับสนุน และคุ้มครองระบบสหกรณ์ให้เป็นอิสระ หรือการรวมกลุ่มของการประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ และของประชาชน ในการดำเนินกิจการด้านเศรษฐกิจ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : เรียบร้อยนะครับ

นายกฤษฎา ให้วัฒนานุกูล : ครับ ขอบพระคุณ ตกลงยืนยัน หมายถึงว่าความเป็นอิสระที่ท่านอธิบาย ก็คือ ไม่มีรัฐเข้ามาครอบงำ อย่างนั้นถูกต้องนะครับ ท่านช่วยพูดใส่ไมค์ (Microphone) บันทึกสักนิดเถอะ ขอบพระคุณครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : และเติมคำว่า สนับสนุนให้ระบบสหกรณ์ให้เป็นอิสระ ก็หมายความว่า เขาสามารถดำเนินกิจการได้เป็นอิสระนะครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ตกลงข้อ ๑๑ ท่านพิสิฐยังไม่มานะครับ จะให้รอไซ้ใหม่ครับ

นายเศวต ทินกุล : เดี่ยวนิดเดียวครับ ท่านประธาน ถ้ามขอยากถามท่านกรรมาธิการครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ครับ เชิญครับ

นายเศวต ทินกุล : ผม เศวต ทินกุล ครับ ท่านประธานพอดีเรื่องนี้เรื่องอิสระ อย่างนั้นตกลงว่า ถ้ารัฐธรรมนูญฉบับนี้ผ่านนี้ ข้าราชการที่ไปครอบงำอยู่ในนั้นไปชี้ ไปแจ่ง ไปบังคับกะเกณฑ์นี้ ต้องติดคุกหมดคนนะครับ ต้องตกลง

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
คงไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ คงไม่ถึงขนาดนั้นนะครับ

นายเศวต ทินกุล : คือไม่ใช่ครับ มันสำคัญอย่างมากครับ ผมยกตัวอย่างให้เห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม วันดี คืนร้าย อย่างสหกรณ์ข้าว ท่านประธาน วันดี คืนร้าย ก็มีไอเดีย (Idea) กระจุก บอกว่า ข้าวมันขึ้นมากนะครับ มันต้องเอาเครื่องทำให้แห้งมาแล้วก็ส่งไปสหกรณ์ทั่วประเทศไปเลย ชักหัวคิว (Queue) เท่าไร ก็สนุกดี แล้วก็สุดท้ายแล้วเครื่องนั้นไม่ได้ใช้หรอกครับ หนูแทบหมด แล้วก็ให้สหกรณ์เป็นหนี้ครับ นี่ยกตัวอย่างเดียวนะครับ ในล้านตัวอย่างนะครับ เพราะฉะนั้นต้องเอาเลยนะครับเรื่องนี้ ขอขอบคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
กราบขอบพระคุณครับ เชิญครับ

นายอัคร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม อัคร จารุจินดา เพื่อตอบให้ชัดเจน ที่ท่านกฤษฎาถามด้วยนะครับว่า เนื่องจากบทบัญญัติในส่วนนี้นั้น ก็เป็นแนวที่จะต้อง รัฐบาลจะต้องรับไปทำ แล้วก็รับมาทำด้านหนึ่ง ก็คือ รัฐต้องไปทำปรับปรุงกฎหมาย เพื่อให้เป็นไปตามแนวทางที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้ เมื่อใดก็ตามที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติด้วยคำใหม่ หรือเปลี่ยนหลักการไปจากแนวทางเดิม รัฐบาลก็ต้องมีหน้าที่ไปดูแลในกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสหกรณ์ทั้งหมดว่า กฎหมายสหกรณ์ที่มีอยู่นั้น มีบทบัญญัติใดที่ทำให้การดำเนินการของสหกรณ์ที่ไม่เป็นอิสระบ้าง ก็จะต้องไปแก้ไข รวมทั้งสหกรณ์เอง ก็สามารถที่จะเรียกร้องให้รัฐบาลไปแก้ไข เพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญนี้ได้ครับ นี่คือความเป็นอิสระครับผม

นายเดโช สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ครับ ขอขอบคุณครับ ไป ๑๑ นะครับ (๑๑) ซึ่งมีผู้แก้ไขทั้งหมด ๓ กลุ่มด้วยกันนะครับ กลุ่มแรก เป็นเรื่องกรรมาธิการเสียงข้างน้อย ให้ท่านชูชัย ท่านเกริกเกียรติ ท่านคมสัน เชิญท่านอาจารย์คมสันครับ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานครับ ผม คมสัน โพธิ์คง กรรมาธิการเสียงข้างน้อย และสมาชิกสภาว่างรัฐธรรมนูญครับ ในประเด็นของมาตรา ๘๓ (๑๑) นะครับ ซึ่งเป็นเรื่องของการที่รัฐต้องจัดสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นแก่การดำรงชีวิตของประชาชน เพื่อประโยชน์ในความมั่นคงของรัฐ ในทางเศรษฐกิจนะครับ ในประเด็นนี้นะครับ เป็นหน้าที่ของรัฐที่ต้องดำเนินการจัดสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานแก่ประชาชนนะครับ อันได้แก่ เรื่องของไฟฟ้า ประปา นะครับ ประชาชนจะดำรงชีพอยู่ได้ นะครับ ก็โดยสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานเหล่านี้ นะครับ ซึ่งเป็นทรัพย์สินของรัฐ นะครับ ในปัญหาที่ต้องขอสงวนความเห็นในเรื่องมาตรานี้ ก็คือว่า ในข้อความที่กรรมาธิการได้วางหลักการไว้ ก็คือ จัดให้มีสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นแก่การดำรงชีวิตของประชาชน เพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ ในทางเศรษฐกิจ นะครับ และต้องใช้ความระมัดระวังในการกระทำใด อันอาจทำให้สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชน อยู่ในความผูกขาด

ของเอกชน อันก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ ข้อความใน (๑๑) ตามที่กรรมการได้วางหลักการไว้ณะครับ หมายความว่า ในเรื่องของสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานนั้น สามารถแปรรูปรัฐวิสาหกิจได้ทุกอย่าง ทุกประการณะครับ ซึ่งกระผมไม่เห็นพ้องด้วยกับหลักการดังกล่าวณะครับ เนื่องจากว่า ในอดีตที่ผ่านมา ประเทศไทยนี้ ได้มีการแปรรูปรัฐวิสาหกิจเกิดขึ้นโดยพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๔๒ ณะครับ ซึ่งกฎหมายฉบับดังกล่าวนี้ณะครับ ก่อให้เกิดผลกระทบในทางที่เกิดความเสียหายกับประเทศชาติ มากกว่า ก่อให้เกิดผลดีณะครับ เพราะว่าในกระบวนการต่าง ๆ นี้ ที่เกิดจากการทำกฎหมายทุนรัฐวิสาหกิจดังกล่าวนี้ มีปัญหาเรื่องการขาดการศึกษาวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ แล้วก็ไม่ได้ออกไปศึกษาถึงประเทศที่ประสบความสำเร็จและความล้มเหลวณะครับ ในการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ ในหลายประเทศที่มีการแปรรูปรัฐวิสาหกิจออกไปณะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกิจการที่เป็นสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานนั้น หลายประเทศประสบปัญหาทางเศรษฐกิจอย่างมากมาย อย่างเช่น ประเทศในแถบลาตินอเมริกาณะครับ ซึ่งทำให้ประชาชนนั้น ดำรงชีวิตด้วยความยากลำบากในการใช้สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่รัฐได้จัดทำขึ้น แต่ได้แปรรูปไปสู่เอกชนณะครับ นอกจากนี้ เนื้อหาของกระบวนการในการแปรรูปตามกฎหมายทุนรัฐวิสาหกิจนี้มีปัญหาบางประการณะครับ ที่เอื้อประโยชน์แก่ฝ่ายการเมือง ในการที่จะเลือกรัฐวิสาหกิจใดณะครับ ในการที่จะมาทำการแปรรูปได้ โดยไม่ผ่านกระบวนการของรัฐสภาณะครับ ซึ่งหลักการดังกล่าวนี้ ได้วางหลักการให้คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เลือกรัฐวิสาหกิจทำการแปรรูป โดยกระบวนการที่ออกเป็นพระราชกฤษฎีกาณะครับ และใช้พระราชกฤษฎีกานั้นตามกฎหมายดังกล่าว ในการที่ไปยกเลิกพระราชบัญญัติณะครับ หรือกำหนดให้พระราชบัญญัตินั้นสิ้นผลลง กระผมมีความเห็นอย่างนี้ณะครับว่า หลักการดังกล่าวทำลายหลักกฎหมายณะครับ ที่สำคัญประการหนึ่ง ก็คือ เรื่องของลำดับศักดิ์ของกฎหมาย ที่เรียกว่า ไฮราร์ชี (Hierarchy) ของกฎหมาย โดยให้กฎหมายที่มีสถานะต่ำกว่านั้น มาอยู่ในฐานะที่กำหนดความอยู่หรือไปของพระราชบัญญัติณะครับ ผมคิดว่าหลักการตรงนี้เป็นหลักการที่ไม่ถูกต้องณะครับ -----

นอกจากนี้ นะครับ เมื่อไปพิจารณาถึงกฎหมายว่าด้วยการแปรรูปรัฐวิสาหกิจในประเทศต่าง ๆ แล้วนี้ ก็จะพบว่า กระบวนการในการแปรรูปรัฐวิสาหกิจหลายประเทศนั้นนะครับ ถึงแม้จะวางหลักการว่า การแปรรูปเป็นตามนโยบายของรัฐบาล ในการที่จะเลือกรัฐวิสาหกิจในการแปรรูปก็ตาม แต่ว่า การที่จะดำเนินการแปรรูปได้นั้น ตามกฎหมายของประเทศเหล่านั้น จะกำหนดให้ต้องมีการจัดทำแผน มีการศึกษาวิจัย มีคณะกรรมการจัดทำรายงาน แล้วข้อสำคัญก็คือว่า กระบวนการของการแปรรูปรัฐวิสาหกิจในแต่ละแห่งนั้น จะต้องผ่านกระบวนการของรัฐสภาในการตราเป็นกฎหมายออกมา กระผมขอยกตัวอย่างของประเทศอังกฤษนะครับ ในการที่แปรรูปรัฐวิสาหกิจในแต่ละแห่งนั้น ตราเป็นพระราชบัญญัติในแต่ละเรื่อง หรือประเทศญี่ปุ่นนี้ ที่ได้แปรรูปรัฐวิสาหกิจไป ๔ ถึง ๕ แห่งนี้นะครับ อันได้แก่ ในเรื่องของการไปรษณีย์ การไปรษณีย์ของญี่ปุ่นซึ่งกฎหมายไปรษณีย์นี้เข้าไป แล้วจนถึงขนาดทำให้เกิดการยุบสภาขึ้นในประเทศญี่ปุ่นนี้นะครับ ก็ต้องผ่านกระบวนการของรัฐสภาในการตราเป็นกฎหมายระดับพระราชบัญญัติทั้งสิ้น หรือแม้แต่ในเรื่องของกิจการ ในเรื่องของโทรคมนาคม หรือกิจการในเรื่องของรถไฟของญี่ปุ่นเอง ก็แปรโดยกระบวนการที่ตราเป็นพระราชบัญญัติ มีประเทศฝรั่งเศสประเทศเดียวครับ ท่านประธานครับ ที่วางหลักการกฎหมายกลาง ในการที่จะแปรรูป แต่ก็ไม่ได้วางแบบประเทศไทย ประเทศไทยนี้นะครับ วางหลักการกฎหมายทุนรัฐวิสาหกิจในการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ โดยยกกระบวนการแบบเหมาไหล คือออกพระราชบัญญัติ ๑ ฉบับ เท่ากับยกเลิกรัฐวิสาหกิจได้ทุกฉบับ โดยให้ ครม. ไปกำหนดว่าจะเลิกเมื่อไร ซึ่งในประเทศของต่างประเทศที่วางหลักกฎหมายกลางนี้นะครับ เขาวางหลักกฎหมายกลางไว้ ที่สำคัญ ก็คือว่า ถึงแม้จะให้มีการแปรรูปรัฐวิสาหกิจได้ แต่รัฐวิสาหกิจบางประเภทห้ามมิให้แปรรูปโดยเด็ดขาด ๑. ก็คือ ในเรื่องของบริการสาธารณะระดับชาติ ๒. กิจการที่เกี่ยวกับความมั่นคงของชาติ ซึ่งหลักการเหล่านี้ นะครับ เขาทำบัญชีท้ายพระราชบัญญัติ ที่เกี่ยวกับการแปรรูปรัฐวิสาหกิจว่า รัฐวิสาหกิจใดห้ามแปรรูป และรัฐวิสาหกิจใดแปรรูปได้นะครับ ซึ่งหลักการเหล่านี้ ผมคิดว่า ในประเด็นเหล่านี้นี้นะครับ ส่งปัญหาผลกระทบต่อกระบวนการตามกฎหมายของประเทศไทยอย่างมาก นอกจากนี้ นะครับ ปัญหาในปัจจุบัน รัฐวิสาหกิจที่ดำเนินการแปรรูปไปนี้

ปรากฏข้อเท็จจริงบางประการว่า ผลประโยชน์ หรือผลกำไรที่ได้ขึ้นนั้นครั้ง จำนวนหนึ่ง นั้นครั้ง ซึ่งเดิมตกเป็นของรัฐ กลับตกเป็นของภาคเอกชนเป็นบางรายที่เข้ามาทำการ ซื้อขายหุ้นในตลาดหลักทรัพย์ ในกิจการที่มีการแปรรูปและกระจายหุ้นไปในตลาด หลักทรัพย์ โดยทั่วไป ในการที่จะแปรรูปรัฐวิสาหกิจในประเทศต่าง ๆ เขาวางหลักการ สำคัญ ที่สำคัญอันนี้ครั้ง ท่านประธานครับ อันหนึ่ง ก็คือว่า จะเป็นการลดภาระของรัฐ ณะครั้ง ในการใช้จ่ายงบประมาณที่จะต้องมาอุดหนุนรัฐวิสาหกิจ เพราะฉะนั้นกิจการใด ของรัฐที่เป็นรัฐวิสาหกิจ และมีปัญหาที่รัฐจะต้องดำเนินการอุดหนุนนี้ครั้ง ก็หมายความว่า รัฐนั้นสมควรจะให้เอกชนเข้ามาร่วมดำเนินการ แต่ไม่รวมถึงเรื่องกิจการ บริการสาธารณะระดับชาติ เช่น ไฟฟ้า การพลังงานบางประการ หรือว่าในเรื่องของ ประปา เพราะฉะนั้นนี้ครั้ง การแปรรูปที่ผ่านมาของประเทศไทย กลายเป็นว่ากิจการ ที่มีปัญหาในเรื่องของการที่จะต้องดำเนินการ ที่รัฐจะต้องสนับสนุนในเชิงงบประมาณ ให้กับรัฐวิสาหกิจอันนั้นๆ ยังไม่ถูกดำเนินการแปรรูปก็มี แต่รัฐวิสาหกิจที่ถูกแปรรูป กลับกลายเป็นรัฐวิสาหกิจที่มีกำไรอยู่เดิม และไม่ต้องพึ่งพาในเรื่องของเงินสนับสนุนจาก รัฐในจำนวนมากมายนัก ผมคิดว่า ในประเด็นตรงนี้นะครับ เพื่อวางหลักการสำคัญ ณะครับ ว่า สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานนี้ ซึ่งจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชนนั้น จะมี หลักประกันได้ว่า ประชาชนสามารถได้รับการคุ้มครองในการที่จะใช้สาธารณูปโภค ขั้นพื้นฐานอย่างเป็นธรรม ผมคิดว่า คงต้องมีหลักการที่สำคัญตรงนี้ไว้ว่า การที่รัฐมีหน้าที่ จัดให้มีสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นแก่การดำรงชีวิตของประชาชนนั้น รัฐต้องมี หน้าที่ในเชิงของการคุ้มครองให้ประชาชนนั้น ได้รับประโยชน์นั้น และไม่สามารถที่จะ นำไปให้เอกชนนะครับ โดยไม่ได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภานั้น จะกระทำไม่ได้ กระผม จึงขอสงวนความเห็นในเรื่องนี้ไว้ว่า ในประเด็นเรื่องของการที่จะแก้ไขใน (๑๑) ณะครับ จัดให้มีสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นแก่การดำรงชีวิตของประชาชน เพื่อประโยชน์ ในการรักษาความมั่นคงของรัฐในทางเศรษฐกิจ การดำเนินการใดเพื่อให้สาธารณูปโภค ขั้นพื้นฐานอันจำเป็นแก่การดำรงชีวิตของประชาชนตกเป็นของเอกชนจะกระทำมิได้ -----

เว้นจะได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา ด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของรัฐสภา และต้องใช้ความระมัดระวังในการกระทำใด อันทำให้สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชนอยู่ในความผูกขาดของเอกชน อันก่อให้เกิดความเสียหายต่อรัฐ ท่านประธานครับ อันนี้ก็เป็นอย่างที่ได้อธิบายของสงวนข้อความที่ให้เพิ่มเติมในหลักการดังกล่าวไว้ เพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนครับ ขอบพระคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
 ขอบพระคุณครับ ก็มีอีก ๒ ท่านนะครับ ท่านเจิมศักดิ์ครับ เติญครับ ท่านสวิงครับ

นายสวิง ต้นอูด : ท่านประธานที่เคารพครับ ในมาตรานี้ นะครับ (๑๑) นี้ นะครับ ผมคิดว่า เรื่องนี้ค่อนข้างสำคัญนะครับ เราอาจจะต้องพูดกัน ให้มีความสำคัญ ในเรื่องนี้นะครับ เพราะว่าเรื่องเกี่ยวกับสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานนี้ นะครับ ประชาชนเอง ก็เฝ้าติดตามดูว่า ที่ผ่านมานี้ ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ จะเขียนไว้ว่าอย่างไร เพราะว่าสิ่งที่ผ่านมาก็ได้รับบทเรียนอยู่พอสมควรนะครับ ที่นี้นะครับ ผมคิดว่า สิ่งที่ยกมาอภิปรายได้ เขียนลงไป ดูเหมือนว่า จะมีน้ำหนักที่อ่อนอยู่มาก นั่นก็คือ การจัดให้สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่จำเป็นต่อชีวิตของประชาชน เพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ และต้องใช้ความระมัดระวังในการกระทำ อันอาจจะให้สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานดำรงชีวิตของประชาชนถูกผูกขาดโดยเอกชนนี้ นะครับ ผมคิดว่า เรื่องนี้พอไปใช้คำว่า ใช้ความระมัดระวังในการกระทำ ซึ่งอันนี้ดูแล้วอ่อนมาก เพราะว่าถ้าสมมุติว่า บอกว่า ได้ใช้ความระมัดระวังแล้ว แล้วก็ดำเนินการไปนะครับ เพื่อที่จะให้เอกชนได้ผูกขาดเรื่องนี้ ผมคิดว่า อันนี้ก็จะเป็นที่คลางแคลงใจของประชาชนค่อนข้างมาก เพราะว่าเรื่องเกี่ยวกับสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานนี้ อยากรู้ก็ตามนี้ นะครับ คงจะต้องให้รัฐดำเนินการ เพื่อที่จะบริการประชาชน เพื่อที่จะให้ได้รับการบริการที่ดี แล้วก็ราคาถูกนะครับ เมื่อไรไปให้ภาคเอกชนผูกขาดนี้ ก็จะทำให้ประชาชนเกิดความเสียหาย ผมคิดว่า เรื่องนี้นะครับ ดังนั้น ในส่วนของกลุ่มพวกผม ก็ขอแปรญัตติที่จะขอตัดคำว่า ใช้ความระมัดระวังในการกระทำใดอันอาจทำ ออกนะครับ และเติมคำว่า และต้องมีมาตรการป้องกันมิให้สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อชีวิตของประชาชนถูกผูกขาดโดยเอกชน

นี่นะครับ ผมคิดว่า เรื่องนี้จะทำให้เกิดความมั่นใจมากขึ้นว่า เราปกป้อง เราป้องกันเรื่องนี้
อย่างเต็มที่ สร้างมาตรการ หรือระบบต่าง ๆ เต็มที่ ในการที่จะไม่ให้เกิดการแปรรูปก็ดี
หรือเกิดการผูกขาดในระบบของเอกชน ซึ่งผมคิดว่า เราจะต้องเข้มข้นนะครับ มีคำ
ที่จะต้องเข้มข้นมากกว่านี้ในการที่จะเขียนลงไป เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับประชาชน
ผมคิดว่า เรื่องนี้เรามีเหตุผลสนับสนุนอยู่หลายประการนะครับ ซึ่งผมคิดว่า ในกลุ่มก็จะ
ขออภิปรายต่อ นะครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอพระคุณครับ ไปกลุ่มท่านสุรชัยครับ มอบหมายผู้ใด ท่านเองนะครับ เชิญครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ ผม สุรชัย
เลี้ยงบุญเลิศชัย ครับ ในฐานะผู้ขอแปรญัตติ มาตรา ๘๓ (๑๑) ครับ กราบเรียน
ท่านประธานอย่างนี้ครับว่า ข้อความเดิม ตามที่ท่านกรรมาธิการยกร่างได้กรูณากร่าง
ไว้ นั้น ได้บัญญัติไว้ว่า (๑๑) จัดให้มีสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิต
ของประชาชน เพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐในทางเศรษฐกิจ และต้องใช้
ความระมัดระวังในการกระทำอันอาจทำให้สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อการ
ดำรงชีวิตของประชาชนอยู่ในความผูกขาดของเอกชน อันอาจก่อให้เกิดความเสียหาย
กับรัฐ เรียนท่านประธานอย่างนี้ครับว่า เมื่อเขียนไว้แบบนี้ แสดงให้เห็นถึงนโยบายที่
ไม่ชัดเจนครับ ท่านประธานครับ หมวดนี้เป็นหมวดที่ว่าด้วยเรื่องของนโยบายทาง
เศรษฐกิจ การที่ (๑๑) เขียนไว้ โดยใช้ถ้อยคำว่า ต้องใช้ความระมัดระวังในการกระทำ
การใดอันอาจให้สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานต่อการดำรงชีวิตของประชาชนอยู่ในความ
ผูกขาดของเอกชน -----

มันเกิดคำถามขึ้นมาทันที ท่านประธาน ว่า เอาอะไรมาเป็นตัววัด เอาอะไรมาเป็นตัวจับ
 ครั้นว่า การที่จะทำให้สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานของประชาชนตกอยู่ในความผูกขาดของ
 เอกชนนั้นนี้ รัฐใช้ความระมัดระวังแล้ว มันไม่มีมาตรฐานในการตรวจจับ ท่านประธาน
 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สิ่งที่เรากำลังพูดถึงกันถึงใน (๑๑) นี่นี่ เรากำลังพูดถึงเรื่องของ
 สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชน ในเมื่อ (๑๑) เริ่มต้น
 เราก็ดูถึงหน้าที่ของรัฐในการที่ต้องจัดให้มีสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อการ
 ดำรงชีวิตของประชาชน ท่านครับ ทำไมเราไม่ให้หลักประกันกับพี่น้องประชาชนเลย
 ละครับว่า สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชนนั้นนี้ รัฐจะ
 ให้หลักประกันกับพี่น้องประชาชนว่า รัฐจะต้องไม่กระทำการใด อันอาจทำให้
 สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชนตกไปอยู่ในความ
 ผูกขาดของเอกชน เพราะฉะนั้น ด้วยเหตุผลดังที่ผมกราบเรียนนี้ ผมจึงได้ขอแปรญัตติว่า
 รัฐจะต้องไม่กระทำการใด อันอาจทำให้สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อการ
 ดำรงชีวิตของประชาชนตกอยู่ในความผูกขาดของเอกชน ที่ผมแปรรูปตรงนี้
 ท่านประธาน ก็คือ เพื่อที่จะตอกย้ำ และยืนยันนโยบายของรัฐในทางเศรษฐกิจว่า เมื่อเรา
 พูดถึงสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชนแล้ว รัฐจะต้อง
 ไม่กระทำการอันใด อันอาจทำให้สาธารณูปโภคเหล่านั้นตกอยู่ในความผูกขาดของเอกชน
 เป็นหลักการสำคัญก่อน พอผมพูดมาถึงตรงนี้ ท่านประธาน หลายท่านอาจจะได้แย้ง
 ผมว่า เขียนอย่างนี้เท่ากับปิดกั้นเรื่องของการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ ผมต้องขอกราบเรียนว่า
 คนละเรื่องเลยครับ สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชน
 กับเรื่องของการแปรรูปรัฐวิสาหกิจนั้น คนละเรื่อง คนละเรื่องอย่างไรครับ ท่านประธาน
 เรื่องของการแปรรูป ก็คือ เรื่องของการระดมทุน เมื่อเราพูดถึงเรื่องของการระดมทุน
 นั้นหมายถึงว่า เรากำลังทำเรื่องของการธุรกิจ เรากำลังทำการแข่งขันเรื่องการค้า มีใช้การ
 แข่งขัน หรือการพัฒนาสาธารณูปโภคที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตต่อประชาชนให้ดีขึ้น ถ้ารัฐ
 มีเจตจำนงในการที่จะพัฒนาสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของ
 ประชาชนให้ดีขึ้น นั้นหมายถึงว่า ปรัชญาของการแปรรูปนั้น ก็คือ ปรัชญาของการนำไปสู่

การกินดีอยู่ดีของพี่น้องประชาชน แต่แนวคิดหรือปรัชญาของการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ มีแนวคิดมาจากการที่จะทำให้กิจการของรัฐไม่ต้องตกอยู่ในภาวะของรัฐอีกต่อไป นั่นคือ ประการที่ ๑

ประการที่ ๒ ก็คือ แนวคิดของการที่จะแปลงสินทรัพย์เป็นทุน เอาทุนของรัฐ เอาสินทรัพย์ของรัฐมาแปลงเป็นทุน เพื่อที่จะพัฒนาแหล่งเงินทุน เพื่อที่จะเป็นการระดมทุน แล้วทำยที่สุด ก็คือ เอากิจการที่มีการแปรรูปนั้น เข้าไปสู่ในตลาดทุนหรือตลาดหุ้น ผมเรียนครับว่า ผมมิได้เป็นคนปฏิบัติแนวคิดในเรื่องของการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ ไม่ได้ปฏิบัติแนวคิดในเรื่องของการที่จะแปลงสินทรัพย์เป็นทุน แต่ผมกำลังจะกราบเรียนว่า เรื่องของการแปรรูปรัฐวิสาหกิจนั้นนี้ เราต้องแบ่งประเภทของรัฐวิสาหกิจที่จะแปรรูป เรื่องไหนที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตความจำเป็น ดังเช่นที่เราเขียนอยู่ใน (๑๑) ก็คือ สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน แล้วไม่ใช่แต่เพียงเป็นสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานเท่านั้น เราตอกย้ำลงไปอีกครั้ง ท่านประธานว่า จะต้องเป็นสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชน ตรงนี้คือสิ่งที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชน เราจึงมีความจำเป็นที่จะต้องเขียนให้ชัดเจนว่า นโยบายในเรื่องนี้ของรัฐต้องชัดเจนครับ ไม่ใช่ใช้คำว่า ระมัดระวังในการกระทำที่จะไม่ให้สาธารณูปโภคเหล่านั้นไปอยู่ในความผูกขาดของเอกชน อย่างนี้ท่านแปรรูปได้ตลอด อย่างนี้ท่านเปลี่ยนแปลงได้ตลอด อย่างนี้ท่านทำให้สาธารณูปโภคที่พี่น้องประชาชนมีความจำเป็นในการดำรงชีวิตตกไปอยู่ในความผูกขาดของเอกชนได้ตลอด เพียงแค่ท่านอธิบายว่า ท่านใช้ความระมัดระวังแล้ว ซึ่งผมเห็นว่า เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง แล้วเขียนหนังสือ เขียนนโยบายแบบนี้ ผมว่าเป็นการตบตาประชาชน -----

สิ่งที่เราจะต้องทำให้ชัดเจน ก็คือ ต้องบอกพี่น้องประชาชนเลยว่า สาธารณูปโภค
 ขั้นพื้นฐานที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของพี่น้องประชาชน รัฐต้องให้หลักประกัน
 นอกเหนือจากนี้ ถ้าเป็นกิจการของรัฐที่ไม่เกี่ยวข้องกับสาธารณูปโภคที่จำเป็นต่อการ
 ดำรงชีวิตของประชาชน ผมไม่ได้ปิดกั้น ผมไม่ได้ปิดกั้นในเรื่องแนวคิดของการแปรรูป
 รัฐวิสาหกิจ นั่นคือ ประเด็นสำคัญ ที่ผมอยากจะกราบเรียนต่อท่านประธาน นอกจากนี้
 แล้ว ถ้าท่านประธานดูสิ่งที่ผมแปรญัตตินะครับ ท่านประธานครับ ประโยคสุดท้ายของ
 วงเล็บนี้ ผมก็ยังได้เพิ่มความผ่อนคลายให้ โดยผมเพิ่มเติมข้อความว่า เว้นแต่จะได้รับ
 ความเห็นชอบจากรัฐสภา ก่อน ท่านประธานจะเห็นเลยนะครับว่า ผมไม่ได้ปิดกั้น
 ร้อยเปอร์เซ็นต์ ในการที่จะแปรรูป แม้ว่าเป็นกิจการที่เกี่ยวข้องกับสาธารณูปโภค
 ขั้นพื้นฐาน ถ้ามีความจำเป็นจริง ๆ ท่านประธาน สิ่งที่ผมขอแปรญัตติไว้ ผมก็เปิดช่องทาง
 ออกให้ เพียงแต่ขอให้ผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภาเสียก่อน ถามว่า ทำไมต้องมีข้อความ
 อย่างนี้ ก็ต้องกราบเรียนว่า ที่ผ่านมาเราได้รับบทเรียนพอสมควรในเรื่องของการแปรรูป
 รัฐวิสาหกิจที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของพี่น้องประชาชน อย่างน้อยที่สุดเราได้รับ
 บทเรียนเกี่ยวกับรูปแบบ และวิธีการในการแปรรูปจากผู้บริหารสมัยก่อน ที่ทำได้โดยเพียง
 ฝ่ายบริหารฝ่ายเดียว นั่นคือ อาศัยมติ ครม. แล้วไปออกเป็นพระราชกฤษฎีกา โดยอาศัย
 อำนาจจากบทบัญญัติในกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ หรือกฎหมายกลางฉบับเดียว
 เพราะฉะนั้นผมจึงเห็นว่า ถ้าเรามีความจำเป็นที่จะต้องแปรรูป มาผ่านรัฐสภา ให้ฝ่าย
 นิติบัญญัติทำหน้าที่ตรวจสอบอีกชั้นหนึ่ง ก็จะเป็นการเพิ่มหลักประกันให้กับพี่น้อง
 ประชาชน แล้วท้ายที่สุดไปด้วยกันได้ทั้ง ๒ ฝ่าย คือ ถ้ามีความจำเป็นจริง ๆ ในการที่ต้อง
 แปรรูป ให้รัฐสภาเห็นชอบก่อนครับ ขอบพระคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
 เห็นจะต้องขอให้กรรมาธิการช่วยตอบทั้ง ๓ คณะนะครับ ๓ ประเด็นเสียก่อน อย่าเพิ่ง
 ท่านสมเกียรติขอทีหลังได้ไหมครับ เพราะว่ากรรมาธิการยังไม่ตอบ ขณะนี้เจ้าของญัตติ
 ทั้ง ๓ นี่หมดแล้วครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผมเป็นหัวหน้ากลุ่มที่ขอแปรญัตติไว้ นะครับ จะขอใช้สิทธิสักหนึ่งนะ ครับ เขาจะได้ตอบผมพร้อม ๆ กันทีเดียว ท่านประธานกรุณานะครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : เมื่อที่อาจารย์เจิมศักดิ์ไม่ได้พูดเลยหรือครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : เมื่อก็ไม่ได้พูดเลยครับ ให้คุณสวิงพูดเลยครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : อ้อ แล้วก็มีเวลาเหลือหรือเปล่าตอนนั้น เชิญครับ เชิญครับ ขอสั้น ๆ ก็แล้วกัน

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คุณสวิงพูดได้นิดเดียว ท่านประธานครับ เรื่องนี้ต้องทำความเข้าใจกันนิดหนึ่ง ผมว่า แล้วเราจะได้ไม่ใช้เวลานาน ผมขออนุญาตถามท่านกรรมาธิการว่า ใน (๑๑) นี้ ท่านมีเจตนาจะเขียนเพื่อการแปรรูปหรือเปล่า หรือท่านมีเจตนาเขียนลึกลงไว้ว่า ไม่ให้กิจการสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชนอยู่ในการผูกขาดของเอกชน ดูเจตนารมณ์ของ (๑๑) ก่อน ผมฟังดู เพื่อนสมาชิกหลายคนมาพูดกับผมว่า เหมือนกับว่า เราไปเปิดให้มีการแปรรูป แต่ผมอ่าน (๑๑) แล้ว ผมมีความเข้าใจอีกอย่างหนึ่ง ตัวผมเองมีความเข้าใจว่า ท่านดูกับผม นะครับ เพื่อนสมาชิกดูกับผม นะครับ ท่านเขียนว่า จัดให้มีสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชน เพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐในทางเศรษฐกิจ และต้องใช้ความระมัดระวังในการกระทำใด อันอาจทำให้สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชนอยู่ในความผูกขาดของเอกชน อันอาจก่อความเสียหายแก่รัฐ ผมตีความว่า กรรมาธิการมีเจตนาต้องการจะกันสาธารณูปโภคว่า หากจะแปรรูป หรือหากจะขาย จะให้เอกชนมาผูกขาดไม่ได้ ผมดูเจตนาว่า เจตนาของมาตรา (๑๑) นั้น เป็นเช่นนั้น ไม่ได้บอกว่า ให้แปรรูป หรือไม่ให้แปรรูป แต่ห้ามไม่ให้เอกชนเป็นผู้ผูกขาดในสาธารณูปโภคของรัฐอย่างเด็ดขาด ผมเข้าใจว่าอย่างนั้น -----

ผมว่า ถ้าผมเข้าใจถูกนี้ เรื่องมันเบาไปเยอะเลยที่นี้ เรื่องที่คนเข้าใจว่า ท่านต้องการจะแปรรูปนี้ ผมคิดว่า จะเบา แล้วก็เรื่องแปรรูปไม่เกี่ยวกับมาตรานี้ ไม่เกี่ยว เพราะฉะนั้น ขอลงมาให้ชัดว่า อย่างนี้ใช่หรือไม่ นั่นเป็นประการที่ ๑

ประการที่ ๒ หากท่านบอกว่า มีมีเจตนาเรื่องการแปรรูป ผมอยากจะเรียนนะครับ ท่านประธาน เราจะต้องพิจารณาแล้วละครับ ว่า การแปรรูปนี้ ผมเห็นด้วยกับคุณสุรชัยว่า เราไม่ใช่ตั้งหน้าตั้งตา คำว่า แปรรูป นั้นไม่ดี แล้วก็ไม่ใช่ตั้งหน้าตั้งตา บอกว่าต้องแปรรูป ผมคิดว่า ต้องดู ท่านประธานครับ กิจการสาธารณูปโภคบางประเภทแปรรูปไม่ได้ ผมยืนยัน ยกตัวอย่าง รถไฟฟ้า ของคุณศิวะ แสงมณี ที่เป็นประธานบอร์ดอยู่นี้ ตัวรางรถไฟนี้แปรรูปไม่ได้ แต่รถโบกี้ (Bogy) ที่มาวิ่งบนราง หรือบริการนี้ ให้เอกชนเข้ามาแข่งกันวิ่งได้ แต่ตัวรางนี้เราให้ไม่ได้ เราจะต้องให้เป็นรัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐเป็นคนดูแล ไม่อย่างนั้นเอกชนก็มาสร้างรางกันไปเรื่อย ๆ แล้วในที่สุดก็ทำไม่ได้ ไฟฟ้าถ้าไอ้ตัวสายส่ง และเขื่อนนี้แปรรูปไม่ได้ แต่เอกชนควรจะมาแข่งกันผลิตไฟ เพื่อให้ผู้บริโภคได้มีโอกาสใช้ไฟในราคาที่ถูกลง ไฟเมื่อเขาขาย ก็ใส่เข้ามาในสายส่ง แล้วก็ออกไป ตกลงไฟก็คือไฟ ใครผลิตไฟมันก็เหมือนกัน เข้าสายส่งไปรวมกันได้ ท่อประปาตัวท่อนี้ให้เอกชนถือไม่ได้ ผูกขาด ผมเข้าใจว่าอย่างนั้นนะครับ ที่ท่านเขียนที่ท่านกันไว้ตรงนี้ ใช่หรือเปล่า เช่นเดียวกันกับบนถนนทั้งหลาย ที่เรามีถนนหลวงทั้งหลาย เราให้ถนนหลวงเป็นผู้ผูกขาดของเอกชนไม่ได้ แต่เราให้คนมาจัดรถวิ่ง บขส. มาวิ่งแข่งกันบนถนนได้ ผมคิดว่า อย่างนี้ชัด แล้วก็ถ้าจะให้เข้ามาแข่งขัน เราก็ควรที่จะต้องมี ยกตัวอย่างอีกอันหนึ่ง คนจะได้เข้าใจชัดขึ้น อย่างท่อแก๊ส ปตท. นี้เราแปรรูปได้ แต่ท่อแก๊ส ปตท. นี้ไม่ควรให้เอกชนมาถือ ควรจะเป็นของรัฐ หรือเป็นหน่วยงานของรัฐเป็นคนดูแล แล้วตัวแก๊สนี้จะเอกชนจะเข้ามาใส่ท่ออย่างไร เชิญตามสบาย แล้วทั้งหมดนี้จะต้องมีเรกูเลเตอร์ (Regulator) คือ มีหน่วยงานกำกับ ตรวจสอบทั้งหมด เพราะว่าอะไรครับ ท่านประธานครับ ทุกที่ที่ผ่านมา กฟผ. ผลิตไฟฟ้าเอง กฟผ. จำหน่ายเอง แล้วพอบักสายไปไหน เวณคืนที่ใคร คนร้องเรียนก็ได้ แต่ไปร้องเรียน กฟผ. ซึ่งเป็นคนได้เสียเอง เป็นคนรับเรื่องร้องเรียนเป็นคนเจรจา อย่างนี้คนอื่นตายหมด ก็จะต้องมีหน่วยงานขึ้นมาเป็นเรกูเลเตอร์ คือ

เป็นคนกำกับ ตรวจสอบ และดูแล ซึ่งใน สนช. กำลังมีกฎหมายฉบับอย่างนี้อยู่
ท่านประธานครับ ถ้าเป็นอย่างนี้ ผมคิดว่า เจตนารมณ์ของมาตรานี้เป็นอย่างนี้ใช่ไหม
คือ บอกตัวสาธารณูปโภคหลัก เช่น รางรถไฟก็ดี เช่น เสาส่งไฟฟ้าก็ดี อย่างนี้ครับ ที่เรา
เคยไปฟ้องศาลปกครองแล้ว ศาลปกครองยกไปแล้วว่า แปรรูปไม่ได้ นั่นนะ ใช้อย่างนี้ให้
ตกเป็นของเอกชนผูกขาดไม่ได้เด็ดขาด มาตรานี้เขียนอย่างนั้นใช่ไหมครับ เพราะฉะนั้น
ถ้าเคลียร์ประเด็นนี้ได้ นั่นครับ อย่างอื่นเบาบางไปได้เยอะเลย ท่านประธานครับ ผมขอ
ถามประเด็นนี้ก่อนครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ครับ
ก็ถึงเวลาที่กรรมาธิการต้องชี้แจงแล้วนะครับ ผมว่าชี้แจงไปเสียก่อนทีวหนึ่งก่อน
นะครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม (กรรมาธิการ) : ท่านสมเกียรติจะอภิปราย ขอเชิญ
ท่านสมเกียรติก่อนดีไหมครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : คือ
ท่านใช้สิทธิอะไรครับ ท่านสมเกียรติครับ

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ขอบคุณครับ ท่านประธานครับ ผมเป็นผู้อยู่ใน
ในกลุ่มที่รับรองญาติของท่านสุรชัยครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ของท่านสุรชัยหรือครับ ผมว่าขณะนี้ อย่าเพิ่งถึงขนาดผู้รับรองเลยนะครับ เอาแต่เจ้าของ
ญาติกันก่อน และให้ตอบสักทีวหนึ่งก่อน แล้วก็วนไปทีวหลัง แล้วเมื่อยังไม่พอใจ
จริง ๆ ก็ผู้รับรองถึงจะมีสิทธิที่จะพูดอีกทีหนึ่งนะครับ แล้วก็กรุณาเอาอย่างนี้ ผมขอตกลง
ว่า กรุณาช่วยยกมือ และให้เจ้าหน้าที่เขาจะได้เช็คว่า ท่านผู้ใดนี้อยู่สนับสนุนกลุ่มใด
เพราะตัวที่ผมไม่มี

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ไมโครโฟนท่านประธานต้องเช็คแล้วครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
 เจ้าหน้าที่ครับ เรียบร้อยนะครับ ทางคุณสมเกียรติจะพูดเลยหรือครับ ใช้เวลา ๕ นาที
 ตามสิทธินะครับ เอาอย่างนั้นก็ได้ครับ เชิญครับ

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ขอบคุณครับ ท่านประธานครับ ผม สมเกียรติ
 รอดเจริญ สสร. ครับ ก็ประเด็นของการแปรรูปนี้ เป็นประเด็นที่ต่อสู้อันยาวนาน ว่า
 ตั้งแต่พระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๔๒ ออกมาครับ ก็ค่อนข้างที่จะดำเนินการ
 กันตามพระราชบัญญัตินี้ ก็เปรียบเสมือนเครื่องมือในการที่จะนำทรัพย์สินสมบัติ หรือว่า
 ทรัพย์สินของรัฐนี้ มาแปลงสภาพเป็นทุนนะครับ แล้วก็ใส่เข้าไปในระบบทุนเรือนหุ้นเข้าสู่
 ตลาด ก็ขายหุ้นกันไปนะครับ โดยปกติเรื่องการแปรรูปนี้ ถ้าเผื่อว่า ในแนวความคิดของ
 เราตั้งแต่ต้น ก็คือ เราขอแปรว่า ไม่กระทบใดอันอาจทำให้สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน
 จำเป็นต่อการดำรงชีพของประชาชนอยู่ในความผูกขาดของเอกชน ก็ต้องทำความเข้าใจ
 สาธารณูปโภคพื้นฐาน พวกน้ำ ไฟฟ้า ประชาชนก็รับรู้ดีนะครับ ใกล้ตัวที่สุด เรื่องความ
 มั่นคงนี้ครับ ความมั่นคง ท่าเรือ สนามบิน วิทยุการบิน การสื่อสารทั้งหลายแหล่ง
 โทรคมนาคมนะครับ หรือแม้กระทั่งการบินแห่งชาติของเรา การบินไทย ลักษณะแบบนี้
 ก็ไม่สมควรที่จะไปสู่กระบวนการในการที่ให้เอกชนมาเป็นผู้ดูแลนะครับ สิ่งเหล่านี้เป็น
 สิ่งที่จะทำให้เกิดภาพพจน์ หรือทำให้เกิดผลกระทบแก่ประชาชนในหลาย ๆ เรื่องนะครับ
 การแปรรูปจริง ๆ นี้ครับ คือมันมีรูปแบบของมันหลายอย่างนะครับ การแปรรูปนี้มีตั้ง
 ๘ อย่างนะครับ เช่น การลด การเปลี่ยนแปลงกฎ ระเบียบ ตั้งแต่ต้นขององค์กร
 เปลี่ยนแปลงกฎ ระเบียบ ที่ขณะนี้เราอยู่ในส่วนราชการ และส่วนมากก็ทำให้การ
 ดำเนินการค่อนข้างจะยืดยาว หรือลำบาก ติดขัดระเบียบ ขั้นตอน หรือสัญญาการบริหาร
 การจัดการนะครับ ก็ดำเนินการเกี่ยวกับด้านการดำเนินการจ้างและทำนะครับ หรือจ้าง
 เฉพาะกิจกรรมนะครับ เป็นอย่าง ๆ ไป เช่น ตั้งบริษัทลูก หรือการให้สัมปทาน อย่างนี้
 เป็นต้น การร่วมทุนนะครับ การแปลงเป็นบริษัท ซึ่งขณะนี้ก็จะดำเนินการกันแล้วนะครับ
 มีพระราชบัญญัติ อย่างที่อาจารย์เจิมศักดิ์บอกเมื่อกี้นะครับว่า ขณะนี้มีการดำเนินการ
 พระราชบัญญัติเกี่ยวกับการแปรรูปเกิดขึ้นแล้ว เพื่อจะ เพื่อจะ นะครับ ยกเลิก พรบ. ทุน
 ที่เป็นเครื่องมือในการเอาทรัพย์สินสมบัติเหล่านี้ไปขายนะครับ ขณะนี้ยกเลิก แต่ก็มี พรบ. นี้

เข้ามาทดแทน ใกล้เคียงกันครับ ใกล้เคียงกัน ในลักษณะใกล้เคียงกันทั้งหมด บทสรุปสุดท้าย ก็คือ ขายได้เหมือนเดิม เมื่อมันเป็นอย่างนี้ครับ ก็เมื่อแปลงเป็นรูปบริษัท พอแปลงรูปบริษัทเสร็จ ก็เข้าสู่กระบวนการกระจายหุ้น กระจายหุ้น ก็คือ การขายละครับ แล้วสุดท้ายก็ยุบเลิก เลิกกันไปเลย เช่น รสพ. นี่เลิก ลักษณะขั้นตอนแบบนี้ตั้งแต่ต้น ถ้าเชื่อว่า ดูตามขั้นบันได หรือสเต็ป (Step) ของมันแล้วนี่ มันน่าจะเริ่มจากระดับปรับปรุง เปลี่ยนแปลงกฎ ระเบียบก่อน เพื่อให้องค์กรมันดีขึ้น แต่เท่าที่ผ่านมา ท่านเห็นไหมครับ รัฐบาลดำเนินการแบบไหน เข้าสู่กระบวนการกระจายหุ้น แล้วเข้าสู่กระบวนการตลาด ขายทั้งนั้นละครับ และที่ขาย ๆ เขาไปทั้งหลายเหล่านี้ ก็เป็นรัฐวิสาหกิจที่อยู่ใน กระบวนการที่ใกล้ประชาชน แล้วก็เกิดความมั่นคงแก่ประเทศชาติทั้งนั้น เพราะว่าตรงนั้น มันได้เนื้อดีครับ มันไม่มีกระดูกเลย เนื้อดีมันล้วน ๆ นะครับ เพราะที่ขาย ๆ กันไปทั้งหลายเหล่านี้แหละครับ เป็นสิ่งที่เราไม่อยากจะเห็นนะครับ ก็จึงได้ให้ดำเนินการ กันไว้ แต่ถ้าเมื่อเกิดมีความจำเป็นจริง ๆ ที่จะ จะ จริง ๆ เกิดมันมีความจำเป็นเหลือเกินนี้ อยู่ไม่ไหวแล้วองค์กรนี้ ถ้าเมื่อไม่แปรนี้มันไปไม่ได้ สภาพไปไม่ได้ เราเปิดช่องไว้ครับ เรา เปิดช่องไว้แล้วว่า เว้นแต่จะได้รับการเห็นชอบจากรัฐสภาเสียก่อน ก็คือ เข้าสู่กระบวนการ รัฐสภา เพื่อให้รัฐสภาเห็นชอบ เพื่อเป็นการถ่วงดุลในเบื้องต้นเสียก่อน ในกระบวนการ ในการรับฟังประชาพิจารณ์ หรืออะไรทั้งหลายเหล่านี้ ที่เขียนกันไว้ทั้งหลายเหล่านี้ เป็นเรื่อง ที่ออกมาเป็นนามธรรมทั้งนั้น ไม่เคยเกิดเป็นรูปธรรมเลยครับ เราก็อยากจะเห็นว่า ถ้าเมื่อ ไม่กระทำการใด ๆ แล้ว ก็คือ ไม่มีการแปรรูปแล้วนี่ ก็จะปลอดภัยกับสาธารณูปโภค สาธารณูปการขั้นพื้นฐาน แล้วก็ความมั่นคงนะครับ และเว้นจะได้รับการเห็นชอบจาก สภาเสียก่อน -----

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

อุทัยวรรณ ๔๐/๑

นี่เป็นคำที่เราเปิดช่องไว้ นะครับ ขออนุญาตใช้คำสุดท้ายครับ ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ นะครับ หน้า ๗๑๘ ในพจนานุกรม เขาบอกไว้ว่า การแปรรูป มีเพื่อนหลายคนมาถาม การแปรรูปคืออะไร การแปรรูป ก็คือ วิธีเอาเข้าถ่าน และกระดูกศพที่เผาเสร็จแล้วบนกองฟอนมาเรียงลำดับเป็นอย่างไรรูปคน ให้หัวไปอยู่ที่ทิศตะวันตก แล้วค่อยหันกลับมาเป็นทิศตะวันออก เพื่อจะบังสุกุล แสดงว่า การแปรรูปนี้มีแต่ ความตายเกิดขึ้นในอนาคตข้างหน้าครับ เอวัง สวรรค์ คัจฉามิ (เอวี่ สรรน คัจฉามิ) ครับ ขอขอบคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
คราวนี้ต้องขอกรรมาธิการแล้วครับ ช่วยชี้แจงทีครับ

นายพิสิฐ ลีอาธรรม (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลีอาธรรม ครับ ท่านสมาชิกหลายท่านได้อภิปรายในประเด็นที่ผม ยอมรับว่า เป็นประเด็นเผ็ดร้อนพอสมควรในสังคมไทยนะครับ แล้วก็ไม่ใช่เฉพาะแต่ ประเทศไทยเท่านั้น ในประเทศอื่น ๆ ก็มีประเด็นเหล่านี้ กลายเป็นประเด็นการเมือง กลายเป็นประเด็นที่มีการถกเถียงกันอย่างมาก เพราะว่ามี การนำเอาข้อมูลต่าง ๆ นี้ มาพูดจาวากล่าวกัน โดยที่ข้อเท็จจริงนี้อาจจะเป็นอีกอย่างหนึ่งนะครับ ผมขออนุญาต เริ่มต้นอย่างนี้นะครับว่า โดยฐานะแล้วนี่นะครับ รัฐจะต้องมีหน้าที่ในการจัดเรื่องของ สาธารณูปโภค ดูแลให้ประชาชนได้รับประโยชน์สุขอย่างถ้วนหน้า อย่างในอดีตนี้นะครับ รถไฟก็เป็นกรรมรถไฟ เป็นกิจการสาธารณูปการที่รัฐเป็นเจ้าของ แต่อดีตนี้ ไฟฟ้า โทรเลข โทรศัพท์ ก็เป็นกิจการหนึ่งของรัฐ ในรูปของหน่วยราชการ ของกรมไปรษณีย์ เป็นต้น นะครับ เพราะฉะนั้นเมื่ออยู่ไป อยู่ไปนี่ ก็ปรากฏว่า มันเกิดปัญหาความไม่คล่องตัว ทั้งในเรื่องของการบริหารจัดการ เกี่ยวกับงบประมาณ เกี่ยวกับบุคลากรนะครับ ก็เลยมีการแยกออกมาเป็นรัฐวิสาหกิจ จากเดิมที่เป็นกรรมรถไฟ เป็นกรมไปรษณีย์ เป็นเรื่องของ โรงไฟฟ้า นะครับ มาเป็น กิจการรัฐวิสาหกิจ แล้วก็เห็นกันว่า คิดกันว่า รัฐวิสาหกิจนี้ น่าจะเป็นกิจการที่จะเชื่อมประโยชน์ระหว่างรัฐกับเอกชนกับประชาชนผู้ใช้ได้เต็มที่ ก็คือ มีการบริหารจัดการอย่างเอกชนนะครับ แต่ขณะเดียวกัน ก็ยังคงมีความเป็นรัฐอยู่ ก็คือ

รัฐนี้เป็นเจ้าของละครับ แต่รูปแบบนี้ละครับ ในการแยกออกมาจากรัฐนี้ ก็มีแตกต่างกัน บางรูปแบบก็ตั้งโดยกฎหมายพิเศษละครับ บางรูปแบบก็ตั้งโดยเป็นการจดทะเบียนเป็นบริษัทจำกัดละครับ หรือเป็นบริษัทมหาชนไปเลยก็มีละครับ ตัวอย่างเช่น บริษัทการบินไทย เป็นตัวอย่างของกิจการของรัฐ ที่ออกมาในรูปของบริษัทจำกัดละครับ แล้วก็จดทะเบียนในตลาดในที่สุด แล้วก็กลายเป็นกิจการของรัฐที่มีการซื้อขายหุ้นกันในตลาดหลักทรัพย์ มีฐานะเป็นรัฐวิสาหกิจ เพราะรัฐยังถือหุ้นเกินกว่า ๕๐ เปอร์เซ็นต์ เมื่อใดก็ตามที่รัฐถือหุ้นน้อยกว่า ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ก็จะต้องถือว่า ไม่ใช่รัฐวิสาหกิจ ให้ถือว่าเป็นเอกชน ทั้งนี้ ตาม พรบ. วิธีการงบประมาณ ๒๕๐๒ ละครับ ซึ่งมีบัญญัติของความ เป็นรัฐวิสาหกิจไว้ว่า วัดที่ตรงที่รัฐนี้ถือหุ้น ทั้งทางตรง ทางอ้อมนี้ละครับ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ซึ่งในระยะเวลาที่ผ่านมาละครับ ก็มีกิจการหลายกิจการที่รัฐได้มีการแปลงสภาพจากความ เป็นรัฐวิสาหกิจ ให้เป็นเอกชน ทั้งที่เป็นกิจการสาธารณูปโภคละครับ ผสมยกตัวอย่าง ก็คือ กรณีของบริษัทจัดการและพัฒนาทรัพยากรน้ำภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำกัด หรือ อีสท์ วอเตอร์ (East Water) ของการประปาภูมิภาค ซึ่งได้ก่อตั้งขึ้นมา แล้วก็สุดท้ายนี้ละครับ การประปา ภูมิภาคก็ถือหุ้นเพียง ๔๔ เปอร์เซ็นต์ แล้วก็บริษัทดังกล่าวก็ได้มีการนำเข้าไปสู่ตลาด หลักทรัพย์ อันนี้คือตัวอย่างของกิจการสาธารณูปโภคละครับ ชั้นพื้นฐาน ก็คือ เรื่องน้ำ แต่สุดท้ายรัฐก็ได้นำไปสู่การจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ แล้วก็ไปประโยชน์กับทุก ฝ่าย ๑. ก็คือ ไม่เป็นภาระต่อรัฐบาลในการที่จะต้องไปกู้เงินมาเพื่ออุดหนุน ๒. มีการบริหารจัดการอย่างเป็นอิสระจากรัฐละครับ เป็นความสามารถของบริษัทดังกล่าวที่จะ ระดมทุนได้ละครับ -----

ขณะเดียวกัน ประชาชนที่ประสงค์จะลงทุนนะครับ หรือกองทุนต่าง ๆ ที่เราพูดกัน ไม่ว่าจะ เป็นกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ กองทุน กบข. ที่มีเงินเหลือล้นนะครับ ขณะนี้เรามีกองทุนต่าง ๆ ทั่วประเทศ ๓ กองใหญ่ ๆ ก็คือ กองทุน กบข. มีเงินอยู่ประมาณสามแสนกว่าล้าน มีกองทุนประกันสังคมอีกสามแสนกว่าล้าน ของผู้ใช้แรงงานนะครับ แล้วก็ของกองทุนสำรองเลี้ยงชีพอีกประมาณสามแสนกว่าล้าน ทั้งหมดนี้ ๑ ล้านล้านบาท เงินเหล่านี้ นะครับ ซึ่งที่ผ่านมาพยายามจะไปฝากกับแบงก์ (Bank) พาณิชย์ ในช่วงที่ก่อนวิกฤติ ก็ได้รับผลตอบแทนดี ช่วงหลังนี้ผลตอบแทนน้อยมาก และบางแห่งก็ถึงกลับปฏิเสธไม่รับเงินเหล่านี้ เพราะฉะนั้นเงินของการลงทุนเหล่านี้มีปัญหามาก ขณะนี้ก็จะพยายาม ดันรนที่จะไปลงทุนในต่างประเทศกัน ไปซื้อหุ้นของบริษัทจดทะเบียน ในตลาดหลักทรัพย์ ของสิงคโปร์ หรือของญี่ปุ่น หรือของอเมริกา เป็นต้นนะครับ เงินของคนไทยแท้ ๆ นี้ นะครับ ของเราเองไม่มีที่ลง แต่ต้องไปลงในต่างประเทศ ขณะเดียวกันของเราเองนี้ มีกิจการของรัฐอีกไม่น้อยที่ขาดแคลนเงิน แล้วก็ไม่สามารถที่จะระดมทุนเองได้ ต้องให้รัฐ ไปกู้เงินมานะครับ ต้องไปกู้โออีซีเอฟ (OECD – Overseas Economic Cooperation Fund) ในอดีต หรือเจบิก (JBIC – Japan Bank for International Cooperation) ในปัจจุบัน อย่างกรณีรถไฟฟ้าเป็นตัวอย่าง ที่รัฐต้องพยายามไปขอเงินกู้จากโออีซีเอฟ จากเจบิก หรือจากรัฐบาลญี่ปุ่น ต้องไปจ่ายดอกเบี้ยให้เขา แล้วก็ทนรับความเสี่ยงจาก อัตราแลกเปลี่ยน กลายเป็นหนี้ของรัฐไป ทั้งที่เงินของเราภายในนี้มี และต่อไปในอนาคต นี้ะครับ เมื่อเราส่งเสริมการออมเพื่อชราภาพ เงินของเราจะมีมากขึ้น เราก็จะไม่มีที่ลง เพราะบริษัทใหญ่ ๆ ของเอกชนนี้มันไม่ค่อยมีแล้ว มีแต่อยู่ในภาคของรัฐเป็นส่วนใหญ่ ที่เหลืออยู่นะครับ เพราะฉะนั้นกรณีตัวอย่างของกิจการประปา ซึ่งเป็นกิจการขั้นพื้นฐานนี้ นะครับ ที่ได้แปลงสภาพเป็นเอกชน แต่ขณะเดียวกันรัฐก็ยังถือหุ้นใหญ่นะครับ ก็คือ ถือหุ้น ๔๙ เปอร์เซ็นต์ ก็ยังเป็นกิจการที่ทำประโยชน์ให้บริการน้ำแก่ประชาชนในภาค ตะวันออกได้อย่างทั่วถึง ทำประโยชน์ในแง่ของการบริหารจัดการ เพราะฉะนั้นทุกวันนี้ นะครับ ปรัชญาของการแปรรูป ก็คือ เรื่องของการแยกการบริหารจัดการนี้ออกจาก การกำหนดนโยบาย และออกจากการกำกับ ในอดีตนะครับ กิจการของรัฐ ไม่ว่าจะ

จะเป็นองค์การโทรศัพท์ในอดีตนะครับ หรือว่ากิจการน้ำนี่นะครับ หรือไฟฟ้านี่ ผู้ที่เป็นผู้ดำเนินการนี้ จะมีบทบาททั้งเป็นผู้กำหนดนโยบายเสียเอง เป็นทั้งผู้กำกับเสียเอง แล้วก็เป็นผู้จัดการเสียเองนะครับ มันก็เลยเกิดปัญหาความไม่คล่องตัว เกิดปัญหาการแทรกแซงของฝ่ายการเมือง เกิดปัญหาในเรื่องของควมมีปัญหาทุจริตภายในเกิดขึ้นนะครับ เพราะฉะนั้นหลักของการแปรรูปนะครับ ก็คือว่า จะพยายามแยกการบริหารจัดการออกมานะครับ ในขณะที่รัฐนี่ ในเรื่องของนโยบายก็ดี ในเรื่องของการกำกับก็ดี ยังต้องดูแลรักษาอยู่ รัฐจะไปทอดทิ้งประชาชนในเรื่องสาธารณูปโภคไม่ได้นะครับ ก็คือไม่ว่าจะเป็นเรื่องกิจการน้ำหรือไฟฟ้านี้ รัฐจะต้องดูแลต่อไป โดยการตั้งองค์กรขึ้นมากำกับนะครับ เพราะฉะนั้นกิจการที่รัฐกำกับนะครับ ยกตัวอย่าง ที่เรามีการถกเถียงกันมาพอสมควรในสัปดาห์ที่แล้ว ก็คือ กิจการโทรคมนาคมนะครับ พวกเราได้มีการเห็นพ้องกันว่าควรจะมียุทธศาสตร์กลางที่จะมาดูแลเรื่องของโทรคมนาคม นั่นคือกิจการกำกับ ที่จะดูแลไม่ให้บริษัทหรือกิจการของรัฐที่ประกอบธุรกิจโทรคมนาคมเอาเปรียบประชาชนนะครับ ที่จะให้เขาอยู่ในกรอบ ถ้าจะมีการปรับราคา จะมีการปรับมาตรฐาน จะมีการปรับคุณภาพนี้ รัฐจะต้องให้ความเห็นชอบ โดยผ่านองค์กรกำกับเหล่านี้ะครับ ความชัดเจนตรงนี้จะต้องมีนะครับ เพราะฉะนั้นด้วยเหตุนี้ะครับ ผมจึงขออนุญาตเรียนต่อเนืองไปเลยนะครับว่า พรบ. ทู่นที่ออกมาเมื่อหลายปีที่แล้ว ซึ่งกระผมก็มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยนะครับ มีเจตนาที่อยากจะให้ระบบของการปรับปรุงประสิทธิภาพส่วนนี้เกิดให้เร็วขึ้นก็คือ เรื่องของการจัดการนี้ ควรจะแยกออกมาเสียนะครับ เพราะตัวอย่างอย่างเมื่อครั้งที่ผมยกไปนะครับ เรื่องของกรณีน้ำ ที่จริงนอกจากกรณีน้ำนี่นะครับ ไฟฟ้าเองก็ยังเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่ได้มีการเปลี่ยนจากความเป็นรัฐวิสาหกิจมาเป็นเอกชนเช่นกันนะครับ ผมยกตัวอย่าง ๒ องค์กรนะครับ ก็คือ กิจการของบริษัทผลิตไฟฟ้า จำกัด หรืออี็กโก (EGCO – The Electricity Generating Public Company Limited) นะครับ หรือบริษัทผลิตไฟฟ้าราชบุรี ๒ หน่วยงานนี้เดิมทีก็เป็นโรงไฟฟ้าของรัฐนะครับ เป็นกิจการรัฐวิสาหกิจ ต่อมารัฐก็ได้มีการขายหุ้นนี้ออกไป แล้วก็นำไปสู่การจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ กิจการเหล่านี้ก็เอื้อประโยชน์ให้กับประชาชนในการไปลงทุนได้นะครับ -----

มีกองทุนต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นกองทุนของ กบข. เอง หรือของประชาชนเองก็ไปลงทุน ประชาชนก็ไปลงทุนได้นะครับ ขณะเดียวกัน กิจกรรมเหล่านี้ก็มีการบริหารเพียงเอกชน ก็คือ มีการจัดการ ปรับปรุงประสิทธิภาพนะครับ ได้ค่าไฟฟ้าที่ต่ำลง เป็นประโยชน์ต่อ ประชาชนที่จะได้ใช้ไฟฟ้า และกิจกรรมสาธารณูปโภคเหล่านี้ในราคาที่เหมาะสม แต่ขณะเดียวกันการกำกับดูแล ภาครัฐก็ยังดูแลอยู่ โดยผ่านองค์กรที่เป็นอยู่ เพราะฉะนั้น อย่างที่กระผมจะขอกราบเรียนนะครับ ว่า นั่นคือที่มาของความพยายามที่เกิดขึ้น ซึ่ง ไม่เฉพาะแต่ประเทศไทยนะครับ หลาย ๆ ประเทศในโลกนี้ ก็ได้พยายามที่จะผลักดันใน ส่วนนี้ ก็คือ ให้การบริหารจัดการมีความคล่องตัวขึ้นนะครับ มีความรวดเร็วขึ้น เมื่อคืนนี้ ทางท่าน สสร. ท่านหนึ่ง ก็ยังพูดออกมาว่า งานของรัฐนี้ บางอย่างทำไม่ได้ อย่างเช่น เรื่องความรุนแรงของครอบครัวนี้นะครับ ภาครัฐก็ทำสิ่งเหล่านี้ผู้เอกชนไม่ได้ฉันใด ในเรื่อง ของการบริหารจัดการนี้ก็เหมือนกันนะครับ เพราะฉะนั้น พรบ. ที่ออกมา กระผมขอ กราบเรียนว่า มีความประสงค์ ก็คือ อยากจะให้มีการเร่งในส่วนนี้ เพื่อจะได้เกิดประโยชน์ ขึ้นมากับระบบนะครับ แต่ขณะเดียวกันนี้

นายเดโช สวณานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ท่านอาจารย์พิสิฐครับ ท่านใช้เวลาไปครบกำหนดตามที่กำหนดแล้วนะครับ ยังไม่ได้ตอบ คำถามเลย ก็คง ผมให้เวลาอีก ๑ นาทีนะครับ เพื่อกระชับ ตอบคำถามที่สมาชิกเขาตั้ง คำถามเถอะครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ ผมขออนุญาต ประท้วงท่านประธานนะครับว่า ในเมื่อกระผมเองนี่เพิ่งชี้แจงคำถามตั้งหลาย ๆ คำถามที่ หลาย ๆ สสร. ท่านได้ถามขึ้นมาี่ กระผมควรจะได้รับโอกาสที่จะชี้แจง เพื่อท่านจะได้ นำไปพิจารณา ผมคงไม่ถูกจำกัดโดยเวลา

นายเดโช สวณานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : คงเข้าไปแล้วครับ ถ้าประท้วงคงไม่ได้แล้วครับ เป็นข้อตกลงที่เรากำหนดอย่างนั้นนะครับ ฝ่ายกรรมาธิการก็ใช้เวลาเท่ากับฝ่ายสมาชิกครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม (กรรมาธิการ) : ผมขอรวบรัดเข้าสู่ประเด็นนะครับ ว่า ในเรื่องของการแปรรูปนี้นะครับ อย่างที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ได้กล่าวไว้ว่า มาตรา ๘๓ (๑๑)

นี่นะครับ ไม่ได้มุ่งประเด็นเรื่องการแปรรูป เพราะถือว่า การแปรรูปนี้กระทำได้ ประโยชน์ต่าง ๆ นี้มีอยู่นะครับ แต่เรามุ่งไปในเรื่องของการล็อกไม่ให้กิจการสาธารณูปโภคพื้นฐานนี้ ต้องตกอยู่ในการผูกขาดของเอกชนนะครับ อันนี้ คือ ประเด็นหลักที่อยากจะให้มีไว้ในมาตรา ๘๓ (๑๑) แล้วก็ไม่ประสงค์ที่จะให้เกิดการขยาย ทำให้กระบวนการของการแปรรูป ซึ่งหลายท่านก็ได้อภิปรายไปแล้วว่า เห็นชอบด้วยนะครับ เกิดความล่าช้าต่อไปนะครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ก็เป็นอันว่า กรรมการเขาชี้แจงแล้วนะครับ ฝ่ายที่ผู้แปรญัตติทั้งหลายจะพอใจกับคำชี้แจงหรือไม่ ก็ผมขอถามเรียงไปเลยนะครับ เริ่มตั้งแต่ฝ่ายกรรมการเสียงข้างน้อยเชิญคุณหมอนะครับ

นายชูชัย ศุภวงศ์ (กรรมการ) : ขอบพระคุณครับ กราบเรียนท่านประธาน ท่านอาจารย์เดโช สนวนานนท์ และเพื่อนสมาชิกที่เคารพครับ ผมมีเวลา ๕ นาที หรือ ๑๐ นาที ครับ ท่านประธานครับ ๕ หรือ ๑๐ ครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ๑๐ นาที ครับผม

นายชูชัย ศุภวงศ์ (กรรมการ) : ๑๐ หรือครับ ขอบพระคุณครับ เรื่องสำคัญนี้คงต้องใช้เวลานิดหนึ่งครับ ผมคิดว่า ประเด็นไม่ได้อยู่ที่ว่าแปรรูปแล้วดีอย่างไร ประเด็นไม่ได้อยู่ที่ว่า ไม่แปรรูปแล้วถึงจะดี แต่ประเด็นอยู่ที่ว่า สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานนั้น อันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตนี้ ถ้าอยู่ในมือของเอกชน จะต้องอย่าให้เกิดความผูกขาด กระบวนการนี้ต้องโปร่งใส คำถามอยู่ที่ว่า แล้วทำไมไม่ให้ผ่านรัฐสภา ประเด็นมันอยู่แค่นี้แหละครับ ในชั้นกรรมาธิการร่างก็พูดกันเรื่องนี้แหละครับ แต่ว่าก็คงเห็นว่า การเขียนว่า ต้องใช้ความระมัดระวังไม่ให้เกิดการผูกขาด นั้นเพียงพอแล้ว ผมมีคำถามครับว่า ใครกันครับที่สามารถประกัน คุ่มครองว่า สิ่งที่คนไทยเป็นห่วงจะไม่เกิดขึ้นรัฐบาล คณะรัฐมนตรี ผู้บริหารประเทศแต่ละยุค แต่ละสมัยที่ผ่านมา ก็ทำให้เราเห็นแล้วว่า นะครับว่า มีการขายสมบัติของชาติ บางท่านก็พูดถึงขนาดว่า ปล้นชาติ ปล้นประชาชน

แล้วผมก็เป็นห่วงว่า ระบบการเลือกตั้งในภาคหน้า ถ้าเรายังย้อนรอยของปี ๒๕๔๐ ก็จะไปสู่เผด็จการรัฐสภา แล้วเมื่อนั้นแหละครับ ทุกอย่างจะเบ็ดเสร็จเด็ดขาด แล้วสิ่งที่เราไม่อยากเห็นเราก็จะให้เห็นอีก ที่พูดเช่นนี้ ผมไม่ได้บอกว่า เราจะไม่แปรรูปรัฐวิสาหกิจนะครับ แต่ว่า ผมอยากจะบอกว่า รัฐวิสาหกิจขณะนี้ประมาณกว่า ๖๐ แห่ง ทรัพย์สินทั้งหมดรวมกันไม่น้อยกว่า ๔ ล้านล้านบาท -----

พนักงานที่อยู่ในวงการนี้ก็กว่า ๑ ล้านคน มีงบประมาณรวมกันปีละ ๑ ล้านล้านบาท กว่านั้นนะครับ ทำรายได้ให้กับแผ่นดินปีละไม่น้อยกว่า ๒๐,๐๐๐ ล้านบาท รัฐวิสาหกิจ จึงเป็นชุมทรัพย์ที่มีผู้จ้อง ในคราบของ จะเป็นนักเลือกตั้งก็ตาม จะเป็นอำมาตย์ก็ตาม หรือว่าจะเป็นกลุ่มทุนก็ตาม มารวมทั้งกันทุกยุค ทุกสมัย ที่ผ่านมา ผมคิดว่า ถ้าเราได้วาง กรอบการแปรรูปรัฐวิสาหกิจที่ดี เหมาะสมกับประเทศ ก็น่าที่จะทำให้เกิดความปลอดภัย มากขึ้น ผมเสนอตรงนี้ครับ ข้อที่ ๑ การแปรรูปรัฐวิสาหกิจต้องเป็นไปเพื่อคุ้มครอง ประโยชน์ของสาธารณะ ข้อที่ ๒ การแปรรูปรัฐวิสาหกิจต้องเป็นไป เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค ถ้าคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคบางกลุ่ม ก็ต้องกลับไปอ่านข้อแรกครับว่า ไม่ได้ เป็นไปเพื่อประโยชน์สาธารณะ และประเด็นที่ ๓ นี้ ผมคิดว่า เป็นเรื่องที่สำคัญมาก คือ กระบวนการ ขั้นตอน วิธีการการแปรรูปนี้ ต้องโปร่งใส ตรวจสอบได้ และประเมินได้ ต้องศึกษา วิเคราะห์ทางวิชาการอย่างเป็นระบบ ครบถ้วน สมบัติของชาติ สมบัติของ แผ่นดินนี้ เป็นสิ่งที่มีคุณค่า ประการที่ ๔ ข้อมูล เอกสาร รายงานของการศึกษา วิเคราะห์ ทางวิชาการ ตลอดจนผลการดำเนินงานหลังแปรรูปแล้วนี้ก็ตาม ทั้งหมดจะต้องเปิดเผย ต่อสาธารณะอย่างสม่ำเสมอ และประการสุดท้าย เป็นข้อที่กรรมการเสียงข้างน้อย เสนอนี้ครับ ขอความเห็นชอบจากรัฐสภานี้แหละครับ เรามีรัฐสภา ทำไมเราไม่ขอความเห็นชอบจากรัฐสภา เขาเป็นผู้แทนของปวงชนชาวไทยที่ดูแลทรัพย์สินสมบัติของชาติ ในแผ่นดินสยาม การเข้าสภานี้ ก็คือ การเปิดเผยต่อสาธารณะนั่นเอง สาธารณชนได้รับรู้ ว่าใครไปทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เราทำให้สภาแห่งนี้เป็นสภาที่โปร่งใส หลังคาโปร่งใส กระจกโปร่งใส ประชาชนคนข้างนอกสามารถมองเข้ามาได้อย่างทะลุปรุโปร่ง และเห็นว่า ใครมีผลประโยชน์แอบแฝง แค่นี้ อย่างไร ผมมีประสบการณ์ตรงครับ ท่านประธานครับ เป็นเหตุให้ผมต้องมาเป็นกรรมการเสียงข้างน้อย โดยที่ไม่ได้อยากทำเลยครับ การมาเป็น กรรมการเสียงข้างน้อย แต่ว่าการที่ไม่ผ่านรัฐสภา การที่ไม่มีการบวนการรับฟัง ความคิดเห็นที่เปิดเผย โปร่งใสนี้ เป็นสิ่งที่รับไม่ได้ ประสบการณ์ที่ผมมี ประสบการณ์ตรง ก็คือ ผมเป็นกรรมการในมูลนิธิเพื่อผู้บริโภค ท่านทั้งหลายคงจำได้ดีนะครับ ท่านอาจจะ ไม่รู้ว่า กรรมการมูลนิธิเพื่อผู้บริโภคมีใครบ้าง แต่สิ่งที่ท่านได้รู้ ได้เห็นก็คือ คุณสรี อ่องสมหวัง

คุณสายรุ้ง ทองปลอน หรือคุณรสนา ไตสีตระกูล ไปยื่นคำฟ้องต่อศาลปกครองกลางครับ ศาลปกครองสูงสุดครับ ฟ้องนายกรัฐมนตรีครับ ฟ้องสำนักนายกรัฐมนตรี ฟ้อง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงาน เพื่อนผมเองนะครับ แล้วก็ฟ้องคณะรัฐมนตรี เป็นผู้ถูก ฟ้องที่ ๕ นะครับ เพื่อให้เพิกถอนพระราชกฤษฎีกา ๒ ฉบับนะครับ เป็นพระราชกฤษฎีกา ๒ ฉบับ ที่นำไปสู่การแปรรูปการไฟฟ้าฝ่ายผลิต ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจ ไปเป็นของเอกชนครับ เป็นบริษัท กฟผ. จำกัด (มหาชน) ท่านประธานครับ การแปรรูปนี้ มันใช้เครื่องมืออันหนึ่ง คือ พรบ. ทูกรัฐวิสาหกิจ พรบ. ฉบับนี้ นักวิชาการที่ทำการศึกษาวิจัย บอกว่า มีจุดอ่อน นะครับ และมีจุดอ่อนที่สำคัญ คือ ขาดการคุ้มครองประโยชน์ของสาธารณะ แต่อย่างไร ก็ตาม ผมอยากจะเรียนว่า การใช้ พรบ. ฉบับนี้ ถ้าใช้กันอย่างจิตสาธารณะ จิตใจที่ โปร่งใส เห็นแก่ชาติบ้านเมืองเป็นที่ตั้ง ก็ยังพอไปได้ครับ ใน พรบ. ฉบับนี้มีกลไกที่ทำ หน้าที่ต่อเนื่องสัมพันธ์กันดังนี้ครับ มีคณะรัฐมนตรี มีคณะกรรมการนโยบายทุน รัฐวิสาหกิจ มีคณะกรรมการเตรียมการจัดตั้งบริษัท คือ บริษัทเอกชนที่รับช่วงจาก กฟผ. นั้นแหละครับ มีคณะกรรมการจัดทำกรับฟังความคิดเห็นของประชาชน และขั้นตอน สุดท้าย คือ การออกพระราชกฤษฎีกา เพื่อให้เปลี่ยนสถานภาพ กฟผ. ไปเป็นบริษัทของ เอกชน ชื่อบริษัท กฟผ. จำกัด (มหาชน) ในทุกขั้นตอนนี้ครับ ท่านประธานครับ เพื่อน ๆ สมาชิกครับ ไปอ่านคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดสิครับ ศาลปกครองสูงสุดชี้ให้เห็น ถึงความไม่โปร่งใส ผลประโยชน์ทับซ้อน -----

โดยรัฐบาลในยุคนั้น สมัยนั้น ส่งคนของตัวเองเข้าไปอยู่ในกลไกต่าง ๆ ที่ผมพูดเมื่อกึ่ง
 หนึ่งครึ่ง กระบวนการรับฟังความคิดเห็นทำเพียงรูปแบบ ผู้มีส่วนได้ ส่วนเสีย สาธารณชน
 ไม่มีโอกาสได้รู้ข้อมูล เอกสารหลักฐานที่ครบถ้วน แต่ที่สำคัญ ท่านประธานครับ มีการโอน
 อำนาจมหาชนให้กับบริษัทเอกชนครับ อำนาจการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เป็นอำนาจ
 มหาชน ที่รัฐธรรมนูญกำหนดเอาไว้สำหรับรัฐ รัฐเท่านั้นครับ ผมไม่แปลกใจ เมื่อตอนที่
 อภิปรายกัน มาตรา ๔๒ เรื่องเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เหตุใดเพื่อน สสร. ท่านหนึ่ง บอกว่า
 เพื่อกิจการของรัฐ ก็เพราะเหตุนี้ครับ เขาเอาสมบัติของชาติไปแบ่งปันกันอย่าง
 ไร้ยางอายที่สุด เราจะมีหลักประกันอะไรล่ะครับ ถ้าฝ่ายบริหารกระทำการเยี่ยงนี้อีก ไม่มี
 หลักประกันอันใดเลยครับ ว่า ระบบบทักษิณจะไม่กลับคืนมาในชื่ออื่น ถ้ามีระบบ
 กระบวนการเลือกตั้งอย่างที่เรากำลังทำอยู่ อำนาจที่ได้ไปเป็นอำนาจของมหาชนครับ
 แต่บริษัทเอกชนกลับใช้อำนาจนั้น ในการมีมติโอนเขื่อน อ่างเก็บน้ำ จำนวน ๒๑ แห่ง
 โอนที่ดินที่ตั้งอยู่บริเวณเขื่อน อ่างเก็บน้ำ แล้วก็ยังจะมีการเตรียมโอนที่ดิน ซึ่งเป็นที่ตั้ง
 โรงไฟฟ้ากังหันก๊าซ โรงไฟฟ้าพลังน้ำ ในท้องที่อำเภอบางปะกง และกำลังจะโอนสิทธิ
 เนื้อที่ดิน เกี่ยวกับพลังไฟฟ้า ระบบการส่งไฟฟ้า ระบบสายส่งไฟฟ้า และทรัพย์สินอื่น ๆ
 โคร่งข่ายทั่วประเทศครับ ท่านประธาน ศาลปกครองสูงสุดนี่ครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
 เหลืออีก ๑ นาทีเท่านั้นครับ

นายชูชัย ศุภวงศ์ (กรรมาธิการ) : ผมขอคืนนะครับ ที่ท่านได้ใช้ดุลยพินิจ
 บอกว่า เป็นการใช้ดุลยพินิจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทรัพย์สมบัติ ซึ่งเป็นสาธารณสมบัติ
 ก็รอดพ้นจากเงื้อมมือของโจรครับ ผมคิดว่า บัดนี้ เพื่อนสมาชิกทั้งหลายได้มีโอกาสได้มา
 กำหนดกฎ กติกาของประเทศ สาธารณสมบัติอยู่ในมือของท่านแล้วครับ ผมมีความ
 เชื่อมมั่นว่า ท่านมีจิตวิญญาณสาธารณะ ที่จะคุ้มครอง ปกป้องสาธารณสมบัติ เพื่อให้
 ลูกหลานภายในรุ่นหน้าต่อไปครับ ขอบพระคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
 ขอบพระคุณครับ ต้องวนมาที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ จะมอบหมายให้ใครพูด หรือว่าจะพูด
 เองครับ รอบ ๒ ครับ ไม่ตอบโต้แบบนี้ครับ ด่วนครับ เชิญครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ กรรมการ
เขาจะชี้แจง ขอฟังเขาอีกนิดหนึ่งก่อนได้ไหมครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
คงไม่ครับ ก็ของเรามาหมดแล้ว กรรมการจะตอบสุดท้ายแล้วครับ ไม่มีรอบ ๓ อีกแล้วครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมการ) : ท่านประธานครับ
กรรมการขออนุญาตชี้แจงก่อน ตามที่อาจารย์เจิมศักดิ์ ได้ไหมครับ นิดเดียวสั้น ๆ ครับ
ไม่นานครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
มิฉะนั้นก็จะวนกันไปรอบ ๓ ครับ ถ้าถือว่า รอบ ๓ แล้ว ก็รับไม่ได้แล้วครับ เวลามันใช้
มากเกินไปครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมการ) : ผมรอบเดียวครับ
กรรมการไม่พูดอีกแล้วครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : มิได้
ครับ หมายความว่า กรรมการจะไม่ตอบอีกแล้วต่อไปนี้ ใช่ไหมครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมการ) : ใช่ครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ได้ครับ ถ้าอย่างนั้นครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมการ) : ท่านประธาน
ที่เคารพครับ ผม สมคิด เลิศไพฑูรย์ กรรมการครับ ขออนุญาตกราบเรียนท่านสมาชิก
สภาร่างรัฐธรรมนูญทุกท่านครับว่า ระบบการบริหารงานของประเทศ เราทำด้วย
หลายวิธีการ จริง ๆ ก็มี ๓ รูปแบบใหญ่ ๆ รูปแบบที่เราใช้ระบบราชการเป็นตัวขับเคลื่อน
ของระบบงานภาครัฐ เรามีรัฐวิสาหกิจ ก็เป็นอีกระบบหนึ่งที่ขับเคลื่อนภาครัฐเช่นเดียวกัน
แล้วก็ในท้ายที่สุด เรามีองค์การมหาชนครับ ซึ่งเป็นหน่วยงานประเภทที่ ๓ เกิดขึ้น
พุดง่าย ๆ คือ ณ ปัจจุบันนี้ เรามี ๓ ประเภท หน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การ
มหาชน ในส่วนขององค์การมหาชน ประธานโทษครับ ในส่วนของรัฐวิสาหกิจนั้น
ผมอยากกราบเรียนท่านสมาชิกทั้งหลายว่า ในทางกฎหมายนี้ มันมีรัฐวิสาหกิจอยู่

๔ ประเภท ประเภทที่ ๑ คือ รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ อยากรู้
 รัฐวิสาหกิจ ๑ แห่ง ต้องออกพระราชบัญญัติ ๑ ฉบับ รัฐวิสาหกิจกลุ่มนี้มักมีคำว่า การ
 นำหน้า กอไก่ สระอา รอเรือ นะครับ การไฟฟ้า การประปา การท่าเรือ การท่าอากาศยาน
 สมัยก่อน ประเภทที่ ๒ ครับ ท่านประธานครับ รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นตามพระราชกฤษฎีกา
 โดยอาศัยอำนาจตาม พรบ. ว่าด้วยการจัดตั้งองค์การรัฐบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ รัฐวิสาหกิจ
 กลุ่มนี้มักมีคำว่า องค์การ นำหน้า สมัยก่อนก็ องค์การรถไฟฟ้ามหานคร องค์การ
 สอนพฤษศาสตร์ องค์การอะไรอีกหลายองค์การด้วยกัน ประเภทที่ ๓ คือ รัฐวิสาหกิจ
 ที่ตั้งขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มีคำว่า บริษัท ต่อท้าย เริ่มต้น และ
 ต่อท้ายด้วย จำกัด การบินไทย จำกัด บริษัทน้ำมันบางจาก จำกัด อย่างนี้เป็นต้น
 ธนาคารกรุงไทย จำกัด เป็นต้น -----

ประเภทสุดท้ายครับ รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรี ได้แก่ รัฐวิสาหกิจที่ไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคล เช่น โรงงานยาสูบ โรงพิมพ์ตำรวจ สถานธนาภิบาล ๕ รัฐวิสาหกิจมี ๔ ประเภท และการจัดตั้ง การยุบเลิกนั้นไม่เหมือนกัน ถ้าตั้งโดยพระราชบัญญัติก็มักจะตั้งยกเลิก หรือแปรรูปโดยพระราชบัญญัติ ถ้าตั้งโดยพระราชกฤษฎีกา ก็ต้องยุบเลิก หรือแปรรูปโดยพระราชกฤษฎีกา ตั้งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือตั้งตามมติดังกล่าว ก็ว่าไปตามนั้นนะครับ เมื่อปี ๒๕๔๒ มีแนวคิด เมื่อปี ๒๕๔๒ มีคนมีแนวคิด นักกฎหมายมีแนวคิดว่า ถ้าอยากแปรรูปรัฐวิสาหกิจ ประเภทที่ ๑ นี้ คือ ตั้งโดยพระราชบัญญัตินี้ แล้วต้องออก พรบ. นี่ใช้เวลานาน เสียเวลามาก ท่านทั้งหลายที่อยู่ในระบบราชการคงรู้แน่ครับ อยากปรับปรุง พรบ. ของพวกเราเองนี้ ก็ต้องใช้เวลาสองสามปีด้วยกัน ในท้ายที่สุดนี้ ก็มีข้อยุติในทางกฎหมาย ซึ่ง ณ วัน ปี ๒๕๔๒ เห็นว่าถูกต้อง ณ ปี ๒๕๔๙ ๒๕๕๐ เราเห็นว่า ไม่ถูกต้อง เกิด พรบ. ฉบับหนึ่งครับ เรียกว่า พรบ. พุน้ำรัฐวิสาหกิจ ๒๕๔๒ พรบ. ฉบับนี้มีเนื้อหาสาระ ก็คือว่า นับแต่นี้ต่อไป รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ไม่จำเป็นต้องแปรรูปโดยพระราชบัญญัติอีกต่อไป แต่สามารถแปรรูปโดยพระราชกฤษฎีกาได้ ซึ่งในขณะนั้น เมื่อออกกฎหมาย ในปี ๒๕๔๒ นี้ ได้มีสมาชิกสภาจำนวนหนึ่ง ไม่แน่ใจว่ารวมสมาชิกสภาของพวกเราหลายคนที่นั่งอยู่ที่นั่นด้วยหรือไม่ครับ ได้ยื่นเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญ ขอให้วินิจฉัยนะครับว่า รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัตินี้ แต่ว่าเวลาแปรรูปนี้มาแปรรูปโดยกฤษฎีกานี้ มันชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ศาลรัฐธรรมนูญก็วินิจฉัยครับว่า พรบ. พุน้ำรัฐวิสาหกิจ ๒๕๔๒ ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ไม่ได้มีปัญหาแต่ประการใดทั้งสิ้น หลังจากนั้น ก็เลยมีการแปรรูปรัฐวิสาหกิจที่ตั้งตาม พรบ. อีกมากมายหลายฉบับด้วยกัน ซึ่งสังคมไทยก็ได้เรียนรู้แล้วครับ แล้วก็มีความเห็นหลายเรื่องว่า การแปรรูปโดยวิธีการออกพระราชกฤษฎีกา ซึ่งเป็นอำนาจของฝ่ายบริหาร ไม่น่าจะเป็นสิ่งที่ถูกต้อง กรรมาธิการก็มีความเห็นที่คล้ายคลึงนะครับ ผมเข้าใจว่า ท่านสุรชัย หรือหลายคนก็พูดในทำนองเดียวกันนะครับว่า การแปรรูปรัฐวิสาหกิจที่เรา กำลังพูดถึงกันอยู่เนี่ย น่าจะทำได้ แต่ว่าที่ถกเถียงกัน คือ วิธีการของการแปรรูปว่า จะทำอย่างไร จะแปรโดยพระราชบัญญัติ หรือแปรโดยพระราชกฤษฎีกานั้นเอง

จะแปรโดยอาศัยอำนาจของสภา หรือแปรโดยอาศัยอำนาจของฝ่ายบริหาร ประเด็นมีอยู่ตรงนี้เท่านั้นเองนะครับ เข้าใจว่ากรรมการเสียงข้างน้อย ได้ยกคำพิพากษาของศาลปกครองขึ้นมาว่า ศาลปกครองตัดสินให้การแปรรูป กฟผ. นั้น ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผมอยากทราบเรียนท่านสมาชิกสภาว่า รัฐธรรมนูญเพิ่มเติมครับว่า ศาลปกครองไม่ได้ตัดสินนะครับว่า การแปรรูปไม่ถูกต้อง หรือไม่ควรมีการแปรรูป ไม่ได้ตัดสินอย่างนั้นนะครับ ศาลปกครองเพียงแต่ตัดสินว่า กระบวนการแปรรูปที่เขียนในกฎหมายนี้ กับกระบวนการแปรรูปที่ทำโดยคนทั้งหลายใน กฟผ. นี้ ไม่ถูกต้อง พุดง่าย ๆ คือ กระบวนการแปรรูปไม่ถูกต้องนะครับ

นายชูชัย ศุภวงศ์ (กรรมการ) : ผมขอใช้สิทธิพาดพิงครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมการ) : คงต้องให้ผมพูดชี้แจงเสียก่อนนะครับ

นายชูชัย ศุภวงศ์ (กรรมการ) : ขอตานประธานวินิจฉัยครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่ารัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
คุณหมอบครับ รอให้เขาพูดจบก่อนนะครับ แล้วผมจะให้สิทธิพาดพิงครับ

นายชูชัย ศุภวงศ์ (กรรมการ) : ได้ครับ ขอบพระคุณครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมการ) : ท่านประธานครับ กระบวนการแปรรูปของศาลปกครอง ศาลปกครองว่า มีคนมีส่วนได้เสียในกระบวนการแปรรูป การแปรรูปถึงไม่ถูกต้อง แต่ศาลปกครองไม่ได้วินิจฉัยนะครับว่า การแปรรูปทำไม่ได้ ความจริงท่านสุรชัยนะครับ ขออนุญาตเอ่ยนาม กรรมการเองก็เห็นตรงกันนะครับว่า มาตราที่เรากำลังพูดอยู่นี้ ไม่ใช่เรื่องการแปรรูปโดยตรงหรอก แล้วท่านก็เห็นตรงกันนะครับว่า การแปรรูปนั้น ควรจะทำได้ และไม่ควรถกสงสัยว่า เราทำเรื่องการแปรรูปไม่ได้ เพียงแต่สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานทั้งหลายที่เราอยากคุ้มครอง เราอยากดำเนินการนี้ ไม่อยากให้ตกเป็นของเอกชน ซึ่งกรรมการก็เห็นด้วยอย่างยิ่งนะครับ คำของกรรมการนั้นอาจจะไม่ชัดเจนครับ ท่านประธานครับ เป็นอย่างที่ท่านสุรชัยว่า เขียนว่า ไม่ระมัดระวัง เขียนว่า คำว่า ระมัดระวัง ก็อาจจะเกิดคำถามขึ้น กรรมการ

๑๑๕

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

ปทิตตา ๔๕/๓

ความจริงเห็นด้วยกับท่านสุรชัยนะครับว่า ถ้าตัดคำนี้ แล้วหาคำที่เหมาะสม แล้วยืนยันหลักการที่ตรงกันว่า การทำให้สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานเป็นของประชาชนนั้นจะมีปัญหา ควรจะมีการทำความตกลงร่วมกันในเรื่องคำ แล้วก็ตัด คำว่า ระมัดระวัง ที่ น่าจะเป็นสิ่งที่ถูกต้องครับ ท่านประธานครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ครับ ยินดีครับ และตกลงถ้อยคำกันได้ ประเดี๋ยวผมกลับมา ขอใช้สิทธิพาดพิงของคุณหมอก่อนนะครับ เชิญครับ ลั่น ๆ หน่อยนะครับคุณหมอ

- ๔๖/๑

นายชูชัย ศุภวงศ์ (กรรมาธิการ) : ขอบพระคุณครับ ท่านประธานครับ ผม นายแพทย์ชูชัย ศุภวงศ์ ครับ หากไปกรอเทป (Tape) ฟังให้ชัด ไม่มีความข้อใดเลย ครับ ที่ผมบอกว่า ศาลปกครองสูงสุดห้ามแปรรูปหรือไม่ห้ามแปรรูป แต่ผมชี้ให้เห็นว่า กระบวนการที่ไม่ผ่านรัฐสภาเนี่ยครับ แล้วกระบวนการที่ใช้อำนาจบริหารอย่างท่วมท้น เนี่ยครับ เป็นกระบวนการที่ไม่โปร่งใส และนำไปสู่การทำให้สาธารณสมบัติของชาตินี้อยู่ใน มือของคนที่ไม่ซื่อสัตย์ นั่นก็คือหัวใจ เน้นอยู่ตรงเนี่ยครับว่า เหตุใดจึงไม่ทำเรื่องนี้ให้ โปร่งใส ด้วยการเปิดเผยต่อสาธารณะ โดยผ่านทางรัฐสภา แค่นั้นแหละครับ แล้วไม่เคย พุดเลยครับว่า ไม่เห็นด้วยกับการแปรรูปทุกชนิด เพราะฉะนั้นผมคิดว่า อยากจะทำความเข้าใจ ในประเด็นเหล่านี้ครับ ถ้าเราเติมไปว่า ให้ผ่านกระบวนการของรัฐสภา แค่นั้น ทุกอย่างก็จบครับ แล้วผมเชื่อว่า ประชาชนคงพอใจที่จะได้มีการตรวจสอบ ขอบคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ขอบพระคุณครับ ต้องกลับไปท่านเจิมศักดิ์หรือครับ ทำไมไม่เอาท่านสุรชัยก่อนละ หรือว่า ท่านจะ เอ้า ท่าน เชิญครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานที่เคารพครับ อยากจะ ขอความกรุณาช่วยดูนะครับ ผมคิดว่า มันน่าจะมีทางออก เมื่อผมตั้งคำถามไปว่า (๑๑) นี้ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับแปรรูปได้ หรือไม่ได้ แต่เป็นเรื่องของการจัดสาธารณูปโภค ขึ้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชน จะต้อง นะครับ ใ้สาธารณูปโภค ขึ้นพื้นฐานนี้จะต้องจำกัดอยู่ ไม่ให้เอกชนเอาไปผูกขาด นั่นคือ เจตนารมณ์ของมาตรา นี้ ถ้าเช่นนั้นเนี่ยครับ ผมจะขอความกรุณากรรมาธิการอย่างนี้ พอดีจะไปได้ไหม ผมอยากจะเขียนให้มันชัดเสียเลย ในเมื่อมีความเข้าใจตรงกัน ท่านทั้งหลายช่วยผมดู หนึ่งเนี่ยครับ ในบรรทัดที่ ๒ นี้ ที่ท่านบอกว่า ประชาชน เพื่อประโยชน์ในการรักษา ความมั่นคงของรัฐในทางเศรษฐกิจ และจะต้องใช้ความระมัดระวังในการกระทำใด อันอาจทำให้สาธารณูปโภคขึ้นพื้นฐาน ขอเปลี่ยนเป็น และต้องมีให้สาธารณูปโภค ขึ้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชนอยู่ในความผูกขาดของเอกชน อันอาจก่อความเสียหายแก่รัฐ โดยสรุป ผมขอแก้คำว่า ใช้ความระมัดระวังในการกระทำใด อันอาจทำ ออก และใส่คำสั้น ๆ ว่า มิ มิให้สาธารณูปโภคขึ้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อ

การดำรงชีวิตของประชาชนอยู่ในความผูกขาดของเอกชน อันอาจก่อความเสียหายแก่รัฐ และจะขอความกรุณาคุณสุรชัยนะคะครับ ช่วยพิจารณาว่า ถ้าอย่างนี้ ขอของคุณสุรชัยที่ต่อว่า ไปให้สงวนสถานะไม่ต้องเลย ไม่ต้องมีแล้ว อย่างนี้ได้ไหมครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่สอง) :
เชิญกรรมการครับ ยืนยันครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมการ) : ท่านประธานครับ กรรมการเขียนเรื่องความระมัดระวังทั้งหลาย ท่านสุรชัยขอให้ตัดออก กรรมการเห็นด้วยครับ แล้วก็ท่านเจิมศักดิ์ได้เขียนให้เกิดความชัดเจนขึ้นนะคะ โดยใช้คำของท่านเจิมศักดิ์นะคะ กรรมการเห็นด้วยครับ ขอความกรุณาท่านสุรชัยด้วยว่า ถ้าตัดตอนท้ายทิ้งนี้จะได้ไหมครับ ขอความกรุณาด้วยครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่สอง) :
คุณสุรชัยครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ท่านประธานครับ บรรยายภาคเริ่มดีขึ้นเรื่อย ๆ แล้วนะคะ ผมว่า มันจะดียิ่งขึ้น ถ้าวันนี้เราไม่ถึงห้าทุ่มนะคะ ผมอย่างนี้ได้ไหม อาจารย์สมคิดครับ เรามาช่วยกันหาทางออกนะคะ รวมทั้งของอาจารย์เจิมศักดิ์ด้วยนะคะ ที่ใช้คำว่า ต้องมิให้สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน ผมขอความกรุณาว่าใช้ถ้อยคำอย่างที่ผมนำเสนอไว้ตอนต้นได้ไหมครับ ท่านอาจารย์สมคิด และท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ คือ ต้องไม่กระทำการใด

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่สอง) :
ช่วยพูดอีกทีสิครับ โปรดซ้ำอีกทีครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ครับ ต้องไม่กระทำการใด อันอาจทำให้สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชนตกอยู่ในความผูกขาดของเอกชน และ เว้นแต่ ที่ผมแปรไว้ตอนท้าย ท่านประธาน ผมยินดีตัดออกครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่สอง) :
เชิญท่านกรรมการครับ

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

ประไพพิศ ๔๖/๓

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมธิการ) : ท่านประธานครับ
คำของท่านสุรชัย กรรมธิการรับได้เลยครับ ขออนุญาตรับตามคำท่านสุรชัยครับ

- ๔๗/๑

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ตกลง
รับท่านสุรชัย รับท่านเจิมศักดิ์แล้วนะครับ ๒ ท่านนี้รับแล้ว หมุดแล้ว เหลือท่านวุฒิสภา
เชิญครับ

นายวุฒิสภาติ กัลยาณมิตร : ท่านประธานครับ กระผม วุฒิสภาติ ครับ
กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพครับ กระผม วุฒิสภาติ กัลยาณมิตร นะครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ต้องขอประทานโทษครับ ท่านวุฒิสภาติครับ

นายวุฒิสภาติ กัลยาณมิตร : ท่านประธานครับ ขออนุญาตนิดเดียวครับ
คือจริง ๆ ขอแชร์ (Share) ประสบการณ์นิดเดียวครับ คือ ขอสนับสนุนท่านสุรชัย
นิดเดียว ด้วยผมเป็นผู้บริหารสูงสุดของรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่ง ซึ่งก่อตั้งภายใต้ พรบ. แพง
และพาณิชย์นะครับ น้อยใจท่านอาจารย์สมคิดนิดเดียว ไม่เอ่ยถึงชื่อ บริษัทขนส่ง จำกัด
เลยนะครับ ท่านประธานครับ ณ วันนี้ บริษัทขนส่ง จำกัด นะครับ ซึ่งให้บริการพื้นฐาน
ด้านการขนส่งสาธารณะ เราี่นี้นะครับ เป็นกลไกอย่างหนึ่งของรัฐนะครับ ในเรื่องของการ
ให้บริการ เราสามารถเป็นกลไกช่วยเหลือรัฐได้ การเดินทางในปัจจุบันนี้นะครับ ต้นทุน
อย่างหนึ่งนะครับ ซึ่งเป็นต้นทุนกว่า ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ของการเดินทาง ก็คือ ในเรื่องของ
ค่าน้ำมันรถ เมื่อต้นปีที่ผ่านมานะครับ ต้นปี ๒๕๔๙ ที่ผ่านมามีวิกฤติอย่างหนึ่งเกิดขึ้น
คือค่าน้ำมันน้ำมันดีเซล (Diesel) นี่นะครับ ทะลุขึ้นไปเกือบ ๓๐ บาทนะครับ ผู้ประกอบการรวม
ต่าง ๆ ที่อยู่ในของบริษัทขนส่งนี้ ต่างเรียกร้องที่จะขึ้นราคา ซึ่งตอนนั้นประกอบกับสภาวะ
เศรษฐกิจนี้อยู่ในช่วงขาลงนะครับ บริษัทขนส่ง จำกัด นี่ละครับ มีส่วนเข้ามาช่วยแก้วิกฤติ
ตรงนี้นะครับ ด้วยการ คือ ไม่ขึ้นราคาโดยสารถนะครับ แล้วอย่างหนึ่ง ก็คือ เราไปลด
ค่าธรรมเนียมการเดินทางให้กับบริษัทรถร่วมนะครับ ทำให้ต้นทุนการเดินทางของรถร่วม
หรือของภาคเอกชนนี้ลดลงนะครับ แล้วช่วยได้ อีกอย่างหนึ่งครับ บริษัทขนส่ง จำกัด
นี่นะครับ แบกภาระในเรื่องของการให้บริการเชิงสังคม มีเส้นทางหลายเส้นทางนะครับ
ที่บริษัทรถเอกชนไม่วิ่ง เหตุผลเพราะว่า โหลด แพลกเตอร์ (Load factor) ไม่ดีนะครับ
วิ่งไปขาดทุน แต่บริษัทขนส่งต้องวิ่ง เพื่อที่จะไม่ทำให้ประชาชนเดือดร้อนนะครับ
เพราะฉะนั้นอย่างหนึ่ง ซึ่งผมอยากจะวิงวอนนะครับ วันนี้นะครับ ถ้าจะมีการแปรรูปในส่วน

ของรัฐธรรมนูญ หรืออะไรก็แล้วแต่ ท่านต้องคำนึงถึงตรงส่วนเหล่านี้ให้ดีนะคะ
ผมค่อนข้างดีใจนะคะ ที่ทางกรรมาธิการกว้าง กับทางท่านสุรชัยนะคะ หรือพวกเรานี้
ตกลงกันได้ในเรื่องข้อความตรงนี้นะคะ เพราะฉะนั้นผมอยากจะแชร์ประสบการณ์ตรงนี้
ให้ฟังเล็กน้อยครับ ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอขอบคุณมากครับ ก็เหลือรายละเอียดวนะครับ ที่ไม่ลงเอยกัน คือ ท่านกรรมาธิการ
เสียงข้างน้อย ฟังปรับปรุงอย่างนี้ พอจะรับได้ไหมครับท่าน

นายเศวต ทินกุล : ท่านประธานครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
เดี่ยวขอเสียงข้างน้อยก่อนได้ไหมครับ

นายเศวต ทินกุล : ผมขอถามนิดเดียวครับ ท่านประธาน ขอถามนิดเดียว
ครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
จะถามเป็นอีกประเด็นหนึ่งหรือเปล่าครับ

นายเศวต ทินกุล : ไม่ใช่ครับ ถามทั่วถึงแค่นั้นเองครับ ตั้งข้อสังเกต
แค่นั้นเองครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ผมถามกรรมาธิการเสียงข้างน้อยนิดหนึ่งนะคะ เพราะว่า ๒ ชี้กนี้เขาตกลงกันได้แล้ว
ด้วยความยินดียิ่งนะคะ เหลือเสียงข้างน้อยข้างเดียว ระหว่างนี้เชิญท่านเศวต
ถ้าอย่างนั้น

นายเศวต ทินกุล : ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ ผม เศวต ทินกุล ครับ
คือ เรื่องของผมไม่เกี่ยวกับตรงนั้นหรอกครับ แต่ว่าผมอ่านถ้อยคำใน (๑๑) แล้ว ค่อนข้าง
จะหนักใจ และหมั่นหม่อมมากครับ แปลว่า จัดให้มีสาธารณูปโภคพื้นฐานนี้ จำเป็นต่อการ
ดำรงชีวิตนี้ ก็แปลความว่ากันไป อภิปรายกันไปเกี่ยวกับเรื่องของเส้นล้าน หมื่นล้าน
คราวนี้ผมสมมุติอย่างนี้นะครับ ให้เป็นรูปธรรม ผมสมมุติว่า ผมอยู่บ้านนอก ชนบทนี้
เป็นชุมชนหมู่บ้าน ๕ หลังคาเรือน ๑๐ หลังคาเรือน น้ำท่า ประปากก็ไม่มี แล้วปรากฏว่า

ผมนี้ต้องออกเงินกันไปทำประปามาเนี่ย กลายเป็นผมผูกขาดตัดตอน ไปรูนวายุเถียงกัน เรื่องแสนล้าน แล้วทำให้ผมเดือดร้อนแล้ว ผมเดือดร้อนแล้วเนี่ย ผมผูกขาดแล้วเนี่ย ถ้อยคำนี้ ท่านต้องเขียนให้ดีครับ ผাগไปยังกรมมาธิการยกกว้างครับ เพราะว่ามอง แปลว่าอย่างไร ก็ได้ครับ แปลว่าอย่างไรผมพูดก็ได้ แน่แน่นอนเลย ท่านอ่านดูให้ดี ๆ นะครับ มันแปลชัดเจนเลย เพราะฉะนั้นท่านต้องใช้ถ้อยคำกำกับใหม่ นะครับ อย่างที่ ๑ ครับผม อย่างที่ ๒ ผมอยากจะเสนออีกนิดเดียว เรื่องของว่า จัดให้ นะครับ ผมอยากฝากไปถึงว่า สมทบ และหรือสมทบให้ ได้ไหมครับ เพราะว่าปัญหาก็คือว่า เราต้องการไฟฟ้า เสาไฟฟ้า คือ หมู่บ้านนี้ สุดหมู่บ้านมีไฟฟ้า แต่ปรากฏว่า ไปอีก ๕๐๐ เมตร เนี่ย กลางนาผม ผมจะไปอยู่ตรงนั้น สร้างจีดีพีใหม่ ถ้ามีไฟฟ้าไป อีก ๕๐๐ เมตร ต้องใช้ ๕ แสน ผมไม่มีปัญหาชาติหน้าตอนเช้า ๆ ก็ไม่ได้ ปรากฏว่า สมทบให้ตามความเหมาะสม มีเพื่อนบ้านผมตามไปอยู่เยอะแยะ สร้างจีดีพี สร้างชาติมากมาย ตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง ท่านคิดให้ผมหน่อยตรงนี้นะครับ ผมไม่บังคับกะเกณฑ์นะครับ ผากอยู่ ๒ เรื่อง ขอขอบคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอบคุณครับ เสียงข้างน้อยครับ ท่านอาจารย์เจิม มีอะไรอีกครับ น่าจะยุติแล้วใช่ไหมครับ
ของอาจารย์พอใจแล้วครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ มันมีถ้อยคำที่
ยังตกลงกันนี้ ผมพยายามวังให้ท่านนะครับ ตกลงกัน มันจะได้จบ ตอนนี้นะครับ ที่ท่าน
สุรชัยบอกว่า คำที่เมื่อคืน ก็ตกลงได้แล้วครับว่า ก็เห็นตรงกันหมดแล้วว่า เปลี่ยนเป็นว่า
และต้องมีให้สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน ใช้คำว่า มิให้ นะครับ อ่านได้ความว่าอย่างนี้
นะครับ จัดให้มีสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชน
เพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐในทางเศรษฐกิจ และต้องมีให้
สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชนอยู่ในความผูกขาดของ
เอกชน อันอาจก่อความเสียหายแก่รัฐ นะครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ชัดเจนไหมครับ ท่านกรรมาธิการ ท่านพยักหน้า ตกลงครับ ขอบคุณมาก เหลือแต่ว่า
คำของกรรมาธิการเสียงข้างน้อยท่านนั้นแหละครับ ที่จะยืนยันอย่างไรครับ คุณหมอบอกครับ
เชิญครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ท่านประธาน ท่านประธานครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
เดี๋ยวขอโทษนะครับ คุณหมอบอกครับ ขอโทษครับเชิญครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ผมตกลงด้วย จะเรียนท่านประธานว่า
ผมตกลงด้วย ตามที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์เสนอครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ครับผม ขอพระคุณครับ ผมจะได้บันทึกเป็นเรกคอร์ด (Record) ไว้ ก็ถูกนะครับ
เชิญคุณหมอบอกครับ

นายชูชัย ศุภวงศ์ (กรรมาธิการ) : ผม ชูชัย ศุภวงศ์ ก็เห็นดีด้วยครับ
ที่ข้อเสนอของอาจารย์เจิมศักดิ์ ประเด็นที่ผมสงสัย ก็คือว่า ต่อไปถ้าจะมีการแปรรูป จะมี

กระบวนการขั้นตอนอย่างไรครับ ตรงนี้ผมยังไม่ค่อยชัดเจนเท่าไร แต่ว่าโดยหลักการนี้ ก็ถือว่า เห็นชอบด้วยครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ถ้าอย่างนั้น ขอบพระคุณมากครับ เห็นชอบด้วยทั้งหมด พร้อมกันหมดทุกฝ่าย คงจะผ่าน
ข้อสังเกตตรงนั้นเราอาจจะ เชิญครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กรรมาธิการก็เห็นด้วยกับคำของ
ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์นะครับ ท่านประธานครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
เป็นอันว่าข้อ ๑๑ เราผ่านไปด้วยดีนะครับ มีข้อติงอย่างอื่นนะครับ ยกมือ ไม่เห็นด้วย
หรือครับ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ พรรคแรกนี้
ตรงข้อ ๑๑ อันนั้น ข้อความอาจารย์เจิมศักดิ์ ค่อนข้างเห็นด้วยครับ แต่ประเด็นที่
กรรมาธิการยังไม่ตอบ ก็คือ เรื่องของการแปรรูปรัฐวิสาหกิจจะทำอย่างไร
เพราะกระบวนการปัจจุบัน

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ครับ ผมก็ถามกรรมาธิการแล้ว กรรมาธิการเขายืนตามเดิม เขาไม่เอา อย่างนั้นนั่นนะครับ
แล้วท่านก็ไม่ติดใจใช่ไหม ถ้าติดใจ จะโหวต ก็ต้องโหวต ติดใจ จะโหวตไหมครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผม เจิมศักดิ์
นะครับ เขาไม่ได้ติดใจเรื่องนี้ เรื่องนี้มันผ่านไปแล้ว เขาถามต่อไปว่า ขอความรู้ว่า ถ้าหาก
ว่า มีกระบวนการในการที่รัฐบาลไหนก็ตามขึ้นมาในอนาคต อาจจะแปรรูปรัฐวิสาหกิจนี้
กระบวนการแปรรูปนี้ เราจะใส่อะไรเพิ่มเติมใหม่กว่า กระบวนการแปรรูปนี้จะต้องผ่านสภา
หรือเปล่า หรือจะอย่างไรใหม่ หรือว่าจะปล่อยไว้อย่างนี้ เขาตั้งคำถามอย่างนี้ว่า
จะเพิ่มเติมหรือไม่ คือเขาปรึกษากับกรรมาธิการกันเองนะครับ ถ้าเพิ่มเติม ก็ขอให้สภา
รับรู้ตรงนี้ เอ้า เราเห็นด้วย ก็เพิ่ม ถ้าไม่เพิ่ม ก็ไม่เพิ่ม ก็แล้วแต่ท่านนะครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
คงไม่เพิ่มแล้วใช่ไหมครับ ไม่เพิ่มแล้ว ผมก็ดูสัญลักษณ์โบกมือ ไม่พยักหน้า ผมก็พอ

สันนิษฐานได้แล้วนะครับ ถูกต้องครับ ขอไปข้อ (๑๒) อันนี้ก็จะมึนน้อย มีกลุ่มคุณพิเชียร กลุ่มเดียวใช่ไหมครับ ที่แปรญัตติเอาไว้ เชิญครับ เอาใครแทน เชิญครับ เชิญคุณหมอบครับ

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : กราบเรียนท่านประธาน และท่านสมาชิก สภาร่างรัฐธรรมนูญครับ กระผม นายแพทย์ธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ ท่านประธานครับ ขออนุญาตนิดหนึ่งครับ ขอประทานโทษ ขอประทานโทษนะครับ เมื่อสักครู่พอดีกำลังหันไปปรึกษากันอยู่ครับ เรื่องที่หารือ ในเรื่องของการแปรรูปนี้ จะทำอย่างไรต่อ呢

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ก็ไปหารือกันนอกเวทีได้แล้ว ก็จบเรื่องนี้แหละครับ ผ่านข้อ ๑๑ ไปแล้วครับ ถ้าจะเติมเรื่องอื่น ก็ค่อยว่าเรื่องอื่นนะครับ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ คือ ถ้าผ่านตรงนี้ไป หมายความว่า ประเด็นนี้จะหยิบยกขึ้นมาอีกไม่ได้ใช่ไหมครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : คงหยิบไม่ได้แล้วครับ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : เพราะฉะนั้นอย่างนั้นผมคิดว่า ต้องคุยตรงนี้ให้ชัดครับ ท่านประธานครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : โหวตไปแล้วครับ โหวตไปแล้ว อาจารย์ครับ โหวตไปแล้ว มันคุยอย่างไรไม่ได้อีกแล้ว ละครับ ผลการโหวต ไม่ใช่โหวต ตกลงกันไปแล้วนะครับ แล้วผมก็ถามแล้วนี่ครับ บอกว่า ท่านเห็นด้วยจะให้โหวตใหม่ ท่านก็ไม่ยอมโหวตนะครับ ถ้าบอกโหวต ผมก็โหวตไปแล้วครับ เมื่อก็

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ คือ วรรคแรก เห็นด้วยครับ แต่ว่าประเด็นเรื่องนี้

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
 ถูกครับ ผมเข้าใจครับ เข้าใจประเด็นครับ ไม่ใช่ไม่เข้าใจ แต่ว่ากรรมวิธีการท่านยื่น
 จะให้ทำอะไรละครับ กรรมวิธีการท่าน ผมอดสงสัยถามเป็นครั้งที่ ๓ นะ แล้วท่านก็ยื่น
 เมื่อท่านยื่นในลักษณะอย่างนี้ ก็ผ่านแล้วนี่ครับ ก็จบนะครับ ต่อไปข้อไหนครับ ท่าน
 คุณหมอลครับ เชิญครับ

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : ครับ กราบเรียนท่านประธาน และคณะสมาชิก
 สภาร่างรัฐธรรมนูญครับ มาตราที่ผมขอแปรนะครับ ก็คือ มาตรา ๘๓ (๑๒) ครับ เพราะที่
 เราใช้เวลาามาก แล้วก็ก็เป็นมาตราต่าง ๆ ที่มีการใช้เงินทั้งนั้นครับ มาตรานี้เป็นกาหา
 เงินเข้าประเทศครับ เพราะว่าเราใช้เยอะ ต้องหาเข้าเยอะครับ ผมแปร ขอส่งเสริม
 สนับสนุนให้มีการพาณิชย์นาวี ครับ สาเหตุที่แปรเกี่ยวกับเรื่องพาณิชย์นาวีนั้นนะครับ
 เพราะว่าที่ผ่านมา โลกเรามียุคต่าง ๆ นะครับ ยุคเร่ร่อน ยุคเกษตร ยุคอุตสาหกรรม
 ยุคไอที (IT - Information Technology) ยุคนี้เป็นยุคคมนาคมครับ ลอจิสติกส์
 (Logistics) นะครับ อันนี้เป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะว่ามี การขนส่งทางอากาศ ทางบก และ
 ทางน้ำนะครับ การพาณิชย์นาวีที่ผมจะพูดนี้เป็นการขนส่งทางน้ำ และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ
 การขนส่งทางน้ำครับ เพราะว่าในยุคโบราณนั้น โปรตุเกส สเปน อังกฤษ อะไรต่าง ๆ นั้น
 ประเทศเหล่านั้นมีความเจริญรุ่งโรจน์ เพราะว่ามี การพาณิชย์นาวีที่เจริญรุ่งเรืองครับ และ
 โดยเฉพาะอังกฤษนะครับ และต่อมา ก็รัชกาลที่ ๓ ของเราก็มีเรือสำเภาค้าขายกับจีนครับ
 ได้เงินถุงแดงมา มาช่วยพัฒนาประเทศเมื่อยามขัดสนนะครับ แล้วก็เรือสำเภานะครับ
 พระยาค้าสำเภา ได้ขนานนามว่า พระยาค้าสำเภา ครับ เพราะฉะนั้นการพาณิชย์นาวีนั้น
 มีความสำคัญครับ การพาณิชย์นาวีนั้น ไม่ใช่เฉพาะเรือครับ เป็นกองเรือ แล้วก็ต่อเรือ
 แล้วก็เกี่ยวกับท่าเรือด้วยนะครับ เพราะฉะนั้นควบคุมใน ๓ ส่วนนั้นนะครับ แล้วก็
 สิ่งเหล่านั้นนะครับ ทำให้มีรายได้เข้าประเทศอย่างมากเลย เพราะว่าต่อเรือบรรทุกน้ำมัน
 สมมุติแสนตันครับ ก็สามารถที่จะเลี้ยงประชากรได้เป็นทั้งจังหวัดเลยครับ แล้วก็เกิด
 อุตสาหกรรมต้นน้ำขึ้นมาะครับ อุตสาหกรรมเหล็กกล้า อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์
 อุตสาหกรรมสายไฟ อะไรต่าง ๆ พวกนั้นนะครับ เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านี้ เป็นสิ่งที่สำคัญ

มาก และเป็นหัวใจการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ เพราะฉะนั้นเมื่อได้อุตสาหกรรมต้นน้ำ เพื่อเลี้ยงประชาชน เพราะประชาชนเป็นจำนวนแสนครับ หลายแสนคนที่จะมีอาชีพอยู่ใน วงจรนี้ครับ แต่มาดูแลแล้วปรากฏว่า ของไทยครับ มีมาประมาณ ๖๕ ปี ครับ แต่ปรากฏว่า การพาณิชย์นาวีไทย เรามีอยู่ไม่มากเลยครับ ระวังบรรจุก็มีประมาณ ๓.๕ ล้านตัน นะครับ แล้วรายได้ที่เกี่ยวกับการขนส่งทางพาณิชย์นาวีก็มีประมาณ ของไทยเราครับ ประมาณ ๕ แสนล้านบาท ต่อปีนะครับ แต่น่าเสียดายครับ มีแค่ ๑๒ เปอร์เซนต์ครับ ที่พาณิชย์นาวีไทยสามารถที่จะเก็บเกี่ยวมาได้จากรายได้ของไทยเราที่ ๕ แสนล้านนั้น ได้แค่ ๖หมื่นล้านบาท ต่อปีครับ หายไป ๔ แสน ๔ หมื่นล้านบาท ต่อปีครับ อันนี้ครับ เมื่อมาเทียบกับต่างประเทศแล้วนะครับ มีต่างประเทศเขาสนับสนุนญี่ปุ่น เกาหลี สิงคโปร์ เวียดนามนะครับ -----

โดยเฉพาะสิงคโปร์ครับ สิงคโปร์นี้ ระวังบรรจุนะ ๓๕ ล้านตันครับ แล้วก็ของจีน ๓๐ ล้านตัน ๕ ปีที่แล้วนะครับ เขามี ๒๕ ตอนนี่เขาพยายามเพิ่มขึ้นไปอีก ๓๐ ล้านตัน เป็นร้อยล้านตันครับ แล้วก็เวียดนามก็เช่นเดียวกันครับ ประมาณ ๑.๕ ล้านตัน ใน ๕ ปีที่ผ่านมาครับ ตอนนี่พยายามสปีด (Speed) ตัวเองขึ้นมาเป็น ๒.๓ ล้านตัน แล้วก็พยายามที่จะต่อเรือบรรจุน้ำมันต่าง ๆ อีกครับ เพื่อที่จะให้มีรายได้เข้าประเทศมากขึ้น เพราะฉะนั้นจะเห็นว่า การแข่งขันด้านนี้ของประเทศในเอเชียเรามีมากขึ้นครับ เพราะว่าถ้าเราสามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้ล่ะครับ จะเป็นประโยชน์กับการค้าเสรีของเรา และนำเงินตราเข้าประเทศเรา อย่างน้อยก็ ๔ แสน ๔ หมื่นล้าน ครับ เพราะฉะนั้นผมเห็นว่า ควรจะบรรจุเกี่ยวกับเรื่องการขนส่งทางน้ำนี้ครับ ซึ่งประกอบด้วย กองเรือคู่อเรือ และท่าเรือ พวกนี้ครับ ขอให้มีการบรรจุเรื่องส่งเสริม สนับสนุนการพาณิชย์นาวีไว้ใน (๑๒) ครับ เกี่ยวกับมาตรา เรื่องแนวโน้มนโยบายเศรษฐกิจของประเทศครับ ขอขอบคุณครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายเสรี สุวรรณภานนท์ รองประธานสภา
ร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง ได้กลับมาขึ้นบัลลังก์เพื่อดำเนินการประชุมต่อไป)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ญัตตินี้พอคุณต้นเรื่องนี่นะครับ เป็นของคุณหมอธีวัฒน์ ของท่านเสวตนี่ เป็นผู้รับรอง
เชิญครับ คุณเสวตครับ

นายเสวต ทินกุล : ครับ ขอขอบคุณครับ ท่านประธาน ผม เสวต ทินกุล
สมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ จังหวัดนครพนมครับ ผมเป็นผู้รับรองญัตติ แล้วก็อภิปราย
สนับสนุนเรื่องนี้ครับ ท่านประธานครับ ในกระแสโลกาภิวัตน์ที่ขณะนี้กำลังระอุอยู่นั้น
นะครับ เกิดการสร้างงาน สร้างคน สร้างอุตสาหกรรม เราจำเป็นจะต้องใช้ทรัพยากรของ
ชาติอื่นทั่วโลกมาทำอุตสาหกรรมเพื่อการค้าขาย และนำผลผลิตทางการเกษตร
หรือผลิตภัณฑ์ออกไปจำหน่ายทั่วโลกนั้น ต้องใช้การขนส่งทางเรือครับผม เพราะการ
ขนส่งทางเครื่องบินนั้น ราคาแพง ไม่สะดวกนะครับ ต่อสินค้าหลายประเภทใหญ่ ๆ
มันเป็นเรื่องของความมั่นคงครับ เราต้องดูประวัติศาสตร์ ผมไม่ยกประวัติศาสตร์
เรือสำเภาหรอกครับ ขณะที่สงครามโลก ครั้งที่ ๒ กองเรือคู (U-Boat) ของเยอรมัน

ได้โจมตีกองเรือพาณิชย์ของอังกฤษและอเมริกันนะครับ ซึ่งเขาจำเป็นต้องอาศัยทรัพยากรจากทั่วโลกมาใช้ในการพัฒนาประเทศเขาอยู่เสมอนะครับ ซึ่งเป็นเรื่องความมั่นคง และสำคัญมาก ในอดีตที่ผ่านมา ประเทศไทยของเรายังไม่มีเรื่องนี้เกิดขึ้น เราต้องคิดถึงอนาคตของชาติในวันข้างหน้าว่า เกิดยุคข้าวยากหามากแพง เกิดยุคสงครามขึ้นมาแล้ว เราจะต้องถูกปิดล้อมทางเศรษฐกิจ ทรัพยากรโดยสิ้นเชิง เกิดกลียุคอย่างแน่นอนนะครับ ท่านประธาน เพราะฉะนั้นเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ ใช้ทุนมาก ถ้าพึ่งเอกชน คนธรรมดาไม่มีปัญญาทำครับ ถ้าเราไม่คิด ไม่เริ่มต้นในวันนี้ วันข้างหน้าเกิดวิกฤตการณ์ของโลกเกิดขึ้น เราจะลำบาก เริ่มหัดเสียวันนี้ครับ เริ่มลงทุนเสียวันนี้บ้างนะครับ แล้วจะมีการพัฒนาต่อเนื่อง ในการที่จะขนส่งน้ำมันก็ดี แก๊สธรรมชาติก็ดี ถ่านหินก็ดี หรือเอาผลิตภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรออกไปขายทั่วโลกก็ดี เริ่มเถอะครับ ถ้าเราไม่เริ่ม เราก็จะเสียใจนะครับ เพราะว่าเกิดอะไรตามันขึ้นมาบ้าง ทุกประเทศใช้เรือปานามาหมด อะไรไม่มีเรือไทยเลย แล้วปรากฏว่า เราจะอยู่ได้อย่างไรครับ เพราะว่าเราต้องพึ่งพิงทรัพยากรจากทั่วโลกนะครับ มาใช้ เพราะฉะนั้นผมจึงขอสนับสนุนการแปรรูปดีของคุณหมอธีวัฒน์ตรงนี้ ให้ท่านคณะกรรมการยกกว้างรัฐธรรมนูญได้เล็งเห็นความสำคัญของชาติ ความมั่นคงของชาติครับผม ขอขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ขอบคุณครับ ท่านกรรมาธิการชี้แจงครับ ท่านใดครับ ของท่านวีชรา (๑๐) นี่กำลังพูดถึง (๑๒) นะครับ

นายวีชรา หงส์ประภัศร : กระผมขอกราบเรียนท่านประธานเพื่อประโยชน์ของสภาครับ กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เดี่ยว ๆ ครับ ท่านวีชรา ขอพูดประเด็นไหนครับ

นายวัชรฯ หงส์ประภัสร์ : ประเด็นนี้ครับ ที่กำลังพูดอยู่ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เดี๋ยวก่อน ผมขอ อาจารย์ยติพิพันธุ์ว่าอย่างไรนะครับ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ยติพิพันธุ์ เชื้อบุญชัย (กรรมาธิการ) : คือ ประเด็นที่
ท่านวัชรฯ ได้เสนอ ใน (๑๔) นั้น จะเป็นประเด็นเดียวกันกับ (๑๒) ซึ่งคุณหมอมธีร์วัฒน์ได้
กล่าวไปเมื่อสักครู่ เพื่อความรวบรัด ในการที่จะอธิบายต่าง ๆ เหล่านี้ ผมคิดว่า น่าจะ
ให้ท่านวัชรฯ ได้มีโอกาสเสนอประเด็นนี้ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เชิญครับ อาจารย์วัชรฯ ครับ

นายวัชรฯ หงส์ประภัสร์ : ขอบพระคุณครับ กราบเรียนท่านประธานสภา
ที่เคารพ กระผม วัชรฯ หงส์ประภัสร์ สสร. กระผมได้ขอแปรญัตติไว้เป็น (๑๔) ข้อความว่า
ส่งเสริม สนับสนุน การขนส่งทางราง และการขนส่งทางน้ำ หรือพาณิชยนาวี ทั้งภายใน
และระหว่างประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับที่คุณหมอมธีร์วัฒน์ได้กล่าวไปตะกี้ครับ
แล้วก็ขอกราบเรียนเพิ่มเติมว่า ประเทศไทย ทั้งทางอ่าวไทยก็ดี ทั้งทางทะเลอันดามันก็ดี
มีไหล่ทวีปซึ่งเหมาะที่จะทำท่าเรืออยู่หลายแห่งด้วยกัน ซึ่งจะทำให้สะดวกต่อการ คือ
เอื้ออำนวยต่อการทำท่าเรือน้ำลึก หรือเรือเดินสมุทรครับ เพราะฉะนั้นจึงเหมาะที่จะ
ส่งเสริมด้านการพาณิชยนาวี และการพาณิชยนาวีนี้ จะทำให้ส่งเงินตราต่างประเทศไว้
ได้อย่างมาก ส่วนการขนส่งทางรางนั้น ขอโทษ ภาษาอังกฤษ ใช้คำว่า แทรค ซิสเต็ม
(Track system) ท่านคิดจะเป็นผู้อภิปราย แต่ตอนนี้ผมว่าท่านมีภารกิจอะไรครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ก็ไม่เป็นไรครับ เอาเฉพาะของท่านนะครับ

นายวัชรฯ หงส์ประภัสร์ : ผมขออภิปรายแทนครับว่า ครับ ผมขออภิปราย
แทนว่า ประเทศไทยนี้ ตั้งแต่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ส่งเงินที่ดิน
เอาไว้ เพื่อทำรางรถไฟทั่วประเทศ ถึงหลาย ๆ แห่ง ซึ่งยังไม่ได้มีการลงทุนทำ ถ้าได้มีการ
ส่งเสริมกันจริงจังในเรื่องนี้ ได้มีการขนส่งทางรางหรือรถไฟ ก็จะช่วยให้การขนส่งสะดวก

แล้วก็ทุ่มค่าใช้จ่ายขึ้น โดยเฉพาะในระยะเวลาที่น้ำมันเชื้อเพลิงแพง มีราคาสูงครับ เพราะฉะนั้นน่าจะจะได้มีการส่งเสริมและสนับสนุนการขนส่งทางรางด้วย ขอขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
อาจารย์นิติพันธุ์ครับ เชิญครับ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิติพันธุ์ เชื้อบุญชัย (กรรมาธิการ) : ขอบพระคุณท่านประธานครับ ผม นิติพันธุ์ เชื้อบุญชัย ครับ ขออนุญาตเรียนต่อท่านประธาน ถึงท่านสมาชิกนะครับว่า ในประเด็นเรื่องของการขนส่งนั้น ในปัจจุบันก็มีกฎหมายที่ให้ความสำคัญสนับสนุน หรือว่ามีการส่งเสริมกันอยู่แล้วนะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของพาณิชย์นาวีนั้น ก็มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับพาณิชย์นาวี ในส่วนของกฎหมายการส่งเสริมการลงทุน ซึ่งก็ได้มีการสนับสนุนอยู่แล้วนะครับ ประเด็นหลักในเรื่องของความสำคัญของกิจการพาณิชย์นาวีนั้น เป็นที่รับกัน แล้วก็เป็นที่ทราบว่าเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ที่จะส่งเสริมให้ประเทศนั้นสามารถที่จะส่งออกได้ดีขึ้นกว่าเดิมนะครับ อย่างไรก็ตามนั้น ในการบัญญัติลงไปรัฐธรรมนูญนั้น อาจจะไม่ใช่เป็นที่ทางที่เหมาะสมนะครับ เพราะสิ่งที่อาจจะพิจารณาต่อไป ก็คือว่า หากบัญญัติลงไป ในรัฐธรรมนูญ ในเรื่องการส่งเสริมพาณิชย์นาวีแล้วนั้น อาจต้องไปบัญญัติในกิจการอื่น หรือธุรกิจอื่น ที่ออกมาเป็นหลาย ๆ เรื่องครับ เพราะฉะนั้นในส่วนนี้ฉันเห็นเองทางคณะกรรมการเองนั้น เห็นว่า น่าจะให้เป็นเรื่องของพระราชบัญญัติ หรืออยู่ในกฎหมายลำดับรองที่มีอยู่ ซึ่งปัจจุบันนี้ก็มีพระราชบัญญัติส่งเสริมการพาณิชย์นาวี พุทธศักราช ๒๕๒๑ นั้น ส่งเสริมกิจการนี้อยู่แล้ว แล้วก็ในแง่ของการส่งเสริมอย่างไรสนับสนุนอย่างไรนั้น เป็นนโยบายของรัฐบาล ซึ่งทุกท่านนั้นควรจะไปผลักดันรัฐบาลในส่วนนั้นครับ ขอกราบเรียนที่นี้ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
คุณหมอบครับ กรรมาธิการอธิบายแล้ว ยังติดใจไหมครับ

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : ผมขอใช้เวลา เพราะว่าเมื่อที่ผมใช้เวลาประมาณห้านาทีกว่าจะครบ ของผมสิบ แล้วก็ขอเกี่ยวกับเรื่องปัญหาครบ ที่ท่านบอกว่า มีกฎหมายลูก กฎหมายเกี่ยวกับเรื่องพาณิชย์นาวีครบ อันนั้นก็จริง แต่ต่างประเทศเขาเน้นในรัฐธรรมนูญครบ เพราะว่าเขามองเห็นว่าทิศทางเศรษฐกิจที่จะเข้ามาในการค้าเสรีนี่คือ การพาณิชย์นาวีครบ แล้วก็ปัญหาที่เจอครบ ที่เกี่ยวกับของไทยครบ เนื่องจากเรามีสงวนจู้กับของประเทศดีมาเลย ไม่ว่าจะการบินทางอากาศครบ เราอยู่จุดกลางครบ ไม่ว่าจะเครื่องบินจะมาจากทางตะวันออกไปตะวันตก ตะวันตกไปตะวันออก ต้องหยุดเติมน้ำมันที่ตรงนี้ครบ แล้วเติมอาหาร เติมอะไรต่าง ๆ สินค้าก็เช่นเดียวกันครบ ปัญหาของเรา ก็คือ เรือครบ เรือไทยเราไปต่างประเทศครบ ไปต่อที่ต่างประเทศ เปลี่ยน ต้องเปลี่ยนสัญชาติเป็นประเทศอื่น เพราะตอนขากลับเข้ามานี้เขายังไม่นั้นครบ ไปตรวจสอบ ไปอะไร โดยฝ่ายกรมการขนส่งทางน้ำ แล้วก็ยังมีปัญหาอีกครบ ไม่สามารถที่จะนำเรือกลับมาได้ ต้องวิ่งมาโดยไม่ต้องใส่สินค้าครบ ปัญหาอันนั้นก็สูญเสียค่าใช้จ่ายไปประมาณสามสี่ล้านบาทโดยใช่เหตุครบ เขาเลยไปขึ้นทะเบียนเป็นเรือต่างชาติ เรือเม็กซิโก เรืออะไรต่าง ๆ ครบ อันนั้นเป็นจุดที่กฎหมายช่วยไม่ได้ครบ เพราะถ้ากฎหมายช่วยได้ คงไม่มีปัญหาอันนี้

อันที่ ๒ เกี่ยวกับเรื่องแวต (VAT – Value Added Tax) เรื่องปิโคโนครบ บอกว่าให้มีปิโคโน ครบ ครบ แต่ปรากฏว่ามาเอาคืนอีก ไม่รู้กี่ปีครบ ยากมากเลย เพราะมันเรือมันลำใหญ่ครบ กว่าจะมาได้สายไฟแต่ละกลุ่ม แต่ละอะไรต่าง ๆ เฟอร์นิเจอร์ (Furniture) อะไรต่าง ๆ ครบ พวกนี้เป็นปัญหามากเลย แล้วก็เกี่ยวกับการขนส่งทางน้ำ เมื่อเขาไปเซอร์ติฟิเคต (Certificate) ไปรับรอง ทำหนังสือรับรองแล้วครบ ในเอเชียครบ เขายอมรับ แต่ต่างประเทศทั่วโลกไม่ยอมรับ เพราะมันไม่สากลครบ เพราะฉะนั้นผมเห็นว่าจำเป็นครบ เพราะเงินมหาศาลเลยครบ เพราะเรา เท่าที่ผมดูรัฐธรรมนูญ มีแต่จ่าย จ่าย จ่าย จ่าย จ่าย จ่าย จ่าย จ่ายไปครบ มีมาตรฐานที่จะต้องเก็บ เก็บ เก็บ เก็บเข้ามาคืน เพื่อให้ท่านได้จ่ายต่อครบ ผมคิดว่าจำเป็นครบ เพราะว่าอันนี้มันเกี่ยวกับทางขนส่งทางเรือ ทางบก ทางอากาศครบ ทางเรือนี้ ๙๕ เปอร์เซนต์ ครบ มีการขนส่ง อีก ๕ เปอร์เซนต์แค่นั้น ทางอากาศและทางบกนะครบ ที่นำสินค้าเข้า ออกประเทศ เพราะฉะนั้นผมคิดว่า เป็นแมช (Mass)

มวบรวม เป็นจำนวนมหาศาลเลยครับ ที่เศรษฐกิจที่เราจะได้จากสิ่งเหล่านี้ครับ เพราะฉะนั้นผมขอฝากไว้ด้วยครับ เพราะต่างประเทศเขากำลังแข่งขันกันครับเรื่องนี้ ที่จะนำเงินเข้ามาครับ โดยเฉพาะสิงคโปร์ครับ ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ อาจารย์วัชรายังตั้งใจไหมครับ

นายวัชรา หงส์ประภัสร์ : ครับ กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม วัชรา หงส์ประภัสร์ ครับ กระผมขอใช้เวลาอันเล็กน้อยเท่านั้นเองครับ ยังตั้งใจครับ คือในเรื่องนี้ขอได้โปรดเพิ่มเติม การขนส่งทางราง ด้วยครับ แล้วก็ขอกกราบเรียนว่า เหตุผลที่จำเป็นที่จะต้องให้มีบรรจุไว้ เพราะว่าอยู่ในเรื่องแนวนโยบายแห่งรัฐ ซึ่งเพื่อที่รัฐบาลได้เข้ามาบริหารประเทศ จะได้ออกนโยบายในเรื่องนี้ เกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย เพราะว่าถ้าไม่ลงเอาไว้ ท่านก็อาจจะไม่เหลือวแลเลย เราต้องการที่จะให้มีการส่งเสริมในเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นจึงขอความกรุณาได้โปรดระบุเอาไว้ อย่างที่คุณหมอธีวัฒน์ ผมขออภัยที่เอ่ยชื่อ ท่านได้กล่าวว่า ทางประเทศไม่ต้องจ่ายงบประมาณออกไปก็ได้ หาผู้มาลงทุนก็ได้ จะทำให้มีรายได้เข้ามาเพิ่มเติมครับ ขอขอบคุณครับ

(นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง)
มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ มาตรา ๗๓ (๑๒) กรรมาธิการตัดออกนะครับ มีท่านใดตั้งใจร่างเดิมบ้าง มีไหมครับ
ร่างเดิม

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ท่านประธาน มาตรา ๘๓ นะครับ ไม่ใช่ ๗๓
นะครับ ๘๓

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
อ้อ ครับ ไม่ได้ใส่แว่นครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ๘๓ (๑๒) ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ขออนุญาตถามอีกทีนะครับ มาตรา ๘๓ นะครับ (๑๒) กรรมาธิการตัดออก สมาชิก

๑๓๓

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

ดวงใจ ๕๒/๓

ท่านใดที่เห็นด้วยกับร่างเดิม มีไหมครับ ที่ยังไม่ตัดออกครับ มีไหมครับ ไม่มีนะครับ
มาตรา ๘๓ (๑๒) กรรมาธิการตัดออก มีสมาชิกขอเพิ่มถ้อยคำนะครับ ผมขอให้นำ (๑๔)
ของท่านอาจารย์วิชานะครับ ขอปรึกษาท่านวิชราว่า มารวมถ้อยคำใน (๑๒) เลย
ท่านวิชราขัดข้องไหมครับ

- ๕๓/๑

นายวัชรา หงส์ประภัสร์ : ไม่ขัดข้องครับ ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) : ถ้าสมาชิกเห็นด้วยกับกรรมาธิการที่ตัดออก ให้กด เห็นด้วย ถ้าเห็นด้วยกับสมาชิกที่เพิ่ม ถ้อยคำเข้ามาดังกล่าวนะครับ ก็มีของ คุณหมอธิร์วัฒน์กับท่านวัชรานะครับ ให้กด ไม่เห็นด้วย เชิญลงคะแนนได้ครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) : มีท่านใดยังไม่ลงคะแนน มีไหมครับ ลงครบถ้วนแล้วนะครับ ปิดการลงคะแนน เจ้าหน้าที่รวมคะแนนด้วยครับ เห็นด้วย ๒๙ ไม่เห็นด้วย ๓๘ งดออกเสียง ๒ ก็เป็นไปตาม ผู้แปรญัตตินะครับ

ที่ผู้แปรญัตตินี้มี ๒ ท่านนะครับ คือของท่านคุณหมอธีรวัฒน์กับท่าน
วิชรา นะครับ ถ้อยคำตรงกันใหม่ครับ คุณหมอครับ ถ้อยคำตรงกันใหม่ครับของท่านวิชรา

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : เอา ร่าง ด้วยก็ได้ครับ เพราะว่าเป็นการขนส่ง
ทั้งหมดเลยครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านกรรมาธิการชัดข้อใหม่ครับ ได้ นะครับ อย่างนั้นขอความชัดเจนครับ
ท่านกรรมาธิการครับ เมื่อมติเป็นอย่างนี้ กรรมาธิการขอความชัดเจนครับว่า ถ้อยคำ
ท่านอัครพร เชิญครับ

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
ครับ กระผม อัครพร จารุจินดา กรรมาธิการ ถ้อยคำที่มีการเพิ่มเข้าไปใหม่ คงใช้ถ้อยคำ
ของท่านวิชราเป็นหลักนะครับว่า ส่งเสริม สนับสนุนการขนส่งทางราง และการขนส่ง
ทางน้ำ หรือพาณิชยนาวี ทั้งภายในและระหว่างประเทศ ขออนุญาตกราบเรียนหาหรือ
ท่านวิชรา นิดหนึ่งครับว่า ถ้อยคำของท่านวิชรา นั้น มีใช้ทั้งการขนส่งทางน้ำกับ
พาณิชยนาวี ความจริงแล้วน่าจะมีความหมายเดียวกัน ท่านจะใช้ คำว่า การขนส่งทางน้ำ
อย่างเดียวได้หรือไม่ ไม่ทราบ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านวิชราครับ ฟังอยู่หรือเปล่าครับ ท่านอัครพรหรือท่านวิชราอีกทีครับ ปรึกษากันอยู่ครับ

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : หรือว่า ถ้อยคำที่ท่านอาจารย์
วิชรา เสนอนะครับ คือ ส่งเสริม สนับสนุนการขนส่งทางราง และการขนส่งทางน้ำ หรือ
พาณิชยนาวี การขนส่งทางน้ำกับการพาณิชยนาวี เข้าใจว่า น่าจะเป็นเรื่องเดียวกันครับ

นายวิชรา หงส์ประภัสร์ : อันเดียวกันครับ ใช้พาณิชยนาวีก็ได้ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
เมื่อที่กรรมาธิการบอกว่า ใช้ขนส่งทางน้ำได้ใหม่

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : เพราะว่าใช้ ขนส่งทางราง ขึ้นต้น
แล้วก็ต่อด้วย ขนส่งทางน้ำ ข้อความก็จะไปด้วยกัน

นายวิชรา หงส์ประภัสร์ : ขนส่งทางน้ำ ก็ได้ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ได้นะครับ ท่านเสวตครับ ไม่เห็นด้วยหรือครับ ที่เขาเสนอ

นายเสวต ทินกุล : ท่านประธานครับ ไม่เห็นด้วยสิครับ เพราะว่า
พาณิชย์นาวี ความหมายชัดเจนนะครับว่า เป็นเรื่องของการพาณิชย์ระหว่างประเทศ คือ
ทะเลนะครับ มันไม่ใช่แถวเจ้าพระยา แม่น้ำลพบุรี หรือว่าแม่น้ำโขง อะไรนะครับ
โขงอาจจะฟังได้นะครับ เพราะว่ามันไปหลายประเทศ อันนี้เป็นการระหว่างประเทศ
นะครับ เพราะฉะนั้นถ้าเขียนแคบลงไปแค่นั้น เดียวมันตีความงุนวายอีกครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ไม่เป็นไรครับ เข้าใจแล้ว ตกลงสมาชิกเขาค้านว่า น่าจะใช้ คำว่า พาณิชยนาวี ฟังท่าน
วัชรแล้ว ท่านไม่ขัดข้อง เพราะอย่างไรท่านก็ชนะแล้ว

นายวัชร หงส์ประภัสร์ : ไม่ขัดข้องครับ

(นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : ท่านประธานครับ ท่านประธานครับ
ท่านประธานครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ คุณหมอบครับ

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : ผมคิดว่าน่าจะครับ ใช้คำว่า การพาณิชย์นาวี และการขนส่งทางราง อันนั้นจะจากใหญ่ไปหาเล็กครับ เพราะการพาณิชย์นาวีนั้น มักรวมทั้งกองเรือ คู่ต่อเรือ คู่ซ่อมเรือ และเกี่ยวกับที่สร้างเรือด้วยครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ครับ เอาอย่างนี้ดีกว่านะครับ ผมว่าหลักการมันได้อยู่แล้ว เพียงแต่จะเขียนอย่างไร เท่านั้นเองนะครับ เดี่ยวท่านไปตกลงกันก่อนนะครับ ได้ไหมครับ จะยุติหรือยังครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กำลังหาถ้อยคำครับ แต่ขออนุญาตหรืออีกสักคำครับ ว่า ทางกรรมาธิการคุยกันแล้วว่า ถ้าเราเขียนในรัฐธรรมนูญ เฉพาะขนส่งทางรางกับขนส่งทางน้ำนี้ มันจะเป็นการละเลยขนส่งทางด้านอื่น ถ้าจะเติมไปอีกสักคำ คือ รักษาทั้งขนส่งทางราง ขนส่งทางน้ำที่ต้องการ แต่จะเติมเรื่องขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ คือ ลอจิสติกส์เข้าไป มันจะเป็นการครบถ้วนของระบบขนส่งนะครับ อันนี้เดี๋ยวจะหาถ้อยคำ เพื่อจะกราบเรียนอีกทีครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : อย่างนั้นเดี๋ยว หลักการได้แล้วนะครับ เดี่ยว ถ้อยคำท่านไปตกลงกันเองก่อนได้ไหมครับ อย่างนั้น

นายศักดิ์ชัย อุ่ณจิตติกุล : ท่านประธานครับ ขอนิดหนึ่งครับ ศักดิ์ชัยครับ ท่าน

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ท่านศักดิ์ชัยครับ

นายศักดิ์ชัย อุ่ณจิตติกุล : หรือท่านกรรมาธิการครับ จริง ๆ ระบบที่เรากำลังคุยทั้งหมดนี้ มันเป็นเรื่องของลอจิสติกส์ ควรที่จะใช้คำที่มันเหมาะสม

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : นี่ไงครับ เดี่ยวท่านไปตกลงกันเลยครับ

นายศักดิ์ชัย อุ่ณจิตติกุล : ผมเรียนหรือครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ครับ เดี่ยวท่านไปตกลงกันได้เลยนะครับว่าจะใช้ถ้อยคำอะไร แล้วนำเข้ามาให้สภา

เห็นชอบอีกครั้งหนึ่งครับ มาตรา ๘๓ นะครับ มีสมาชิกที่ขอเพิ่มข้อความนะครับ ในกลุ่ม
ของ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตครับ พอดี
ติดค้างเรื่องมาตรา ๗๙ (๓) ครับ เดี่ยวผมจะได้นำเรียนครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านยืนขึ้นครับ ขออนุญาตครับ เชิญครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ขอบพระคุณครับ ท่านประธานครับ ผม วินัส
ม่านมุงศิลป์ ครับ ว่าด้วยเรื่องการศึกษา มาตราที่ ๗๙ (๓) นะครับ ซึ่งแบ่งทั้งหมดอยู่
๗ กลุ่มนะครับ เราก็ได้หารือกันนอกกรอบหลายครั้งนะครับ ก็ได้ข้อยุติมาแล้วนะครับ
ก็อยากจะให้ทางรองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช ขออนุญาตเอ่ยนาม ที่ได้กรุณา
ได้นำเรียนเป็นร่างไว้แล้วครับ แล้วให้ทางสภาร่างได้ตัดสินใจร่วมกันนะครับ ขออนุญาต
ให้ท่าน

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เดี๋ยวให้หมดมาตรานี้ก่อนนะครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : หมดแล้วนี่ครับ ท่านครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ยังครับ ยัง ยัง ยังไม่หมดนะครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ยังหรือครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ยังครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เดี๋ยวหมดแล้วท่านค่อยเสนออีกครั้งหนึ่งนะครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ขอบพระคุณครับ ท่านประธาน

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ในมาตรา ๘๓ นี้ มีสมาชิกขอเพิ่มข้อความ เป็น (๑๓) นะครับ กลุ่มท่านอาจารย์พิเชียร
มีใครติดใจไหมครับ เชิญครับ

นายประวิทย์ อัครชิโนเรศ : ท่านประธานที่เคารพ ผม ประวิทย์ อัครชิโนเรศ สสร. ครับ ผมอยู่ในกลุ่มของท่านอาจารย์สมชัย ซึ่งเสนอมาตรา ๘๓ ข้อที่ ๑๓ เหตุผลที่ขอเพิ่มเป็นในข้อที่ ๑๓ เพราะว่า เรากำลังคุยกันอยู่ในเรื่องของส่วนที่ ๗ นะครับ แนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นแนวนโยบายที่มีส่วนสำคัญต่อประเทศไทย เป็นอย่างยิ่งนะครับ แต่ว่าองค์กรทางเศรษฐกิจนี้ครับ ก็ไม่ได้พูดให้มันแจ่มชัด แล้วก็ไปปะปนเศษเล็ก ๆ น้อย ๆ อยู่ในอนุข้อต่าง ๆ นะครับ ก็ดูเหมือนว่า ทำให้มันไม่มีอะไรแจ่มแจ้ง แล้วก็เมื่อผมได้เคยเสนอให้ว่า ถ้า (๑๐) นะครับ ถ้าหากว่าได้ตัดบางประโยค ออก พูดแต่เรื่องของสหกรณ์ ก็จะทำให้เรื่องสหกรณ์นี้ครับ เด่นชัดขึ้นมา แล้วส่วนทางองค์กรทางภาคของเอกชนนะครับ ก็จะได้เป็นอิสระ แล้วก็เด่นชัดขึ้นมาด้วยนะครับ ซึ่งถ้าหากว่า เป็นไปได้อย่างนั้นนะครับ ก็จะทำให้รัฐธรรมนูญนี้ดูสง่างามขึ้นอีกมากมาย นะครับ สิ่งที่จะขอเพิ่มเข้าไปนะครับ ก็ในเรื่องขององค์กรของภาคเอกชน โดยข้อความที่จะขอเพิ่มเป็นข้อ ๑๓ นี้ครับ เพราะว่าตอนร่างขึ้นมา ไม่ทราบว่า จะเอาไปแก้ไขที่ไหน นะครับ ก็เลยขอสร้างเป็นประโยคอิสระขึ้นมาครับ -----

โดยมีข้อความว่า รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนองค์กรภาคเอกชนทางเศรษฐกิจทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่นให้มีความเข้มแข็ง ศัพท์ ๒ คำที่เน้นในที่นี้ นะครับ คือ องค์กรทางเศรษฐกิจ นะครับ แล้วก็ ระดับชาติและระดับท้องถิ่น ระดับท้องถิ่นนี้ ผมก็หมายถึง อาจจะเป็นองค์กรหอการค้าจังหวัด สภาอุตสาหกรรม แล้วก็ชมรมธนาคาร นะครับ ซึ่งเป็นองค์กรสำคัญในต่างจังหวัด แล้วก็มีส่วนสำคัญในภาคเศรษฐกิจครับ เพราะว่ามียู่ทั้งหมด ๗๖ จังหวัด นะครับ มีอยู่ทั่วไปหมด แต่ว่าเท่าที่ผ่านมานะครับ องค์กรทางภาคเอกชนนี้ เขายังมีความอ่อนแอ นะครับ แล้วก็ไม่ได้รับการสนับสนุน หรือว่าส่งเสริมจากภาครัฐโดยตรง รัฐ นะครับ จะมีส่งเสริมก็ในเมืองใหญ่ อย่างที่กรุงเทพฯ นะครับ มีหอการค้าไทย สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย นะครับ ส่วนในต่างจังหวัดครับ ในขณะนี้ นะครับ เรามีความร่วมมือกับทางจังหวัดมาก นะครับ ซึ่งได้ช่วยทางจังหวัดในการพิจารณาปัญหาต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาเศรษฐกิจ และหอการค้าของ โดยเฉพาะ ยกตัวอย่าง อย่างจังหวัดใหญ่ เช่น จังหวัดเชียงใหม่ อย่างนี้ หอการค้าจังหวัดนี้ ก่อตั้งขึ้นมา ๓๐ ปีแล้ว นะครับ ก็ยังไม่มี ความเข้มแข็ง นะครับ ทั้งนี้ เพราะว่าไม่ได้รับการสนับสนุนจริงจัง อยู่ในระดับจังหวัด นะครับ เราทำงานร่วมกับทางจังหวัด แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ขึ้นอยู่กับท่านผู้ว่า ถ้าผู้ว่าท่านว่าด้วย หอการค้าก็มีบทบาท แต่ถ้าผู้ว่าท่านไม่ว่าด้วย หอการค้าก็เหมือนหน่วยงานที่เป็นสปอนเซอร์ (Sponsor) ให้จังหวัด นะครับ ถ้าจังหวัดจะหาทุน หาอะไร ก็มาหาหอการค้า ซึ่งอันนี้ทำให้องค์กรของทางภาคเอกชนอ่อนแอ ยิ่ง นะครับ โดยเฉพาะปัจจุบัน นะครับ เรามีบริษัทค้าปลีกข้ามชาตินี้ครับ ซึ่งเข้าไปสู่นิยามมาก แล้วก็นักธุรกิจ นะครับ โดยเฉพาะที่เป็นปัญหาอยู่เดี๋ยวนี้ครับ ในพวกร้านค้า ยี่เป็ดอะไร อะไรต่ออะไร ได้รับผลกระทบกระท่อนมากเหลือเกิน นะครับ อย่างในจังหวัดเชียงใหม่เอง นะครับ มีบริษัทข้ามชาติใหญ่ ๆ ตั้งสี่ห้าแห่ง และกำลังจะสร้างอีกมาก นะครับ อีกหลายที่ขึ้นมา แล้วก็ผมเชื่อว่า ถ้าบริษัทข้ามชาติเหล่านี้ไปถึงทุกจังหวัด ไปถึงทุกอำเภอแล้ว นะครับ ผมว่าร้านค้าในต่างจังหวัดนี้ คงจะต้องถูกกระทบกระท่อนกันเยอะ นะครับ เยอะแล้ว มันก็เหตุปัญหามันมีมากกว่านั้นเยอะเลย นะครับ เพราะว่าบริษัทซูเปอร์ (Super) ทั้งหลายเหล่านี้ครับ ท่านชื่อของมากและได้ราคาถูก ร้านค้าโดดเดี่ยว ในจังหวัดนี้ ไม่สามารถจะสู้ได้ และในที่สุดถ้าหากว่า ร้านค้าจะต้องเลิกล้มไปต่าง ๆ แล้ว ในที่สุด

ผมคิดว่า บริษัทข้ามชาตินี้เขาคงจะผูกขาดตลาดมากนะครับ อันนี้จะสร้างความเดือดร้อนให้กับธุรกิจมากเหลือเกิน ฉะนั้นในเมื่อเราเป็นเศรษฐกิจเสรี แล้วก็เศรษฐกิจเสรีนี้ ในความเข้าใจของทางนักเศรษฐศาสตร์แล้ว เราเข้าใจว่า การแข่งขันอย่างเสรีนี้ มันตามเข้ามาด้วยนะครับ ที่หลายท่าน แต่ว่าการแข่งขันที่ตามเข้ามานี้ ถ้าหากว่า ไซส์ (Size) มันไม่เหมือนกันนะครับ ขนาดมันไม่เหมือนกัน ขนาดใหญ่มากนี่ครับ จะซื้อของนี้ได้ถูกกว่าเยอะนะครับ แล้วผู้ผลิตในจังหวัดนะครับ ในที่สุดก็ไม่มีที่จะขายได้ นอกจากจะต้องพึ่งบริษัทข้ามชาติเหล่านี้แหละครับ -----

แล้วก็ต้องเสียค่าเช่าที่นะครับ แล้วก็ถ้าขายไม่ได้มาก ก็จะต้องถอนตัวออกมา โอกาสจะเกิดก็ไม่มี บริษัทผู้ผลิตในกรุงเทพเองนะครับ ผมคิดว่า ต่อไปนะครับ อีก ๑๐ ปี ๕ ปี ๑๐ ปี ข้างหน้านี้ คงจะต้องถูกเดือดร้อนอีกมาก ถ้าเราไม่มีมาตรการที่จะส่งเสริมองค์กภาคเอกชนนี้ให้เข้มแข็ง ที่จะมีภูมิต้านทานได้นะครับ แล้วในที่สุดนี่นะครับ อย่างตอนนี้ที่เราเห็นครับ มีหลายบริษัทซูเปอร์นี่ จะผลิตสินค้าอย่างเดียวกัน แต่ว่าใช้แบรนด์ (Brand) ของตัวเอง โดยจ้างบริษัทอื่นผลิต พอนานเข้าไปนะครับ เขาก็ผลิตด้วยตัวเขาเองได้ โรงงานเล็กหรือโรงงานที่ไม่โตมากนัก ในที่สุด ผมคิดว่า ก็อาจจะต้องถูกกระทบกระเทือนด้วย อันนี้จะเดือดร้อนมากนะครับ ฉะนั้นการให้ภูมิคุ้มกันในองค์กร ในภาคของเอกชน ในต่างจังหวัดนี่ จะช่วยป้องกันหลายอย่างครับ ให้เกิดความยุติธรรมแล้วก็การเกิดได้ของธุรกิจเล็ก ๆ ในภูมิภาคนี้ให้มันเกิดขึ้นมาได้นะครับ ฉะนั้น ผมจึงคิดว่าถ้าเพิ่มมาตราที่ผมเสนอเข้าไปนะครับ ให้เป็นวงเล็บอิสระในตัวของเขาเองนะครับ มันก็จะเด่นชัดขึ้นว่าตอนนี้รัฐธรรมนูญได้ดูแลองค์กรภาคเอกชนทางธุรกิจทั่วประเทศแล้ว ๗๖ จังหวัด ทั่วถึงมากนะครับ แล้วผมคิดว่า ความรู้สึกที่ดีกับรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ผมว่าคงจะมีมากนะครับ แล้วเป็นสิ่งที่เขาเรียกร้องมานะครับ ฉะนั้น จึงขอความร่วมมือ แล้วก็ให้เห็นใจ จากท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรตินี้ครับ ลองช่วยพิจารณาด้วยครับ ขอขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ขอขอบคุณครับ ท่านประวิทย์ครับ เดี่ยวท่านอาภา เดี่ยวนะครับ ใน (๑๓) นะครับ ที่มีการแปรญัตติในแนวทางเดียวกันนะครับ ก็มีของท่านวัชรานะครับ ให้ท่านอาภาไขไหมครับ ท่านวัชรชาติใจไหมครับ มีท่านใดครับ ท่านปริญญา เชิญครับ

นายปริญญา ศิริสารการ : ท่านประธานที่เคารพ และท่านผู้มีเกียรติทุกท่านครับ คือ มาตรา (๑๓) นี่นะครับ ได้คำนึงถึงสิ่งที่เจตนารมณ์ในการขอแปรญัตตินะครับ ก็คือ ขณะนี้เรากำลังถึงธุรกิจเล็ก ๆ ที่ไม่สามารถจะแข่งขันกับธุรกิจที่ใหญ่โตมากมายนักนะครับ เราก็เลยมองว่า รัฐควรที่จะสนับสนุนหรืออุ้มชู เพื่อให้ธุรกิจเล็ก ๆ อยู่ได้ เพราะธุรกิจเล็ก ๆ ขณะนี้ ๑ ธุรกิจ นี่ ๑ ครอบครัว ซึ่งอยู่กันได้มากมาย เลี้ยงลูกเลี้ยงหลานกันได้ ในขณะที่ธุรกิจใหญ่ ๆ ซึ่งกำไรของธุรกิจใหญ่ ส่วนหนึ่งเข้ามาในภาคในประเทศนี้ถูกส่งกลับออกไปนอกประเทศนะครับ ไม่ได้อยู่ในประเทศ ถึงแม้การจ้างงาน

จำนวนคนนี้อาจจะใกล้เคียงกับร้านค้าที่มารวมตัวเท่ากับหนึ่งธุรกิจใหญ่ เราพูดถึงเป็นธุรกิจ ยกตัวอย่าง ในกรณีของธุรกิจของค้าปลีก อะไรอย่างนี้นะครับ แล้วธุรกิจหลาย ๆ อย่างนี้นะครับ รัฐส่งเสริมเงินที่ทุนมาก แต่เราพบว่า กำไรส่วนใหญ่มันไม่ได้ตกอยู่ในประเทศ มันกลับไปอยู่ในของต่างประเทศ คือนกลับไปบริษัทผู้ลงทุน วันนี้ธุรกิจข้ามชาติที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทยจำนวนมากนะครับ สร้างความสะดวกให้กับประชาชน ทุกคนอยากได้ ทุกคนอยากซื้อ ทุกคนสะดวก ไปถึงที่เดียวกัน ยกตัวอย่างการค้าปลีกนะครับ อากาศเย็น ราคาถูก ซื้อของง่าย แต่ก็ถูกบางอย่าง แล้วทุกอย่างนี้ก็ถูกกดดันด้วยราคาจากซัพพลายเออร์ (Supplier) ให้ต่ำที่สุด ถูกที่สุดนะครับ ในขณะที่เดียวกันทุกครั้งที่กำลังทำอะไร ก็คือเราต้องส่งเงินจำนวนนี้กลับไปยังผู้ลงทุนต่างประเทศเงินก้อนนี้ไม่ได้ตกอยู่ในประเทศเลย ไม่ว่าจะธุรกิจอะไร ฉะนั้นธุรกิจอะไรที่ประชาชน หรือคนจน หรือว่าคนไทยทำได้นี้ รัฐควรส่งเสริมให้เกิดการเป็นของเอกชน คนในประเทศนะครับ -----

เราก็เลยเขียน เขียนลักษณะนี้ คือ รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนองค์กรภาคเอกชนทางเศรษฐกิจให้มีความเข้มแข็ง เพราะทุกวันนี้ปลาใหญ่กินปลาเล็ก ความเข้มแข็งก็หมดกันไปเรื่อยๆ เรื่อย ๆ นะครับ ทุกคนต้องเปลี่ยนอาชีพ วันนี้ร้านค้าเล็ก ๆ หลายแห่งแล้วนะครับ ถ้าลูกหลานไม่ได้ทำงานองค์กรอื่น ๆ นะครับ ร้านค้าเหล่านั้นอยู่ไม่ได้ เปิดร้านตั้งแต่เช้ายันดึกนี่นะครับ บางที่ขายไม่ได้เลยนะครับ สินค้า ค่าปลีกต่าง ๆ นี้ บางทีก็ฝุ่นเกาะนะครับ เพราะการมีอำนาจเหนือตลาดของเงินทุนต่างประเทศที่มีสูงกว่าคนไทยมากมาย ทุกวันนี้รัฐเหมือนส่งเสริมให้มีการค้าเสรี แล้วก็การค้าของทุนใหญ่กินทุนเล็กไปทั่วไปหมด อย่างผมเห็นจังหวัดนครราชสีมา ที่ผมสังเกตนะครับ ขณะนี้มีร้านค้าปลีกข้ามชาติ ในตัวเมือง ในตัวจังหวัดแล้วนี่ ต่างอำเภอเขาก็ขึ้นในลักษณะร้านเดียวกันใหญ่เท่ากัน ซึ่งอันนี้ก็ทำให้ชีวิต วิถีชีวิตการค้าขายในอำเภอเล็ก ๆ สูญสลายโดยสิ้นเชิงแล้วรัฐควรจะทำความคิดเห็นด้วยรูปการใด ๆ ก็เถอะนะครับ ที่จะพยายามส่งเสริมให้คนในประเทศต่าง ๆ เข้มแข็ง แต่ด้วยวิธีการใด ๆ นี้ คิดว่า ควรระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ และหลักการต่าง ๆ ควรไปกำหนดกันอีกครั้งหนึ่งครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ขอบคุณครับ ท่านอากาศครับ เชิญครับ

นางสาวอาภา อรรถบุรณวงศ์ : กราบเรียนท่านประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ และมวลสมาชิกผู้มีเกียรติทุกท่านคะ ดิฉัน อาภา อรรถบุรณวงศ์ ค่ะ ขออนุญาตร่วมอภิปราย เพราะว่าเป็นผู้สนับสนุนในคณะของอาจารย์สมชัย ฤชุพันธุ์ นะคะ ใน (๑๓) ที่ได้ขอแปรเพิ่มเข้ามาณะคะ ก็คือ รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนองค์กรภาคเอกชนทางเศรษฐกิจทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่นให้มีความเข้มแข็ง จะขอกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังกรรมาธิการคะว่า ในบทบาทหนึ่ง ซึ่งดิฉันเองมีส่วนร่วมในองค์กรอยู่องค์กรหนึ่ง ซึ่งเป็นองค์กรของผู้ผลิตนะคะ ก็คือ สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย จะขอเรียนต่อท่านประธานคะว่า เมื่อรัฐได้ประกาศบทบาทเปลี่ยนบทบาทตนเอง จากผู้ดำเนินการเป็นผู้สนับสนุน หรือ แฟซิลิเตเตอร์ (Facilitator) ขอภัยนะคะ ที่ต้องใช้คำนี้ เมื่อรัฐเปลี่ยนบทบาท เป็นผู้สนับสนุนไปแล้วนี้ ก็จำเป็นอย่าง

เหลือเกิน ที่รัฐจะต้องให้การสนับสนุนองค์กรอื่น ให้มีขีดความสามารถที่เพิ่มขึ้น ให้มีความแข็งแกร่งเพิ่มขึ้น เพื่อมาทดแทนการดำเนินการ หรือการปฏิบัติการ เพราะว่ายังมีอีกส่วนหนึ่ง ก็คือ ผู้ประกอบการรายย่อย ๆ เช่น พวกเอสเอ็มอี คือ เล็กและกลางนะคะ ซึ่งยังจำเป็นเหลือเกินที่จะต้องรอความช่วยเหลือจากภาครัฐอยู่บางส่วน ผู้ประกอบการรายใหญ่นี้ ไม่มีสิ่งที่ต้องเป็นห่วงเขาอีกแล้ว เนื่องจากว่า มีขีดความสามารถในทางการเงินและเทคโนโลยีสูง แต่ในขณะที่รายเล็กเอง รัฐก็ตระหนักที่อยู่แล้วว่า จะต้องให้ความช่วยเหลืออยู่อีกพอสมควร เพื่อยกระดับขีดความสามารถในเชิงการแข่งขันให้สามารถอยู่ได้ แล้วก็สามารถที่จะพัฒนาตนเองให้สูงขึ้นไปได้ เพื่อเพิ่มระดับรายได้เพิ่มระดับคุณภาพสินค้า นำเงินตราเข้า มาเลี้ยงดูตัวเอง และเลี้ยงดูประเทศชาติให้เพียงพอในระยะยาวต่อไป ฉะนั้น สิ่งเหล่านี้ภาครัฐเองนี้ ในอดีตเคยเข้าไปดำเนินการส่งเสริม สนับสนุนผู้ประกอบการรายย่อยด้วยตนเอง แต่ก็พบค่ะว่า เป็นความยากลำบากเหลือเกินที่รัฐนี้จะแทรกตัวเองเข้าไปถึงจุดของผู้ประกอบการผลิตรายย่อย ๆ นะคะ ที่จะเข้าถึงตัวเขาด้วยความยากลำบาก และเมื่อเข้าไปแล้ว ก็ไม่สามารถที่จะส่งเสริมสนับสนุนได้อย่างต่อเนื่องตลอดเวลา ทำเป็นช่วง เป็นพัก แล้วก็หยุดขาดตอนไป การติดตาม ประเมินผลก็ไม่สามารถจะทำได้อย่างดี เพราะกำลังของรัฐเองก็มีไม่เพียงพอที่จะดูแลต่อเนื่องยาวนานนั่นเอง ฉะนั้นสิ่งที่รัฐได้ทำแล้วในปัจจุบันนี้ ก็คือ จะต้องผ่านองค์กรต่าง ๆ ที่มีอยู่ ไม่ว่าจะเป็นการจัดตั้งขึ้นโดยกฎหมายฉบับใดก็ตาม ฉะนั้นสิ่งเหล่านี้จึงยังต้องการการสนับสนุนองค์กรภาคเอกชนให้มีขีดความสามารถที่เข้มแข็งยิ่ง ๆ ขึ้นไปเพื่อมาช่วยรัฐนั่นเอง เป็นการประหยัดนโยบายโดยตรง ประหยัดกำลังคนของรัฐโดยทางตรงอีกเช่นกัน ฉะนั้นจะต้องสร้างกลไกเครื่องมือขึ้นมาทดแทน เพราะนั่นก็คือ สิ่งที่จะไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนนั่นเอง ฉะนั้น สิ่งที่แปรเข้ามา แปรเพิ่มเติมข้อความเข้ามาจึงขอความกรุณาจากท่านกรรมาธิการด้วยค่ะ ว่า ขอให้ปรากฏอยู่ในรัฐธรรมนูญด้วยค่ะ ขอขอบพระคุณค่ะ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านกรรมาธิการครับ มาตรานี้ครับ เชิญครับ

นายวิจิตร วิชัยสาร (กรรมธิการ) : กราบเรียนท่านประธานสภา
ร่างรัฐธรรมนูญ ท่านสมาชิกผู้ทรงคุณวุฒิครับ สำหรับประเด็นที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ
ที่พูดถึงสภาอุตสาหกรรมหอการค้า นะครับ แล้วก็องค์กรเอกชน ที่จะให้บรรจุลงใน
รัฐธรรมนูญนั้นนะครับ ในมาตรานี้ ท่านดูใน (๑๐) นี่นะครับ ก็สามารถส่งเสริม
และคุ้มครองได้แล้ว เพียงแต่ว่า ถ้าประเด็นของท่าน ที่กรุณาพูดถึงการส่งเสริม
การส่งเสริมบทบาทของหอการค้าหรือสภาอุตสาหกรรม โดยดูที่ตัวผู้ว่าเป็นหลัก ผู้ว่า
ราชการจังหวัดเป็นหลักนั้น ผมขอประท้วงโทษที่เห็นแย้งนะครับ เพราะว่าขึ้นอยู่กับ
บทบาทของสภาอุตสาหกรรมและหอการค้า นั้น ในการนำเสนอด้วยนะครับ ซึ่งจริงๆ แล้ว
ทางจังหวัดหรือผู้ว่าราชการจังหวัดจะต้องสนับสนุนทุกองค์กรอยู่แล้ว และหลายๆ องค์กร
ที่มีประสิทธิภาพก็สามารถที่จะดำเนินงานควบคู่กับทางจังหวัด อย่างเช่น สมาคมส่งเสริม
การท่องเที่ยว ที่หาดใหญ่ นะครับ ซึ่งมีท่านผู้มีเกียรติ คุณนิมิตรอยู่ในที่นี้ สามารถ
ดำเนินการคู่กับจังหวัดสงขลาได้เป็นอย่างดียิ่งนะครับ แล้วก็อีกส่วนหนึ่ง ทางองค์กร
เอกชนนั้น ในความเห็นของกรรมธิการ น่าจะเป็นอิสระนะครับ ไม่น่าจะมาอยู่ในกรอบ
ของราชการ เพื่อจะได้มีอิสระในการนำเสนอ มีอิสระในการแย้งนะครับ จะได้ไม่อยู่ภายใต้
การกำกับของทางราชการจนเกินไปนะครับ ในความเห็น นอกจากนี้อาจอย่างสภา
หนังสือพิมพ์ก็ไม่ประสงค์ที่จะอยู่ในการกำกับ อยากเป็นอิสระในการที่จะควบคุมกันเอง
ครับ ผมก็ขออนุญาตเรียน เพื่อความเข้าใจครับ ขอขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ที่อธิบาย คือ ท่านวิจิตรนะครับ พอดีท่านไม่ได้เอ่ยนามไว้ เดี่ยวเจ้าหน้าที่เวลาพิมพ์
เขาอาจจะไม่ทราบว่าใครนะครับ ท่านประวิทย์ครับ เชิญครับ

นายประวิทย์ อัครชิโนเรศ : ท่านประธานที่เคารพ ขอขอบคุณครับ
ผม ประวิทย์ อัครชิโนเรศ ครับ สสร. ที่เมื่อกี้ที่ผมได้เรียนไปแล้วนะครับว่า ที่ในที่ประชุมนี้
ได้พิจารณาใน (๑๐) ของมาตรา ๘๓ ไปแล้วนะครับ ซึ่งเมื่อกี้ผมก็ ซึ่งจริง ๆ แล้วมันเลยไป
แล้วนะครับ ก็ผมได้เสนอว่า ถ้าตัดเกี่ยวกับเรื่อง มีพูดถึงเรื่อง คำว่า เศรษฐกิจ นี่ออกไป
นะครับ ถ้าตัดอันนั้นออกไปนะครับ มันก็จะทำให้มาตรา (๑๐) นี้ครับ อันนี้เพียงแค่เสนอ
ให้ความคิดเท่านั้นนะครับ ที่ว่า ตัดไปแล้ว ว่า ถ้าเมื่อกี้ส่งเสริม สนับสนุน และคุ้มครอง

ระบบสหกรณ์ หรือการประกอบอาชีพ หรือวิชาชีพอื่น นะครับ อันนี้มันก็จะสมบูรณ์ แล้วก็
จะสว่างาม แล้วก็มีความหมาย เพิ่มบทบาทของสหกรณ์มากขึ้น ซึ่งประโยคที่ว่า
หรือการรวมกลุ่มของประชาชนในการดำเนินกิจการด้านเศรษฐกิจ ซึ่งมันสะเปะสะปะ
นะครับ ไม่เป็นหลักการนะครับ แล้วก็มันมีไว้ตั้งหลายที่ แต่ว่าไม่ได้บอกอะไรครับ เพียงแต่
ว่าพวกไปในที่ต่าง ๆ นะครับ สิ่งที่ผมคิดว่า ในขณะที่เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ นะครับ ในบ้าน
ในเมืองนี้ ในเศรษฐกิจ ถ้าเราจะยกให้มันเป็นวงเล็บอิสระจริง ๆ มันจะได้มีความแจ่มชัด
ขึ้นว่า รัฐนี้ได้สนับสนุน แล้วก็ส่งเสริมจริง ๆ ให้องค์กรของเอกชนนี้มันเข้มแข็ง และถ้าหาก
องค์กรเอกชนนี้มันเข้มแข็งขึ้นมาแล้วนะครับ ผมคิดว่า เขาจะไปช่วยพัฒนาระบบ
เศรษฐกิจเสรี โดยมีกลไกการตลาดนี้ให้มันสมบูรณ์ยิ่งขึ้น -----

และถ้าหากระบบเศรษฐกิจการตลาดนี้ มีการแข่งขันกันอย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้นนะครับ รัฐไม่จำเป็นจะต้องใช้เงินแต่ละปีนะครับ เข้าไปพยุงราคาลำไย เข้าไปพยุงราคาทุเรียน เงาะ หรืออะไรต่ออะไรต่าง ๆ นะครับ เพราะว่าเท่าที่พุงมานะครับ มันไม่เห็นได้ผลสักที นอกจากว่าถึงฤดูกาล ก็เป็นเรื่องของการเรียกร้อง แล้วก็นักการเมือง เข้าใจว่า จะลงไปจัดการ ซึ่งสร้างให้นักการเมือง ซึ่งเป็นฝ่ายนิติบัญญัตินะครับ ลงไปสู่วิธีการบริหารนะครับ ซึ่งผมได้ทราบว่า มันปั่นป่วนอยู่ แต่ถ้าเราช่วยกันสร้างให้ระบบการตลาดนี้มันมีการแข่งขันกันอย่างสมบูรณ์แล้ว ผมคิดว่า ภาคเอกชนครับ สามารถช่วยแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจนี้ได้ แต่เรายังต้องการครับ ขณะนี้นะครับ แม้กระทั่งเจ็ดสิบกว่าจังหวัด จังหวัดใหญ่ ๆ นี่ก็ดูเหมือนจะเข้มแข็งนะครับ แต่ว่าจังหวัดเล็ก ๆ ยิ่งไปใหญ่เลย มันยังไม่ได้ แต่ว่าภาระหน้าที่ตอนนี้ครับ เราได้ร่วมสนับสนุนกับทางกิจการทางจังหวัดนี้เยอะ และโดยเฉพาะสถานการณ์ปัจจุบัน ท่านคงจะได้ฟังนะครับว่า มีการต่อสู้กันระหว่างสมาคมผู้ค้าปลีกไทยนะครับ กับบริษัทข้ามชาติทั้งหลายแหล่ และผมไม่ทราบว่า ท่านจะทราบหรือไม่นะครับ ท่านกรรมการครับ เบื้องหลังเล็ก ๆ นะครับ ผมมีเพื่อนที่เป็นผู้ส่งสินค้าให้บริษัทข้ามชาตินะครับ เขาบอกผมมาว่า ลูกเล่นของบริษัทข้ามชาติเขามีพราว เขาใหญ่โต เขามีเงิน เขามีอำนาจการตลาดสูงนะครับ เขาสามารถตั้งราคาที่เขาจะซื้อได้ บีบได้ และยิ่งไปกว่านั้น เขาจะบอกว่า สมมุติว่าเดือนหนึ่งนี้ เขาซื้อจากลูกค้าคนหนึ่งนี้สัก ๑๐ ล้านบาท เขาจะถามว่า คุณมีบัญชีเปิดไว้กับธนาคารต่างประเทศของเขาหรือไม่ ถ้ามีพอครบคิว (Due) ที่จะจ่ายเงิน เขาจะจ่ายได้ที่ละ ๑๐ ล้านบาท ได้ แต่ถ้าไม่มี ถ้าติดต่อกับแบงก์ไทย เขาบอกว่า กฎของบริษัทเขาเนี่ย เขาอนุมัติให้จ่ายได้แค่ครั้งละไม่เกิน ๕ แสนบาท ฉะนั้น อันนี้เป็นเพียงส่วนเล็กน้อยที่ผมทราบนะครับ อย่างอื่นยังมีเยอะ ท่านกรรมการครับ เชื่อผมเถอะครับ บทบาทอันนี้รัฐไม่ได้เสียหายไปไหนเลยนะครับ แล้วตรงกันข้าม รัฐจะได้แสดงว่า รัฐนี้ดูแลทุกภาคส่วนของเศรษฐกิจ ที่เป็นคนขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ที่เป็นคนพัฒนารายได้ของประชาชนขึ้นนะครับ ระบบการตลาดของเรา ท่านคงยอมรับนะครับว่า มันไม่สมบูรณ์นะครับตอนนี้ มันต้องเกิดการผูกขาด เกิดการเอารัดเอาเปรียบนะครับ ชาวไร่ชาวนาไม่สามารถที่จะเปิดตาขึ้นมาได้ แต่ถ้าหากระบบเศรษฐกิจที่มันมีการแข่งขันกันอย่างสมบูรณ์แล้ว ผมคิดว่า เป็นทางออกเลยครับ สำหรับ

ประเทศไทยเรา ที่เป็นประเทศที่อุดมสมบูรณ์อย่างนี้ ขอให้จัดการให้มันถูกต้อง แล้วมัน
เป็นระบบที่สากลครับ ขอขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ท่านกรรมาธิการครับ พอดี หาทางดูครับ

นายวิจิตร วิชัยสาร (กรรมาธิการ) : ครับ เรียนท่านประธานสภาครับ
ท่านสมาชิก ผม วิจิตร วิชัยสาร กรรมาธิการครับ ในประเด็นแรก เมื่อสักครู่นี้ผมเรียน
ไปนั้น ในประเด็นที่เขาไม่ยอมให้ท่านผู้อภิปรายเข้าใจในโครงสร้างของจังหวัด
คลาดเคลื่อนไปนะครับ แต่ว่าน้ำหนักของภาคเอกชน ในการที่มาสนับสนุนในกิจกรรม
หรือว่าในสาระสำคัญอยู่ในเรื่องเศรษฐกิจของจังหวัด แล้วก็ของประเทศชาตินั้น ตอนนั้นผม
ผมเห็นสอดคล้องกับท่านครับ เพียงแต่เมื่อก็ตอบในน้ำหนักที่ไม่ยอมให้เข้าใจผิดนะครับ
แล้วก็ไม่ยอมให้มาผูกติดกับทางราชการ คืออยากให้มีโอกาสในการดำเนินการ
ส่วนประเด็นที่จะให้เน้นขึ้นมา เพื่อให้เห็นความสำคัญ แล้วก็เพื่อให้เกิดความชัดเจน
ตรงนี้ผมไม่ขัดข้อง อันนี้ท่านกรุณาให้ข้อความมา เดี่ยวเราจะปรับให้ครับ ทางนี้รับได้ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 ครับ ข้อความก็ให้มานี้ละครับ ตามที่แปรญัตตินี้ครับ ท่านเลขาครับ เดี่ยวให้ทางฝ่ายท่าน
 เลขา

นายวิจิตร วิชัยสาร (กรรมาธิการ) : เดี่ยวทางฝ่ายเลขาคูให้หะครับ
 ในหลักการรับได้ครับ หลักการรับได้ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 ท่านอาจารย์สมคิดครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
 ครับ สมคิด เลิศไพฑูรย์ กรรมาธิการครับ พยายามดูที่ทางอยู่ และดูการใช้คำ ความจริง
 เห็นด้วยกับหลักการ แล้วก็เห็นด้วยกับคำทั้งหมดของท่านแล้วหะครับ เพียงแต่ว่า ถ้าแยก
 อีกรวงเล็บหนึ่ง ก็จะมีวงเล็บค่อนข้างมากหะครับ สิบกว่าวงเล็บแล้ว หรือโดยเร็วครับว่า
 เป็นไปได้ไหม จะใช้คำของท่านทั้งหมดนี้ แต่ขออยู่ใน (๑๐) หะครับ ตัดคำว่า การรวมกลุ่ม
 ของประชาชนในการดำเนินกิจการด้านเศรษฐกิจ หรือการประกอบอาชีพ หรือวิชาชีพ
 ออกหะครับ และใส่คำในที่ที่ท่านแปรญัตติไว้หะครับ อาจจะต้องดูคำอีกนิดหนึ่ง แต่ว่า
 ขออนุญาตว่า รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนองค์กรภาคเอกชนทางเศรษฐกิจให้มีความ
 เข้มแข็ง นี่น่าจะรับได้ครับ ขออนุญาตหรือเลยว่า ไปอยู่ใน (๑๐) ได้ไหม แล้วก็เดี่ยว
 พยายามปรับคำให้ชัดเจนยิ่งขึ้นครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 ท่านสมยศครับ เดี่ยวครับ ท่านสมยศ ผมยังไม่ได้อนุญาตครับ เพียงแต่ว่า ตอนนีเขากำลัง
 ตกลงกันระหว่างผู้แปรญัตติหะครับ กับกรรมาธิการหะครับ ท่านอย่าเพิ่งสนับสนุนหะครับ
 อาจารย์ปริญญาครับ

นายปริญญา ศิริสารการ : ท่านประธานครับ ผม ปริญญา ศิริสารการ
 สสร. หะครับ เห็นด้วยกับท่านอาจารย์สมคิดหะครับว่า เราปรับถ้อยคำซึ่งกันและกัน
 ได้หะครับ แต่ถ้าเพิ่มเติมว่า ให้มีความเข้มแข็ง เพื่อป้องกันการมีอำนาจเหนือตลาด
 ได้ไหมครับ มันจะได้ดูว่าครบถ้วนน้อย เข้มแข็งอย่างเดียว เข้มแข็งเพื่ออะไรครับ
 เพื่อป้องกันการมีอำนาจเหนือตลาด อันนี้ก็เลย ถ้าเห็นด้วย เดี่ยวผมออกไปนั่งคุยกับ

ท่านกรรมาธิการยกร่าง แล้วก็ปรับถ้อยคำ และเราผ่านไปเลย แต่ไม่ทราบว่า ท่านประวิทย์จะคล้อยตามไหมครับ เพราะว่ากรรมาธิการกลุ่มของประชาชนนี่นะครับ มันก็ อาจจะเหมือนกับรัฐวิสาหกิจชุมชน หรืออะไรอย่างนี้ ซึ่งไม่ตรงเป้ากับที่ผมแปรญัตติ ไปครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ท่านประวิทย์เห็นด้วยไหมครับ ในหลักการผมว่าน่าจะตรงกันแล้ว เดี่ยวท่านไปคุยกัน หาถ้อยคำที่มันยุติ ซ้อยุติครับ

นายประวิทย์ อัครชิโนเรศ : คงจะไม่เห็นด้วยทีเดียวนะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : คือให้ท่านไปคุยกันนี่นะครับ คือหลักการเขารับของท่านแล้ว

นายประวิทย์ อัครชิโนเรศ : ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : แต่ท่านจะอยู่ตรงไหน จะใช้ถ้อยคำให้มันสมบูรณ์อย่างไรนี้ ผมว่าเราประหยัดเวลาตรงนี้ ท่านไปคุยกัน

นายประวิทย์ อัครชิโนเรศ : ผมยังอยากจะขอว่า ถ้าแยกแล้วมันจะส่งงามมากครับ รัฐธรรมนูญฉบับนี้ เพราะว่าประเด็นที่สหกรณ์จะได้เด่นขึ้นนะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ท่านกรรมาธิการครับ แยกหรือเปล่า

นายประวิทย์ อัครชิโนเรศ : เพราะว่าจาก ๑๒ เพิ่มเป็น ๑๓ นะครับ ๗ เปอร์เซนต์ นะครับ ไม่ได้เป็นเปอร์เซนต์ที่เยอะอะไรเลย ถ้าข้อ ๑ นั้นนะ ๕๐ เปอร์เซนต์ นะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ท่านอาจารย์สมคิดครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ครับ สมคิด เลิศไพฑูรย์ ครับ กรรมาธิการครับ ท่านประวิทย์ไม่เคยขอเลยครับ กรรมาธิการก็ให้ นะครับ ไป (๑๓) แล้วกันนะครับ

นายประวิทย์ อัครชิโนเรศ : ขอบคุณมากครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : ให้ท่านอาภาด้วย
นะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ให้ทั้งสภาแหละครับ อย่างนั้น (๑๓) นี่ผ่านนะครับ และวงเล็บที่ผ่านสักครู่ละครับ
ตกลงกันได้หรือยังครับ ได้ถ้อยคำหรือยังครับ

นายศักดิ์ชัย อุ่ณจิตติกุล : ยังครับท่านประธานครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านศักดิ์ชัย

นายศักดิ์ชัย อุ่ณจิตติกุล : ยังครับ ยังครับ เพราะว่ากรรมาธิการ
ท่านหนึ่ง ท่านออกไป ติดประชุม เดี่ยวจะกลับมาครับ เดี่ยวค่อยเอากลับมาอีกทีแล้วกัน
นะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ได้ครับ ขอบพระคุณครับ มาตรา ๘๓ นี้ มีท่านใดคัดค้านอนุใหม่ครับ คัดค้าน
นะครับ เดี่ยวนะครับ ผมทำความเข้าใจกรรมาธิการก่อน เชิญครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ
เพื่อให้บันทึกในรายงานการประชุม จะต้องไม่มีคำว่า รัฐต้อง นะครับ ก็จะเขียนว่า
ส่งเสริมและสนับสนุน เลยนะครับ ขออนุญาตท่านประวิทย์นะครับ เป็น แพทเทิร์น
(Pattern) เดี่ยวกับวงเล็บอื่น ๆ นะครับ

นายประวิทย์ อัครชิโนเรศ : พอดีไม่ได้ติดตามครับ ว่าอย่างไรครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เดี๋ยวท่านไปตกลงกันอีกทีแล้วกันนะครับ เอาหลักการ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : คือ ใช้คำทั้งหมด
ของท่านนั่นละครับ แต่ขอตัดคำว่า รัฐต้อง ออก เพราะ รัฐต้อง มันอยู่ข้างบนแล้ว
แค่นั้นเองครับ

๑๕๓

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

สุทธาทิพย์ ๖๐/๔

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
มันจะได้ไม่ซ้อนกัน เห็นด้วยครับ พอตีมีกลุ่มของท่านพิเชียรที่เพิ่ม (๑๓) ไว้ มีท่านใดจะติดใจ
ไหมครับ ท่านอรรถรัตน์ครับ เชิญครับ

นายอรรถรัตน์ รัตนจันทร์ : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม
นายอรรถรัตน์ รัตนจันทร์ สมาชิกสภาว่างรัฐธรรมนูญ ในมาตรา ๘๓ นี้ กระผมได้ทำการ
แปรญัตติเป็นข้อความใน (๑๔) ดังนี้ครับ -----

- ๖๑/๑

สนับสนุนให้มีการตรากฎหมายด้านการเกษตรและสหกรณ์ ซึ่งประกอบด้วยสาระสำคัญ เช่น รัฐต้องจัดหาพื้นที่เพื่อกำหนดให้การปลูกพืชที่เหมาะสมกับดินฟ้าอากาศของประเทศ ต้องจัดสินเชื่อเพื่อการเกษตรให้เพียงพอในการลงทุน จัดผู้เชี่ยวชาญการเกษตรสาขาต่าง ๆ เพื่อให้คำแนะนำที่ถูกต้อง รวมทั้งจัดหาตลาดรองรับผลผลิตทางการเกษตร และเมื่อมีภัยธรรมชาติที่เป็นอุปสรรคต่อการผลิต รัฐต้องให้การช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนและเพียงพอต่อการแก้ปัญหา ทั้งนี้ มีหลักการและเหตุผลประกอบการตรากฎหมายด้านการเกษตรและสหกรณ์ที่ได้จากการจัดเวทีรับฟังความคิดเห็นของประชาชนในจังหวัดมุกดาหาร ตลอดจนชาวบ้านในจังหวัดมุกดาหารดังนี้ครับ

หลักการ เพื่อความผาสุกของประชาชน เพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจของชาติ เพื่อความเจริญของบ้านเมือง เพื่อความมั่นคงของชาติ

เหตุผล ประเทศไทยตั้งอยู่ในเขตมรสุมอันเหมาะสมต่อการทำอาชีพการเกษตร มีดินอุดมสมบูรณ์ มีน้ำเพียงพอ ประชาชนยึดอาชีพการเกษตรเป็นหลักมาแต่โบราณกาล จึงก่อให้เกิดประสบการณ์และรักอาชีพนี้ มีความขยันหมั่นเพียร ผลิตอาหารป้อนชาวโลกตลอดมา แต่ปัจจุบันฐานะทางเศรษฐกิจของเกษตรกรไทย ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ กำลังตกต่ำ ไม่มีเป้าหมายที่ชัดเจนในการผลิต อนาคตมีมมนซ้ำยังถูกกดขี่เรื่องการตลาด ไม่มีอำนาจตั้งราคาผลผลิตของตนเอง ทำให้ยิ่งทำยิ่งยากจน ไม่รู้วิธีการค้าขาย ต่างคนต่างทำ ลดราคาการแข่งขันตัดราคาตัวเอง เกษตรกรแตกความสามัคคี อันเป็นจุดอ่อนให้เกิดช่องทางแก่พ่อค้าคนกลางถือโอกาสเอาเปรียบเกษตรกรได้ ประเทศมหาอำนาจในโลกหลายประเทศที่เป็นประเทศอุตสาหกรรม เช่น สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น มีกฎหมายการเกษตรและสหกรณ์ เพื่อชี้ทางและโอบอุ้มเกษตรกร จึงทำให้เกษตรกรของเขามีฐานะมั่นคงมาโดยถ่วงหน้า ขณะที่เมืองไทยเป็นประเทศที่ประชาชนทำการเกษตรเป็นอาชีพหลัก แต่กลับไม่มีกฎหมายด้านการเกษตรและสหกรณ์ ทำให้เกษตรกรไม่รู้ทิศทางในการผลิต ไม่รู้นโยบายของรัฐบาล ทำให้ไม่มีความเชื่อมั่นต่ออาชีพของตนเอง เกิดความกังวลใจ และสับสนต่ออาชีพการเกษตร ซึ่งเป็นมรดกตกทอดจากบรรพบุรุษ ทำให้ทิ้งถิ่นฐานเข้าไปขายแรงงานในเมืองใหญ่ บ้างก็ไปต่างประเทศ แล้วถูกหลอกลวงจนสิ้นเนื้อประดาตัว อันเป็นการทำลายทรัพยากรมนุษย์ของชาติ ผืนแผ่นดินที่

อุดมสมบูรณ์ต้องถูกทอดทิ้งอย่างไร้ค่า อย่างน่าเสียดาย ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงสมควรให้มีการตรากฎหมายด้านการเกษตรและสหกรณ์ขึ้น ท่านประธานครับ ประเทศไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตย แต่ในการเลือกตั้งทุกระดับยังมีการซื้อสิทธิขายเสียงอย่างมากมาย เกษตรกรก็ถูกจ้างไปเดินขบวน ทำให้บ้านเมืองเกิดความไม่สงบ ทั้งนี้เพราะความยากจน ความจำเป็น ฐานะของเกษตรกรไทยในปัจจุบันเหมือนกับเรือที่อับปางแล้วลอยคออยู่กลางทะเล เมื่อมีผู้โยนไม้ไผ่ลำเล็ก ๆ เขาก็แหวกว่าย ไขว่คว้าไว้เพื่อประทังเอาชีวิตรอด ๗๐ เปอร์เซ็นต์ ของประชากรไทยที่เป็นเกษตรกรมีความล้มเหลวในอาชีพ ยากจนแสนสาหัส บางครอบครัวก็ขายแม้กระทั่งสิทธิเพียง ๑๐๐ บาท เพื่อนำไปซื้ออาหารประทังชีวิตในครอบครัว ก่อให้เกิดวิกฤติของชาติ ชีวิตเขากำลังมีดมน เราจึงควรเปลี่ยนวิกฤติให้เป็นโอกาส ด้วยการตรากฎหมายด้านการเกษตรและสหกรณ์ขึ้นหลายรัฐบาลที่ผ่านมา หลายองค์กรต่างร่วมกันหาวิธีแก้ไขในหลายทิศทาง แต่ก็ไม่ได้ผล เพราะส่วนมากเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ เช่น การประกันราคา การแทรกแซงราคา มีการจำหน่ายผลิต แต่ก็ไม่ได้ผล แถมยังต้องสูญเสียงบประมาณ เสียเวลาในการติดตามสะสาง หลายประเทศที่เป็นมหาอำนาจก็พบกับเหตุการณ์เช่นเดียวกับเรา แต่ก็หาทางแก้ไขในหลายกลยุทธ์จนค้นพบกับความสำเร็จอย่างยั่งยืน ดังจะเห็นตัวอย่างจากในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่ได้ใช้วิธีการจัดโซนนิ่ง ดังนี้ รัฐเคนทักกี (Kentucky) เป็น สเตต ออฟ ฟไรส์ ชิกเกน (State of Fries Chicken) หรือไก่ทอด รัฐไอโอวา (Iowa) สเตต ออฟ คอρν (State of Corn) มีชื่อเสียงในเรื่องของการปลูกข้าวโพด -----

รัฐเนแบรสกา (Nebraska) สเตต ออฟ บีฟ (State of Beef) มีชื่อเสียงในเรื่องปศุสัตว์ในเรื่องของฟาร์ม (Farm) วิว รัฐแอริโซนา (Arizona) สเตต ออฟ คอตตอน (State of Cotton) เป็นมลรัฐแห่งการปลูกฝ้าย เป็นต้น โดยสรุป หลักการและเหตุผลที่สมควรสนับสนุนให้มีกฎหมายด้านการเกษตรและสหกรณ์ ก็เพื่อให้เกษตรกรสมัครเป็นสมาชิกของสหกรณ์เพราะต้องการรู้จำนวนที่แน่นอน เพื่อนำไปสู่การวางแผนขบวนการผลิตและจัดหาตลาดล่วงหน้า เพื่อจะได้จัดโซนนิ่ง ให้เหมาะสมจากการปลูกพืชว่า ภาคใด จังหวัดใดควรปลูกพืชชนิดใด จำนวนเท่าใด ตามชนิดและปริมาณ ที่ตลาดต้องการ และเนื่องจากการทำกิจกรรมของเกษตรกรนั้น ต้องลงทุน รัฐจึงต้องสนับสนุนสินเชื่อพร้อมกับผู้เชี่ยวชาญดูแลการใช้เงินให้ถูกต้องตามขั้นตอนของการปลูกพืชแต่ละชนิด เพื่อให้เกิดความแน่นอนทางสถิติ โดยอาศัยหลักการที่ว่า เกษตรกรต้องนำผลผลิตส่งสหกรณ์เท่านั้น เพื่อสหกรณ์จะได้รู้ว่า ในระหว่างวันที่ ๑ มกราคม ถึง วันที่ ๓๑ ธันวาคม เดือนใดจะมีผลผลิตใด จำนวนเท่าใด เข้าสู่สหกรณ์ จะได้จัดตลาดไว้ล่วงหน้า ด้านราคาผลผลิตต้องจัดให้คณะกรรมการตลาดไว้ ๓ ฝ่าย เช่น ฝ่ายเกษตรกร สหกรณ์ พ่อค้าคนกลาง โดยกำหนดราคาของแต่ละเกรด (Grade) ผลผลิตไว้ หากมีเหตุผลอันจำเป็นที่เกษตรกรไม่สามารถผลิตได้ทัน เช่น ภัยธรรมชาติรัฐต้องยกผลประโยชน์ให้เกษตรกร ตามความเหมาะสม ตามหลักการและเหตุผลในการตรากฎหมายว่าด้วยการเกษตรและสหกรณ์นี้ มั่นใจว่า จะเป็นทิศทางที่นำสู่เศรษฐกิจของชาติและประชาชนอันยั่งยืน สังคมที่รุ่งเรืองและร่มเย็น การเมืองที่สมบูรณ์อย่างแน่นอน จึงขอให้ท่านคณะกรรมการฯ กว้าง ซึ่งแม้ว่าจะไม่มีผู้ใดมาจากภาคการเกษตรและสมาชิกสภาว่างรัฐธรรมนุญได้โปรดสนับสนุนญัตตินี้ด้วย กราบขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ท่านอัครพรครับ เชิญครับ

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม อัครพร จารุจินดา กรรมาธิการครับ ขออนุญาตกราบเรียนอย่างนี้ครับว่า ในเรื่องของเกษตร การเกษตรนั้นได้มีบัญญัติอยู่ในรัฐธรรมนูญนี้หลายมาตรา โดยเฉพาะในมาตราถัดไป ทั้งการจัดหาที่ดินเพื่อการเกษตร และการจัดหาแหล่งน้ำเพื่อการเกษตร

ในมาตราที่ผ่านมาแล้วนั้นก็มีข้อกำหนดให้รัฐต้องมีการคุ้มครองผลิตผลทางการเกษตร ส่งเสริมการรวมกลุ่มเกษตรกร ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีอยู่แล้ว อยู่ในรัฐธรรมนูญ การกำหนดให้ตรา กฎหมายขึ้นมาโดยเฉพาะของด้านเกษตรกรรมนั้น ต้องกราบเรียนว่า ในปัจจุบันนี้ใน ระบบกฎหมายที่เป็นอยู่นั้น มีกฎหมายหลายฉบับที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรอยู่ เช่น พระราชบัญญัติเศรษฐกิจการเกษตร พระราชบัญญัติพัฒนาที่ดิน พระราชบัญญัติ ชลประทาน พวกนี้ก็เกี่ยวข้องกับการเกษตรทั้งสิ้น ซึ่งแยกไปตามแต่ละสาขา และในกรณี ที่พืชหรือเกษตร พืชทางเกษตรเป็นพืชสำคัญในบางเรื่อง ก็จะมีกฎหมายขึ้นมาโดยเฉพาะ เช่น พระราชบัญญัติอ้อยและน้ำตาลทราย นะครับ เพราะฉะนั้นกฎหมายด้านการเกษตร ก็จะเป็นแต่ละเรื่อง ซึ่งว่าแต่ละสิ่ง แต่ละอย่างที่เกี่ยวข้องกับการเกษตร การตรากฎหมาย ขึ้นมาว่าด้วยการเกษตรโดยเฉพาะ และกำหนด หรือมีส่วนที่จะกำหนดให้เกษตรนั้น จะต้องมารวมกลุ่ม มาขึ้นทะเบียนอะไรพวกนั้น มันจะกลายเป็นรัฐเข้าไปแทรกแซงความ เป็นอิสระของเกษตรกรเข้าไปนะครับ ผมเข้าใจว่า ในสิ่งที่รัฐธรรมนูญฉบับนี้นั้นได้ให้ หลักประกันในหลายเรื่องของเกษตรกรนั้น น่าจะครบถ้วน ส่วนเรื่องใดจำเป็นต้องมี กฎหมาย ก็จะมีกฎหมายเฉพาะเรื่องนั้น ในเรื่องใด ๆ ซึ่งเข้าใจว่า ในอีกหลายเรื่องนั้น การส่งเสริมทางการเกษตรนั้น ไม่จำเป็นต้องมีกฎหมาย แต่เป็นเรื่องในทางปฏิบัติที่รัฐ จะต้องลงไปทำปฏิบัติจริง ๆ จัง ๆ อย่างเช่น ใน (๙) ของมาตรา ๘๓ เรื่องการรักษา ผลประโยชน์ของเกษตรกร นั่นก็คือ เรื่องการปฏิบัติมากกว่าการตรากฎหมาย ฉะนั้น กรรมาธิการจึงเห็นว่าน่าจะเป็นไปตามรัฐธรรมนูญฉบับนี้ที่พูดถึงเรื่องการเกษตรในด้าน ต่าง ๆ รวมทั้งกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบัน โดยไม่ต้องมีการกำหนดให้มีการตรากฎหมาย ด้านการเกษตรขึ้นโดยเฉพาะครับผม

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : กรรมาธิการเขาบอกว่า มีอยู่ในมาตราอื่นแล้ว ท่านอรรถรัตน์ยังติดใจไหมครับ เขาติดใจ หรือไม่ติดใจครับ จะได้ถามมติ

นายอรรถรัตน์ รัตนจันทร์ : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพครับ ถ้า สาระสำคัญที่อย่างที่กระผมได้ทำการแปรญัตติไว้ ได้มีบัญญัติไว้ในกฎหมายต่าง ๆ อยู่ แล้วนะครับ ดังที่ท่านกรรมาธิการพูดถึง กระผมก็ไม่ติดใจครับ ขอกราบขอบพระคุณครับ

๑๕๘

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

ณัฐวัฒน์ ๖๒/๓

นายเสวี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ขอบพระคุณครับ ในมาตรา ๘๓ นี้มีกลุ่มอาจารย์พิเศษนะครับ ขอแปรเพิ่ม (๑๔)
นะครับ -----

- ๖๓/๑

ท่านหลักชัยหรือครับ เชิญครับ ท่านหลักชัยครับ คือ ถ้าดูแล้วนี่ กรรมวิธีการเขาบอกมีแล้ว
นี่นะครับ ก็ช่วยประหยัดเวลากันหน่อยนะครับ

นายหลักชัย กิตติพล : ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับเชิญครับ

นายหลักชัย กิตติพล : คือกราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ท่าน
สมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม หลักชัย กิตติพล สสร. นะครับ กระผมมีแปรญัตติในนามของ
ท่านอุทิศ ชูช่วย นะครับ ไว้ที่ (๑๓) แต่ว่าตอนนี้คงจะต้องเปลี่ยนเป็น (๑๔) แล้วครับ
เพราะว่า (๑๓) ท่านกรรมวิธีการยกกว้างจงให้ท่านประวิทย์ไปแล้วต้องขอความกรุณา
ด้วยครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ตัวเลขท่านไม่ต้องไปกังวลครับ ตัวเลขท่านไม่ต้องกังวล เดี่ยวเขาปรับตัวเลขให้เอง

นายหลักชัย กิตติพล : ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เดี๋ยวนะครับ ของท่านนี้ขออภิปรายในกลุ่มท่านอุทิศใช้ไหมครับ

นายหลักชัย กิตติพล : ใช่ครับ ท่านประธานครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ เชิญครับ

นายหลักชัย กิตติพล : ครับ ในเรื่องที่กระผมขออภิปรายนะครับ ก็คือว่า
ในมาตราที่ ๘๓ วงเล็บนี้ ส่งเสริมอุตสาหกรรมการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรเพื่อเพิ่ม
มูลค่าผลผลิตสินค้าเกษตร กระผมคิดว่า ประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรนะครับ อันนี้เป็น
สิ่งสำคัญ ซึ่งกระผมเองก็ได้ติดตามเรื่องนี้ตั้งแต่เริ่มมีกรรมวิธีการยกกว้าง กระผมก็เขียน
ญัตติเข้าไปแล้วก็เพื่อที่จะทำเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ครับ เพราะว่าเพื่อให้รัฐมีนโยบาย
เศรษฐกิจที่ส่งเสริมและสนับสนุนให้สินค้าเกษตรเป็นที่ยอมรับ และสร้างรายได้ให้แก่
เกษตรกรเพิ่มมากขึ้นนะครับ ในจุดนี้ ทางพวกเราทุกคนก็ได้พูดกันพอสมควรครับ
แต่ว่าเนื่องจากตัวผมเองก็เป็นเกษตรกรนะครับ ทำมาจากทางด้านเกษตร แล้วตัวผมเองก็ได้

เห็นปัญหาต่าง ๆ มากมายนะครับ ก็เลยอยากจะเรียนท่านประธานว่า ผลผลิตทางเกษตรนี้ ถ้าขายเป็นวัตถุดิบจะมีราคาที่เป็นราคาต้นน้ำนะครับ แล้วก็ทำให้ไม่ได้ราคาที่ดี คือ ตามกรรมวิธีการที่พรรคที่ผ่านมานี้ว่า ต้องการราคาสูงสุด แต่ถ้าไม่ได้แปรรูปดีในเรื่องนี้ อย่างที่ของกรรมจะต้งทำนี้ จะไม่ได้ราคาที่สูงสุดอย่างที่เราคิดกันนะครับ แล้วก็

๒. การแข่งขันก็สูงมากนะครับ แล้วก็ ๓. การที่จะวิจัยพัฒนาต่อยอดไปนี้ ก็จะมีข้อจำกัดนะครับ ข้อที่ ๔ นี้ ก็ไม่สามารถที่จะมีมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้ามัน ๆ ได้ ซึ่งมีสินค้าจำนวนมากมายนะครับ ซึ่งพวกเราก็คงจะได้เห็นกันแล้วนะครับ ในตัวอย่างที่ชัดเจนที่กรรมจะยกให้ดูนะครับ ก็คือว่าทางด้านยางพารา ซึ่งตัวกรรมเองเป็นนายกสมาคมยางพารา นะครับ การที่เรามีสินค้ายางพาราที่ส่งออก ซึ่งนับว่า ณ ปัจจุบันนี้ ราคาแพงมากนะครับ ท่านประธานที่เคารพ เพราะว่าในอดีตนี้ กิโลหนึ่ง สิบกว่าบาท ๒๐ บาท ในสี่ห้าปีที่ผ่านมา ที่ผมเป็นนายกนี้ ตอนนั้นสี่สิบกว่าบาท หลังจากนั้น ก็มีราคาปัจจุบันนี้ อยู่ที่ เคยสูงสุดปีที่แล้วที่ร้อยบาท แล้วปัจจุบันก็อยู่ที่เจ็ดสิบกว่าบาทนะครับ ก็นับว่าเกษตรกรก็ได้ล้มตาอ้าปากสำหรับชาวสวนยางนะครับ แต่ว่าเนื่องจากว่า สินค้าเกษตรทุกตัวนะครับ ถ้ามีการผลิตมาก ๆ แล้ว จะมีปัญหาด้านการตลาดติดตามมานะครับ อย่างอุตสาหกรรมต้นน้ำ กลางน้ำของประเทศไทยนี้ ทำได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ กรรมคิดว่า เป็นอย่างนั้นนะครับ แต่ปลายน้ำนี้ เป็นสิ่งที่พวกเราต้องต่อยอดนะครับ ผมพูดถึงเรื่องนี้ พุดของอนาคตนะครับ แล้วก็พุดถึงเรื่องสินค้าเกษตรตัวอื่น ๆ ด้วย ไม่ใช่เฉพาะยางพาราอย่างเดียว แต่ว่ายางพาราจะมีปัญหาในสามสี่ปีข้างหน้าแน่นอน เพราะว่าใน ๕ ปีที่ผ่านมาราคาดีนะครับ ถ้าเราไม่แก้ปัญหานี้ในจุดนี้นะครับ ซึ่งท่านเลขาธิการร่างนะครับ ท่านอาจารย์สมคิด ขอภัยที่เอ่ยนามนะครับ ว่า เรื่องพวกนี้จริง ๆ ก็อยากจะดู ไม่อยากเสียเวลาสภานี้ ผมเองก็คิดอย่างนั้น แต่เนื่องจากว่า กรรมเห็นว่าอันนี้ เป็นวาระแห่งชาติที่สำคัญ ก็เลยต้องเอามาเปรียบเทียบให้สมาชิก แต่เนื่องจากว่า ตัวกรรมเองไม่ใช่เป็นคนนักพุด แล้วก็ไม่สามารถที่จะนำเสนอได้ดี แต่ว่าก็อยากจะให้ท่านประธานนะครับ แล้วก็ท่านสมาชิกว่า แล้วท่านกรรมการยกร่าง -----

มีโอกาช่วยฟังให้ชัดเจนสักนิดหนึ่ง ช่วยผมตามคิดหน่อยว่า สิ่งที่ผมพูดนั้น จะเป็นประโยชน์มากน้อยขนาดไหนนะครับ อย่างเช่น ยางพาราเรา นะครับ เราส่งออก ๒ ล้าน ๗ แสนตัน แต่มูลค่าที่ว่ามีดีมากแล้ว ปัจจุบันนี้ห้าพันกว่าล้านยูเอส (US) (ยูเอสดอลลาร์ /US Dollar) ก็ประมาณเกือบ ๆ ๒ แสนล้านบาท แต่ว่าผลิตภัณฑ์ยาง นะครับ เขาใช้ยางพาราเพียง ในประเทศไทย นะครับ ๓ แสน ๒ หมื่นตัน มูลค่าส่งออก ไม่ลบที่ขายในประเทศ นะครับ ไม่ได้รวมขายในประเทศ นะครับ ๓ แสน ๒ หมื่นตัน มีส่วนหนึ่งที่ขายในประเทศ อีกส่วนหนึ่งส่งออกเป็นบางส่วน มีมูลค่าตั้ง ๑ แสนล้านบาท นะครับ คือประมาณสามพันกว่าล้านยูเอสดอลลาร์ (US dollar) นะครับ เพราะฉะนั้นถ้าเราทำสินค้า ผลิตภัณฑ์ให้เป็นที่ยอมรับ แล้วก็รัฐนี้สามารถที่จะส่งเสริม นะครับ ในจุดนี้ ผมคิดว่าที่ผ่านมาพวกเราคิดว่า สภาพแห่งนี้ใช้เงินมาก ใช้เงินมาก จริง ๆ แล้วโครงการของผม อันนี้ จะเป็นการได้เงิน นะครับ เพราะว่า ๑. ถ้าเรามีการขยายการส่งออกส่งเสริม นะครับ พวกสินค้าปลายน้ำ นะครับ อย่างนี้ เราจะมีโรงงานมากมายมหาศาล คนที่จบการศึกษาใหม่ ๆ ปีหนึ่งหลายหมื่นคนนี่ ก็จะมีงานทำ นะครับ แล้วจีดีพีของประเทศก็จะเพิ่มขึ้น และเพิ่มมูลค่า นะครับ แล้วประเทศไทย เราเองจะต้องไม่เห็น นะครับ เราต้องคิดว่า ๗๕ ปีที่ผ่านมา นะครับ ไม่มีใครคิดถึง แล้วก็ดูแลในส่วนนี้ ผมคิดว่า การส่งเสริมสินค้าเกษตรให้มีมูลค่าเพิ่มตรงนี้นี่ ไม่ใช่แต่ยางพารา อย่างอื่นก็ได้ นะครับ ทุก ๆ อย่างเลย แล้วเราจะไม่มีปัญหาเกี่ยวกับต้องแทรกแซงปีหนึ่งหลายหมื่นล้าน หรือเป็นแสนล้าน แล้วเราจะไม่มีปัญหาต้องการทุจริตบ้าง อะไรต่อมิอะไรมากมายหลายอย่าง นะครับ เหล่านี้เป็นต้น ผมคิดว่า ในด้านการพัฒนาวิจัย ก็สามารถที่จะต่อยอดได้ นะครับ ในการที่จะพัฒนาวิจัย และก็ผมคิดว่า ทางด้านภาษีที่จะได้เข้ามา นี้ เศรษฐกิจก็จะรุ่งเรือง ภาษีที่จะได้กลับคืนมาสู่รัฐนี้ ก็จะมีเป็นจำนวนมาก แล้วก็ที่สำคัญ ก็คือ เกษตรกร เกษตรกรจะไม่ถูกว่าสินค้าตกต่ำแล้วขายราคาไม่ดี นะครับ เหมือนกับเจตนารมณ์ที่เราเขียนไว้ในรัฐธรรมนูญเลยว่า ให้สินค้าเกษตรมีราคาสูงสุด อันนี้ นะครับ จะคล่องจงเข้าไปกันอย่างชัดเจนเลย กระผมคิดว่า ในข้อต่าง ๆ เหล่านี้ ผมคิดว่า ประเทศไทยจะมีศักยภาพที่สุดในอาเซียน (Asian) นี้ นะครับ เพราะว่าประเทศไทยนี้มีสินค้าเกษตรมากมาย ถ้ารัฐมองออก

นะครับ ในการที่จะทำ ที่ผ่านมาเราเองก็จะเห็นว่า ทุกคนก็ดูแต่การเมือง แต่ว่าด้านเศรษฐกิจอันนี้เป็นปากท้องของประชาชน แล้วก็เป็นเรื่องที่สำคัญ กระผมคิดว่า ตัวผมเองหรือบางท่าน อย่างท่านกฤษฎาที่บอกว่า เป็นเกษตรกรด้วย หรือท่านอภิชาติ ดำดี นะครับ เป็นผู้ใหญ่นั่น เกษตรกรดำดี เหล่านี้ จะเห็น แต่ผมคิดว่า ถ้าท่านสมาชิกลองใคร่ครวญดูในสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ก็อยากจะฝากท่านกรรมาธิการนะครับ ว่า ตามที่กระผมดูแล้วในยกร่างนะครับ ยังไม่มีเลยนะครับ ในข้อความเหล่านี้ ถ้าสมมุติว่า ไม่มี ก็ช่วยกรุณาเพิ่มในวรรคที่ ๑๔ จะขอบพระคุณ แล้วก็ประโยชน์อย่างสูง แล้วจะเป็นที่ประจักษ์ในอนาคตว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้จะมีผลโดยตรง แล้วก็ได้ประโยชน์อย่างสูงสุด ขอบพระคุณครับ ท่านประธานที่ให้โอกาส

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ อาจารย์ปกรณ์ครับ

นายปกรณ์ ปรียากกร (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม ปกรณ์ ปรียากกร กรรมาธิการ จากที่ได้ฟังท่านสมาชิกได้กรุณาอภิปรายถึงความประสงค์ที่จะให้มีการบรรจุข้อความเรื่องนีลงในกฎหมายรัฐธรรมนูญนี้ นะครับ ผมขอเรียนชี้แจงอีกครั้งหนึ่ง เรื่องของคำว่า แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ นี้ นะครับว่า มันเป็นเรื่องของการที่เรากำหนดนโยบายขั้นพื้นฐานที่เป็นหลักประกันว่า รัฐจะต้องดำเนินการในลักษณะที่จะทำให้เกิดประโยชน์ต่อประชาชนโดยรวม แต่ในขณะนี้ เรากำลังจะลงลึกไปสู่รายละเอียดทางด้านต่าง ๆ มากยิ่งขึ้นตามลำดับ แล้วผมเชื่อว่า ถ้าเราพูดถึงการส่งเสริมอุตสาหกรรม การแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร เดียวก็คงจะมีคนบอกว่า แล้วผลผลิตทางด้านอื่นมิได้ส่งเสริมหรืออย่างไร เพราะฉะนั้นถ้าเรามองในแง่นี้ เข้าใจดีนะครับว่า ถึงความหวังใจที่ท่านผู้อภิปรายเมื่อสักครู่นี้ได้กรุณาชี้แจง -----

แล้วก็แสดงให้เห็นถึงเหตุผลทางด้านต่าง ๆ แต่ถ้าเราย้อนกลับไปดูในวงเล็บอื่น ๆ ที่ได้มีการเขียนมาแล้วนี่นะครับ เกี่ยวกับเรื่องสำคัญ ๆ ที่ท่านได้พูดถึงนี่นะครับ ไม่ว่าจะเป็นใน (๗) นะครับ ดำเนินการให้มีการคุ้มครองและส่งเสริมการประกอบอาชีพของประชาชน เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจที่ดี หรือใน (๘) นี่นะครับ เพื่อคุ้มครองและรักษาผลประโยชน์ของเกษตรกรในการผลิตและการตลาด ส่งเสริมให้สินค้าเกษตรกรได้รับผลตอบแทนสูงสุด ซึ่งอันนั้นเราก็คิดว่า น่าจะเพียงพอที่จะทำให้รัฐบาลในแต่ละช่วงเวลาเข้ามาบริหารประเทศนี่นะครับ เขาจะไปคิดถึงยุทธศาสตร์ในการดำเนินการ สิ่งที่ท่านพูดนั้น จะเป็นลักษณะลงลึกลงไปสู่สิ่งที่เราเรียกว่า ยุทธศาสตร์ในการดำเนินการ ให้เป็นไปตามแนวนโยบายพื้นฐาน ซึ่งมันก็จะมีการแตกรายละเอียดออกไปอีกมากมายที่จะเป็นการที่จะทำให้กระบวนการทั้งหมดจากต้นทางไปสู่ปลายทาง แล้วก็ดำเนินการไปสู่การที่จะกระจายเข้าสู่ตลาดทั่วโลก อะไรต่าง ๆ ทำนองนี้ ผมคิดว่า ตรงจุดนั้น ถ้าเราเปิด ๆ พื้นที่ไว้ให้กับรัฐบาลที่เขาจะเข้ามาบริหารประเทศในแต่ละช่วงเวลานี้ เขาได้มีโอกาสคิดกันบ้างนี่นะครับ มันก็อาจจะเป็นประโยชน์มากกว่าที่เราจะเขียนไว้ในกฎหมายในรายละเอียดเช่นนี้ เพราะไม่อย่างนั้นแล้ว ก็จะเป็นการที่จะทำให้เกิดสิ่งที่เรียกว่า สภาพของทางเลือกในการปฏิบัติ นี่มันจะลดต่ำลง ที่พูดเช่นนี้ไม่ได้หมายความว่า ไม่ได้เห็นใจคนในภาคเกษตรนะครับ และไม่ได้หมายความว่า คนที่อยู่ข้างบนนี้ไม่เข้าใจภาคเกษตร ความจริงแล้วหลายคนก็มีพื้นฐานมาจากการเติบโตมาจากภาคเกษตรกรรมเกือบจะทั้งสิ้น แต่ว่าถ้าเราไปพูดจำกัดตัวลงนี้ ผมก็ขอความเห็นใจจากผู้เสนอญัตติว่า มันอาจจะทำให้เราต้องไปเพิ่มอีกหลายเรื่อง เช่นเดียวกับประเด็นอื่น ๆ ที่อาจจะจะมีผู้ที่เสนอตามมาในภายหลังนะครับ

(นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ท่านหลักชัย ยังติดใจไหมครับ

นายหลักชัย กิตติพล : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ คือ ผมคิดว่าทางท่านกรรมาธิการอภิปรายไม่ตรงครับ ผมบอกว่า สินค้าเกษตรแปรรูปทุกอย่าง โอ.เค.

แล้ว แต่เราต้องการขยายน้ำ มูลค่าเพิ่มตรงจุดนั้นนะครับที่จะเพิ่มเข้ามาในจุดนี้ เพื่อให้การทำงานต่าง ๆ นะครับ ในอนาคตนะครับว่า ประเทศไทยเรายังไม่เคยมีรัฐบาลไหน คิดถึงเรื่องพวกนี้ เราใส่เอาไว้เพื่อที่จะมีโอกาสนะครับ เกษตรกรของประเทศไทย นะครับ ท่านประธานครับ มีอยู่ ๗๐ เปอร์เซนต์ ของประเทศนะครับ เพราะฉะนั้นนี้ กระผม คิดว่า ใส่ตรงนี้นี้ ไม่ใช่เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ ขอให้กรรมการช่วยกรุณาทบทวนด้วยครับ เพราะว่าเพิ่มมูลค่านะครับ ท่านประธานครับ ไม่ใช่แปรรูปครับ แปรรูปทุกอย่างเราทำได้ อยู่แล้ว เราต่อยอดครับ เพราะว่าอย่างที่ท่านประธาน คิดดู สมัยก่อนเราก็ต้องส่งยางไป ให้ญี่ปุ่น แล้วก็ส่งล้อยางกลับมา ไซ้ไหมครับ หรืออะไรต่าง ๆ เดียวนี้เราส่งไปจีน แล้วเขาก็ ส่งต่อต่างประเทศทั่วโลก อันนี้จะมีมูลค่ามัลติเพิล (Multiple) มากมายมหาศาลจริง ๆ นะครับ ท่านประธานให้กรรมการช่วยทบทวนนิดหนึ่งครับ ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
อาจารย์สมคิดครับ

(นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง)
มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
กรรมการเขาเฉย ๆ แสดงว่า เขายื่นร่างเขานะครับ ผมจะถามท่านสมาชิกนะครับ ใน
มาตรา ๗๓ ผมติดมาตรา ๗๓ อยู่เรื่อย ประทานโทษครับ ในมาตรา ๘๓ นะครับ มีสมาชิก
คือกลุ่มท่านอุทิศนะครับ ขอเพิ่มข้อความเป็น (๑๓) กรรมการไม่เห็นด้วยนะครับ หาก
ท่านสมาชิกเห็นด้วยกับกรรมการ ไม่เห็นด้วยกับการที่ให้เพิ่มข้อความดังกล่าว ให้กด
เห็นด้วย หากสมาชิกเห็นด้วยกับสมาชิกที่ขอเพิ่มเป็น (๑๓) ดังกล่าว อย่างที่ท่านหลักชัย
อภิปรายไปนะครับ ให้กด ไม่เห็นด้วย เชิญลงคะแนนได้ครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
มีท่านใดยังไม่ลงคะแนน มีไหมครับ ท่านวิฑูรย์ ลงเรียบร้อยแล้วหรือยังครับ
เรียบร้อยแล้วนะครับ ปิดการลงคะแนนครับ เจ้าหน้าที่รวมคะแนนด้วยครับ
ท่านวิฑูรย์พร้อมหรือยังครับ เรียบร้อยแล้วปิดการลงคะแนนครับ เจ้าหน้าที่รวมคะแนนด้วยครับ

๑๖๕

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

พรเทพ ๖๕/๓

เห็นด้วย ๓๒ กรุณาไม่ต้องปรบมือนะครับ ไม่เห็นด้วย ๓๓ งดออกเสียง ๑ นะครับ เป็นไป
ตามที่ผู้ขอแปรญัตติไว้หน้าครับ -----

- ๖๖/๑

มาตรา ๘๓ ดังกล่าวนี้ ในส่วน (๑๒) นะครับ คุณหมอมอธีร์วัฒน์ที่ค้างอยู่ครับ
ข้อความตกลงกันได้ไหมครับกับกรรมาธิการครับ

นายธีร์วัฒน์ ร่มไทรทอง : ทางผู้แปรคุณั้นนะครับ มีข้อความว่า ส่งเสริม
สนับสนุนการพาณิชย์นาวี การขนส่งทางราง การขนส่งทางบก การขนส่งทางอากาศ
และทางอื่น ๆ ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ตกลงกับกรรมาธิการแล้ว

นายธีร์วัฒน์ ร่มไทรทอง : ยังครับ ไม่ทราบว่า จะคุยกับใครครับ ท่านไหน
นะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านอัครครับ เชิญครับ

นายอัคร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : คือ เผอญกรรมาธิการที่กำลังติด
เรื่องอื่นอยู่ เลยยังไม่ได้คุย จะเสนอถ้อยคำอย่างนี้ได้ไหมครับว่า ใช้สั้น ๆ นะครับว่า
ส่งเสริม สนับสนุนกิจการพาณิชย์นาวี นี้คงไว้ตามที่เสนอ การขนส่งทางราง และขอเติมว่า
รวมทั้งการดำเนินการตามระบบบริหารจัดการขนส่ง คือ รวมทั้งหมดของระบบลอจิสติกส์
นะครับ ทั้งภายในและระหว่างประเทศ ถ้าจะให้สั้นขึ้น แล้วก็คลุมทั้งหมดของทุกระบบ
ไม่อย่างนั้นก็ต้องกล่าวทุกระบบไปหมด

นายธีร์วัฒน์ ร่มไทรทอง : สำหรับผมเห็นด้วยครับ พี่ชราครับ

นายชรา หงส์ประภัสร์ : เห็นด้วยครับ

นายธีร์วัฒน์ ร่มไทรทอง : ขอบพระคุณมากครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านชรา เห็นด้วยแล้วนะครับ อย่างนั้นตกลงกันได้ตามนี้นะครับ (๑๓) ของท่านประวิทย์
นะครับ อาจารย์ปริญญาณี เห็นท่านศักดิ์ชัยบอก เมื่อกี้ยังตกลงไม่เรียบร้อย เรียบร้อย
หรือยังครับ ยังนะครับ

นายศักดิ์ชัย อุ่ณจิตติกุล : ท่านประธานครับ ตกลงกับทางกรรมาธิการ
ให้ยื่นข้อความนั้น ถูกต้องแล้วครับ เมื่อสักครู่ที่ถามผม ผมเห็นด้วยกับมาตรานี้ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 ของคุณหมอดีร์วัฒน์ครับ ท่านประวิทย์ ตกลงกันแล้ว แล้วข้อความล่ะครับ เดี่ยวเจ้าหน้าที่
 เขาได้บันทึกถุกนะครับ เพราะเมื่อกี้ท่านปริญญาเพิ่มถ้อยคำอะไรเข้ามาอีกนะครับ
 ตกลงหรือยังครับ เกียวไหมครับท่านปริญญา เชิญครับ

นายปริญญา ศิริสารการ : คืออย่างนี้ครับ ประวิทย์จะเพิ่มเป็นวรรคใหม่
 ผมก็ไม่ขัด เมื่อกี้ท่านกรรมาธิการยกร่างบอกจะไปรวมกัน ผมก็ไม่ขัดนะครับ
 คือประสานกันได้ แต่ยังไม่ได้อยู่กันตกลึกครับ คือ จะเพิ่มเป็นวรรคที่ ๑๓ ก็ได้ ไม่มี
 ปัญหาครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 ท่านประวิทย์พูดที่ไม่ค่อยด้วยครับ ตกลงกันได้ไหมครับ ท่านอัชพรครับ (๑๓) ของท่าน
 ประวิทย์นะครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : เรียนท่านประธานครับ กระผม
 อัชพร จารุจินดา จะขออนุญาตอ่านข้อความให้ฟังดูว่าตรงกันไหมครับ ก็เพิ่มเป็น (๑๓)
 ข้อความว่า ส่งเสริม และสนับสนุนองค์การภาคเอกชนทางเศรษฐกิจทั้งในระดับชาติและ
 ระดับท้องถิ่นให้มีความเข้มแข็ง

นายประวิทย์ อัครชิโนเรศ : แค่นี้ล่ะครับ ถูกต้องครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 ได้แล้วนะครับ ขอบพระคุณนะครับ

นายปริญญา ศิริสารการ : เดี่ยวไปดูกันอีกครั้งหนึ่งนะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 จะดูอีกหรือครับ จะผ่านเลยนะครับ

นายประวิทย์ อัครชิโนเรศ : โอ.เค. ผมขอแค่นี้ เป็นอิสระ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 ท่านประวิทย์พอใจแล้วครับ ผ่านนะครับ ของท่านประวิทย์ผ่านนะครับ ส่วนของ
 ท่านหลักชัยนั้น ก็เป็น (๑๔) ถูกต้องไหมครับ ท่านกรรมาธิการครับ ตัวเลขเดียวท่านไปดู
 อีกทีนะครับ หลักการได้ตามนั้นนะครับ มาตรา ๘๓ มีท่านใดตั้งใจในวรรคไหน มีไหมครับ

ที่ยังค้างค้างอยู่ มีใหม่ครับ เพราะมีหลายอนุมาตรา ไม่มี ดังนั้น ถือว่าที่ประชุมมีมติเห็นชอบให้ผ่านหมดนะครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ มีส่วนไหนค้างครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ เมื่อสักครู่นี้
อยากจะหารือท่านประธานครับ คือใน (๑๑) ที่ได้มีการตกลงกัน แล้วก็มีการแปรญัตติไป
เรียบร้อยแล้ว ตอนนั้นท่านประธานไม่ได้ทำหน้าที่ในการเป็นประธานในขณะนี้ครับ -----

แต่ว่าสมาชิกนี้ตั้งใจในเรื่องของการแปรรูปว่า ถ้าจะมีการเพิ่มเติมถ้อยคำในทำนองที่ว่า การแปรรูปรัฐวิสาหกิจนี้ จะต้องผ่านความเห็นชอบของรัฐสภา ตรงนี้เราพอที่จะมาพิจารณากันได้ไหม ขอรื้อหรือท่านประธานนะครับ เพราะว่าตอนนั้นมีผู้ที่แปรญัตติตรงนี้ อยู่ ก็คือ มีกรรมวิธีการเสียงข้างน้อยได้พูดเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ แต่ว่าที่ผมเห็นว่า มันไม่เกี่ยวข้องกับส่วนแรกที่บอกว่า กิจการสาธารณูปโภคจะให้เอกชนผูกขาดไม่ได้นี้ อันนั้น มันตกลงไปแล้ว ก็ตกลงไปเลย เสร็จแล้วพอท่านหยิบยกขึ้นมาถามว่า จะเติมในวรรคสอง ได้ไหม ท่านอาจารย์เดโชก็ไม่ให้พูด ตรงนี้เราพอจะพิจารณาได้ไหม ขอถามแค่นั้นแหละครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ถ้าถามผม อาจารย์เดโชไม่ให้พูด แล้วผมจะให้พูดได้อย่างไรละครับนี้

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คือ เมื่อท่านถามว่า ในมาตรานี้ จะมีอะไรที่ผิดใจก็ปรึกษาท่านประธานนะครับ ท่านประธานมีสิทธิแล้วนะครับตรงนี้

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ เข้าใจครับ เข้าใจ แต่ที่นี้มันผ่านไปเรียบร้อยแล้วนี่ครับ ผมก็ต้องถามกรรมวิธีการ นะครับ กรรมวิธีการบอกผ่านไปแล้วครับ เพราะฉะนั้นขออนุญาตผ่านนะครับ อย่างนั้น เราไม่จบละครับ เราก็จะเดินหน้าที่หนึ่ง ถอยหลังที่หนึ่ง ต้องขอบคุณนะครับ ที่เสนอเข้ามา ขอบพระคุณนะครับ แต่กรรมวิธีการเขาไม่เห็นด้วย ส่วนที่ค้างเดี่ยวท่านใดที่มีไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ไม่มีนะครับ ๘๓ ผ่านหมดนะครับ เชิญท่านเลขาต่อครับ

นายทวี พวงทวย (ที่ปรึกษาด้านระบบงานนิติบัญญัติ ปฏิบัติราชการ
แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภาร่างรัฐธรรมนูญ) :
ส่วนที่ ๘ แนวนโยบายด้านที่ดิฉันทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๘๔ มีการแก้ไข มีผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกครับ มาตรา ๘๔ นี้ กรรมาธิการแก้ไขนะครับ แล้วก็มีการละเอียดมากพอสมควร ผมคิดว่าเพื่อเป็นการประหยัดเวลาของสภาเราวันนี้ครับ ท่านสมาชิกช่วยกรุณาตัดสินใจว่า ถ้าหากกรรมาธิการได้อธิบายชี้แจงแล้ววันนี้ครับ และสามารถผ่านได้นี้ ก็ขอให้ท่านช่วยประหยัดเวลา โดยไม่อภิปรายนะครับ ถึงแม้ว่า จะสนับสนุนหรือเห็นด้วยวันนี้ครับ ถ้ากรรมาธิการเขาอธิบายจนเป็นที่พอใจนะครับ ท่านก็บอกว่พอใจแล้วนะครับ ขอความกรุณาอย่างนั้นแล้วกัน มิฉะนั้น ถ้าพวกเขาไม่ช่วยกันบริหารเวลานี้ครับ เราจะมีปัญหาครับ ในเรื่องระยะเวลาที่มีอยู่ครับ ต้องช่วยกันนะครับ ไม่ใช่เฉพาะท่านใดท่านหนึ่งนะครับ ขอให้ช่วยกันทั้งสภานะครับ เชิญท่านกรรมาธิการอธิบายหน่อยครับว่า ท่านแก้ไขในรายละเอียดดังกล่าวนี้ครับ หลายอนุมาตราเลยครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตท่านประธานครับ ๗๙(๓) ที่ท่านประธานบอกว่า จะให้พิจารณาตอนหลังนี้ ตอนนี้อยู่มาถึงแล้วครับ ก็อยากให้พิจารณาตรงนี้ก่อน จะได้จบรายมาตราครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) : มาตราเท่าไรครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ๗๙(๓) ครับ ท่านครับ ซึ่งได้คุยกันหลายกลุ่มก็เป็นที่ยุติแล้ว ก็อยากให้นำเสนอครับ ท่านครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) : ๗๙(๓) นะครับ ก่อนที่เราจะขึ้น ๘๔ นี้ครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ครับผม ไข่แล้วครับท่านประธานครับ ๓ ๔ ๕ ๖ รวดเลยครับ ท่านประธานครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) : อ้อครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ครับ อาจารย์ศรีราชาครับ

๑๗๑

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

หน้า ๖๗/๓

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ที่ไปคุยกันนี้ตกลงกันได้ไหมครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ตกลงกันได้ระดับหนึ่งครับ มีนิดหน่อยครับ
เท่านั้นครับ ซึ่งบันทึกเจตนารมณ์เท่านั้นครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ เรียงเชิญท่านอาจารย์ศรีราชาครับ

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช (กรรมาธิการ) : ขอบพระคุณท่าน
ประธานครับ ผม ศรีราชา เจริญพานิช กรรมาธิการยกร่างครับ ตามที่ได้มีพวกเราคณะ
ได้ร่วมประชุมกันประมาณสิบกว่าท่านนะครับ แล้วก็มันเป็นที่ยุตินะครับ ในเรื่องตัว
ข้อความตามที่ได้แจกนะครับ ไม่ทราบว่า ได้แจกให้ทุกคนได้ทราบแล้วใช่ไหมครับ
ที่อยู่บนโต๊ะนะครับ ทีนี้ก็ต้องมี ขอภัยด้วยนะครับ ก็คือ มันมีข้อความที่อาจจะ
หายหกตกหล่นไป เนื่องจากรีบทำนะครับ แล้วก็ไม่ได้มีการตรวจสอบอย่างดีนะครับ
ผมขออนุญาตอ่านนะครับ แล้วก็ตรงไหนที่ผิด หรือที่จะตกเติมนะครับ ผมจะ
ขออนุญาตเมื่อจบในแต่ละอนุมาตราครับ -----

ร่างมาตราที่ ๗๙ ตามที่ได้ประชุมหารือกัน เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ตอนสิบโมงสามสิบ

(๓) พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการจัดการศึกษาในทุกระดับ และทุกรูปแบบให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม จัดให้มีแผนการศึกษา ไม่ใช่แผนการเมือง นะครับ แก้วจาก เมือง เป็น การศึกษา นะครับ จัดให้มีแผนการศึกษาแห่งชาติ กฎหมายเพื่อพัฒนาการศึกษา พัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาให้ก้าวทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก รวมทั้งการปลูกฝังให้ผู้เรียนมีจิตสำนึกของความเป็นไทย มีระเบียบวินัย ค่านึงถึงประโยชน์ส่วนรวม และยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขนะครับ ที่นี้ผมขอหารือหนึ่งครั้งกับท่านฝ่ายกรรมาธิการด้วยนะครับ ก็คือว่า เมื่อเราเขียนว่า ในบรรทัดที่ ๒ ต่อบรรทัดที่ ๓ นี้ครับ เขียนว่า กฎหมายเพื่อพัฒนาการศึกษา พัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา เขียนอย่างนี้มันเหมือนกับว่า ไปพันกันว่าเป็นกฎหมายเพื่อพัฒนาการศึกษา แล้วก็พัฒนาคุณภาพครู แล้วก็บุคลากรทางการศึกษาด้วย จึงใคร่ขอหารือโดยเฉพาะท่านวิษณุครับ ตรงที่ว่า น่าจะเขียนอย่างนี้จะเหมาะไหมครับ ก็คือว่าเป็นกฎหมายเพื่อพัฒนาการศึกษา แล้วก็หยุด แล้วก็ถ้าเผื่อไปต่อ พัฒนาคุณภาพครู มันก็จะไปเชื่อมต่อกัน เหมือนกับว่า กฎหมาย ๓ เรื่องเลยครับ ผมก็เลยอยากจะขอทราบเรียนว่าขอเสนอเป็นว่า จัดให้มีแผนการศึกษาแห่งชาติ กฎหมายเพื่อพัฒนาการศึกษา แล้วก็วรรคนะครับ จัดให้มีการพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา จึงจะทำให้มันไม่เป็นกฎหมาย ๓ เรื่องนะครับ ขออนุญาตเสนออย่างนี้ได้ไหมครับ อย่างนั้นผมขออนุญาตต่อไป (๔) ก่อนนะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เอา (๓) ให้จบก่อนดีไหมอาจารย์

รองศาสตราจารย์ศรัทธา เจริญพานิช (กรรมาธิการ) : ได้ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เห็นด้วยไหมครับ การเมือง แก่เป็น การศึกษา

รองศาสตราจารย์ศรัทธา เจริญพานิช (กรรมาธิการ) : ขอประทานอภัย
เพราะว่าที่จริงผมเขียนนี้ถูกครับ แต่เจ้าหน้าที่พิมพ์ผิดครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ไม่เป็นไรครับอาจารย์ไม่เป็นไรครับ ไม่เป็นไร แผนการศึกษาแห่งชาตินี้ครับ แล้วก็วรรค
กฎหมายเพื่อการ

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช (กรรมาธิการ) : ผมอ่านให้ฟังอีกที
ดีไหมครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เชิญครับ

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช (กรรมาธิการ) : สุดท้ายนี้ครับ
สุดท้ายที่แก้เป็นแบบนี้ครับ ใน (๓) พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการจัดการศึกษา
ในทุกระดับและทุกรูปแบบ ให้สอดคล้องกับความต้องการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม
จัดให้มีแผนการศึกษาแห่งชาติ กฎหมายเพื่อพัฒนาการศึกษา จัดให้มีการพัฒนา
คุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาให้ก้าวหน้าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก
รวมทั้งปลูกฝังให้ผู้เรียนมีจิตสำนึกของความเป็นไทย มีระเบียบวินัย คำนึงถึงประโยชน์
ส่วนรวม และยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็น
ประมุข ครับ ถ้าเผื่อไม่มีท่านอื่นเห็นเป็นอย่างอื่น ผมขออนุญาตไป (๔) นะครับ
(๔) ส่งเสริมและสนับสนุนการกระจายอำนาจ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ชุมชน
องค์กรทางศาสนา และเอกชน จัดและมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนา
มาตรฐานคุณภาพการศึกษาให้เท่าเทียมและสอดคล้องกับแนวนโยบายแห่งรัฐ คือ
ส่งเสริม สนับสนุน ให้กระจายอำนาจ เพื่อให้องค์กรต่าง ๆ เอกชน จัดและมีส่วนร่วมใน
การจัดการศึกษา เพื่อพัฒนามาตรฐานคุณภาพการศึกษาให้เท่าเทียมและสอดคล้องกับ
แนวนโยบายแห่งรัฐครับ อันนี้ก็คือ พยายามทำให้กระชับขึ้นกว่าเดิมครับ ท่านประธาน
มีท่านวินัยสยกมือครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ยังไม่มีท่านใดนะครับ ท่านอ่านให้จบเลยครับ มี ๕ กับ ๖ ใช่ไหมครับ

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช (กรรมาธิการ) : ๕ นี่คงเดิม
แต่ผมเพียงแต่ใส่เข้ามาครับ

๑๗๔

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

สุพิชชาภัย ๖๘/๓

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
๕ คงเดิม และ ๖ คงเดิมใหม่ครับ

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช (กรรมาธิการ) : ๖ เปลี่ยนครับ
ท่าน (๖) นะครับ ส่งเสริมและสนับสนุนความรู้รักสามัคคี การเรียนรู้ ปณุกิจสำนึกและ
เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีของชาติ ตลอดจนค่านิยมอันดีงาม
และภูมิปัญญาท้องถิ่น ผมขออนุญาตนะครับ เดิมคำว่า และ ส่งเสริมและสนับสนุน
เพื่อให้ล้ากับ (๔) (๕) และขออนุญาตที่จะตัดคำว่า ขนบธรรมเนียมประเพณีของชาติ
ผมขอตัด ของชาติ แต่ไปต่อตอนท้ายของ ภูมิปัญญาท้องถิ่นของไทย เพื่อที่จะเน้นครับ
ตกลง (๖) จะอ่านรวมแล้วเป็นว่า ส่งเสริมและสนับสนุนความรู้รักสามัคคี การเรียนรู้
ปณุกิจสำนึกและเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนค่านิยม
อันดีงาม และภูมิปัญญาท้องถิ่นของไทย ถ้าเผื่อไม่มีท่านอื่นเห็นเป็นอย่างอื่น เชิญครับ

๑๗๕

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

สายชล ๖๙/๑

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เดี่ยวพึงกรรมมาธิการด้วยกันก่อนนะครับ จะได้ข้อยุติ ท่านจะได้เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย

ศาสตราจารย์พิเศษวิชา มหาคุณ (กรรมมาธิการ) : ท่านประธานครับ ไม่มี
ปัญหาอะไรครับ ปัญหาว่า เป็นการพิมพ์ผิดหรือเปล่าใน (๔) คำว่า องค์กรทางศาสนา
ตามร่างเดิมมันเป็นองค์การ ต้องถามท่านศรีราชาว่า

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช (กรรมมาธิการ) : ใช่ครับ
เป็น องค์การ ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
องค์การนะครับ

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช (กรรมมาธิการ) : ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ถ้าอย่างนั้นตรงกันแล้วนะครับ ระหว่างท่านอาจารย์ศรีราชา กับทางกรรมมาธิการ
เสียงส่วนใหญ่ นะครับ ท่านสมาชิก เมื่อกี้ เดี่ยวนะครับท่านศักดิ์ชัย พอดีท่านวินัสเขา
เจ้าของเรื่องอยู่เดิม เชิญครับ ท่านวินัสครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ขอบคุณครับ ท่านประธานครับ เกี่ยวกับ (๔)
นะครับ ส่งเสริมการสนับสนุนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตรงนี้
ล่อแหลม คิดว่า ครูทั่วประเทศคงจะไม่อยากไป อบต. หรือ อบท. อะไรนะครับ ซึ่ง
เจตนารมณ์เดิม อบท. เอง ก็ไม่อยากจะโรงเรียนหรือครับ เพื่อให้เกิดความชัดเจน
ในเจตนารมณ์ของ (๔) ครับ ผมอยากอย่างนี้ครับว่า อยากจะให้บันทึกว่า โดยเจตนารมณ์
ของ ๗๙ (๔) นี้ นะครับ มิได้เป็นไปเพื่อการถ่ายโอนให้สถานศึกษาไปอยู่ภายใต้การกำกับ
ดูแลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ลักษณะอย่างนี้นะครับ แปลว่า องค์กรปกครองส่วน
ท้องถิ่นกับสถานศึกษาต่างคนต่างจัดเอามาแข่งขันกัน ส่วนใดจัดกันได้ดีก็ถือว่าเป็น
ประโยชน์สำหรับผู้เรียนทั้งนั้น ก็คือ ให้เป็นไปตามเจตนารมณ์นี้ ถ้าอย่างนี้ไม่ขัดข้องครับ
แล้วก็ครูทั่วประเทศก็ไม่ต้องโกนหัว กรีดเลือดอีกครับ ได้ไหมครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านอาจารย์วิชาครับ

ศาสตราจารย์พิเศษวิชา มหาคุณ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม วิชา มหาคุณ ครับ ตามที่ตกลงกันไว้ก็เป็นอย่างที่ท่านวินัส ขออนุญาตเอ่ยนามท่านได้กรุณาพูดถึง ก็คือ การบันทึกไว้ในเจตนารมณณ์ เพราะเราไม่ใช่คำว่า ถ่ายโอน ก็จะไปบันทึกไว้ในเจตนารมณณ์ว่า จะไม่ใช่เป็นเรื่องการถ่ายโอนอำนาจครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : คือ ตกลงตาม (๔) ตามที่เสนอข้อความ แต่สิ่งที่ท่านวินัสอภิปรายให้ไปบันทึกไว้ในเจตนารมณณ์ ถูกต้องไหมครับ

ศาสตราจารย์พิเศษวิชา มหาคุณ (กรรมาธิการ) : ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ถูกนะครับ ส่วนของท่านชาติชายครับ อาจารย์วิฑิตยา เดียวนะครับ

นายชาติชาย เจียมศรีพงษ์ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายชาติชาย เจียมศรีพงษ์ ในฐานะ สสร. ครับ ขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานครับ ในเรื่องของ (๔) ที่ส่งเสริมและสนับสนุนการกระจายอำนาจ ที่จริงคนละเรื่องกับการถ่ายโอนโรงเรียนนะครับ ก็บันทึกในเจตนารมณณ์ของกฎหมายเลยก็ได้ นะครับ โดยส่วนตัวของผมแล้วนะครับ ขออนุญาตที่จะบันทึกในเจตนารมณณ์ของกฎหมายรัฐธรรมนูญก็ได้ นะครับ ในเรื่องของคุณภาพการศึกษานั้น ก็คงจะต้องมีทั้งร่างกายและจิตใจด้วย นอกจากคุณภาพทางการศึกษาแล้วนะครับ เพราะฉะนั้นผมคิดว่า ท่านประธานครับ อาจะลงในบันทึกเจตนารมณณ์ก็ได้ครับ ในเรื่องของกีฬาและนันทนาการ นะครับ ถ้าเราส่งเสริมการศึกษาแล้วเราต้องให้การศึกษานั้นมีร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์ กีฬาและนันทนาการนั้นอาจจะเป็นกีฬาในอาชีพก็ได้ รัฐบาลกลางนั้นได้ส่งเสริมการแข่งขันกีฬาเป็นจำนวนมากนะครับ ไม่ว่าจะเป็นเอเชียนเกมส์ (Asian Games) หรือซีเกมส์ (SEA Games) (Southeast Asian Games) แต่ว่าในเรื่องของทำอย่างไรจะได้มีรายละเอียดในอนาคตว่า การกีฬานั้น สามารถที่จะทำให้เยาวชนและประชาชนในอนาคตนะครับ ทั้งนักเรียนจะได้มีกีฬาเป็นอาชีพอีกอาชีพหนึ่ง แต่ที่นี้ ผมก็คงจะไม่ต้องถึงขนาดบรรจุลงไปหรอกครับ เพราะว่าเดี๋ยวจะมีผลกระทบทางด้านงบประมาณอย่างใดอย่างหนึ่ง

๑๗๗

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

สายชล ๖๙/๓

ขออนุญาตเรียนในเรื่องของเจตนารมณ์ อาจจะใส่ในบทเฉพาะกาลเรื่องของการกีฬาและ
นันทนาการครับ ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ

นายเสวี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
บันทึกเจตนารมณ์ไว้จะครับ ท่านวิทยายกมือก่อนครับ ท่านอุทิศครับ

นายวิทยา บริบูรณ์ทรัพย์ : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ ผม
วิทยา บริบูรณ์ทรัพย์ สสร. ครับ เมื่อกี้ผมขอกลับไป (๓) นิดหนึ่งครับ ซึ่งเมื่อกี้ผมยกมือ
แล้วละ แต่ที่เขาบอก ไม่ขัดข้องนะครับ ในรายละเอียดที่ตกลงกัน ก็เป็นไปตามที่ท่าน
อาจารย์ศรียาชาเสนอ -----

- ๗๐/๑

ก็ทางกลุ่มของผมก็คงจะไม่ขัดข้อง แต่ต้องเรียนว่า เรามีข้อตกลงกันว่า ส่วนใด ๆ ที่เป็นรายละเอียดที่จะต้องให้กำหนดไว้ นั้น จะแยกไปอยู่ในบทเฉพาะกาล มาตรา ๒๙๓ (๑) (ค) ซึ่งอันนี้ก็มีเอกสารแจกอยู่แล้วครับ ก็ให้ที่ทราบกันในสภาว่า เราจะคงเอาไว้อย่างนั้น ก็เพื่อเป็นการยืนยันกันให้แน่นอนนะครับ เราถึงจะผ่านกันได้ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ขอบพระคุณท่านอาจารย์วิฑิตยาครับ ท่านประธานอุทิศครับ

นายอุทิศ ชูช่วย : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพครับ ผม อุทิศ ชูช่วย สสร. ครับ ขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานใน (๔) เพื่อทำความเข้าใจจะครับว่า ในส่วนของการส่งเสริม สนับสนุน กระจายอำนาจเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ชุมชน องค์กรทางศาสนา เอกชน จัดและมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนา มาตรฐานคุณภาพการศึกษาให้เท่าเทียม และสอดคล้องกับแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ นี้ นะครับ ก็อยากจะกราบเรียนที่ประชุมนี้ นะครับว่า ผมคิดว่า (๔) ความหมายชัดเจน นะครับว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความพร้อมที่จะจัดการศึกษาหรือที่ยังไม่พร้อม นี้ จะเข้าไปร่วมจัดกับองค์กรอื่นในการดูแลการศึกษานุเคราะห์สถานของพวกเขาย่อมมีสิทธิที่จะทำ นะครับ แต่ในส่วนของการบันทึกเจตนารมณ์ ผมคิดว่าต้องคิดดี ๆ นะครับ เพราะว่าเรื่องนี้มันไม่เกี่ยวกับเรื่องของการถ่ายโอน นะครับ มันเป็นเรื่องของการกระจายให้องค์กรต่าง ๆ ได้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา และมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา นะครับ เพราะฉะนั้นผมกราบเรียนว่า ตามเจตนารมณ์ของ (๔) เพื่อที่จะประกาศให้ชัดเจนว่า การจัดการศึกษาไม่ผูกขาดอยู่เฉพาะกระทรวงศึกษาเท่านั้น นะครับ เพราะฉะนั้นตรงนี้ ต้องเป็นเจตนารมณ์ ต้องอยู่ในเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญเช่นกัน นะครับว่า ที่เขียนอนุขึ้น มา เพราะเราคิดว่า การศึกษาของชาติรับผิดชอบคน ๖๔ ล้านคน กระทรวงใด กระทรวงหนึ่งคงรับไม่ไหวหรอกครับ แต่เราต้องจัดการศึกษาไปด้วยกัน เป็นการจัดการศึกษาเชิงเปรียบเทียบว่า ใครจัดการศึกษาได้ดี หรือไม่ดีอย่างไร นะครับ เป็นที่ยอมรับของพี่น้องประชาชนหรือไม่ นะครับ ผมว่า ผลสัมฤทธิ์สุดท้ายตรงนี้เป็นเครื่องยืนยัน ไม่ใช่ ว่า เอกกฏเกณฑ์มาบอกว่า คนนั้นจัดได้ คนนี้จัดไม่ได้ ผมขอกราบเรียนท่านประธานว่า

๑๗๙

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

วิรุทัย ๗๐/๒

ในเรื่องนี้ต้องบันทึกให้ชัดว่า ในเจตนารมณ์จะบันทึกอย่างไรครับ ขอขอบคุณมากครับ
ท่านประธานครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
คือ เห็นตรงกันหมดแล้วมังครับ

นายวิฑิตยา บริบูรณ์ทรัพย์ : ท่านครับ นิดเดียวท่านครับ พอดีเดียว
ท่านกรรมาธิการอาจจะไปแถลง

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
อาจารย์วิฑิตยาครับ

นายวิฑิตยา บริบูรณ์ทรัพย์ : นิดเดียวนะครับ ขอ ๑ นาที ท่านครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
คือ มันเห็นตรงกันแล้วไม่ใช่หรือครับ มีส่วนไหนไม่ตรงมีไหมครับ

นายวิฑิตยา บริบูรณ์ทรัพย์ : มีครับ เมื่อกี้ผมกราบเรียนท่านประธานว่า
ในข้อบทเฉพาะกาลนั้น เพื่อให้ความเข้าใจกระจ่างนะครับ แล้วไม่มีการบิดพลิ้วออกไป
ผมขออนุญาตกราบเรียนว่า ตกลงกันว่า มาตรา ๒๙๓ (๑) (ค) กฎหมายเพื่อการพัฒนา
การศึกษาของชาติตามมาตรา ๗๙ โดยส่งเสริมการศึกษานอกโรงเรียน การศึกษา
ตามอัธยาศัย การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ตลอดชีวิต วิทยาลัยชุมชนหรือรูปแบบอื่น ๆ
รวมทั้งปรับปรุงกฎหมายเพื่อแยกหน่วยงานที่รับผิดชอบการจัดการศึกษาของสถานศึกษา
ในระบบ โดยแยกเป็นระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และอุดมศึกษา
ภายใน ๑ ปี นับแต่วันที่แถลงนโยบายต่อรัฐสภา ตามมาตรา ๑๗๒ ครับ ผมชี้แจงเท่านี้
ขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ตรงกันหรือยังครับ ท่านกรรมาธิการครับ ที่แถลงนี้ตรงกันแล้ว เป็นไปตามที่ท่านวิฑิตยา
แถลงนะครับ เข้าใจไหมครับ ที่อาจารย์วิฑิตยาแถลงเมื่อสักครู่นี้

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ท่านประธานครับ ผมมีข้อเสนอครับ
เพื่อให้ความเข้าใจมากขึ้น เดี่ยวเรื่องบันทึกเจตนารมณ์เราคุยกันทีหลังได้ไหมครับ

แต่เห็นหลักการตรงกันแล้วว่าเป็นอย่างนี้ ถ้าท่านจะเอาเจตนารมณ์เข้ามาตอนนี้ผมว่าไม่จบหรอกครับ เดี่ยวก็ยาวอีก เพราะว่าทุกคนอยากปรับถ้อยคำให้ตรงกับที่ตัวเองต้องการนะครับท่าน

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ผมเข้าใจว่า ถ้าเป็นเจตนารมณ์ก็เป็นไปตามนั้น แต่ฟังท่านวิฑูรย์แล้ว ท่านวิฑูรย์พูดในเนื้อหาของบทเฉพาะกาลอยู่นะครับ ตอนนั้นก็เลยถามกรรมวิธีการว่า เห็นตรงกับที่ท่านวิฑูรย์ได้ชี้แจงไหม เดี่ยวเจ้าหน้าที่เขาบันทึกไม่ถูกครับ ท่านอัครพรเชิญครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม อัชพร จารุจินดา ขออนุญาตสอบถามในรายละเอียดให้เพื่อเข้าใจตรงกันนะครับ ว่า มีข้อความว่า ในมาตรา ๒๙๓ (๑) บทเฉพาะกาลที่เพิ่มเป็น (ค) นั้นมีข้อความว่า รวมทั้งปรับปรุงกฎหมายเพื่อแยกหน่วยงานที่รับผิดชอบการจัดการศึกษาของสถานศึกษา ในระบบ โดยแยกเป็นระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษาและอุดมศึกษา อันนี้จะหมายความว่า แยกกระทรวงศึกษาธิการออกเป็นสี่ห้ากระทรวงหรือเปล่าไม่ทราบ

นายวิฑิตยา บริบูรณ์ทรัพย์ : คืออย่างนี้ครับ เมื่อเข้าที่เราคุยกัน สิบโมงเช้า ทางสภามอบท่านศรัทธาเป็นประธาน ท่านอาจารย์วิชา ก็ไปอยู่ด้วย กรุณาตอบนะครับ ว่าเราคุยกันอย่างไร จะได้เคลียร์ เพราะพวกเราทุกคนเคลียร์ และพิมพ์เป็นเปเปอร์ (Paper) มาแล้วครับ ตามข้อตกลงทุกตัวอักษรนะครับ ท่านอาจารย์คมสันก็อยู่ด้วย ขอขอบคุณครับ ท่านยกร่างท่านแถลงที่นะครับ เพราะท่านอยู่ตรงในที่เกิดเหตุ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ที่ทำเอกสารมานี้นะครับ จะได้ให้มันตรงกันเท่านั้นเองว่า เป็นอย่างที่พูดกันหรือไม่ครับ ท่านกรรมธิการตอบใหม่ครับ ท่านอาจารย์ศรัทธาครับ เชิญครับ

รองศาสตราจารย์ศรัทธา เจริญพานิช (กรรมธิการ) : เรียนท่านประธาน ครับ ผม ศรัทธา เจริญพานิช ครับ กรรมธิการยกร่าง ตามที่ได้มอบหมายให้กระผมได้ เป็นประธานนะครับ และท่านวิชาที่อยู่ด้วย ก็ทั้งหมดนี้ เมื่อเวลาพูดกัน แล้วก็ติดกันอยู่ เรื่องเดียวครับ คือ ท่านวิฑิตยานะครับ ได้ขอให้มีการระบุรายละเอียด เพราะฉะนั้น เพื่อให้เรื่องนี้สามารถดำเนินการต่อไปได้ แล้วเราก็คงไม่ระบุรายละเอียดในเรื่องของ นโยบายแห่งรัฐนะครับ ก็เลยบอกว่า ถ้าเผื่ออย่างนั้น ถ้าเผื่อเป็นความประสงค์เช่นนั้น ก็ให้ไปอยู่ในบทเฉพาะกาลนะครับ แต่ส่วนที่ว่า บทเฉพาะกาลนี้ พอถึงเวลานั้นแล้ว สภาจะพิจารณา ตกลงตามนี้หมด ก็เป็นเรื่องที่ก็จะจบนะครับ แต่ขณะเดียวกันก็จะมี ปัญหาอยู่ที่ว่า การที่บังคับว่าจะต้องจัดให้เป็น ๓ ระดับ ๔ ระดับ นี่ครับ ก็คือ ระดับประถม มัธยม อาชีวะ และอุดม ถ้าเผื่อเป็นคำว่า แยกระดับ นี่ครับ อันนี้ก็อีก เรื่องหนึ่งนะครับ ที่น่าจะต้องเป็นเรื่องที่คุยกัน แต่ในขณะนี้ ณ ตรงนี้ทำให้เรื่องนี้ผ่านไป

ได้และรับได้นี้ครับ ผมในฐานะที่ไปเป็นประธาน ร่วมกับท่านวิฑิตยา ก็คิดว่า ตรงนี้น่าจะตกลงกันได้ครับ ก็เลยรับข้อเสนออันนี้มาครับ กราบขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
จริง ๆ เรียบอย่างนี้นะครับ เรื่องนี้เรื่องสำคัญเหมือนกันครับ ถ้ารายละเอียดท่านตกลงไม่ได้ เดี่ยวมันจะมีปัญหาเหมือนกับปฐมวีย์ ประถมศึกษานะครับ แล้วก็มันก็ยุ่งทั้งประเทศนะครับ จึงน่าจะตกลงกันให้เรียบร้อยก่อน อาจารย์วุฒิสารครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ตันไชย (กรรมาธิการ) : เรียนท่านประธานครับ ผม วุฒิสาร กรรมาธิการครับ ต่อความเห็นซึ่งท่านประธานได้กรุณาถามเรื่องบทเฉพาะกาล กระผมเองมีข้อสังเกตว่า รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายแม่บทนะครับ ดังนั้น การที่จะให้รัฐธรรมนูญไปกำหนดรายละเอียดถึงการปรับระบบการบริหารราชการในวาระคราวนี้ ผมคิดว่า อยากเรียนหรือท่านประธานครับว่า มันเหมาะสมหรือไม่อย่างไร จริง ๆ แล้วเป้าหมายของรัฐธรรมนูญ คือ การพูดถึงเป้าหมายของการจัดการศึกษา แล้วก็รัฐธรรมนูญ ๒๕๔๐ กำหนดให้มีพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ แล้วก็ระเบียบพระราชบัญญัติว่าด้วยเรื่องของการแบ่งส่วนราชการ ปัญหาของการแบ่งส่วนราชการเป็นปัญหาที่เกิดหลังจากเป้าหมายของรัฐธรรมนูญ ๒๕๔๐ กำหนดแล้วนะครับ เพราะฉะนั้นผมยังอยากตั้งข้อสังเกต เพื่อหารือกันก่อนนะครับว่า การกำหนดแบบนี้

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เดี๋ยวอาจารย์ครับ ท่านวิฑิตยาเย็นประท้วงครับ ท่านประท้วงเรื่องอะไรครับ

นายวิฑิตยา บริบูรณ์ทรัพย์ : ประท้วงท่านประธาน คือ ในตอนที่เราประชุมกันเมื่อวานนี้ แล้วเราบอกกันว่า เมื่อมีหลากหลายปัญหา หลากหลายแนวทาง เสนอก็ขอแขวนไว้ก่อน แล้วให้ตั้งตัวแทนจากยกร่างเป็นประธานไปประชุมกัน ถ้าตกลงกันอย่างไร แล้วมาก็เป็นไปตามนั้น ก็ทำแล้วนะครับ ตั้งก็ไว้แล้ว ประชุมก็แล้ว ตกลงกันก็แล้ว แล้วเอกสารที่ท่านก็เป็นคนพิมพ์มา ทุกอย่างเป็นไปตามนี้ ผมว่าถ้าเราคุยกันแล้วตกลงก็ตกลงแล้วไม่ได้ อภิปรายกันใหม่ ต่อไปทำอะไร ตกลงกันนอกกรอบนี้ไม่มีประโยชน์

แล้วครับ ถ้าพูดกันแล้วกลับมาอีกแบบหนึ่ง ผมว่าถ้าสภามอบอำนาจให้ผู้ใดเป็นประธานไป ต้องมอบอำนาจแล้วครับ ตกลงกันอย่างไรเป็นอย่างนั้นนะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ท่านวิฑูรย์ครับ ใจเย็น ๆ ครับ คือ อย่างนี้ครับ ถึงแม้ท่านตกลงมานี้ะครับ ท่านต้องให้สภานี้เข้าใจด้วยนะครับ ไม่เป็นไปตามตกลงทั้งหมดนะครับ เพียงแต่ว่า เมื่อก็ก็มีคำถามทางท่านอัครมนตรีครับ ถามว่า ถ้าทำแบบนี้เหมือนแยกเป็น ๔ กระทรวงหรือเปล่า ในเรื่องของการศึกษา มันต้องหาความชัดเจนตรงนี้นะครับ ว่า ตกลงมันเป็นอย่างที่พูดกันใหม่ ท่านอธิบายให้ตรงประเด็นกับการที่เขาร่างมาแล้วนี้นะครับ -----

มันมีปัญหาอะไรที่เขียนมาอย่างนั้นครับ จะได้หรือไม่ได้ครับ ตามเอกสารนี้ ถูกต้องไหมครับ ก็สร้างความคิดเจเนลเลยครับ เชิญครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ตันไชย (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ ผมเองไม่ได้ขัดข้องในการที่จะกำหนดบทเฉพาะกาลให้มีการปรับปรุงกฎหมายหรือพัฒนา กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา แต่การที่บทเฉพาะกาลจะไปกำหนดสาระสำคัญใน รายละเอียดเอาไว้ในรัฐธรรมนูญนั้น กระผมมีข้อสังเกตครับ ท่านประธานครับ ว่า อาจจะเป็นการส่งสัญญาณที่อาจจะไม่ถูกต้อง เพราะว่าจริง ๆ แล้วการกำหนดให้มีบทเฉพาะกาลในการปรับปรุงหรือพัฒนากฎหมายนั้น เป็นเรื่องที่สามารถทำได้ในรัฐธรรมนูญ แต่การกำหนดถึงสาระสำคัญเลยว่า ต้องเขียนกฎหมายอย่างไร ผมคิดว่า อันนี้อาจจะ เกินขอบเขตของรัฐธรรมนูญที่พึงกระทำ เพราะจะก้าวล่วงไปในระบบของการบริหาร ราชการแผ่นดินครับ จึงตั้งข้อสังเกตให้ท่านประธานช่วยพิจารณาครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : พังอาจารย์สนั่นดีกว่านะครับ อาจารย์สนั่นครับ อาจารย์อ่านหรือยังครับ อันนี้ครับ

นายสนั่น อินทรประเสริฐ (กรรมาธิการ) : อ่านแล้วครับ และผมก็ไปร่วม ประชุมด้วย คือท่านประธานครับ เป็นอย่างนี้ครับ คือ ขณะนี้ทุกประเด็น ทุกข้อ เราตกลง กันด้วยดีตลอดมา และบทเฉพาะกาลนี้ ท่านวิชาก็เป็นคนที่ให้ความคิดเห็น แล้วก็ดูแล อย่างใกล้ชิด และพวกเราก็เห็นด้วย เพราะว่าขณะนี้ ปัจจุบันนี้ปัญหาในการจัดการศึกษา การบริหารการศึกษาของเรา ที่ว่าปฏิรูปไม่ได้รับความสำเร็จ เพราะว่าเราปรับโครงสร้างที่ สับสน เดิมที่มันมีอยู่ ๑๔ กรม แล้วก็เหลือ ๕ แห่ง ๕ แห่งนี้เอากรมโน้น กรมนี้ มารวมกัน อยู่ในแห่งเดียว เกิดปัญหาในการที่จะทำงานร่วมกัน ไม่เข้าใจซึ่งกันและกัน อย่างการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นต้น การศึกษาขั้นพื้นฐานก็เอากรมมัธยมศึกษา ประถมศึกษา เอามารวมกัน แล้วการบริหารงานอยู่ในระบบเดียวกัน ใช้ระบบ คณะกรรมการ เวลายกมือหรือเวลาที่จะจัดสรร การโยกย้าย แต่งตั้ง ปราบกฏว่า ฝ่ายประถมศึกษาชนะทุกครั้ง เพราะว่ามียุทธศาสตร์มากกว่า ฉะนั้นฝ่ายมัธยมเอง ก็มี ปัญหาที่รู้สึกว่ายืดเยื้อที่จะทำงานในลักษณะนี้ และเขตต่าง ๆ ก็แบ่งเขตกันเป็นลักษณะ ที่มีปัญหา บางที่มีปัญหา โรงเรียนอยู่ไกล ๆ โรงเรียนหลังเขา มีปัญหามาหานายอำเภอ

มาหาการศึกษาเขต การศึกษาอำเภอ ก็ไม่มีใครที่จะดูแลเขา เขาต้องมุ่งตรงไปที่เขต นั่งรถไปอีกเป็นวัน และเสร็จแล้วก็จะกลับมา พอไปเจอตัวผู้อำนวยการเขตซึ่งมาจาก ประถมศึกษา แต่คนนี้เขาอยู่มัธยม ไปถึงพูดกันไม่รู้เรื่อง ประเพณีขององค์กรที่ทำงานมานานปีแล้ว มันก็มีปัญหาขัดแย้งกัน ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นคุณภาพการศึกษาก็ตกต่ำอยู่ ตลอดเวลา แล้วก็มีการโกนหัวประท้วง ที่เดินขบวนกันนั้นนะ เพราะปัญหานี้ ผมเข้าใจว่า อาจารย์วิฑิตยาต้องการจะแก้ปัญหที่เกิดขึ้นอย่างนี้ จึงจะใส่ไว้ในบทเฉพาะกาลว่า ภายใน ๑ ปี จะต้องปรับการบริหารและการจัดการให้สามารถจะดำเนินการไปได้ เพื่อให้ การศึกษามีประสิทธิภาพ เพราะฉะนั้นเมื่อก่อนนี้มีกรมสามัญ คือ ดูแลมัธยม แล้วก็ กรมประถมศึกษาที่ดูแลประถมศึกษา ทั้ง ๒ กรมนี้เป็นกรมใหญ่ มีประชากรมาก พอมา รวมกันเข้าไป แล้วปรากฏว่า กรมประถมศึกษาใหญ่กว่ามัธยม แล้วเวลาทำงานโดยเลือก กรรมการแบบตัวแทนขององค์กรเข้ามา ปรากฏประถมก็มากกว่า ตามหลัก ที่นี้ก็เสร็จ แล้วก็การบริหารงานลำบาก ที่นี้ปัญหาก็เกิดขึ้น ถ้าขึ้นปล่อยไว้ ผมในฐานะที่เป็น บุคคลภายนอกมองดูอยู่นะครับ ก็รู้สึกว่ถ้าบริหารงานแบบนี้ ลำบากมาก และจะทำให้ คุณภาพการศึกษาตกต่ำ และผลกรรมก็จะตกอยู่กับเด็กและผู้ปกครอง ฉะนั้น ผมคิดว่า ลองช่วยกรุณาพิจารณา ในประเด็นนี้จะหาทางออกอย่างไรครับ จึงจะให้เขาสามารถจะ จัดการศึกษาให้เป็นลักษณะไม่ใช่ ๔ กระทรวง หรือ ๕ กระทรวง นะครับ มันเป็น หน่วยงาน เป็นลักษณะกรม เมื่อก่อนมีกรมอยู่แล้ว และปฏิรูปการศึกษาเอาไปรวมกัน ไปรวมกันก็เกิดมีปัญหา ฉะนั้นผมขอกราบเรียนว่า เราจะหาทางแก้อย่างไรในลักษณะนี้ เป็นโอกาสอันดีที่เราได้แก้ปัญหานี้ให้กับการศึกษาของชาติครับ ขอขอบคุณมากครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกครับ เดี่ยวนะครับ ผมก็คนกลางนะครับ ข้อความที่ท่านขอเพิ่มนี่นะครับ เข้าใจว่า พยายามแก้ปัญหา แต่ถ้าอ่านทั้งหมดแล้วนี่นะครับ ผมไม่แน่ใจว่า แก้ปัญหาจริงหรือไม่ครับ ขออนุญาตดูพร้อม ๆ กันนะครับ รวมทั้งปรับปรุงกฎหมาย เพื่อแยกหน่วยงานที่รับผิดชอบการจัดการศึกษาของสถานศึกษาในระบบ โดยแยกเป็นระดับ ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และอุดมศึกษานะครับ มันจะมีความหมายอย่างเดียวหรือเปล่าครับ มันจะทำให้เข้าใจผิดใหม่ครับ อันนี้ท่านต้องตอบกันเองนะครับ ว่า แยกหน่วยงานที่รับผิดชอบการจัดการศึกษานี้นะครับ ท่านช่วยกันดูถ้อยค่านะครับ ทั้ง ๒ ฝ่ายเลยครับ

นายสนั่น อินทรประเสริฐ (กรรมาธิการ) : คือ อย่างนี้ หมายถึงว่า คือ การตั้งกรมใหม่ นั่นเองให้เหมือนอย่างเดิม แต่ถอยหลังกลับ เปานกหวีด ปัด กลับไปอยู่ตามเดิม คือ มีกรมสามัญศึกษามัธยม กรมประถมศึกษา ก็ดูแลประถมศึกษา

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ครับ ผมว่าท่านไปดูอีกทีดีไหมครับ อาจารย์วิชาครับ เชิญครับ

ศาสตราจารย์พิเศษวิชา มหาคุณ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม วิชา มหาคุณ ครับ คือประเด็นเรื่องแยกกรม หรือแยกหน่วยงานนี้ มันเป็นเรื่องที่ท่านวิถทยาท่านตั้งใจมากนะครับ ผมก็เห็นในความตั้งใจของท่าน แล้วท่านก็พยายามต่อสู้เพื่อสิ่งนี้มาตลอดนะครับ แต่ว่าเราก็เห็นตรงกันนะครับว่า ในสิ่งที่เขียนไว้ในรัฐธรรมนูญ มันเป็นไปได้ไหมนะครับ ที่จะมีการกำหนดนะครับว่า รายละเอียดจะมีอยู่ในกฎหมาย ในเรื่องของการแยกหน่วยงาน ดังนั้น ก็เลยตกลงกันว่า ใน (๓) (๔) (๕) และ (๖) นั้นนะครับ จะไม่มีเรื่องนี้ครับ ในมาตรา ๗๙ ซึ่งเป็นมาตราหลักนะครับ ที่จะมีการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการจัดการศึกษา ซึ่งท่านวิถทยาเห็นด้วยว่า ก็ไปอยู่ในบทเฉพาะกาล เพราะฉะนั้นในเบื้องต้นผมอยากจะให้ผ่านอันนี้ก่อน คือ ๓ ๔ ๕ และ ๖ ผ่านให้ได้เสียก่อนครับ แล้วส่วนบทเฉพาะกาลเรา เดี่ยวเราพูดกันนะครับ แล้วท่านวิถทยาท่านต้องการ หรือว่าท่านสนั่น ท่านจะสนับสนุนอะไร ก็พูดกันตอนนี้นะครับ ให้ชัดเจน เพราะมันแยกกันครับ ในเรื่องของบทเฉพาะกาล

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 ครับ ผมเข้าใจ ๓ ๔ ๕ ๖ นี้ผ่านแล้วละครับ เพียงแต่ว่า เมื่อที่ท่านวินัสพูดขึ้นมา
 ทำให้สะกิดใจว่า ผมเข้าใจว่า ความเห็นของท่านมี ๒ ส่วน ส่วนหนึ่งบอกว่า ให้ไปบัญญัติ
 เป็นเจตนารมณ์นะครับ ไขใหม่ครับ ท่านวินัสครับ แล้วอีกส่วนหนึ่งท่านวิทธยาบอกว่า
 อยากให้อยู่ในบทเฉพาะกาลนะครับ ผมว่า เดี่ยวท่าน เอาอย่างนี้ เดี่ยวผมดูอีกทีนะครับ
 มาตรา ๗๙ นี่นะครับ ใน (๓) (๔) (๕) (๖) นี่นะครับ ที่ท่านตกลงมาแล้ว มีท่านใดเห็นเป็น
 อย่างอื่นก่อนไหมครับ

นายวิทธยา บริบูรณ์ทรัพย์ : ท่านประธานครับ ผม วิทธยา ครับ ผมเห็น
 ที่ตกลงไม่ทักท้วงในมาตรา ๗๙ (๓) เพราะคิดว่า การตกลงนั้นจะเป็นไปตามที่ตกลงกัน
 แล้วเดิมนั้น ผมขอให้บัญญัติไว้ในมาตรา ๗๙ (๓) แต่ท่านกรรมาธิการยกร่าง ท่านก็
 บอกว่า อย่าเลย ไปไว้ที่บทเฉพาะกาลเถิด จะได้ดูดีง่ายกว่า ผมก็ยอมแล้วครับ แล้วก็
 ตกลงแล้ว ผมก็ไม่ได้ทักท้วง เพราะท่านบอกว่า ถ้าเป็นอย่างนี้ ก็เป็นอันว่าตกลงกัน ผมถึง
 ย้ำใจครับว่า เมื่อท่านบอกผมว่า ทำได้ดีที่สุด ผมก็เชื่อ เพราะผมไม่ใช่นักกฎหมาย ต้องพูด
 กัน ต้องเข้าใจตรงกันครับว่า เรา ผมไม่อยากใช้ศัพท์ที่พวกเราพูดกันแบบ ต้มกันนี้ มันไม่ดี
 นะครับ เพราะพูดกันแล้วอย่างไรก็เป็นอย่างนั้นนะครับ ทีนี้ถ้าจะบอกว่า จะเอาไว้
 ที่หลังอีก ผมจะเชื่อได้อย่างไรครับ ถึงวันนั้นจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงอีก

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 ครับ ท่านอาจารย์วิทธยาครับ ผมคงไม่ปล่อยไว้แล้วนะครับ คงไม่ให้มันผ่านไปหรอกครับ
 ผมจะถามเลยครับ ผมว่าเข้าใจตรงกันแล้วนะครับ ว่า ในบทเฉพาะกาลนั้น ที่ท่านเสนอ
 นะครับ ผมจะถามว่า จะให้ครบบัญญัติในบทเฉพาะกาลหรือไม่นะครับ ให้ที่ประชุมตัดสิน
 นะครับ ในส่วนที่ (๓) (๔) (๕) (๖) นี่นะครับ มีการตกลงตามเอกสารที่แจกไปแล้ว แล้วมี
 การแก้ถ้อยคำเล็กน้อยนะครับ มีสมาชิกท่านใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
ไม่มี ถือว่า เป็นไปตามเอกสารดังกล่าว นะครับ ส่วนเจตนารมณ์ก็บันทึกไว้ตามที่ท่าน
อภิปรายไปแล้ว

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ท่านประธานครับ มั่นมีอยู่ ๒ ส่วนครับ
เจตนารมณ์เรื่องของ (๔) นะครับ เป็นเรื่องของการ อปท. กับของโรงเรียนนะครับ
แล้วของท่านวิทยานี้ อยู่เจตนารมณ์ ที่ ๒๙๓ (๑) ที่แยก มันคนละประเด็นกันนะครับ
ท่านครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
ก็เจตนารมณ์นี้ท่านอภิปรายนะครับ ก็เป็นไปตามท่านนะครับ ไม่มีใครขัดข้องครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านวัชราครับ ถ้าอย่างนั้นเราเดินไม่ได้สักทีนะครับ

นายวัชรา หงส์ประภัสสร : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม
วัชรา หงส์ประภัสสร สสร. กระผมได้แปรญัตติเรื่องความรู้จักสามัคคี แล้วก็ได้กรูณาลงไป
แล้ว แต่เจตนารมณ์ท่านบอกว่า ให้ผมได้มาแถลงในที่ประชุมนี้ เพราะฉะนั้นกระผม
ขอเวลาเพียงสัก ๑ นาที เพื่อกกราบเรียนให้ทราบว่า เจตนารมณ์ในการระบุไว้นี้มาจาก
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานพระบรมราโชวาท เมื่อวันที่ ๓
ธันวาคม ๒๕๓๔ คนไทยเราที่รักษาเอกราชอธิปไตยไว้ได้ ก็โดยอาศัยการที่รู้จัก
ความสามัคคี และรู้จักทำหน้าที่ของแต่ละฝ่ายให้ประสานส่งเสริมกัน พระบาทสมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัวรับสั่งว่า การที่จะรู้จักสามัคคีก็ลำบากมาก เพราะมีคนมาก ๆ รู้จักกันทั่วถึง
ไม่ค่อยได้ แต่รู้จักสามัคคีควรจะทำได้ เพราะหมายความว่า ทุกคนถือว่าตนเป็นคนไทย
มีอะไรเกิดขึ้นก็ตาม ทุกคนรู้ว่าต้องมีความสามัคคี รู้ ก็คือทราบ ทราบ ความหมายของ
สามัคคี รัก คือ นิยม นิยมความสามัคคี เพราะเหตุใดคนไทยจึงรู้จักสามัคคี ก็เพราะ
คนไทยรู้ว่า ถ้าหากเมืองไทยไม่ใช้ความสามัคคี ไม่เห็นอกเห็นใจกัน อะลุ่มอล่วยกัน
ไม่มีวันที่จะมีชีวิตรอดได้ ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 ครับ ผมปรึกษาท่านอาจารย์วิฑูรย์อีกครั้งนะครับ เอาไปไว้ในบันทึกเจตนารมณ์ได้ไหม
 ครับ เพราะว่าถ้าใส่ไปมันก็รับรองไม่ได้นะครับว่า เดี่ยวผิด ถูก

นายวิฑูรย์ บรินุรณทรัพย์ : ท่านครับ ถ้าจะโหวตนี้ หมายความว่า
 ผมพ่วงมากับ (๓) นะครับ ถ้าหากว่าจะโหวต (๓) ต้องโหวตอันนี้ด้วย พ่วงไปด้วย
 ถ้าจะตัดตรงว่า (๓) อย่างเดียว แล้วเอาแต่บทเฉพาะกาลแยกต่างหากนี่คงไม่ถูก
 เพราะว่าข้อตกลงนั้น มันมาด้วยกัน เป็นชุดเดียวกัน มันมาด้วยกันครับ ข้อตกลงมาพร้อม
 กันว่า ถ้าอย่างนี้ไม่เอา ขอให้เป็นบทอย่างนี้ ตกลงไว้ กลุ่มผมตกลงกันหมดเลยครับ และ
 ทุกคนในที่ประชุมก็ตกลง เห็นด้วยกันหมดว่าดี เป็นทางออกที่ดีที่สุด มันเป็นทางออกที่ดี
 แล้วละครับ เพราะว่าตกลงกันมาจาก (๓) แล้วเริ่มเรื่องนี้ (๓) ก่อนนะครับ แล้ว ๔ ๕ ๖
 ตามหลัง เพราะฉะนั้นถ้าจะโหวต (๓) อย่างเดียว แล้วไม่โหวตแยกออก บทเฉพาะกาล
 อันนี้ออก ไม่ได้ครับ ต้องไปโหวตทั้งพวงครับ ถ้า (๓) ผ่าน ต้องผ่านนี้หมดเลยครับ
 ท่านครับ เขาตกลงกันอย่างนั้นนะครับท่าน

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 คุณหมอบไปประชุมกับเขาหรือเปล่าครับ

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : ไม่ได้ไปครับ เพราะเขาไม่ได้เรียกครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 อย่างนั้นเอาที่คนไปเขาก่อนดีกว่าไหมครับ

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : ผมขอพูดนิดเดียวครับ ที่ผมไปรับฟังมา
 นิดเดียวครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 คือ อย่างนี้ครับ รับฟังเดียวกันอีกเรื่องหนึ่ง ตอนนี้อยู่กำลังพูดประเด็น

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : ไม่ครับ ผมแปรญัติดีไว้ เขาไม่ได้ให้ผมพูด
 เลยครับ ขอยกมือตั้งหลายครั้ง ตั้งแต่เมื่อวานนี้ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 เข้าใจครับ เขากำลังหาทางกันก่อนครับ

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : ครี

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เดี๋ยวก่อน ให้เขาตกลงกันได้ก่อน มันพ่วงกันอย่างไรไหมครับ ท่านกรรมาธิการครับ
แยกได้ไหมครับ หรือว่าถ้าแยกได้ ผมจะถามแยก อย่งไรครับขอเท็จจริง

ศาสตราจารย์พิเศษวิชา มหาคุณ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม วิชา มหาคุณ ครี ตามที่ผมได้ไปร่วมประชุมในครั้งหลังนี้ะครับ จากท่านอาจารย์
ศรียาชาได้ขอให้ไปช่วยฟังด้วย ก็คือ เดิมท่านอาจารย์วิฑิตยาท่านต้องการให้ใส่ในเรื่อง
ของการแยกหน่วยงานไว้ใน (๓) ของมาตรา ๗๙ นะครับ แล้วก็ผลที่สุดจากการรอมชอม
กัน ตกลงกันว่า ไม่ให้ใส่นะครับ คือตกลงกันว่า การใส่ไว้จะดูจริงจัง แล้วก็ดูไม่เหมาะสมกับ
รัฐธรรมนูญ ถ้าเผื่อจะใส่นะครับ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงาน ในเรื่องของการปรับปรุง
กฎหมาย ก็น่าจะไปใส่ไว้ในบทเฉพาะกาล ท่านก็เห็นด้วยครับ ก็เลยลองไปเขียนดูมา
ตั้งแต่แรก ก็คือ อย่งจะเรียนว่า อาจารย์คมสันนะครับ ขออนุญาตเอ่ยนาม -----

เป็นคนทำมา แล้วจริงอย่างที่ท่านอาจารย์สอนว่า ให้ผมช่วยดูให้ ผมก็ช่วยดูให้ในแง่ของการเขียน แต่ว่าสุดท้ายแล้วจะผ่านหรือไม่ผ่านก็อยู่ที่สภาครับผม

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ขออนุญาตถามอาจารย์คมสันครับ ถ้าแยกหน่วยงานอย่างนี้แล้วนี่นะครับ คนละชั้นคนละหน่วยงานมันจะมีปัญหาใหม่ครับ ที่เขียนมาอย่างนี้ครับ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานครับ คือจริง ๆ เป็นประเด็นที่ผมได้คุยกับทางนี้ แล้วก็เขาบอกว่า ถ้าอยู่ในบทเฉพาะกาล รับผิดชอบก็เลยร่างมาให้ดูนะครับ ซึ่งในที่ประชุมก็ได้เอาไปดู ซึ่งผมเองก็ไม่ได้บอกว่า จะต้องเป็นอย่างนั้นโดยตรง แต่ว่าการเขียนอย่างนั้น ไม่ได้หมายความว่าตั้งกระทรวงใหม่ครับ เพียงแต่ให้มีความชัดในหน่วยงานที่รับผิดชอบเท่านั้นเอง แล้วในอดีตที่ผ่านมา มีกฎหมายที่เขียนลักษณะเช่นนี้ก็เคยเขียนในรัฐธรรมนูญ ปรากฏว่า ก็ไปตั้งหน่วยงานเป็นกระทรวงก็มี บางทีก็เป็นแค่หน่วยงานเพียงในกรมเท่านั้นเอง แต่ขอให้มีความชัดที่รับผิดชอบที่มีความชัดเจนเท่านั้นครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : หน่วยงานที่รับผิดชอบ การจัดการศึกษา มันหลายระดับนะครับ ถ้าถามส่วนตัวนะครับ อาจารย์ ผมเห็นด้วยนะครับ แต่ผมยังกังวลว่า พอไปทางปฏิบัติจริง ขออนุญาตพูดแล้วกันนะครับ ในทางปฏิบัติจริงประเด็นประถมศึกษาก็ไปอย่าง มัธยมไปอย่าง อาชีวะอีกหน่วยงานหนึ่งนี่นะครับ มันจะยุ่งใหม่ครับ

นายวิททยา บริบูรณ์ทรัพย์ : ท่านครับ พอดีผมมีเอกสารจะให้ท่านดูเดี่ยวผมส่งให้ดูก็ได้ครับ มีประกาศกฎกระทรวงว่าด้วยการแบ่งระดับการจัดชั้นเรียนว่าระดับประถมศึกษาชั้นนั้น วัตถุประสงค์เพื่ออะไร การวางรากฐานเด็กอย่างไร มัธยมศึกษาจัดอย่างไรนะครับ มัธยมศึกษาแบ่งเป็นตอนต้น ตอนปลาย แล้วอาชีวะจัดอย่างไร เป้าหมายคืออะไร มีหมดเลยครับ การจัดการศึกษานั้นมันจะตรง ไม่สับสน และจะมีประสิทธิภาพ มีคุณภาพอย่างแท้จริง ผมได้แจกเอกสารให้กับทุกท่านดูแล้วว่า วันนี้มันเกิดอะไรขึ้น คุณภาพเป็นอย่างไร ถ้าจัดอย่างที่ผมกราบเรียนนี้ ทุกอย่างจะหมดปัญหาแล้วดีขึ้นมาครับ ท่านครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 อย่างนั้น อย่างนี้ได้ไหมครับ ปรีกษาท่านกรรมาธิการครับ ถ้าหากระบู้ให้มันชัดขึ้นว่า
 เพื่อแยกหน่วยงานในกระทรวง อย่างนี้ นะครับ นียกตัวอย่าง นะครับ เพื่อแยกหน่วยงานใน
 กระทรวงที่รับผิดชอบการศึกษา ก็จะได้รู้ว่า เออ มันอยู่ที่เดียวกัน นะครับ ไม่ใช่มาตั้งกระทรวง
 แ่งกัน นะครับ หรือหน่วยงานอื่นไปตั้งแล้วไม่ประสานงานกัน นะครับ ก็เขียนให้มันชัดเสีย
 นะครับ ได้ไหมครับ ถ้าอย่างนี้มันเหมือนกับเป็นกระทรวงก็ยังไม่

นายวิฑูรย์ บัญญัติทรัพย์ : ท่านครับ ถ้าท่านจะเพิ่มคำว่า กระทรวง นี้
 ผมเห็นด้วย เพื่อให้เกิดความชัดเจนอย่างที่ท่านว่านี่ นะครับ ปรับปรุงกฎหมายเพื่อจัด
 หน่วยงานที่รับผิดชอบการศึกษาในกระทรวงศึกษาธิการ โดยให้สถานศึกษา แยกอย่างนี้
 ได้ นะครับ เห็นด้วยครับ เพิ่มคำว่า กระทรวงศึกษาธิการ ตกลงเลยครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 เชิญครับอาจารย์ เอาหาถ้อยคำที่มันอยู่ที่เดียวกัน นะครับ ไม่ใช่ไปตั้งแ่งกัน

นายทอง จันทรางศุ (กรรมาธิการ) : ขออนุญาตท่านประธานที่เคารพ
 ครับ กระผม ทอง จันทรางศุ กรรมาธิการครับ ผมเข้าใจดีว่า ความกังวลห่วงใยของ
 ท่านผู้ขอแปรญัตติที่กำลังพูดถึงประเด็นในเรื่องของการทำงานในกระทรวงศึกษาธิการ
 ในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา นั้น มีอุปสรรคข้อขัดข้องกันอยู่ นะครับ แล้วก็อันนี้พูด
 ตามภาษาที่เขาพูด ๆ กันอยู่ ก็คือว่า วันนี้ในกระทรวงศึกษาธิการมีหลายแห่งด้วยกัน
 แต่ละแห่งนั้นก็รับผิดชอบงานที่แตกต่างกันหลากหลาย แห่งอาชีวะแห่งหนึ่ง แห่งอุดม
 แห่งหนึ่ง แล้วก็แห่งที่เป็นเรื่องของการศึกษาพื้นฐานแห่งหนึ่ง ซึ่งในแห่งการศึกษาพื้นฐาน
 นั้น รวมทั้งเนื้องานที่เป็นประถมและมีมัธยมอยู่ด้วยกัน อันนั้นก็อาจจะเป็นกังวลห่วงใย
 อะไรก็แล้วแต่เถอะ นะครับ แต่ผมกำลังเรียนหาหรือว่า วันนี้เรากำลังทำรัฐธรรมนูญ นะครับ
 รัฐธรรมนูญนั้น คงไม่สามารถจะทำหน้าที่เป็นยาวิเศษแทนกฎหมายทุกฉบับในประเทศได้
 การแบ่งส่วนราชการว่า จะมีกี่กรม ก็แห่งนี้ ผมคิดว่า เป็นภารกิจของกฎหมายจัดตั้ง
 กระทรวง ทบวง กรม หรือกฎหมายบริหารราชการแผ่นดินจะต้องว่ากันไป วิธีการเขียน
 รัฐธรรมนูญนั้น โดยมากก็เขียนแต่เพียงว่า ก็ต้องไปปรับปรุงการแบ่งส่วนราชการ
 ในหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการศึกษาของชาติให้เหมาะสม แต่เหมาะสมอย่างไรนั้น

ผมคิดว่า จะต้องมีเวที มีการพูดคุยอภิปรายกันอย่างยืดยาว แล้วก็ฟังความเห็นให้ถ้วนทั่ว
ที่ประชุมของเราซึ่งพิจารณาภาพหลักของประเทศ ภาพรวมของประเทศนี้ เราใช้เวลาใน
การทำงานของเราส่วนใหญ่ นั่น ถ้าเราพูดถึงสภาว่าจะมีกี่สภา แต่ละสภามาอย่างไรนั้น
ผมคิดว่าเป็นภารกิจโดยตรงของสภาร่างรัฐธรรมนูญ แต่พอมาถึงกระทรวงจะมีกี่แห่ง
มีกี่กรม -----

ผมคิดว่า เป็นเรื่องที่น่าจะลึกลงไปกว่าภารกิจหน้าที่ของความเป็นรัฐธรรมนุญ ถ้าหากว่าข้อความในตอนท้ายนี้จะบอก ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยเรื่องของการแบ่ง ส่วนงานต่าง ๆ ในหน่วยงานที่รับผิดชอบในการศึกษาของชาติให้เหมาะสม แล้วก็มี ประสิทธิภาพคล่องตัวมากยิ่งขึ้น อะไรก็แล้วแต่ ถ้าพูดทำนองนี้ ผมคิดว่า พอจะเอา ถ้อยคำได้ แต่ถ้าระบุลงไปว่า ให้แบ่งจาก ๓ แห่ง กลายเป็น ๔ แห่ง ๕ แห่งอย่างนี้ ผมว่า มันเกินกว่าความเป็นรัฐธรรมนุญไปสักนิดหนึ่ง ถ้าจะหาหรือว่า ข้อความตรงท้ายนะครับว่า รวมทั้งปรับปรุงกฎหมาย เพื่อที่จะให้หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการศึกษา นั้น มีประสิทธิภาพ มีความประสานงานยิ่งขึ้น มีเอกภาพยิ่งขึ้น อะไรก็แล้วแต่ ผมคิดว่า ข้อความอย่างนี้พอจะไปไหวไหม แต่ว่าถ้าลงไปลึกถึงว่า ประถมไปทาง มัธยมไปทางนี้ ดูจะไกลเกินกว่าความเป็นรัฐธรรมนุญของเราไปสักนิดหรือไม่ ขอประทานหรือครับผม

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ลองให้ถ้อยคำนะครับ ไม่อย่างนั้นผมจะถามแล้วนะครับ เพราะว่าเราเข้าไปแล้วครับ

นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ : ท่านประธานยังไม่ให้ผมพูดเลยนะครับ
ผมยกจนเมื่อยมือมาครึ่งชั่วโมงแล้วนี่

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
อาจารย์ใจเย็น ๆ คือ มิได้ครับ พอดีเขาเถียงกันอยู่ ๒ ฝ่ายนะครับ

นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ : ตอนนี่แหละครับ เพราะว่าผมมี
ส่วนเกี่ยวข้องอยู่มากเลย

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
อาจารย์เชิญครับ อาจารย์ไปประชุมกับเขาหรือเปล่าครับ

นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ : ผมไปประชุมตั้งแต่แรก แล้วก็ผ่านไปแล้ว
ด้วยความเห็นชอบร่วมกันอย่างชัดเจนนะครับ ซึ่งก็เป็นเรื่องดี เพราะจริง ๆ ผมก็สงวน
ความคิดนี้ เพราะคือเรื่องการศึกษาต้องพูดกันให้ชัดนะครับ แล้วใน ๗๙ วรรคสาม ซึ่งทาง
โน้นมีความพยายามที่จะใส่แยกไป เรื่องให้เป็นประถม มัธยม อาชีวะ อะไรต่าง ๆ เหล่านี้
ผมเองนี่พูดกันจริง ๆ นะ ในทางการศึกษา ผมก็บอกว่า มันมาเขียนในรัฐธรรมนูญไม่ได้

เพราะว่ามันไม่ใช่เรื่องการจัดกระทรวง ทบวง กรม แล้วถ้าหากว่า เขียนไว้แบบนี้ วันใดวันหนึ่ง ถ้าเปลี่ยนระบบการศึกษาไปเป็น ๑๒ เกรด อะไรอย่างนั้นขึ้นมา แล้วถ้า เขียนไว้แบบนี้ ก็ทำอะไรไม่ได้ จริง ๆ ผมไม่เห็นด้วยตั้งแต่ต้น อันนี้ก็ต่อขอโทษอาจารย์ วิททยา เพราะว่าเขาเถียงกันมาตลอด แต่ว่าเมื่อตกลงว่า โอ.เค. เมื่อเขียนไม่ได้ มันไม่สมควรจะอยู่ในลักษณะของการเขียนรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๗๙ แล้ว ก็จะหลบเอาไป อยู่ในเจตนารมณ์ หรือในบทเฉพาะกาลอะไรก็ไม่ว่ากัน ก็เป็นที่ตกลง ก็ตกลงตามนั้น เพราะฉะนั้น ๗๙ สาม สี ห้า หก อะไรนี่ก็ โอ.เค. ก็เรียบริบร้อยไป แต่เมื่อจะมาเขียนก็ต้อง เขียนให้มันชัด เขียนให้มันนั้น ซึ่งผมเห็นด้วยว่า ถ้าเขียนแยกอย่างนี้ชัดเจน นี่พูดกันจริง ๆ ตามหลักการศึกษาแล้ว มันทำไม่ได้ ถ้าวันใดวันหนึ่งเปลี่ยนระบบที่ไม่เป็นระบบประถม มัธยม ขึ้นมา เปลี่ยนเป็น ๑๒ เกรด เปลี่ยนเป็นอะไรตามระบบสากลที่พัฒนาขึ้นไปอีก อันหนึ่ง มันก็ทำไม่ได้ เพราะว่ามันไปบัญญัติไว้แบบนี้ในรัฐธรรมนูญใช้ใหม่ ผมก็บอกว่า ถ้าอย่างนั้นเขียนได้ใหม่ แม้แต่ที่เขียนมานี้ ผมไม่ได้เห็นอันนี้ เพิ่งมาเห็นเดี๋ยวนี้ ผมก็ยัง เห็นว่า มันก็เขียนไม่ถูก เพราะว่าพอพูดถึงตามเจตนารมณ์ของมาตรา ๗๙ เรื่องให้พัฒนา กฎหมายการศึกษาขึ้นมา มันไม่ใช่พัฒนากฎหมายการศึกษาเพียงเพื่อการจัดการศึกษา นอกโรงเรียนอย่างเดียว หรือเรื่องอื่น มันต้องพูดถึงครบ ถ้าหากจะอย่างนั้น ก็ต้องพูดถึง พัฒนากฎหมายการศึกษา ทั้งการศึกษาในโรงเรียน การศึกษานอกโรงเรียน และ การศึกษาตามอัธยาศัย ซึ่งมันเป็นรูปแบบที่มีชัด แม้แต่ใน พรบ. การศึกษาแห่งชาติ ฉบับ ๒๕๔๒ ก็ตาม เพราะฉะนั้นก็ต้องเขียนให้มันครบตามรูปแบบอย่างนั้น แล้วจริง ๆ เจตนารมณ์ของ ๗๙ ทั้งหมด ไม่ว่าจะมาตราไหนที่เกี่ยวกับการศึกษา ก็มุ่งไปที่คุณภาพ ของการศึกษา คุณภาพของครู คุณภาพของบุคลากรการศึกษา เพราะฉะนั้นถ้าจะเขียน การพัฒนากฎหมายการศึกษา ก็ต้องคลุมไปถึงเรื่องกฎหมายที่จะมุ่งไปพัฒนาคุณภาพ การศึกษา คุณภาพครู คุณภาพบุคลากรด้วย ต้องเขียนได้ แล้วการที่เขียนบอก การศึกษา ตามอัธยาศัย การเรียนรู้ นี่เขียนอย่างไม่รู้เรื่อง เขียนอย่างไม่รู้วาระบบการศึกษา การเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาอัธยาศัยแล้ว ไม่ต้องเขียนลงไปก็ได้ แต่ว่าต้องเขียนให้เห็นว่า ทั้งรูปแบบของการศึกษา ทั้ง ๓ แบบนั้นเพื่ออะไร เพื่อให้เกิดการ

เรียนรู้ตลอดชีวิต เพื่อให้เกิดสังคมแห่งการศึกษา นี่เป็นเป้าหมาย เป็นเจตนาที่กำหนดไว้ชัดเจน แล้วไปอยู่ในเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ฉบับ ๒๕๔๐ ด้วย ถ้าเขียนอย่างนี้ต้องเขียนให้ครบอย่างนั้นด้วย แล้วจริง ๆ หากจะพูดถึงการที่จะปรับปรุงกฎหมาย -----

ในที่นี่พูดถึงแยกหน่วยงานอะไรนี้ ผมคิดว่า ทำไมไม่พูดถึงเรื่องปรับปรุงกฎหมาย พัฒนาคุณภาพการศึกษา และคุณภาพครูและอุปกรณ์การศึกษา กับให้จัดแบ่งองค์กร เพื่อจัดการศึกษาในแต่ละระดับให้ชัดเจน แล้วจะไปก็ระดับ จะไปจัดอย่างไรก็ไปว่ากัน อีกทีหนึ่ง ผมคิดว่า ถ้าเขียนในลักษณะเชิงนโยบาย ซึ่งควรจะเป็นสิ่งที่กำหนดตรา อยู่ในรัฐธรรมนูญอย่างนี้ มันก็ไปได้ แต่ถ้าไปแยกอย่างนี้ เราไม่ใช่กฎหมายที่จะไปแบ่ง กระทรวง ทบวง กรม ต่าง ๆ รัฐธรรมนูญไม่มีหน้าที่ทำตรงนั้น ผมคิดว่า มันก็จะคลุมไปได้ เพราะฉะนั้นตรงนี้ต้องเขียน ต้องปรับ ต้องเขียนใหม่ทั้งหมดเลย ผมว่านะครับ เอาละ เอาเท่านี้แหละครับ ขอขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ขอขอบคุณอาจารย์เกียรติชัยนะครับ กรรมาธิการลงปรับถ้อยคำดูนะครับ ท่านวิทยา
ครับ เดี่ยวอาจารย์ลองหาทางออก

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ต้นไชย (กรรมาธิการ) : กราบเรียน
ท่านประธานครับ ผม วุฒิสาร ครับ ผมขออนุญาตกราบเรียนว่า สิ่งที่ผมได้อภิปราย
ท่านอาจารย์วิทยา ขออภัยที่เอ่ยนาม จะเข้าใจว่า ผมพูดไม่ตรงกันนั้น ไม่จริงนะครับ คือ
ผมเรียนว่า ผมเห็นด้วยกับปัญหาทั้งหมด เพียงแต่ผมมีข้อสังเกตนิดเดียวว่า การเขียน
รายละเอียดในบทเฉพาะกาลนี้มีปัญหาหรือไม่ แล้วผมลองหารือกับทางกรรมาธิการ
นะครับ จะขออนุญาตลองเสนออย่างนี้นะครับว่า ใน ๓ บรรทัดแรกนี้นะครับ ผมขอ
อนุญาตอ่านทั้งหมดนะครับว่า กฎหมายเพื่อการพัฒนาการศึกษาของชาติ ตาม
มาตรา ๗๙ โดยส่งเสริมนี้ ผมคิดว่า ตกอันหนึ่ง ที่ท่านเกียรติชัยพูด คือ การศึกษาในระบบ
นะครับ การศึกษานอกโรงเรียน การศึกษาตามอัธยาศัย การศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเอง
การเรียนรู้ตลอดชีวิต วิทยาลัยชุมชน หรือรูปแบบอื่น นี้นะครับ แล้วก็ต่อมานะครับว่า
รวมทั้งปรับปรุงกฎหมาย นี้นะครับ กรรมาธิการลองเสนออย่างนี้นะครับว่า รวมทั้ง
ปรับปรุงกฎหมายเพื่อกำหนดหน่วยงานรับผิดชอบการจัดการศึกษาที่เหมาะสม และ
สอดคล้องกับระบบการศึกษา เหตุผลที่กรรมาธิการเสนออย่างนี้ ก็เพื่อไม่ให้มีการปิดรับ
ในเรื่องของการจัดโครงสร้างของระบบการศึกษาในอนาคต เพราะรัฐธรรมนูญนี้จะใช้ไป

นานนะครับ ดังนั้น ระบบการศึกษาอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงไปในอนาคตซึ่งเราไม่ทราบได้ ดังนั้น การกำหนดโครงสร้างหน่วยงานที่รับผิดชอบให้สอดคล้องกับระบบการศึกษา น่าจะเป็นทิศทางที่เหมาะสมในการที่จะออกพัฒนากฎหมาย จึงเรียนเสนอทางท่านสมาชิกนะครับว่า ถ้าเราจะปรับถ้อยคำอย่างนี้ ท่านจะคิดอย่างไรนะครับ เพราะผมคิดว่า ถ้อยคำอย่างนี้ก็จะเป็นถ้อยคำที่ไม่ปิดกั้น แล้วก็ไม่ใช่เฉพาะเจาะจงเกินไปในเชิงของทำให้ระบบการศึกษานั้นจะต้องตายตัวไปนะครับ เพราะรัฐธรรมนูญนี้ จะเป็นรัฐธรรมนูญที่ใช้ในระยะยาวครับ ก็ขอเรียนเสนอครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ท่านอาจารย์วิทยา เออินห์ไหนครับ ๒ วิทยาลัยครับ จะ คชเชื่อน หรือ คือ ขอให้จบได้ไหมครับ นี่ครับ มันก็ชัดเจนว่าจะเอาอย่างไร จะได้ลงมติ

นายวิทยา คชเชื่อน : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม วิทยา คชเชื่อน ครับ ขออนุญาตตรง ๆ เลยนะครับ ยิงตรงเลย ปัญหาที่เกิดขึ้นจริง ๆ ก็คือ ปัญหารัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ นะครับ คือ ต้องการให้รวมเข้าไประหว่างประถมศึกษา มัธยมศึกษา แล้วก็อุดมศึกษา เข้าไปเป็นเขต แต่ตอนนั้นมันมีปัญหา รัฐมนตรีที่เข้ามาบริหารประเทศ จะปรับปรุงการศึกษา จะปฏิรูปการศึกษานั้น ไม่ประสบความสำเร็จนะครับ เมื่อไม่ประสบความสำเร็จ ก็ต้องลาออก ไม่ทราบว่าที่รัฐมนตรีแล้วที่เข้ามาแก้แก้ไม่ได้ครับ เพราะฉะนั้นเสียงเรียกร้องทั่วประเทศ ครูทั่วประเทศ ตอนนี่คือให้กลับไปสู่ระบบเดิม ซึ่งมีรองรับอยู่แล้ว มีอาคารเรียน มีอาคารสำนักงานอยู่ทั่วประเทศอยู่แล้ว มันไม่มีปัญหาเรื่องของสำนักงาน ไม่มีปัญหาเรื่องตัวบุคคลนะครับ แต่ตอนนี่มีปัญหาอยู่ที่กรรมาธิการยกกว้างกับข้างล่างแค่นั้นเองครับ ทั่วประเทศเขาทราบกันหมดแล้วนะครับว่า ถ้าให้กลับไปสู่ระบบเดิมมันก็คือจบ ไม่ได้มีเพิ่มกระทรวง ไม่ได้มีเพิ่มกรม เพิ่มอะไรขึ้นไปนะครับ ขอให้เข้าใจครับ ขอขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ผมเข้าใจว่าข้างล่าง ข้างบน เข้าใจตรงกันนะครับ เพียงแต่ว่า จะบัญญัติอย่างไร อันนี้เรากำลังเขียนรัฐธรรมนูญ ถ้าเราไปเขียนลึกลงไว้หมดนี่นะครับ แล้วเราบอกคราวที่แล้ว

มันไม่ดี เราเลยเขียนอย่างนี้ แล้วถ้าเกิดตอนน้ำมันไม่ดีขึ้นมาอีกนี่นะครับ มันจะไปแก้เป็น
 อย่างอื่น มันจะยุ่ง ที่เขาห่วงกัน ห่วงตรงนี้ ให้มันตรงประเด็นกันนะครับ ดังนั้น
 กรรมการเขาก็เสนอขอปรับถ้อยคำให้มันคลายตัวนะครับ คือ ไม่ล็อกเสียทีเดียว
 ท่านพอจะรับได้ไหมครับ อาจารย์ศรียาชาครับ

รองศาสตราจารย์ศรียาชา เจริญพานิช (กรรมการ) : กราบเรียน
 ท่านประธานครับ ผม ศรียาชา เจริญพานิช ครับ คือผมค่อนข้างหนักใจนะครับ ตรงที่ว่า
 รับไปทำนะครับ ก็พยายามทำให้บรรลุเป้าหมายนะครับ ที่นี้ก็กราบเรียนว่า ท่านอาจารย์
 วิฑธยานะครับ ขอภัยที่เอ่ยนามนะครับ คือ ท่านก็ยืนยันว่า จะต้องมีการละเอียดตรงนี้
 ก็เลยถอดออกไปอยู่ในบทเฉพาะกาล โดยคิดว่า เดี่ยวพอตอนบทเฉพาะกาล เราก็มา
 ตกลงในรายละเอียดอีกทีหนึ่ง -----

อย่างน้อย ๗๙ (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) นี้ครับ มันจะได้ไปได้ มันจะได้เดินหน้าได้ ไม่อย่างนั้นมันก็ติดแหงกอยู่ครับ ที่นี้ผมเองกราบเรียนด้วยความเคารพนะครับว่า ผมเข้าใจดี และผมก็ติดตามเรื่องของประณกับมัธยม และรู้ว่ามันเป็นปัญหา ซึ่งพูดกันง่าย ๆ มันต้องรื้อกันนะครับ พูดกันตรง ๆ อย่างที่พูด นี้ครับ แล้วมันก็เป็นทีประณเขา คืบคลานเข้ามากรมมัธยม จนกระทั่งมัธยมจะไม่มีที่อยู่แล้วครับ เพราะฉะนั้นตรงนี้ มันก็เป็นปัญหาของกระทรวง ซึ่งเป็นเรื่อง ที่จริง ๆ แล้วรัฐธรรมนูญมันแก้ไม่ได้หรอกครับ ท่าน มันต้องแก้ที่บริหาร ต้องแก้ที่ตัวผู้บริหาร ที่นี้ท่านวิทยาก็อยากจะให้เขียนบังคับไว้ในนี้ นะครับ ในบทเฉพาะกาลนี้นะครับ ที่นี้ถ้าพูดกันจริง ๆ บังคับนี้ แต่ถ้าเผื่อรัฐบาลใหม่เข้ามา นี้ครับ แล้วดำเนินการ เขาไม่ทำนี้ ก็ทำอะไรเขาไม่ได้เหมือนกัน ก็คือ อย่างมากก็คือไป จี้ว่า เขาไม่ทำตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัตินี้ครับ แต่จริง ๆ แล้วผมก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่า นักการเมืองคนที่เข้ามาแก้เขาจะเข้ามาทำหรือเปล่า นั่นก็ยังไม่แน่ใจ ที่นี้ด้วยความเคารพ นะครับ ก็คือว่า หลักการร่างรัฐธรรมนูญก็เหมือนอย่างที่กรรมวิธีการหลายท่านพูดมาแล้ว มันต้องเป็นหลักการ มันต้องเป็นหลักทั่ว ๆ ไป จะลงลึกมันก็คงจะมีปัญหาแน่ในอนาคต เพราะฉะนั้นอย่างที่ท่านวุฒิสารเสนอนี้นะครับ ตรงที่ว่า หรือท่านวิทยาสเสนตรงที่ว่า ให้เขียนหลวม ๆ นะครับ บอกว่า โดยที่ให้มีการปรับปรุงกฎหมายเพื่อกำหนดหน่วยงานใน กระทรวงที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษา เพื่อให้ปรับปรุง หรืออะไรตามความเหมาะสม ครับ อันนี้ก็เป็นคำหลวม ๆ ที่สามารถที่จะไปได้ โดยที่ไม่ต้องระบุนะครับ ว่า ไปเป็น มัธยม อาชีวะ อุดมนี้ะครับ ถ้าเผื่ออย่างนี้แล้ว ผมก็คิดว่า สามารถที่จะไปได้กับทางท่าน วุฒิสาร ท่านรองทอง ที่ได้อภิปรายเมื่อกี้นะครับ ขออนุญาตที่เอ่ยนาม ผมคิดว่า อันนี้น่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุดแล้วครับ ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ เมื่อ ๒ ฝ่ายยันกันอยู่แบบนี้ะครับ กรรมวิธีการอ่านถ้อยคำของกรรมวิธีการอีกครั้ง หนึ่งนะครับ ให้สมาชิกเทียบกับของอาจารย์วิทยากรครับ แล้วผมจะถามแล้วครับ ไม่อภิปรายแล้วนะครับ ขอถ้อยคำอีกครั้งครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ต้นไชย (กรรมวิธีการ) : อ่านตั้งแต่ต้นนะครับ ว่า กฎหมายเพื่อการพัฒนาการศึกษาของชาติตามมาตรา ๗๙ โดยส่งเสริมการศึกษาใน

ระบบการศึกษานอกโรงเรียน การศึกษาตามอัธยาศัย การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ตลอดชีวิต วิทยาลัยชุมชน หรือรูปแบบอื่น นะครับ รวมทั้งปรับปรุงกฎหมายเพื่อกำหนดหน่วยงานรับผิดชอบ การจัดการศึกษาที่เหมาะสมและสอดคล้องกับระบบการศึกษาภายในหนึ่งปี นับตั้งแต่วันที่แถลงนโยบายต่อรัฐสภา ตามมาตรา ๑๗๒

(นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) มีสัตญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกครับ ในมาตราที่เรา กำลังพิจารณาอยู่นะครับ คือ มาตรา ๗๙ นะครับ ที่เกี่ยวข้องกับมาตรา ๒๙๓/๑ นะครับ ซึ่งอยู่ในบทเฉพาะกาล ในร่างดังกล่าวกรรมาธิการเสนอถ้อยคำดังที่เรียนสมาชิกไปแล้วนะครับ ถ้าท่านสมาชิกเห็นด้วยกับกรรมาธิการให้กดเห็นด้วย ถ้าเห็นด้วยกับผู้ขอแปรญัตตินะครับ ก็คือ ของท่านอาจารย์วิฑิตยาที่เสนอเข้ามาให้กด ไม่เห็นด้วย เที่ยงลงคะแนนได้ครับ

นายหลักชัย กิตติพล : ท่านประธานครับ ของอาจารย์วิฑิตยาอยู่ที่ไหนครับ เอกสาร แผ่นนี้ใช้ไหมครับท่านประธาน

นายเกียรติชัย พงษ์พานิชย์ : ยังไงกัน ถ้ามว่าอย่างไร ถ้ามอีกสักครั้งเถอะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) : ในบทเฉพาะกาล มาตรา ๒๙๓ (๑) หรือ /๑ ครับ ๒๙๓ (๑) นะครับ

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ตันไชย (กรรมาธิการ) : ต้องไปเรียงอีกทีหนึ่งครับ เพราะ ๒๙๓ มีหลายอนุครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) : ไม่ใช่ครับ ที่ท่านเสนอเข้ามาเนี่ย คอควาย นะครับ อยู่ในหัวข้อ คอควายนะครับ กรรมาธิการเสนอถ้อยคำตามที่ได้อ่านให้สมาชิกทราบแล้วนะครับ ถ้าท่านเห็นด้วยกับกรรมาธิการให้กด เห็นด้วย ถ้าเห็นด้วยกับผู้ขอแปรญัตตินะครับ เสนอถ้อยคำเข้ามาตามเอกสารที่แจกไปแล้ว ให้กด ไม่เห็นด้วย นะครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
มีท่านใดยังไม่ลงคะแนนมีไหมครับ ไม่มีแล้วนะครับ ปิดการลงคะแนน เจ้าหน้าที่รวม
คะแนนด้วยครับ เห็นด้วย ๓๔ ไม่เห็นด้วย ๒๖ งดออกเสียง ๕ ถ้อยคำเป็นไปตามที่
กรรมาธิการเสนอแนะครับ

มาตรา ๗๙ นี้ถือว่าครบถ้วนเรียบร้อยนะครับ วันนี้เราก็พิจารณากันโดยใช้ระยะเวลาที่มีอยู่นะครับ แล้วได้นื้อหาสาระไม่เป็นไปตามที่เราตั้งใจจะให้มันเร็วกว่านี้นะครับ คิดว่าถ้าพักก่อน เข้ามาแล้วอาจจะเร็วกว่านี้นะครับ ขอพักห้าโมงครึ่งถึงหกโมงครึ่ง แล้วมาประชุมต่อครับ ชวงนี้ขอพักครับ

พักประชุมเวลา ๑๗.๓๒ นาฬิกา

เริ่มประชุมต่อเวลา ๑๘.๒๖ นาฬิกา

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร ประธานสภาว่าง รัฐธรรมนูญ ได้กลับมามีบัลลังก์เพื่อดำเนินการประชุมต่อไป)

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านสมาชิกที่เคารพครับ ถึงเวลานัดหมายเวลา ๖ โมงครึ่งนะครับ ท่านสมาชิกครับ เวลาที่ผ่านมาไปเราพิจารณา เข้าใจว่าได้มาตราเดียวนะครับ กับสิ่งที่ค้างไว้ เคลียร์ไปเรียบร้อยแล้วนะครับ จะขอพิจารณาต่อหน้าครับ ท่านสมาชิกครับ ท่านกรรมการพร้อมหรือยังครับ ตกลงเราจะลงมาตรา ๘๔ ทั้งมาตราเลยทีเดียวใช่ไหมครับ เชิญท่านสมเกียรติครับ

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ขอขอบคุณครับท่านประธานครับ ผม สมเกียรติ รอดเจริญ สสร. ครับ ก่อนที่จะเข้าสู่มาตราต่าง ๆ ขอปรึกษาท่านประธานนอกรอบนะครับ ก็ด้วยเหตุผลที่เมื่อวานผมนำเรียนท่านประธานไปแล้วครับว่า กรณีที่ออกไปพูดคุยกันนอกรอบที่ไร่นี้ กลับมาจะมีประเด็นปัญหาทุกครั้ง ท่านประธานครับ เราจะหามาตรการอย่างไร ถึงจะดำเนินการในลักษณะออกไปพูดคุย แล้วจะได้ประโยชน์ให้มีน้ำหนักหนักแน่นขึ้นนะครับท่านประธาน เพราะทุกครั้งความรู้สึกที่ได้รับหลังจากไปพูดจา นอกรอบกลับมาแล้ว ความขัดแย้งจะเกิดขึ้นทุกครั้งนะครับ ก็อยากจะปรึกษาท่านประธานไว้ในประเด็นนี้ว่า ถ้าเผื่อจะมีการไปปรึกษานอกรอบอีกจะทำอย่างไร -----

ให้ท่านประธานมอบหมาย หรือว่าอย่างไร ให้มันมีน้ำหนักเพิ่มขึ้นครับ ก็จะเป็นสิ่งที่ไม่น่าจะทำให้เกิดปัญหาซ้ำซ้อนเกิดขึ้นเหมือนกับทุกครั้งที่ผ่านมาครับ ท่านประธานครับ ขอบพระคุณมากครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ที่จริงนะครับท่าน ถ้าเวลาไปตกลงกันก็เหลือการตกลงพ่วงนี้ ถ้าจะมีนะครับ ตอนเช้าหรือตอนบ่ายอะไรก็ตาม ที่ท่านประสานกับทางคณะกรรมการการยกกว้าง กลุ่มนี้ก็จะรู้ว่าจะมอบหมายใครในกลุ่มท่าน แล้วก็ถ้าไปคนเดียวไม่ปลอดภัย เพราะความเห็นไม่ตรงกัน ก็เอาไปสัก ๒ คน ๓ คน แล้วก็ไปตกลงกับเขาทีเดียว อย่างนี้ก็เป็นสัญญาสุภาพบุรุษ สุภาพสตรีครับ ไปดูกันมา คือ เราต้องการจะลดเวลานะครับ ที่เรามีอยู่น้อยนะครับท่าน เวลานี้เรามีปัญหาเรื่องเวลานะครับ ซึ่งวันพฤหัสบดีจะเห็นได้ชัดขึ้นถ้าเราขยับได้ไม่เร็ว ขอความกรุณาอย่าไปคนเดียว ถ้าเรารู้ว่าในกลุ่มเราก็เห็นต่างกันเข้าไปสัก ๓ คน แล้วก็ตกลงเมื่อตกลงกันได้เรียบร้อย ก็ถามกันให้แน่ใจ แล้วจะได้ไม่มีปัญหา แต่อย่างว่าท่าน ถ้ามีปัญหาที่ต้องโหวต แล้วถ้าโหวตนี้เราก็ขอเรียนนะครับ ถ้ามีปัญหาที่จะต้องขอประธานโทษ ใช้คำไทยก็ต้อง ออกเสียงลงคะแนนเร็ว เพราะว่าท่านไปตกลงกันแล้วท่านมาอภิปรายกันนาน ๆ อีก ถ้ามันมีปัญหา ต้องความกรุณา พร้อมแล้วนะครับท่าน ยกกว้างพร้อมแล้วนะครับ ท่านอัครพรอยู่แล้ว ท่านอัครวิทย์อยู่แล้ว เรียนให้ท่านทราบว่ามีมาตราที่เราจะต่อ คือ มาตรา ๘๔ นะครับท่าน มีผู้สงวน ๔ คน แต่ว่า ๑๑ อนุ ผมเรียนว่า ในการพิจารณา ผมต้องขอแรงท่านหัวหน้ากลุ่ม ท่านใช้เวลาให้เท่าที่จำเป็น แล้วก็คงไม่ให้ท่านสลิป สลิปนี้บางที่มันเป็นชั่วโมงเลยนะท่าน ท่านเห็นมาแล้ว เพราะมันไม่ได้จับแค่ท่านพูด กมธ. ต้องชี้แจง คือเราให้ท่านแสดงความคิดเห็นและถ้าจำเป็นก็ต้องโหวต ต้องตัดสินใจท่าน ไม่อย่างนั้นเราเดินหน้าไม่ได้นะครับ ด้วยความเคารพเลยท่านสมาชิกครับ ขอความกรุณา แล้วก็บางที่ผมเห็นเรื่องประเด็น ที่ขอความกรุณา คืออาจจำเป็นต้องพูดเข้าประเด็นเลย คือ พวกเราอยู่ในห้องนี้ ก็ติดตามมาหลายทีแล้วก็คงน่าจะเข้าใจประเด็นได้ไม่ยากนัก แล้วก็ต้องให้ท่านตัดสินใจ เรายังมีเรื่องใหญ่อยู่ข้างหน้า แล้วที่จริงข้างนอกอาจจะอยากฟังว่า เราจะตัดสินใจเรื่องสภาอย่างไร เชิญท่านพิเชียรหรือคุยกันก่อนครับ ตกลงอาจารย์เจิมศักดิ์เสนอยู่ถึงเข้าใช้ใหม่ เชิญครับ ท่านพิเชียร

นายพิเชียร อำนาควรประเสริฐ : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ
นะครับ กระผม พิเชียร อำนาควรประเสริฐ ขออนุญาตเรียนถามท่านประธานนะครับว่า
ในวันพຼ່ງนี้เราไม่มีการประชุมของสภาว่างอย่างเป็นทางการ แต่ว่าในช่วงบ่าย ได้ทราบว่า
จะเปิดโอกาสให้สมาชิก สสร. ของเราได้มีโอกาสปรึกษาหารือกับทางกรรมาธิการยกวาง
ใหม่ครับ ท่านประธานครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ผมเรียนอย่างนี้
ครับ ๑. พຼ່ງนี้อย่างที่เรียน พຼ່ງนี้ไม่มีประชุมสภาว่างรัฐธรรมนุญ พຼ່ງนี้วันเราคืนให้แก่
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ เขามีเรื่องต้องพิจารณา เพราะฉะนั้นเราไม่มีประชุมทางการแ่
ส่วนการประชุมกับคณะกรรมาธิการยกวางนั้น ผมเป็นฝ่ายขอรับรองว่า ถ้าท่านเอาเรื่องที่ไม่
ใช่เรื่องที่หลักจะต้องมาโหวตกันมาก เป็นเรื่องถ้อยคำ เรื่องคำเติม สามารถไปเจรจาได้
แต่เท่าไรนี้ กรุณาไปเจรจากันในระยะเวลาที่มี เพราะเวลานี้ เวลาที่เรามีอยู่นี้ะครับ
เราขาดดุลไปเรียบร้อยตามแผนที่เรากำหนด เราจะต้องใช้เสาร์ อาทิตย์ และผมก็วิตกมาก
แต่ถ้าท่านขยับแล้วดีขึ้น เราก็จะแก้ปัญหาเรื่องเสาร์ อาทิตย์ ได้บ้าง ก็ฝากท่าน จึงบอกให้
แน่นอนว่า พຼ່ງนี้ไม่มีประชุม การไปประชุม นั้น ผมเสนอแนะเอง แต่ผมไม่รู้กรຼีป
(Group)ใด กลุ่มใด ต้องตกลงกับคณะกรรมาธิการยกวาง เชิญท่านสุรชัยครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ขอบคุณครับ ท่านประธานครับ ก็ระหว่างที่รอสมาชิกนะครับ เพื่อจะได้เปิดประชุม ขอรื้อท่านประธานและที่ประชุมอย่างนี้ครับ ขณะนี้เรายังคงมีปัญหาเรื่องประชุมนอกรอบกันครับ ท่านประธานครับ ดูจากก่อนที่เราจะพักรับประทานอาหาร ประเด็นเรื่องการศึกษาตามมาตรา ๗๙ ประเด็นนี้เราคุยจนกระทั่งต้องแขวน แล้วก็ไปนอกรอบกันมา ๒ ครั้ง กลับเข้ามามีปัญหาทั้ง ๒ ครั้ง ท่านประธานก็อยากจะเรียนท่านประธานว่า ท่านประธานกรุณาช่วยกำกับเรื่องการประชุมนอกรอบว่าแม้ว่าจะเป็นเรื่องของนอกรอบก็ตาม แต่ที่เรา นอกรอบ เราออกแบบให้มีการประชุมนอกรอบ เพื่อประหยัดเวลาการประชุมในรอบ แต่มันตรงกันข้าม ออกมา ท่านประธานนอกรอบเสร็จ กลับมาถกกันในรอบ หนักกว่าเก่าอีกครับ แล้วก็ทำให้เสียความรู้สึกซึ่งกันและกันอีก บอกว่า เอ๊ะ นอกรอบไปแล้ว ตกลงรับปากแล้ว ทำไมกลับเข้ามาในนี้แล้วตกลงกันไม่ได้ กลับมาอภิปรายซ้ำกันอีกนะครับ ก็อยากจะกราบเรียนว่า ถ้าจัดให้มีการนอกรอบนั้น หมายความว่า เพื่อที่เราจะประหยัดเวลาในห้องประชุม ก็ขอความกรุณาครับว่า ตกลงกันนอกรอบแล้ว ควรจะเป็นไปอย่างนั้นนะครับ โดยเฉพาะท่านกรรมาธิการยกกว้างที่มอบหมายให้ใครมานอกรอบกับ สสร. แล้วนี่ ต้องถือว่าท่านให้อำนาจในการพิจารณาตัดสินใจไว้กับกรรมาธิการยกกว้างท่านนั้นแล้วนะครับ ประเด็นที่ ๒ ก็คือว่า เรื่องที่ท่าอย่างใดเราจะช่วยกันบริหารเวลา โดยเฉพาะคำแปรญัตติของ สสร. ที่ท่านยกกว้างเห็นด้วยในหลักการ ผมอยากจะทำให้ท่านเป็นผู้แถลงเลยครับว่าท่านเห็นด้วยแล้วในหลักการของคำแปรญัตติของผู้ใดบ้าง จะได้ประหยัดเวลา ส่วนเรื่องถ้อยคำ ผมว่าถ้าหลักการตรงกันแล้ว ถ้อยคำไม่น่าที่จะเป็นประเด็นที่จะต้องเสียเวลาถกเถียงกันในห้องประชุมนี้เยอะนะครับ ก็ด้วยวิธีการอย่างนี้ ผมเชื่อว่า จะประหยัดเวลาได้ แล้วเราจะเหลือแต่หลักการสำคัญ ๆ ที่จะเอามาใช้พิจารณากันในห้องประชุมนี้ ก็เสนอ ๒ ประเด็นครับ ท่านประธานครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : อันที่ท่านสุรชัย เสนอน่าสนใจ เดี่ยวผมจะได้ถามจากมาตรา ๘๔ จะลองถามว่า (๑) จะถามกรรมาธิการก่อนเลยนะครับ มาเยอะแล้วนะครับ ขออนุญาตเริ่มรายการได้แล้วนะครับท่าน ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์หรือต่อเป็นรายสุดท้ายนะครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : สุดท้ายนะครับ ท่านประธานครับ คือ ผมนั่งสังเกตดูว่า พวกเราก็ต้องเรียนนะครับว่า ส่วนใหญ่ก็เพิ่งทำงานสภาเป็นส่วนใหญ่ แล้วก็พอบอกว่า ให้ไปหาเรือนอกกรอบ คือ ประชาชนท่านฟังวิทยุอยู่และดูทีวี (TV) อยู่ ท่านก็โทรศัพท์กันแหกกลาญเลยว่า ให้เอาอย่างนั้นเอาอย่างนี้ เอาอย่างนี้เอาอย่างนั้น เสร็จแล้วพวกเราเองบางทีก็ใจอ่อน พอฟังแล้ว อ้าว ก็พยายาม ทำให้ไปเติมให้ โดยที่บางทีเราลืมนึกไปว่า นี่คือรัฐธรรมนูญ เพราะท่านจะให้เติม ผมเองยังได้รับโทรศัพท์เลย นี่บอกตรง ๆ ได้รับโทรศัพท์นะครับ จะเอาระดับประถม มัธยม อะไรต่ออะไร ผมก็นึกในใจว่า ผมไปลงได้อย่างไรในรัฐธรรมนูญ ผมก็ได้แต่ ครับ ครับ ผมก็รับไปเฉย ๆ แล้วผมก็ทำลืมนะครับ ท่านจะเห็นว่า คือ อันนี้เราต้องใจแข็งนะครับ ในเมื่อท่านประธานบอกว่า พวกเราบางทีเราต้องนึกว่า นี่คือรัฐธรรมนูญ รัฐธรรมนูญเป็นแนวกว้าง ๆ แล้วโดยเฉพาะแนวนโยบายแห่งรัฐนี่ มันเป็นเรื่องกว้าง ๆ เท่านั้นเอง ถ้าเราเอาเป็นเอาตายกับทุก ๆ ถ้อยคำ ต้องเติมตรงนี้ ต้องใส่ตรงนี้ แล้วมันก็ใส่หมด มันก็มีปัญหา ท่านประธานครับ อันนี้ไหน ๆ เราก็ปรึกษาหารือกัน ผมก็เรียนว่า ประสบการณ์ที่ผมอยู่ในสภานี้มา มันก็ต้องโดนอย่างนี้เป็นประจำ ทำกฎหมายก็ดี หรือว่าจะโหวตอะไรต่ออะไรก็ดี มันจะมีคนลอบบีกันแหกกลาญ เป็นของธรรมดา แต่เราต้องใจแข็ง ต้องรู้ให้ได้ว่าขณะนี้เรากำลังทำอะไร แล้วไม่ให้ คือ ไม่ให้ พูดให้ตาย ถ้าเห็นด้วยก็เอา ถ้าไม่เห็นด้วย ให้ตายผมก็ไม่ยอม ผมว่าต้องแข็งนะครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านครับ จริง ๆ ที่ท่านสุรชัยพูดนี้ อันหนึ่งมันสำคัญ พวกเราก็เกรงใจกัน เวลาไปตกลงก็ตกลง ๆ เพราะว่าเกรงใจ จะไปปฏิเสธเพื่อน ยืนเรื่องให้มาที่ฟลอร์ (Floor) นี่ตัดสินใจ ท่านมาเข้าสภาใหญ่ตัดสินใจกันตั้งหลายที ก็เป็นอย่างนี้ ก็เพราะรู้จักกัน ไปตอนนั้นก็ เข้า ผ่านไปได้ แต่นึกว่าเออ เดี่ยวให้ไปตัดสินใจกันอีกที อย่างนี้มันก็ไม่ค่อยลดเวลานะ ผมฝากว่า ท่านก็ไปดูแล้วกัน ถ้าตกลงไม่ได้ กลับบอกเพื่อนว่า เอาอย่างนี้แล้วกัน อันนี้ค้างไว้ แล้วเดี๋ยวไปโหวตที่สภา มันก็จะทำให้มันเหลือประเด็นแคบลงก็จะดีนะครับ ขออนุญาตต่อหน้าครับท่าน มาตรา ๘๔ นะครับท่าน เชิญท่านเลขา

นายวัชรินทร์ จอมพลาพล (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : มาตรา ๘๔ มีการแก้ไข มีสงวนคำแปรญัตติอยู่ ๔ กลุ่ม คือ กลุ่มของคุณวิชัย รูปขำดี กลุ่มคุณอุทิศ ชูช่วย กลุ่มคุณเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง และกลุ่มคุณสุรัชย์ เลียงบุญเลิศชัย ครับ

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ใน ๔ กลุ่มผมเรียนว่า ถ้าแบ่งแล้วประมาณ ๑๑ อนุ หรือ ๑๑ วงเล็บ นะครับ จะใช้เวลานั้น จะใช้สไตล์ (Style) ใหม่ ของท่านสุรัชย์จะถามยกกว้างเลยว่า ถ้าเอาตั้งแต่ (๑) นั้นะ ยกกว้างแก้ตามที่ท่านวิชัยกับท่านเจิมศักดิ์ขอแปรไว้ได้ไหม เชิญครับ ยกกว้าง ท่านอัครพรครับ

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม อัครพร จารุจินดา ตอนช่วงก่อนจะถึงมาตรานี้ นั้น ทางท่านสมาชิกได้เคยขอให้ผมสรุปภาพรวมว่า ในมาตรา ๘๔ นั้น กรรมาธิการไปแก้ไขอะไรบ้าง เพื่อว่าถ้าท่านสมาชิกเห็นชอบ จะได้ผ่านไปได้โดยสะดวกนะครับ ก็จะขออนุญาตกราบเรียนสั้น ๆ ถึงภาพรวมในการแก้ไขของคณะกรรมาธิการนะครับ ในมาตรา ๘๔ ในแต่ละวงเล็บ นะครับ ใน (๑) นั้นเป็นการปรับปรุงถ้อยคำ เพราะว่าเดิมนั้นเขียนเรื่องหลักเกณฑ์การใช้ที่ดินกับผังเมืองรวมกัน ก็ปรับถ้อยคำว่า หลักเกณฑ์การใช้ที่ดินนั้นก็เป็นเรื่องหนึ่งคือการต้องกำหนดหลักเกณฑ์ให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมกับการดูแลทรัพยากรธรรมชาติ เสร็จแล้วในตอนท้ายถึงจะพูดถึงเรื่องการวางผังเมืองที่จะต้องมีประสิทธิภาพ แม้ว่าทั้ง ๒ เรื่องนั้น เป็นเรื่องที่อาจจะมีความสัมพันธ์กัน แต่ว่าก็เขียนซะให้เป็นคนละส่วนให้ชัดเจนขึ้นนะครับ ใน (๒) ซึ่งพูดถึงเรื่องเกษตรกร ซึ่งความเดิมนั้น ก็จัดให้เกษตรกรมีกรรมสิทธิ์ ในที่ดิน โดยวิธีปฏิรูป หรือวิธีอื่นใด แล้วแต่ที่จะพิจารณาต่อไป แต่เพิ่มเรื่องแหล่งน้ำ เนื่องจากว่า แหล่งน้ำเดิม ซึ่งเคยอยู่ใน (๔) ว่า จัดระบบการดูแลการใช้ทรัพยากรน้ำให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม รวมทั้งจัดแหล่งน้ำให้เกษตรกรนั้น ก็มีข้อทักท้วงขึ้นมาว่า ถ้าเขียนแบบนี้ นั้น การจัดทรัพยากรน้ำก็มุ่งไปเฉพาะภาคเกษตร แล้วก็ไม่ได้มุ่งไปถึงภาคอื่น กรรมาธิการก็เลยย้ายจาก (๔) ส่วนหนึ่งนั้น มาใส่เรื่องการจัดหาแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรเป็น (๒) ส่วนเรื่องทรัพยากรน้ำอย่างอื่นนั้น ก็เอาไปใส่ไว้ใน (๕)

ว่า เรื่องการมีแผนบริหารจัดการทรัพยากรน้ำในภาพรวมนครีบ เสร็จแล้วก็ นำเรื่องที่เกี่ยวข้องเคียงกัน คือ เรื่องการสงวน บำรุงรักษา และใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งจะต้องมีแผนการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอยู่แล้ว ใน (๕) นั้น จากเดิมที่เคยอยู่ใน (๖) มาบัญญัติรวมกันใน (๕) เพื่อให้ให้ทั้งหมดนั้น ทั้งแผนการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ และแผนการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ นั้น จะต้องให้ประชาชนมีส่วนร่วมในทั้ง ๒ เรื่อง ในเรื่องการสงวน บำรุงรักษา และใช้ประโยชน์ ส่วนใน (๗) นั้นเป็นเรื่องการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม และเดิมเรื่องภาวะมลพิษนั้น ได้แยกไปไว้ใน (๘) ก็ได้พิจารณาเห็นว่า การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมกับการกำจัดภาวะมลพิษนั้น เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน ก็จึงจับย้ายลงไปอยู่ใน (๗) ด้วยกัน สิ่งที่คณะกรรมการได้พยายามปรับปรุงแก้ไข ก็เพื่อให้ข้อความในหมวดนี้ของรัฐธรรมนูญนั้นมีความกระชับ สั้น แต่ที่มีความหมายกว้าง เพื่อแสดงให้เห็นถึงเป้าหมายที่ต้องการเห็นจากรัฐบาลในการดำเนินการกำหนดแนวนโยบาย ส่วนวิธีการไปสู่เป้าหมายนั้น ไม่ได้เขียนลงไป ในรายละเอียด ในบทบัญญัติของมาตรา ๘๔ ทั้งหมด ก็คิดว่าวิธีการนั้น ก็คงจะเป็นเรื่องที่อยู่ในทางพรรคการเมืองต่าง ๆ นั้น คงจะต้องคอยรับฟังเสียงประชาชน แล้วก็เสนอแนะแนวทางแต่ละเรื่องในการเลือกตั้งต่อไปว่า จากแนวนโยบาย ซึ่งกำหนดเป้าหมายในการดำเนินการนั้น วิธีการนั้นแต่ละพรรคการเมืองจะเสนอให้ประชาชนเห็นเป็นรูปธรรมได้อย่างไร ว่าเขาจะใช้วิธีไหน -----

เพราะฉะนั้นอย่างที่กราบเรียนว่า ในคำแปรญัตติของหลายท่านนั้นได้ลงไป ในรายละเอียดถึงวิธีการ ตรงนั้นคณะกรรมการก็ขอว่า ในเรื่องวิธีการที่จะไปสู่เป้าหมายนั้น อยากจะไม่บัญญัติอยู่ในตัวรัฐธรรมนูญ แต่ปล่อยให้พัฒนาไปตามสภาพของรัฐธรรมนูญ ซึ่งอาจจะใช้ไปอีกนานนะครับ ก็เพื่อไม่ให้เป็นการจำกัดการพัฒนาในแต่ละเรื่อง นั่นก็คือในภาพรวมครับผม

นายบรรณิทธิ เศรษฐสุนทร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เชิญนะครับ ใน (๑) นี้ครับ ถ้าท่านอภิปราย กลุ่มท่านวิชัยไครศรี อาจารย์หรือครับ กลุ่มท่านอาจารย์วิชัยใช้ใหม่ ท่านอาจารย์สว่างใช้ใหม่ครับ

นายสว่าง ภูพัฒน์วิบูลย์ : ใช้ครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐสุนทร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เชิญเลย ท่านอาจารย์ครับ ให้กระชั้นเลยนะครับ เข้าเป้าเลย

นายสว่าง ภูพัฒน์วิบูลย์ : ท่านประธานที่เคารพ ท่านกรรมการ และ สสร. ที่เคารพทุกท่าน ในมาตราที่ ๘๔ รัฐต้องดำเนินการตามนโยบายด้านที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมนั้น จากที่กรรมการได้แก้ไข ๘ อนุให้เหลือ ๔ อนุ นั้น โดยภาพรวมรับได้ครับ แต่ว่ายังขาด (๑) อยู่ถ้อยคำเพียง ๒ ถ้อยคำ จะขอความอนุเคราะห์กรรมการให้เห็นชอบด้วย ก็คือว่า ใน (๑) นั้น การกำหนดหลักเกณฑ์การใช้ที่ดินโดยคำนึงถึงสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติของพื้นที่นั้น ๆ ตามหลักวิชา เฉพาะข้อความตรงนี้กลุ่มเราเห็นว่า เป็นเรื่องที่ใช้ที่ดินทรัพยากรธรรมชาติโดยหลักการจะขอ อนุญาตประการที่ ๑ ว่า ให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของดำเนินการนั้นประเด็นแรกนะครับ กับประเด็นที่ ๒ นี้ ถ้อยคำที่บอก ของพื้นที่นั้น ๆ ตามหลักวิชา เมื่อเห็นว่าการดำเนินการแล้วนี้ คำว่า หลักวิชา นี้ ก็เกรงว่าท้องถิ่นจะไม่เข้าใจ เขาก็จะถามเราอีกว่า แล้วหลักวิชาอะไร หลักของใคร เพราะฉะนั้นก็จะขออนุญาตตัดข้อความนี้ครับ ก็จะคงเหลือเพียงว่า กำหนดหลักเกณฑ์การใช้ที่ดิน โดยให้คำนึงถึงสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ วิธีชีวิตของชุมชนท้องถิ่นให้ครอบคลุมทั่วประเทศ จากนั้นไปก็ตามข้อความในวรรคหนึ่งจนจบครับ ขอเปลี่ยนเพียง ๒ ข้อความครับ ด้วยเหตุผลดังนี้ครับ ขออนุญาตเอาเหตุผลสั้น ๆ ๔ ประการ ประการที่ ๑ ก็คือ ต้องการให้พื้นที่ชุมชนมารับผิดชอบ

แล้วเหตุผลข้อที่ ๒ นี้ ต้องการตัดคำว่า หลักวิชา ออก เพราะว่าทำนองถื่นจะไม่เข้าใจ เราต้องไปอธิบายเขาอีกว่าหลักวิชาคืออะไร และประการที่ ๓ นี้ ใช้คำว่า วิธีชีวิตของ ชุมชน ก็เพื่อจะเป็นการคุ้มครองคำว่า วิธีชีวิตของชุมชน ให้อยู่ในนี้ และประการที่ ๔ ก็จากการที่ไปรับฟังมาหลายหน่วยงานครับ โดยเฉพาะก็ตรงกับความคิดของ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ อยากให้เติมข้อความนี้ จึงขอความอนุเคราะห์ กรรมการครับ ให้ปรับแก้ไขข้อความเพียง ๒ คำ เท่านั้นเอง ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ขอบพระคุณครับ เดี่ยวกรรมการรับไว้ เชิญกลุ่มท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ ท่านสวิงไช้ใหม่ครับ เชิญเลยครับ ตามประเด็นของท่าน

นายสวิง ต้นอุต : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม สวิง ต้นอุต นะครับ ในกลุ่มของอาจารย์เจิมศักดิ์นี้ครับ ได้มีการขอแปรญัตติในมาตรานี้หลายอนุฯครับ ที่จริงแล้วในเรื่องเกี่ยวกับมาตรา ๔๘ นี้ครับ รัฐต้องดำเนินการตามแผนนโยบายด้านการถือครอง

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : มาตรา ๘๔ ไช้ใหม่ครับ

นายสวิง ต้นอุต : มาตรา ๘๔ นี้ครับ รัฐจะต้องดำเนินการตามนโยบาย ด้านการถือครองที่ดิน อันนี้ก็ไม่ติดใจละครับ เพราะว่าก็จะยึดหลักคำว่า ด้านที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม นี้ครับ ดังที่ร่างของกรรมาธิการนี้ครับ แต่ที่นี้นี้ นะครับ สิ่งที่ดีใจก็คือ (๑) (๑) ก็คือเรื่องเกี่ยวกับ ในส่วนของพวกเราเองนี้ครับ ขอตัด คำว่า ตามหลักวิชา นะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ตรงกับอาจารย์ สว่าง

นายสวิง ต้นอุต : ตรงกันครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ครับ เดี่ยวจะได้ ถามเลยนะครับ

นายสวิง ต้นอุต : ครับ ผมให้เหตุผลหน่อยได้ไหมครับท่านประธานครับ

นายธนิต เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ได้ สั้น ๆ นะท่าน
นายสวิง ต้นอูด : คือ ที่นี้แบบนี้ครับ จริง ๆ คำว่า หลักวิชา นี้ มันเป็นเรื่องต้องถามว่าจริง ๆ มันเป็นหลักวิชาของใคร เพราะว่าเรื่องนี้ถ้าเขียนไว้เนี่ย มีปัญหาแน่ ผมทำงานกับชาวบ้านนี่ครับ ชาวบ้านเขาก็มีหลักวิชา ในแง่ของการจัดการดิน น้ำ ป่า หลักวิชาในส่วนของสถาบันการศึกษา ก็มี ดังนั้น สิ่งที่เป็นปัญหามาโดยตลอด ก็คือการขัดแย้งกัน อย่างเช่น เรื่องเกี่ยวกับการอนุรักษ์ป่านี้ครับ ชาวบ้านบอกว่า นี่คือไร่มุมนเวียนของเขาเองนะครับ ในการที่จะเป็นระบบหนึ่งของระบบนิเวศน์ แต่ปรากฏว่า หลักวิชาของทางสถาบันบอกว่า นี่คือไร่เลื่อนลอย หลักการเดียวกัน ในวิธีเดียวกัน แต่ว่าตีกันคนละหลักวิชา ซึ่งผมคิดว่าอันนี้มีปัญหาแน่ -----

เรื่องเกี่ยวกับการจัดการน้ำก็เหมือนกันครับ เพราะว่านี่คือ คำว่า หลักวิชา ถึงแม้ว่าจะเป็น คำเล็ก ๆ นะครับ แต่มีความหมายใหญ่นะครับ เพราะว่านี่คือหลักคิด วิธีคิด ดังนั้น เราใช้ หลักคิด วิธีคิดใครในการที่บอกว่า เป็นหลักวิชา ซึ่งผมคิดว่า อันนี้มีปัญหา ดังนั้นเราขอ ตัด แล้วจริง ๆ ผมเห็นด้วยกับส่วนของอาจารย์วิชัยนะครับ ที่จะแก้เป็นคำนั้นนะครับ วิธี ชีวิตของชุมชนท้องถิ่นนี้นะครับ ซึ่งผมคิดว่า อันนี้น่าจะเหมาะสมในการที่จะมาแทนตรงนี้ ครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : เสนอตัดนะครับ

นายสวิง ต้นอุด : ครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : เข้าใจว่า คงไม่ใช่ หลักของอาจารย์วิชา เดียวตัดได้ไหม หลักวิชา

นายวิทยา งานทวี (กรรมาธิการ) : ผมขออนุญาตชี้แจงได้ไหมครับ กราบเรียนท่านประธาน ท่านกรรมาธิการ และที่ท่านสมาชิกสภาว่างรัฐธรรมนูญ ที่ผ่านมา กระผมได้ฟังเรื่องของการอภิปรายมาพอสมควรครับ แต่สิ่งที่สำคัญนี้ ผมเข้าใจว่าที่เรา รับฟังกันมาเรื่องต่าง ๆ นี้ ก็คงจะเป็นเรื่องของการเมือง เรื่องขององค์กรอิสระ ซึ่งผมเข้าใจ ว่าประชาชนที่ผ่านมานี้ ก็คงจะหนักใจ แล้วก็เครียดมากกับสิ่งที่เราได้ทำมา แต่พอมาถึง สิ่งสำคัญ ผมคิดว่า สาระสำคัญของรัฐธรรมนูญในที่นี้ ก็คือ เรื่องของแนวนโยบายพื้นฐาน แห่งรัฐ ซึ่งหมวด ๕ นะครับ ผมเข้าใจว่า ๒ วันนี้อภิปรายนี้ยังไม่จบเลย ก็เข้าใจว่า ทุกคนก็คงให้สาระสำคัญกับเรื่องของหมวดนี้เป็นอย่างสูง เพราะฉะนั้นในส่วนที่ ๘ เรื่องแนวนโยบายด้านที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่เมื่อที่ท่านผู้เกียรติได้ อภิปรายไปในเรื่องของหลักวิชานะครับ ผมขอกราบเรียนว่า ส่วน ๘๔ นั้นนะครับ สาระสำคัญ คือ เรื่องของที่กำลังพูดเรื่องแลนด์ ยูส โพลีซี (Land use Policy) หรือหลักเกณฑ์ของการใช้ที่ดิน รวมถึงโซนนิ่งแล้วก็ทาวน แพลนนิ่ง (Town planning) ซึ่ง สาระสำคัญนี้เป็นเรื่องปัจจัยที่จะนำสู่เรื่องของการเปลี่ยนแปลงในรูปของมหภาคนะครับ ในส่วนของทำไมเราถึงต้องพูดเรื่องแลนด์ ยูส โพลีซี เพราะที่ดินนี้นะครับ เราไม่ใช่จะมี แค่เฉพาะดิน เรามีพื้นที่ที่จำกัด ซึ่งก็รวมถึง ภูเขา ป่าไม้ ส่วนที่เป็นบนดินและใต้ดิน ซึ่ง

เราเรียกว่า ผืนดิน นะครับ ส่วนผืนน้ำ ส่วนที่มีเกี่ยวข้องกับน้ำนะครับ ไม่ว่าจะใต้ดิน ใต้น้ำ หรืออะไรต่าง ๆ นี้รวมกันขึ้นมา ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นเรื่องที่สำคัญ แต่ที่ผ่านมารัฐบาลไม่เคยให้นโยบายที่สำคัญในส่วนตรงนี้ คือ ไม่มีความชัดเจนในการใช้ผืนดินที่จำกัด แต่ใช้โดยขาดความจำกัด ก็คือ อันลิมิต (Unlimit) ซึ่งเป็นเรื่องสาระสำคัญว่า ที่ผ่านมาเราถึงเกิดปัญหาสารพัดปัญหา ผมคิดว่านโยบายของที่ดินนี้นะครับ ถ้าเรามีความชัดเจนในเรื่องนโยบายส่วนนี้ แล้วก็ทำให้เป็นจริง เราจะเป็นเรื่องของสารพัดปัญหาที่เราจะแก้ได้ นะครับ ไม่ว่าจะเรื่องของน้ำท่วม อากาศปรวนแปร หรือว่าต้นทุนของประเทศที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ จากนโยบายที่ไม่ได้เป็นผลนะครับ กราบเรียนด้วยข้อเท็จจริงว่า ทำไมเราถึงจะต้องเน้นในเรื่องของสาระนั้นมากนะครับ ก็กราบเรียนว่า

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ขอความกรุณา กรรมาธิการยกวาง ตอบเรื่องหลักวิชาหน่อยนะครับ เมื่อก็ผมเร่งให้เขากระชับ เพราะภาพรวมท่านอัครพุดอยู่แล้ว ขอความกรุณาคำรับ

นายวิทยา งานทวี (กรรมาธิการ) : แต่เรียนอย่างนี้ก่อนนะครับ เพราะผมขอใช้เวลา ๑๐ นาที ตามที่ท่านระบุนะครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ไม่ได้ครับ เพราะเมื่อก็กรรมาธิการยกวางโดยท่านอัครพุดก็ใช้ไปแล้ว ขอความกรุณาคำรับ

นายวิทยา งานทวี (กรรมาธิการ) : ผมกราบเรียนว่า ถนนนะครับ ปัจจุบันนี้ถนนครับ กรมทางหลวงท่านจะตัดถนนนะครับ ท่านเคยมองไหมว่า ถนนควรจะตัดอย่างไร ท่านวางหลักเกณฑ์ คือ ถนนไปตามความสูง แล้วก็ท่านจะเห็นว่าระบบน้ำนิเวศต่าง ๆ นี้ไม่เคยได้รับการคำนึงที่ถูกต้อง เดียวนี้หลักการอย่างนี้ ทางท้องถิ่นก็นำไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งหลักเกณฑ์อย่างนี้ ถ้าหากว่ายังดำเนินการไป ก็จะทำให้ปัญหาต่าง ๆ เกิดขึ้น เพราะฉะนั้นที่เราจะระบุว่า ทำไมจะต้องเกิดหลักเกณฑ์ในการใช้ทางวิชาการในเรื่องของแลนด์ ยูซ

(นายสวิง ต้นอุต ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

นายสวิง ต้นอุต : ท่านประธานครับ ผมขอประท้วงครับ ท่านประธานครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐสุนทร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ประท้วงว่า
อย่างไรครับ

นายสวิง ต้นอุค : ผมคิดว่า สิ่งที่ผมพยายามกระชับ เพื่อที่จะให้
กรรมาธิการได้ตอบว่า จะเอาอย่างไร ถ้าอย่างนั้นผมจะขอให้สิทธิผมเหมือนเดิมครับ
ท่านประธานครับ ถ้าเป็นอย่างนั้นะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐสุนทร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ท่านวิทยากรครับ
ช่วยกรุณาด้วยนะครับ เพราะเมื่อก็ผมก็ขอให้ฝ่ายที่แปรนี้กระชับ เพราะเวลาเราน้อยมาก
ครับท่านครับ ขอความกรุณาครับ

นายวิทยา งานทวิ (กรรมาธิการ) : ได้ครับ แต่กราบเรียนว่า ทำไมเมื่อก็
ที่พูด ก็คือว่า เราไม่ได้พูดเรื่องของใกล้ตัวนะครับ ที่ท่านกำลังพูดนี้ ถ้าเป็นเรื่องการแผนผัง
เมืองเฉพาะ นะครับ มันก็คงเป็นเหมือนสิ่งที่ท่านพูด ปัจจุบันผังเมืองรวมเรายังไม่
มีผังเมืองเฉพาะเรายังไม่เกิดนะครับ แต่เรากำลังพูดว่าจะให้ชุมชนมาตัดสินใจ ซึ่งท่าน
กำลังพูดเรื่องนี้ เหมือนมาตรา ๖๖ ที่กำลังจะเป็นนะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐสุนทร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ขอความกรุณาว่า
ท่านต้องตอบครับว่า ท่านจะยอมตัดให้เขาไหม

นายวิทยา งานทวิ (กรรมาธิการ) : คือ ถ้าถามว่า ถ้าท่านตัดคำว่า วิชา
ผมเลยถามว่า ท่านจะทราบได้อย่างไรว่า ปริมาณน้ำเท่าไรที่เราควรจะไปกำหนดนะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐสุนทร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ไม่ใช่
ท่านยอมเขาไหมละ

นายวิทยา งานทวี (กรรมาธิการ) : ภูเขา ป่าไม้ จะตัดอย่างไร แล้วเราจะเอาหลักเกณฑ์อย่างไรที่เราจะมาใช้ล่ะครับ เราจะใช้ความรู้สึกหรือความเก่าแก่ หรือการที่จะอยู่ตรงนั้น ที่ผมอยากจะเรียนว่า เราอยากได้ความเป็นกลางในการกำหนดหลักเกณฑ์สากลที่ควรจะเป็นในระดับมาตรฐานก่อน เพื่อดำเนินการนะครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านวิทยา ช่วยสรุป เดี่ยวคนเขาประท้วงผมอีก

นายวิทยา งานทวี (กรรมาธิการ) : ก็ผมคิดว่า ถ้าไม่มีความชัดเจนในเรื่องหลักเกณฑ์ก็ไม่สามารถยอมรับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ต้องชัด ๆ เลย ท่านจะยื่นหรือท่านยอมกรรมาธิการ

นายวิทยา งานทวี (กรรมาธิการ) : อะไรครับผม ผมขออนุญาตว่า ต้องมีหลักเกณฑ์นะครับ ถ้าสมมุติว่าการกำหนดอะไรตามความพอใจอย่างไม่เป็นระบบ มาตรฐานกลางคงไม่สามารถที่จะทำให้การเกิดการพัฒนายั่งยืนได้ เพราะฉะนั้นคำว่าหลักเกณฑ์ ในที่นี้ไม่ใช่พูดถึงว่า แต่ละจุด ก็ที่ผมเรียนไปแล้ว นั่นคือ ผังเมืองเฉพาะ ซึ่งผมจะพยายามอธิบายใช้เวลา ซึ่งท่านก็ไม่ยอม เพราะฉะนั้นผมก็ไม่สามารถจะสื่อว่าหลักเกณฑ์ในมาตรานี้ จะสามารถสื่ออะไรให้กับทางที่ประชุมได้อย่างชัดเจน

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านครับ เพราะว่าภาพรวมให้กรรมาธิการร่างชี้แจงแล้ว ผมเรียนท่านวิทยานะครับ ประชาชนไม่ได้เครียด ประธานนี้ครับจะเครียดนะครับ เพราะว่ามันซ้ำเข้าไปทุกทีแล้วขอความกรุณาเถอะครับ

นายวิทยา งานทวี (กรรมาธิการ) : ก็ผมเข้าใจว่า สาระนี้สำคัญ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คือ ท่านน่าจะต้องตอบเขาว่า เขาขอตัดนี้ คือ ท่านได้อภิปรายแล้ว ต้องตอบเขาเสียที่ว่า

นายวิทยา งานทวี (กรรมาธิการ) : ขออนุญาตครับ คำว่า วิชาการ ในที่นี้นะครับมันจำเป็น เพราะว่าเราต้องการหลักเกณฑ์ที่เป็นสากล เพื่อให้มันชัดเจนว่าเราจะ

ทำอะไร กับเรื่องของ แต่ถ้าท่านบอกว่า มันไม่เหมาะสม ผมเลยถามว่า แล้วท่านจะเอาหลักเกณฑ์อะไรในการไปกำหนดความถูกต้องของ แลนด์ ยูธ ละครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ตกลงกรรมาธิการยื่นไขใหม่ครับ ไม่ให้ตัดไขใหม่ครับ ผมจะได้ถามเขา แล้วขอมติแล้วครับ เพราะถ้าไม่อย่างนั้นเราพูดกันอยู่ตรง นี้ไม่ได้มีเสียที่

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : เรียนท่านประธานครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ท่านเจิมศักดิ์อย่าเพิ่งขออนุญาต ว่าอย่างไรครับ กรรมาธิการจะยอมให้เขาตัด หรือจะยื่นครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ ขอความกรุณานั่งลงก่อน ผมกำลังถามครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คือ ผมมีทางออกให้เท่านั้นละครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : เดี่ยวก่อนจะยื่น หรือจะ

นายวิทยา งานทวี (กรรมาธิการ) : ผมขออนุญาตทำความเข้าใจสักนิดหนึ่ง ณ ที่นี้ ณ แลนด์ ยูธ ในที่นี้นะครับ ไม่ใช่เรื่องของ เราเรียกว่า ผังเมืองเฉพาะนะครับ เรากำลัง พูดว่า หลักเกณฑ์ในการทำที่ดินอย่างไรให้มีความชัดเจนในการใช้ ซึ่งเมื่อที่ผมเรียนไปแล้วว่า แม้แต่การตัดถนน เราก็ต้องมีหลักเกณฑ์ในการใช้ที่ดินให้มันถูกต้อง คราวนี้ประเด็นของท่านกำลังพูดนี้ คนละเรื่องกับที่ในมาตรานี้กำลังระบุ เพราะฉะนั้นก็เลยอยากขอความชัดเจนในส่วนตรงนี้นะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ผมขอความกรุณากรรมาธิการยกร่างครับ ประเด็นอยู่ตรงเขาขอตัดตรงนี้ เหมือนกัน ๒ คน แล้วผมก็ให้เขาพูดสั้นมาก ถามกรรมาธิการยกร่างว่า จะยื่น หรือไม่นั้น ผมไม่ว่านะ เป็นเอกสิทธิ์ของท่าน

นายวิทยา งานทวี (กรรมาธิการ) : ผมขอชี้แจงไป นี้เพื่อให้เขาชัดเจนว่าเรากำลังพูดในสิ่งเดียวกันหรือไม่ แต่อย่างไรก็ตาม ผมเห็นท่านเจิมศักดิ์ก็พยักหน้าตามที่ผมพยายามชี้แจง ผมไม่ทราบว่ สิ่งเดียวกันหรือเปล่า

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : อาจารย์เจิมศักดิ์

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผม เจิมศักดิ์ นะครับ ผมคิดว่า ที่ท่านพยายามอธิบายนะครับ ก็น่าสนใจ คราวนี้ที่เราขอแปรญัตตินี้ นะครับ ขอตัดคำว่า คำว่าอะไรนะครับ ผมเลยงงไปหมดเลย

นายวิทยา งานทวี (กรรมธิการ) : ตามหลักวิชา ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ตามหลักวิชา ออก นั้นนะครับ

นายวิทยา งานทวี (กรรมธิการ) : แล้วเราจะเอาหลักเกณฑ์อย่างไร ที่จะมา

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : เดียวสิครับ ขอผมพูดก่อนนะครับ ท่านกรุณานั่งก่อนนะครับ ปิดไมโครโฟนก่อนนะครับ คือ ตามหลักวิชาที่ออกนั้นนะครับ จริง ๆ แล้วมันก็มี คำว่า กำหนดหลักเกณฑ์การใช้ที่ดิน โดยให้คำนึงถึงสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติของพื้นที่นั้น ๆ นะครับ แล้วก็ผมขอถอนกลุ่มของผมก็แล้วกันนะครับ แต่ว่า พวกผมเห็นด้วยกับกลุ่มของท่านอาจารย์วิชัยนะครับ เพราะฉะนั้นตอนนี้จะง่ายแล้วครับ ท่านประธานครับ เหลือของท่านอาจารย์สว่างเท่านั้นเองครับ กับกรรมธิการ เมื่อกรรมธิการยื่นนะครับ ผมขอให้ลงมติเลยครับ ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : อาจารย์เจิมศักดิ์ ขอความกรุณา ผมถามกรรมธิการครับ เขาขอตัด และเหลือของท่านวิชัยนะครับ ที่แปรเอาไว้ ที่ท่านอาจารย์สว่างนั้นแล้ว กรรมธิการจะยื่น หรือกรรมธิการจะยอม ขอความกรุณาครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม อัชพร จารุจินดา กรรมธิการ ครับ ขออนุญาตว่าทางกรรมธิการได้พิจารณาแล้ว เห็นชอบด้วยว่า คำว่า หลักเกณฑ์ การกำหนดหลักเกณฑ์นั้นมันต้องกำหนดด้วยหลักวิชา อยู่ในตัว เพราะฉะนั้นขออนุญาตตัดคำว่า หลักวิชา ส่วนท่านวิชัยเสนอเรื่องวิถีชีวิต ของชุมชน แล้วก็รู้สึกสมาชิกเห็นชอบตามนั้น ก็ขออนุญาตจะตัดข้อความว่า ของพื้นที่ นั้น ๆ ตามหลักวิชา ออก แล้วก็เติมคำว่า และวิถีชีวิตของชุมชนท้องถิ่น ครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านครับ ตกลงยอมตามนี้แล้วนะครับ ตอนนี้ท่านที่ยกมือนี้ เนื่องจากมีการแก้ไข ท่านจะพูดสั้นนิดเดียว นะท่าน เชิญครับ เดี่ยวท่านผู้ว่า ๓ คน คนละสัก ๑ นาที เชิญเลยครับ สั้น ๆ ครับ เขาตกลงกันได้แล้วนะครับ (๑)

นายรัฐ ชุกกลิน : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ ผม รัฐ ชุกกลิน สมาชิกสภาว่างรัฐธรรมนูญครับ จริง ๆ แล้วผมได้มอบหมายให้คุยถึงมาตรา (๓) พอดีทางท่านยกร่างได้ครบรวมมาอยู่ที่ (๑) นะครับ เรื่องการผังเมือง เนื่องจากท่านตัดคำว่า ผังเมืองหลัก ผังเมืองรวม ออก

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านอยู่ (๓) เอาไว้ก่อน เดี่ยวพอถึง (๓) ผมก็ต้องให้ท่านพูดอยู่ดีครับ

นายรัฐ ชุกกลิน ชุกกลิน : (๓) ท่านยกร่าง ท่านตัดออกแล้วครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ตัดออก แต่ท่านแปรไว้จะพิจารณาควบเลยหรือ ยกร่างครับ ท่านอัคร ท่านอัครจะให้พิจารณาควบไปเลยหรือ

นายอัคร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : ถ้าตามร่าง ของกรรมาธิการได้ย้าย ขึ้นไปอยู่ใน (๑) แล้ว ครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : เพราะฉะนั้นให้พูด ตอนนี้เลย

นายอัคร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : ครับ ก็สุดแล้วแต่ท่านครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : โอ.เค. ถ้าอย่างนั้นท่านควบไปกับ (๓) นะครับ เชิญครับ

นายรัฐ ชุกกลิน : ขอขอบคุณท่านประธานครับ ใน (๓) จัดให้มีการวาง ผังเมือง การพัฒนา ดำเนินการตามผังเมืองอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อประโยชน์ต่อ การดูแล รักษาทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ โดยชุมชนต้องมีส่วนร่วมทุก กระบวนการนะครับ ตอนนี้ท่านได้ย้ายมาอยู่ (๑) ท่านเขียนว่า รวมทั้งมีการวางผังเมือง พัฒนา ดำเนินการตามผังเมืองอย่างมีประสิทธิภาพนะครับ ผมไม่ทราบว่า คำว่า

ผังเมือง ของท่านในที่นี้ ท่านไปตัดคำว่า ผังเมืองรวม ออก แล้ว ผังเมืองรวม ที่ท่านย้าย ขึ้นมานี้ แปลว่า ผังเมืองทั้งหมด หรือว่าผังเมืองอะไรระครับ อันที่ ๑ ครับ

อันที่ ๒ พอท่านเพิ่มเข้ามาตรงนี้ว่า มีการใช้ที่ดิน เป็นไปได้ไหมครับว่า ถ้าท่านจะช่วยกรุณาพิจารณาว่า การที่ ผมขออนุญาตอ่านนะครับ รวมทั้งให้มีการวาง ผังเมือง พัฒนา และดำเนินการโครงสร้างพื้นฐานตามผังเมืองอย่างมีประสิทธิภาพ ผมขออนุญาตเปลี่ยนเป็น ประสิทธิภาพ ครับ เหตุผลครับ ผมมาจากจังหวัดหนองคายครับท่าน แล้วก็สมัยก่อนพื้นที่เป็นสีขาว โรงงานไปตั้งเต็มไปหมดเลย แล้ววันดีคืนดีก็ถูกเปลี่ยนเป็น สีเขียว พอถูกเปลี่ยนสีเขียวนี้ปุ๊บ โรงงานก็ขยายต่อ มีโรงงานลูกต่อมาไม่ได้ นะครับ ผมเข้าใจว่า เกิดทุกจังหวัดนะครับ ตัวอย่างที่ ๒ ครับ จังหวัดหนองคายติดกับชายแดน ลาวไปเวียงจันทน์นะครับ วันดีคืนดีก็ย้ายแหล่งเก็บสินค้าของผมออกไป ๒๖ กิโลเมตร คุดรเลยนะครับ แล้วก็ส่วนที่อยู่บึงกาฬจนก็ย้ายจากโกดังสินค้าที่อยู่ติดกับบึงกาฬจน ย้ายออกไปเกือบ ๘๐ กิโลเมตร ซึ่งตรงนี้ผมเชื่อว่า สิ่งที่ท่านไปทำทั้งหลาย เปลี่ยนจากสีขาว เป็นสีเขียวได้ผลใหม่ ทำงานได้นะครับ ตามเวลา ตามงบประมาณ แต่ถามว่า มันได้ผลใหม่ ผมเชื่อว่า มันไม่ได้ผลครับ ผมจึงขออนุญาตเปลี่ยนคำว่า ประสิทธิภาพ เป็น ประสิทธิภาพ นะครับ แล้วคำถามที่ ๓ ครับ เพื่อจะรวบรวมให้สืบตามนโยบาย ท่านประธานนะครับ ถ้าท่านเอามาลงรวมตรงนี้นะครับ ผมขออนุญาตอ่านตรงนี้นะครับ กำหนดมาตรฐานการใช้้อย่างยั่งยืน โดยการให้ประชาชนในพื้นที่ที่มีผลกระทบต่อนโยบายการใช้ที่ดินนั้น ร่วมในการตัดสินใจ แล้วท่านค่อยเพิ่มว่า รวมทั้งมีการผังเมือง พัฒนา ดำเนินการโครงสร้างพื้นฐาน อะไรนี้นะครับ ผมขออนุญาตเรียนถามอีกว่า ถ้าท่าน มาเติมข้างหลังนี้ ประชาชนที่ได้รับผลกระทบจะมีสิทธิร่วมในการตัดสินใจหรือเปล่าครับ ผมขออนุญาตให้ท่านกรรมาธิการช่วยชี้แจง แล้วผมจะได้อธิบายต่อครับ ขอขอบคุณครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านอยู่กลุ่ม ท่านอาจารย์วิชัยใช้ไหมครับ

นายรัฐ ชุกกลิ่น : อาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : อ้อท่านอาจารย์ เจิมศักดิ์ โอ.เค. ครับ เตี่ยวตอบที่เตี่ยวเลย ฟังท่านโอรส ถ้าเกี่ยวกับที่

๒๒๒

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

สมร ๘๗/๓

นายไอรส วงษ์สิทธิ์ : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ ท่าน
คณะกรรมการครับ ตามที่จริงทางกลุ่มของคุณสุรัชย์ คือทางผมเป็นผู้ร่วมรับรอง
การแปรญัตตินะครับ เมื่อได้แปรญัตติไว้เฉพาะ (๔) -----

- ๘๘/๑

แต่เนื่องจากผมได้พิจารณามาตรานี้แล้ว เห็นว่า ถ้าอาจารย์เจิมศักดิ์ถอนนะครับ หรือว่าปรับเพียงเล็กน้อย มันก็จะเหลือของกลุ่มอาจารย์วิชัย ขณะเดียวกันทางกรรมาธิการได้แก้ไขจาก ๗ วงเล็บ เป็นเหลือ ๔ วงเล็บ ผมจึงคิดว่าการพิจารณาไปโดยรวมน่าจะเหมาะสมแล้วนะครับ เพราะว่าลักษณะที่การแก้ไขของ (๔) ของผมนั้นกรรมาธิการได้ย้ายมาอยู่ที่ (๒) นะครับ ซึ่งก็ขอพูดนิดเดียวว่า หมวดนี้เป็นหมวดเรื่องของทรัพยากรที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นเรื่องที่เป็นปัญหาทางสังคมอยู่มากมายนะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาเรื่องน้ำเสียนั้น เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจากชุมชนเกษตร แล้วก็ภาคอุตสาหกรรม ซึ่งแต่เดิมนั้นเขียนไว้ไม่คลุม แต่ตามที่แก้ไขใหม่ ไม่ว่าจะเป็นของกรรมาธิการ หรือของผู้ขอแปรญัตติ ผมดูว่าเขียนไว้ครอบคลุมแล้วนะครับ รายละเอียดประเด็นของกลุ่มผมมีเพียงเท่านี้ครับ

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ขอบคุณครับ เอา ๔ มา เข้าใจว่าถ้า ๓ ๔ จนถึง ๖ ได้ถึง ๘ เชิญท่านธวัชเลยครับ จะได้ไปที่เดียว

นายธวัช บวรวิชัยกูร : กราบเรียนท่านประธานครับ ผม ธวัช บวรวิชัยกูร สสร. ครับ คือเดิมที่ผมไม่ได้แปรมาตรานี้ไว้ นะครับ เนื่องจากว่า เดิมที่ผมก็เห็นทุกอย่างออกมาดีแล้ว ก็คือ มีมาตรา ๘๔ (๑) และ (๓) ซึ่งวัตถุประสงค์จริง ๆ แล้วต่างกันนะครับ วัตถุประสงค์ของ (๑) คือ ผมต้องกราบเรียนนะครับ ผมเป็นวิศวกร เพราะฉะนั้นผมจะมีความรู้เรื่องนี้พอสมควร ในเรื่องเกี่ยวกับการผังเมือง แล้วผมก็ได้คุยกับทางสำนักงานผังเมืองมาพอสมควรว่า อะไรคือปัญหา (๑) จะพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การใช้ที่ดิน นั่นคือ เป็นการแบ่งว่า เราจะมีหลักเกณฑ์ว่า ที่ดินประเภทไหนควรจะไปเพื่อการอะไร ควรจะไปใช้เพื่อการทำเมืองท่า ควรไปใช้เพื่อการอุตสาหกรรมควรจะไปเพื่อการเกษตร เพื่อที่อยู่อาศัย การพาณิชย์กรรมต่าง ๆ เป็นต้น เรื่องเหล่านี้มันเป็นเรื่องของผังเมืองรวม ซึ่งเราต้องมีการกำหนดกฎเกณฑ์ให้ชัดเจนเสียก่อน ไม่อย่างนั้นแล้วปัญหามันจะเกิดขึ้นต่อชุมชน มันจะไปผูกยึดกับมาตรา ๖๖ อีก ถ้าหากว่าเราไม่ไปทำเรื่องนี้ให้ชัดเจนนะครับ ถ้ามว่าวันนี้สำนักผังเมือง ซึ่งไปพร้อมกับกรมโยธาเรียบร้อยแล้วนะครับ เขาได้ทำหรือเปล่า เขาได้ทำครับ เขามีการขีดครับ พื้นที่นี้เป็นพื้นที่สีแดง สีเขียว สีขาว เขาขีดครับ แต่ที่ขีดไปแล้ว ก็เกิดปัญหาอย่างที่ท่านรัฐได้ชี้แจงเมื่อสักครู่ที่ว่า ตรงนี้

มีโรงงาน ก็ไปขีดเขา กลายเป็นพื้นที่สีเขียวเสีย เพราะอะไรครับ เพราะว่าวันนี้ในการทำผังเมืองรวม โดยหลักวิชา ผมกำลังพูดถึงโดยหลักวิชา โดยหลักวิชาจะต้องมีการรับฟังความคิดเห็น ผมก็คุยกับทางสำนักผังเมืองว่า ท่านได้ไปรับฟังความคิดเห็นหรือเปล่า บอก ใช่ครับ มี ทำอย่างไรครับ ก็ทำตามกฎเกณฑ์ปิดประกาศ ปิดประกาศก็ไม่มีใครเห็นครับ ก็ปิดประกาศไป ลงหนังสือพิมพ์ ก็ถามว่าคุณลงหนังสือพิมพ์หรือเปล่าตามกฎเกณฑ์ลงครับ แต่งบประมาณก็ไม่มีครับ เขาก็ลงหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นที่ไม่ค่อยมีคนอ่าน ผู้คนก็ไม่เคยมาให้ความสนใจ ผมยังคิดว่า โอ.เค.ว่า ผมเองผมแปรอีกมาตราหนึ่ง คือ ๒๙๓ ผมอยากให้หลักเกณฑ์การใช้ที่ดินนี้ครับ เข้าไปอยู่ใน

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาorangรัฐธรรมนุญ) : ท่านเข้าเรื่องเขาเลยครับ

นายธวัช บวรวิษยกุล : ครับ เรื่องนี้สำคัญครับ เพราะว่ามันเป็นเรื่องการแก้ปัญหาของสังคม ของชุมชน ว่า หลักเกณฑ์การใช้ที่ดินนี้ วันนี้ควรจะอยู่ในบทเฉพาะกาล ภายใน ๑ ปี ๒ ปี ประชาชนนี้ต้องรับทราบว่ พื้นที่ของเขาอยู่ในพื้นที่สีเขียว ปัญหาเป็นอย่างไร ให้มาร่วมรับฟังความคิดเห็นด้วย พอเราสามารถที่จะตีเส้นได้ว่า ตรงไหนเป็นพื้นที่สีเขียวแล้วนะครับ ค่อยลงมาถึง (๓) นั่นคือ ผังเมืองเฉพาะนะครับ ตรงนั้นจะต้องมีการทำประชาพิจารณ์แล้ว อาจจะต้องมีการเวนคืนที่ดิน แล้วก็ส่งคืนกลับไปให้อีกทีหนึ่ง นั่นเป็นสาเหตุที่ว่า ผมเองผมไม่ได้แปรมาตรานี้เลย เนื่องจากว่าเริ่มแรกเดิมที

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาorangรัฐธรรมนุญ) : คุณธวัชไม่ได้แปรไว้ สรุปได้เลย

นายธวัช บวรวิษยกุล : สรุปคือ ผมเองผมอยากจะให้กลับไปวาง ๒ มาตรานี้แยกกัน

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาorangรัฐธรรมนุญ) : มาตราอะไรนะแยกกัน

นายวัช บวรวิชัยกูร : วงเล็บ ๒ วงเล็บนัครับ มาตรา ๘๔ (๑) กับ (๓) นัครับ ที่ท่านเอามารวมอยู่ใน (๑) แยกกัน โดยที่ (๑) ขอให้มืบทเฉพาะกาลไว้ เพื่อที่จะมีการรับฟังความคิดเห็น แล้วก็มีการแบ่งแยก ตีเส้นสำหรับพื้นที่ว่า พื้นที่ไหนควรจะเป็นอย่างไร โดยมีการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน ให้ประชาชนได้รับรู้แล้ว ต้องถือว่าเป็นระเบียบวาระแห่งชาติอีกด้วยนัครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านธวัชสรูป
ได้แล้วครับ

นายธวัช บวรวิชัยกูร : อันนี้เป็นข้อเสนอของผม ซึ่งผมมีการเขียนแล้ว
ด้วยว่า (๑) กับ (๓) ควรจะเขียนอย่างไร เพื่อแก้ปัญหาที่ ซึ่งปัญหาของชุมชนจะลดลง
นะครับในส่วนนี้ ก็เลยฝากเรียนเสนอในส่วนนี้ด้วยนะครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : เอาละครับ (๑)
เมื่อกี้เขาจะตกลงกันแล้วนะครับ จะถาม (๑) มีปัญหาใหม่ ที่กรรมการ กรรมการช่วย
ชี้อีกทีหนึ่งนะครับ สำหรับ (๑) แล้วเดี๋ยวจะไต่ถามสืบเรียงไป เชิญครับ

นายไพโรจน์ พรหมสาส์น (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
ไพโรจน์ พรหมสาส์น นะครับ ก็อยากจะเรียนว่า ในเรื่องของการกำหนดการใช้ประโยชน์
ที่ดินก็คงจะไปตามหลักเกณฑ์ในเรื่องของการจัดทำผังเมืองนะครับ ซึ่งความจริงแล้ว
ประเทศไทยเรามีพระราชบัญญัติเกี่ยวกับผังเมืองเป็นเวลาเกือบปีแล้วนะครับ
และมีการตั้งกรมผังเมืองขึ้นมา แล้วก็ได้มีการดำเนินการในเรื่องผังเมือง ซึ่งความจริง
ในต่างประเทศก็ทำมาเป็นร้อยปีแล้วนะครับ ที่บ้านเราเนี่ยมันเข้าไปหมดนะครับ
เพราะฉะนั้นก็เรียนว่า ที่ผ่านมานในอดีตนั้น ก็จะมีการทำผังเมืองเฉพาะในเขตเทศบาล
นะครับ ซึ่งของเราจะเรียกว่า ผังเมืองนั้นเมืองนี้ ตามชื่อของเทศบาลนะครับ ผังเมืองรวม
ยังไม่เคยมีนะครับ ผังเมืองรวมยังไม่มี ยังเมืองเฉพาะก็ยังไม่ มี อาจจะมีเฉพาะพื้นที่
อย่างเช่น เกาะช้าง หรือบางที่บางแห่ง เพราะฉะนั้นขณะนี้อยู่ระหว่าง นิดเดียวครับ
ท่านประธาน เพื่อเข้าใจที่รวบรัดชัดเจนนะครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : จะถามวงเล็บแรก
นะท่านไพโรจน์ ขอความกรุณาคำ

นายไพโรจน์ พรหมสาส์น (กรรมการ) : เพราะฉะนั้นขณะนี้ทางราชการ
กำลังจัดทำผังเมืองรวมจังหวัดต่าง ๆ แล้วในการจัดทำนั้นเขาก็จะมีเจ้าหน้าที่ไป
ดำเนินการร่วมกับทางท้องถิ่น ประชาชนในพื้นที่ จะมีการประกาศนะครับว่า จะทำผัง
บริเวณนั้น แล้วก็รับฟังความคิดเห็น ให้มาชี้แจงแสดงความคิดเห็น หรือยื่นเป็นหนังสือ

อะไรต่าง ๆ ภายใน ๙๐ วัน ซึ่งอยู่ระหว่างการดำเนินการ ตอนนี้อย่างยังไม่เสร็จเรียบร้อยนะ หลายที่หลายแห่ง เพราะฉะนั้นขั้นตอนมันก็จะเป็นอย่างที่ว่านี่ การที่จะกำหนดว่า จะให้มีการใช้ประโยชน์ของที่ดินที่ไหน อย่างไร เป็นถนนหนทาง แหล่งน้ำ ที่พักอาศัย อะไรต่าง ๆ มันจะกำหนดเป็นกรอบใหญ่ ๆ ผังเมืองรวมนั้น จะกำหนดเป็นในเชิงนโยบาย ซึ่งทิศทางอะไรต่าง ๆ แต่ถ้าผังเมืองเฉพาะที่เป็นเฉพาะพื้นที่ มันจะกำหนดรายละเอียดลงไป จะปลูกสร้างอย่างไรอย่างนี้ได้ ไม่ได้ สีต่าง ๆ อะไรอย่างที่ว่า เพราะฉะนั้นก็อยากจะเรียนว่าในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ ที่กรรมการเอามากำหนดไว้ ทำหลาย ๆ มาตรา แล้วมา กำหนดกันใหม่ ก็เพื่อให้มันมีความชัดเจนขึ้นนะครับ เพราะฉะนั้นในวาระที่ ๑ ผมคิดว่า เมื่อกรรมการยอมรับตามนั้นแล้ว ก็น่าจะเป็นไปได้ครับ อันนี้เรียนเพื่อความเข้าใจ ร่วมกัน

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ไม่ ต้องถาม อาจารย์สว่าง อาจารย์สว่างฟังแล้วว่าจะอย่างไรครับ ถามท่านสักนิดหนึ่ง (๑) นี่ท่านครับ ฟังกรรมการแล้วว่าจะอย่างไรครับ เอาอันนี้ก่อน

นายสว่าง ภูพัฒน์พิบูลย์ : ท่านประธานครับ เมื่อที่วาระหนึ่ง ผมนี้คิดว่า กรรมการรับไปแล้วครับ ตามที่ทางกลุ่มกระผมแก้ไข

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ก็ผมเห็น กรรมการพูดนี้ รับแล้วนะ อย่างนั้นถามวาระหนึ่ง กรรมการรับตามที่ท่านสว่างแปร แล้วนะครับ

นายไพโรจน์ พรหมสาส์น (กรรมการ) : รับแล้วครับ คือ ตัดคำว่า หลัก วิชา แล้วเติมคำว่า และวิถีชีวิตของชุมชนท้องถิ่น

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : มีท่านใดเห็น เป็นอย่างอื่นไหมครับ มี ๒ ท่านนะครับ เอาท่านปริญาาก่อนครับ เอาเรื่องตรงนี้นะ

นายปริญา ศิริสารการ : กราบเรียนท่านประธาน และท่านผู้มีเกียรติ ทุกท่าน ผม ปริญา ศิริสารการ สสร. นะครับ เมื่อที่ฟังจากที่มาที่ไปของการตัด ๒ วาระ มาเป็นวาระเดียวกันนี้ ผมว่า ผมเห็นสอดคล้องกับกรรมการยกกว้าง เพราะว่า ๒ อันนี้ รวมกันแปลว่า วิชาการ นะครับ ถ้าเพื่อเราไม่รู้วาที่มาที่ไปของสองวาระนี้นะครับ

คำว่า วิชาการ เราควรจะต้องตัดทิ้ง แต่เมื่อมีเรื่อง ๒ เรื่องนี้ย่อมารวมกัน อยู่ในอันเดียวกัน แล้วผมฟังวิศวกรอย่างคุณธวัชพูดนี้ ผมเห็นสอดคล้องกันเลยครับว่า ความเป็นวิชาการนี้ จำเป็น อย่างยิ่ง และอยู่ดี ๆ ท่านตัดคำว่า วิชาการ ออกไป แล้วท่านตัด ๒ พรรคนี้ออกไปด้วยนี่นะครับ ท่านตัดทิ้งเจตนารมณ์เต็มหมดเลย ฉะนั้นถ้าฟังตามเหตุตามผลของกรรมวิธีการแล้ว ต้องใส่คำว่า วิชาการ ลงไป มิฉะนั้นท่านต้องกลับไปอยู่ใน ๒ พรรคเดิมนะครับ ท่านไม่สามารถจะทิ้ง ๒ พรรคเดิมได้ อันนี้ คือ ความสอดคล้อง และเป็นเหตุเป็นผลตามหลักวิศวกรรมเด็ดขาดเลย เพราะว่าผมมองแล้วว่า ถ้าคุณธวัชพูดออกมานี้มีที่มาที่ไปนะครับ แล้วคณะกรรมการยกร่างนี้ ถ้าคุณตัดคำว่า วิชาการ ออกไป ท่านก็กลืนน้ำลายตัวเอง ฉะนั้นไม่ควรตัด

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านธวัชครับ ไม่เห็นด้วย ว่าอย่างไรครับ

นายธวัช บวรวิชัยกุล : กราบเรียนนะครับ คือ ในเรื่องเกี่ยวกับคำว่า หลักวิชา นี่นะครับ ผมขอขอบคุณท่านปริญญาานะครับ แต่หลักเกณฑ์ตรงนั้น ผมก็เชื่อว่าหลักเกณฑ์มันก็สามารถที่จะเอามาประยุกต์ใช้ได้ ในส่วนผม ผมไม่ติดใจนะครับ คำว่า หลักวิชา แต่ที่ผมติดใจอยู่นี้ -----

แล้วในส่วนของวิถีชุมชน วิถีของชุมชนท้องถิ่นนี้ นะครับ ตามที่ท่านได้อภิปรายไป ผมก็ไม่ติดใจครับว่า ผมก็เห็นด้วยว่า ควรจะคำนึงถึงวิถีชีวิตชุมชน ผมก็คิดว่าควรคำนึงถึงในส่วนนั้นด้วย แต่ที่ผมเองนี่ นะครับ ที่ผมยังติดใจอยู่นะครับ ก็คือ การรวม ๒ อนุมาตรา มาอยู่ร่วมกัน ซึ่งเมื่อสักครู่นี้ ท่านกรรมาธิการยกกว้าง คือ ท่านไพโรจน์ ขออนุญาตที่เอ่ยนาม นะครับ ที่ท่านกล่าวมานี้ เหมือนที่ผมกล่าวเลย มันเป็น ๒ เรื่องครับ เรื่องหนึ่งคือเรื่องผังเมืองรวม ซึ่งผังเมืองรวมนี้ นะครับ เรายังมีทำไปบ้างแล้ว นะครับ ผมขอเปลี่ยนมีทำไปบ้างแล้ว แต่ยังไม่เสร็จสิ้น วันนี้ถ้าหากว่า ท่านแยกกัน ๒ อนุตรานี้ แล้วก็ให้อนุมาตราที่มันเกี่ยวกับผังเมืองรวมนี้ นะครับ ไปอยู่ในบทเฉพาะกาลด้วย เท่านี้เอง นะครับ ตรงนี้ผมเอง ผมคิดว่า ผมรับได้หมดเลย ครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ตกลงท่านเห็นด้วยไหม

นายธวัช บวรวิชัยกุล : ผมขอตัดในส่วนประโยคสุดท้ายให้ไปอยู่ในอีกวรรคหนึ่งครับ ให้ไปอยู่ในอีกอนุมาตราหนึ่ง

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ไม่ เขาตกลงแล้ว นี่ว่าเขาจะตัด ตัดอย่างที่กรรมาธิการยกกว้างว่า ท่านเห็นด้วยไหม ท่านปริญญาท่านชัดเจนว่าท่านไม่เห็นด้วย ท่านไม่เห็นด้วยหรือเห็นด้วย

นายธวัช บวรวิชัยกุล : ผมเห็นด้วยกับคำว่า ตัดหลักวิชา ผมเห็นด้วยในการเพิ่ม วิถีชุมชน ผมก็เห็นด้วย แต่ผมต้องการที่เอาเรื่องเกี่ยวกับการผังเมืองนี้ นะครับ ซึ่งเป็นผังเมืองเฉพาะนี้ ไปอยู่อีกอนุมาตราหนึ่ง นะครับ ให้ไปอยู่ใน (๓) เหมือนเดิม นะครับ อันนี้ ที่ผมจะขอกราบเรียนท่านประธาน ผมทราบว่า ทางยกกว้างหากเห็นด้วยในส่วนนี้ ผมเห็นด้วยกับส่วนอื่นหมด นะครับ มันเป็นคนละเรื่องกัน นะครับ ผมเลยกราบเรียนตรงนี้ครับ ขอขอบคุณครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านปริญญาตกลงจะยอมกรรมาธิการเขาไหมท่าน สรุปล ผมถาม และเหลือท่านคนเดียว

นายปริญญา ศิริสารการ : คือ ผมคิดว่า กรรมาธิการไม่ควรจะยอมเรื่องนี้ เพราะว่าเขามีที่มาที่ไป

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ตอนนี้อยายอมไป
แล้ว เวลานี้อยายอมแล้ว เหลือคนไม่ยอมคือท่าน

นายปริญญา ศิริสารการ : คือ อยายอมด้วยเหตุผลอะไรครับ เพราะว่าถ้า
คุณมีอนุมาตราที่เมื่อกั้พูดว่า ๑ กับ ๓ ใช้ใหม่ครับ เอามารวมกัน

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ท่านปริญญาเขา
อธิบายไปแล้ว แล้วอยายอมไปแล้ว มันเหลือท่าน เลยถามท่านจะยอมใหม่

นายปริญญา ศิริสารการ : คือ ผมขอให้บันทึกไว้แล้วกันว่า ผมได้พูด
อย่างนี้ไว้ แต่จริง ๆ แล้ว

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : บันทึกไว้แน่

นายปริญญา ศิริสารการ : ท่านรวมมาตราโดยไม่มีหลักเหลือไว้เลยนี้
ท่านก็อย่าเขียนมาตราเดิมมาไว้ให้เราอ่าน เราจะได้แปรญัตติตั้งแต่แรกใจครับ พออยู่ดี ๆ
ท่านเสนอเป็นรับฟังข้อคิดเห็น

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : มันทำมา
อย่างนี้แล้วท่านปริญญา

นายปริญญา ศิริสารการ : ก็บันทึกไว้แล้วกันว่า ผมไม่เห็นด้วย

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ท่านอ้ชพรครับ

นายอ้ชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานครับ คือที่
กรรมาธิการยอม คือ ยอมในเรื่องตัดคำว่า หลักวิชา เพราะว่า ความหมายคำว่า
หลักเกณฑ์ตอนต้น นั้น มันจะต้องกำหนดตามหลักวิชาอยู่แล้ว แล้วก็เติม วิธีชุมชนของ
ท้องถิ่น ตามที่เสนอขึ้นมา ส่วนข้อความอื่นนั้น จะคงตามร่างที่เสนอ รวมทั้งการเอา (๓)
เข้ามารวมด้วยครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ท่านสมาชิกครับ
รับได้ไหมครับ ท่านปริญญา ของท่านไม่รับ

นายปริญญา ศิริสารการ : ท่านประธานครับ หลักเกณฑ์นี้มันหลักเกณฑ์
ทางการปกครองและหลักเกณฑ์ทางสถาปัตยกรรม แต่วิชาการนี้มันครอบคลุมหมด
นะครับ หลักเกณฑ์มันมีหลายหลักเกณฑ์นะครับ แต่ว่าหลักวิชาการมันครอบคลุมอย่าง

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านยอม แต่ขอให้บันทึกเจตนาพร้อมไว้หน้าครับ ขอขอบคุณ ท่านสมาชิกครับ ท่านธวัช เมื่อกี้ท่านบอกท่านยอมไม่ใช่หรือ

นายธวัช บวรวิชัยกูร : ขออนุญาตครับ คือ ที่เมื่อสักครู่นี้ทางยกกว้างได้กล่าวถึงนี้ นั้นหมายความว่า ไม่ได้มีการแยกมาตราหน้าครับ ที่ผมพูดนี้หน้าครับ ถ้าหากว่า วันนี้ ถ้าตอนนี้จะให้ยอมรับ นั้นหมายความว่า แยกมาตราในส่วนของผังเมืองนี้หน้าครับ นั้นหมายความว่า

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ไม่ ทางยกกว้างเขาไม่แยก เขารวมไปแล้ว

นายธวัช บวรวิชัยกูร : ไม่แยก ต้องถามหน้าครับว่า จะเห็นด้วยกับการแยก หรือไม่เห็นด้วยกับการแยกหน้าครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ถ้าอย่างนั้นก็โหวตใครเห็นด้วยตามใหม่ ตามด้วยวรรคหนึ่งหน้าครับ อาจารย์เจิมศักดิ์ เพราะไม่อย่างนั้นเราก็วนกันอยู่อย่างนี้ท่าน หลายชั่วโมงแล้วหน้าครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คือ ท่านประธานครับ มันมีอยู่ ๒ เรื่องที่เราพูดกันนี้ เรื่องที่ ๑ ที่ท่านอาจารย์สว่างขอแปรญัตตินี้ กรรมาธิการเห็นชอบ ก็คือตัดไปคำหนึ่ง แล้วก็เพิ่มคำหนึ่ง เราเห็นชอบกันหมดแล้ว อันนั้นเลิกพูดกัน ประเด็นเพียงแค่ว่า กรรมาธิการนี้เขาไปเอา (๓) ไปรวมกับ (๑) ด้วย ซึ่งคุณธวัชไม่เห็นด้วยกับการที่เอา (๓) ขอให้กลับไปที่เดิม เพราะฉะนั้นก็มีประเด็นอยู่เพียงแค่ว่า จะยอมกลับไปที่เดิมไหม กรรมาธิการช่วยคิดตรงนี้หน้าครับ ถ้ากลับไปที่เดิม ผมว่า ก็ไม่มีอะไรเสียหายกลับไป (๓) เหมือนเดิมนั้นหน้าครับ ลองดูหน้าครับ ผมว่าไม่มีอะไรเสียหาย กลับทำให้ชัดเจน ผมว่าถ้าอย่างนั้นจบเลย ไม่ต้องโหวต ไม่ต้องอะไร

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านวิथाท่านพูดหน้าหนึ่งระหว่างที่รอหน้าครับ ลั่น ๆ

นายวิทยา งานทวี (กรรมธิการ) : คือผมก็คงไม่ตั้งใจเรื่องนะครับ แต่ผมอยากจะทำความเข้าใจนิดหนึ่ง เพื่อความเข้าใจว่า หลักเกณฑ์มันจะเป็นไปตายตัว แต่หลักวิชามันต้องเปลี่ยนแปลงไปตามเทคโนโลยี แล้วก็ความรู้ความเข้าใจที่จะเปลี่ยนไปตามเวลา แต่ถ้าหลักเกณฑ์มันจะฟิกซ์ (Fix) แล้วท่านต้องทำตาม มันไม่มีโอกาสที่จะปรับหรือเปลี่ยน แต่จะทำอย่างไรผมในฐานะกรรมธิการ ถ้าส่วนใหญ่ว่า อย่างนั้น ผมก็เคารพ แต่ผมกราบเรียนว่า ๒ คำนี้ จะไม่เหมือนกัน ชัดเจนครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านอัครพร ว่าอย่างไรครับ

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมธิการ) : กรรมธิการได้หารือกันแล้ว ท่านประธานครับ กระผม อัครพร จารุจินดา กรรมธิการ ครับ หลังจากการหารือแล้วก็ขออนุญาตย้ายเรื่องผังเมืองกลับไปอยู่ใน (๓) เหมือนข้อความเช่นเดิมที่แสดงตัดออกครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ตกลงนะครับ แสดงว่า (๑) ผ่านนะครับ ไม่มีใครตั้งใจนะครับ จะไป (๒) ขอให้ผ่านเร็ว ๆ จะได้ไม่ต้องค้างที่สภา กรรมธิการยกร่างชี้แจงใหม่ (๒) แล้วจะได้ถามผู้แปร ผู้แปรมีอาจารย์เจิมศักดิ์อยู่รายเดียว

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม อัครพร จารุจินดา กรรมธิการครับ คือ คำแปรญัตตินั้น เน้นหนักไปในเรื่องการกระจายการถือครองที่ดินอย่างเป็นธรรม ขออนุญาตเรียนหารือท่านอาจารย์ครับว่า เนื่องจากอย่างที่กราบเรียนเบื้องต้นว่า หลักการของรัฐธรรมนูญจะเขียนแต่เป้าหมายใหญ่ วิธีการนั้นจะไม่เขียน ถ้าจะขอเพียงถ้อยคำว่า (๒) กระจายการถือครองที่ดินอย่างเป็นธรรม เพียงคำเดียว แล้วก็ต่อความเดิม และดำเนินการให้เกษตรกร คือ คงคำที่มีเป้าหมายสำคัญ คือ กระจายการถือครองที่ดินอย่างเป็นธรรม ส่วนวิธีการนั้น ก็ให้มีการพัฒนาไปแต่ละรูปแบบ ซึ่งแล้วแต่จะเหมาะสมกับสภาพการณ์ไป จะขออนุญาตหารืออย่างนี้ เพื่อให้เข้าใจความสั้น แต่ว่าคงอยู่ตามหลักการที่เสนอครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ตกลง
ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์จะตอบสั้น ๆ ว่า ให้ หรือจะตอบยาว ๆ พร้อมคำอธิบายไม่ให้
เชิญครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คือท่านเดิมเพียงแค่ว่า กระจายที่ดิน
อย่างเป็นธรรม ใช้น้ำใหม่ครับ ท่านองนั้นใช้น้ำใหม่ครับ ส่วนรายละเอียดไม่ต้องเดิมใช้น้ำใหม่ครับ
เห็นชอบครับ ท่านประธานครับ ผ่านเลยครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ขอบพระคุณครับ
ท่านอาจารย์ครับ ไป ๓ นะครับ เพราะฉะนั้น ๓ ที่ย้ายกลับมา

นายศักดิ์ชัย อุ่ณจิตติกุล : ท่านประธานครับ ขออนุญาตครับ ท่านประธาน
ครับ ศักดิ์ชัย อุ่ณจิตติกุล นะครับ ใน (๒) ได้มีการเอา (๔) ก็คือ เรื่องน้ำมารวมอยู่ใน (๒)
ที่นี้ผมมองว่าอย่างนี้ครับ แล้วท่านก็เอาเรื่องน้ำอีกส่วนหนึ่งไปใส่ที่ (๕) ประเด็นก็คือว่า
จริง ๆ แล้วผมยังมองว่า (๔) เป็นเรื่องของการจัดดูแลทรัพยากรน้ำให้เกิดประโยชน์
ถ้าเขียนว่า ให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมทุกภาคส่วน ตรงนี้มันจะครอบคลุมทั้งหมดครับ
ตรงนี้เป็นเรื่องของกรรมสิทธิ์ที่ดินอะไรต่าง ๆ เพราะฉะนั้นเรื่องน้ำก็เอาเป็นเรื่องน้ำดีใหม่
ครับ ผมหรือท่านกรรมาธิการครับ เพราะว่าถ้าไม่อย่างนั้น เอาเรื่องน้ำมาอยู่ใน (๕) แล้ว
ก็บอกว่า เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม แต่ไม่ได้ระบุว่า ทุกภาคส่วน เพราะ ทุกภาคส่วนต้อง
ใช้น้ำครับ คริวเรือน ภาคการค้า การบริการ ภาคอุตสาหกรรม ต้องใช้น้ำทั้งหมดครับ
เพราะฉะนั้นเรื่องใช้น้ำน่าจะแยก

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ท่านต้องการ
แยกไว้ที่เดิมใช้น้ำใหม่ครับ

นายศักดิ์ชัย อุ่ณจิตติกุล : ถูกต้องครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : เดี่ยวผมถาม
กรรมาธิการ กรรมาธิการตอบสิครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
กระผม อัชพร จารุจินดา กรรมาธิการครับ คือ เดิมนั้นเป็นอย่างที่มีการชี้แจงนะครับว่า
เดิมกรรมาธิการก็เขียนเป็นวงเล็บเฉพาะใน (๔) แต่พอเขียนไปแล้วก็ได้มีการพูดกัน

หรือมีการที่แสดงความคิดเห็นมายังคณะกรรมการว่า ไม่เห็นควรที่จะไปเขียนรวม เพราะถ้าเขียนอย่างนี้ ก็เท่ากับว่า การใช้ทรัพยากรน้ำนั้น จะมุ่งไปทางเกษตรกรรมเป็นหลัก เพื่อไม่ให้เกิดความเข้าใจผิด กรรมการจึงแยกเป็น ๒ วงเล็บเสีย เพราะว่าทางเกษตรกรรม ทางชาวเกษตรกรรมก็ขอมาว่า ในเรื่องของเกษตรกรรมนั้น นอกจากจะเรื่องที่ดินแล้ว ขอให้มีส่วนเรื่องน้ำด้วย เพื่อให้รัฐบาลดูแลเรื่องน้ำให้แก่เกษตรกรรมโดยเฉพาะเจาะจง ส่วนน้ำที่ใช้ในทุกภาคส่วน หรือน้ำแก่ส่วนรวมนั้น ก็เลยต้องแยกออกไปอยู่ใน (๕) ว่า มีแผนการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ เพื่อจัดให้เป็นระบบ และเกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม คือแยกเป็น ๒ เรื่องครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตุร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ครับ ท่านศักดิ์ชัย ยอมได้ไหมครับ

นายศักดิ์ชัย อุ่่นจิตติกุล : ขออนุญาตครับ ท่านประธานครับ ผมเรียนอย่างนี้ครับว่า ถ้าสมมุติว่า ใน (๔) ที่ตัดออก ไม่ได้ระบุเรื่องน้ำไปเพื่อการเกษตรอย่างเดียว แต่ว่าเพื่อสำหรับทุกภาคส่วน ก็จบเลยครับ มันจะได้ไม่ไปเน้นที่เกษตรครับ เพราะถ้าอย่างนี้ก็เน้นที่เกษตร แต่ภาคอื่นก็ต้องใช้น้ำครับ ผมแค่นี้ครับ ท่านประธานครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ว่าอย่างไรครับ
ตกลงท่านไม่ติดใจใช่ไหม ท่านกลุ่มไหนครับ ไม่ได้แปรอยู่ไม่ใช่หรือ ท่านสุรชัย

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ท่านประธานครับ แปร (๔) ไว้

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ของกลุ่มที่ ๔
โอ.เค. เมื่อกี้ให้ท่านโอรสพูดไปแล้วนี่ครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : เห็นว่าสืบเนื่องกับที่ท่านศักดิ์ชัยกำลัง
พูดพอดี เรื่องแหล่งน้ำนั้นครับ กลุ่มผมก็ขอแปรญัตติในเรื่องของการจัดระบบทรัพยากรน้ำ
ใน (๔) ไว้ด้วย ก็ขอมอบหมายให้ท่านมณูศรีเป็นผู้นำเสนอครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : สั้น ๆ นะครับ
เมื่อกี้ท่านโอรสพูดไปที่แล้ว เชิญครับ

นางมณูศรี โชติเทวัญ : กราบเรียนท่านประธานคะ ดิฉัน มณูศรี
โชติเทวัญ สสร. ค่ะ ในมาตรา ๘๔ (๔) ซึ่งได้ตัดไปนะคะ ดิฉันไม่ติดใจนะคะ ถ้าหากว่า
ใน (๕) ได้เพิ่มเป็น ทุกภาคส่วน ตามที่คุณศักดิ์ชัยได้พูดนะคะ แต่ว่าดิฉันอยากจะขอให้
เพิ่มว่า เพื่อให้มีน้ำใช้อย่างเพียงพอ เพราะขณะนี้ภาคอุตสาหกรรมน้ำไม่พอใช้คะ
โดยเฉพาะในเขตทางนครปฐม สมุทรปราการ สมุทรสาคร ทางภาคนั้นขาดน้ำมาก
เพราะว่ามีกรงดการใช้น้ำบาดาล แล้วไปใช้น้ำประปา ก็ไม่เพียงพอนะคะ ดิฉันก็อยากจะ
ขอให้ทางคณะกรรมการยกร่างได้เพิ่มในส่วนนี้ขึ้นไปด้วย ให้เกิดประโยชน์แก่
ทุกภาคส่วน เพื่อให้มีน้ำใช้อย่างเพียงพอ แล้วถ้าหากว่าการที่จะทำอ่างเก็บน้ำหรือเขื่อนนี้
ถ้าใช้งบประมาณจำนวนมาก ดิฉันก็อยากจะเสนอว่า อาจจะทำอ่างเก็บน้ำในที่สูงนะคะ แล้วก็
ทำระบบท่อส่งลงมาอยู่ที่ลุ่มนะคะ ก็จะทำให้การสูญเสียในเรื่องน้ำกลางทางลดลงไปด้วย
คะ ก็อยากเสนอคณะกรรมการยกร่างให้เพิ่มข้อความนี้เข้าไปด้วยในมาตรา ๘๔ (๕) คะ
ขอบคุณคะ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : กรรมการครับ
ว่าอย่างไรครับอันนี้

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
ครับ กระผม อัชพร จารุจินดา กรรมการครับ เหตุผลในการที่แยกนั้น ได้กราบเรียน

แล้วว่า เนื่องจากมีการเรียกร้องที่จะให้แยกทั้ง ๒ เรื่องออกจากกัน คือ จัดหาแหล่ง ก็คือ คลองชลประทาน อะไรพวกนั้นก็ให้กับเกษตรกรไป ซึ่งเกษตรกรก็อยากจะเห็นสิ่งนี้อยู่ใน รัฐธรรมนูญ ก็เลยบัญญัติรับรองไว้โดยตรง ส่วนแผนการจัดการทรัพยากรน้ำนั้น คือ แผนจัดการในภาครวมทั้งหมด ซึ่งรายละเอียดที่ได้มีการชี้แจงกันนั้น หรือมีการพูดจา กันนั้น ก็จะอยู่ในแผนบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ ที่จะต้องทำให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม ครับผม

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ตกลงเราจะโหวต ดีไหมครับ เราจะออกเสียงดีไหมครับ เพราะว่าโหวตไป ออกเสียงไป ไม่อย่างนั้นก็จะมี ท่านแสดงความคิดเห็นอีกเยอะแยะเลย แล้วก็ตกลงกันไม่ได้ ผมเข้าใจว่า

(นายเศวต ทินกุล ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

นายเศวต ทินกุล : ผมประท้วงท่านประธานครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เชิญครับ ท่านประท้วงเรื่องอะไรครับ

นายเศวต ทินกุล : ท่านประธานที่เคารพ ผมประท้วงท่านประธานนะครับ มาตราที่มีการแก้ไข ท่านประธานจะด่วนรวบรัดตัดตอนไปได้อย่างไรนะครับ เพราะฉะนั้น ท่านต้อง

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านเศวต ผมไม่ได้รวบรัดตัดตอน ผมพูดมานานแล้วนะ ไม่ใช่ไม่พูด

นายเศวต ทินกุล : ผมยกมือจะพูดอยู่ มันคนละเรื่องนี่แหละครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คนอื่นก็ยกมือ ท่านเศวต ก็ต้องดูกัน

นายเศวต ทินกุล : อ้าวก็อยู่ด้วยกัน จะก็ทุ้มก็อยู่ เป็นเรื่องชาติบ้านเมือง ท่านประธานครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ใช่

นายเศวต ทินกุล : ถ้าแบบนี้เลิกไปเลยดีไหมครับ เขาไปหมดเลย แล้วก็ เลิกกันไปเลย

๒๓๗

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

เบญจมาภรณ์ ๙๒/๓

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ไม่ใช่ ไม่มีใครเขา
เสนอเลิกเลย

นายเศวต ทินกุล : ก็ผมยกมืออยู่ จะเสนอรออยู่หน้าครับท่านประธาน
ไม่ได้ถ่ายถอดผมก็จะพูดเรื่องชาติบ้านเมือง เรื่องสำคัญด้วยครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ตกลง
ท่านกรรมการ (๒) ว่าอย่างไรนะ (๒) ยืนยันนะครับ ผมจะถาม สมาชิกท่านไหน
อยากจะทำอย่างไร (๒)

นายศักดิ์ชัย อุณจิตติกุล : ผมมีทางออกนะครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านศักดิ์ชัย
ท่านต่อเนือง ลั่น ๆ นะท่าน

นายศักดิ์ชัย อุณจิตติกุล : ขออนุญาตครับ เพื่อให้ง่ายขึ้นนะครับ
ถ้ากรรมการจะคง (๒) นะครับ เอาไว้ตอนนี้คงไม่เป็นไร แต่ใน (๕) นะครับ ก็คือว่า
ผมจะไปเลยนะครับ ก็คือ การจัดสรรทรัพยากรน้ำ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ตรงนี้
ท่านศักดิ์ชัย ถ้าคง (๒) ไว้ (๕) เดี่ยวเขามีการแก้ไข ก็ต้องได้พูดครับ

นายศักดิ์ชัย อุณจิตติกุล : คือ ถ้าเดี่ยว (๕) ไม่กลับมาตรงนี้ก็กลายเป็นว่า
(๒) ผมก็ขาดไปเลย

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ไม่สิครับ

นายศักดิ์ชัย อุณจิตติกุล : มันต่อเนืองกันครับท่านประธานครับ นิดเดียว
ครับ ก็คือว่า ให้เกิดประโยชน์แก่ทุกภาคส่วน ใส่คำว่า ทุกภาคส่วน เข้าไป ก็จบ ใน (๕)
ครับ -----

จัดให้มีแผนการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำน้ะครับ ถ้า (๔) จะตัดออกน้ะครับ ตัด
 แก่ส่วนรวม ออก ให้เป็น แก่ทุกภาคส่วน เท่านั้นน้ะครับ มันจะได้ชัดเจน

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตฺร (ประธานสภาว้่างรัฐธรรมนุญ) : รับไว้น้ะครับ
 เดียวทีเดียว ท่านเศวตเอาสั้น ๆ

นายเศวต ทินกุล : ขอบคูนครับ ท่านประธานครับ ผม เศวต ทินกุล
 สมาชิกสภาว้่างรัฐธรรมนุญ จ้งหวัดนครพนมครับท่านประธาน ใน (๒) น้ะครับ ผมขอเพิ่ม
 ถ้อยค่าน้ะครับ เป็นเรื่องทีสำคัญมากครับท่านประธาน ไม่สำคัญผมไม่พูดหรอครับ (๒)
 ดำเนินการให้เกษตรกรมีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิในที่ดินเพื่อประกอบเกษตรกรรมอย่างทั่วถึง
 โดยการปฏิรูปที่ดินปฏิรูปที่ดินหรือวิธีอื่น ปฏิรูปที่ดินหรือวิธีอื่น ผมขอเติมถ้อยคำ คำว่า
 การประกาศเขตปฏิรูปที่ดินเกินกว่าพื้นที่ดำเนินการจะกระทำมิได้ เหตุผลครับ เหตุผล
 มันเรื่องเกิดขึ้นเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนครับท่านประธาน ยี่สิบกว่าปีก่อนเกิดสำนักงาน
 ปฏิรูปที่ดินเกิดขึ้น หรือเขาเรียกว่า สปก. เกิดขึ้นครับ เขาปฏิรูปที่ดินนี้ ท่านประธาน
 ไม่ต้องหัวเราะ เรื่องเกี่ยวข้องกับคนเดือดร้อน ๒๔๘ อำเภอ และคนเดือดร้อน ยี่สิบกว่า
 ล้านคนครับ ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นครับ ผมจะพูด ท่านประธานครับ เขาประกาศ สำนักงานเขต
 ปฏิรูปที่ดิน เขาประกาศเขตปฏิรูปที่ดิน คือ เขาประกาศเขตครอบคลุมทุกอำเภอครับ
 แปลว่า ทุกอำเภอ ๒๔๘ อำเภอ ณ ขณะนี้เขาไม่สามารถออกเอกสารสิทธิ์ นส. ๓ หรือว่า
 ออกกรรมสิทธิ์

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตฺร (ประธานสภาว้่างรัฐธรรมนุญ) : ท่านเศวตจะให้เขา
 เติมอะไรบอกมาเลย

นายเศวต ทินกุล : ผมต้องอธิบายเหตุผลก่อนครับ ว่าเหตุใดผมถึงเติม
 ถ้อยคำนี้

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตฺร (ประธานสภาว้่างรัฐธรรมนุญ) : อธิบายสั้น ๆ ครับ

นายเศวต ทินกุล : มันเป็นเรื่องระดับชาติครับท่านประธาน และผล
 ก็คือว่า เขาออกโฉนดก็ไม่ได้ ออก นส. ๓ อะไรก็ไม่ได้ ปราบฎว่าผมตามไปสำนักงาน
 ปฏิรูปที่ดิน เขตพื้นที่ดำเนินการ เขาดำเนินการเสร็จสิ้นเมื่อเกือบยี่สิบปีทีแล้ว
 จนกระทั่งบัดนี้ เขายังแก้ไขไม่ได้ ผมตามไป เขาบอกว่า อยู่ที่กฤษฎีกา แล้วทำไปทำมา

สุดท้ายเขาก็ต้องประกาศไปที่ละอำเภอ อำเภอ เดียวนี้ ๒๕๘ อำเภอ ไม่ได้ประกาศ ผลก็คือว่า พี่น้องจะไปออกที่ดินไหนทำอะไรก็ทำไม่ได้ เอาไปแปลงทรัพย์สินเป็นทุน ทำอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นการที่เต็มถ้อยคำไป เป็นอันสงสัยว่า เป็นการเปิดล็อก เป็นการฟ้าส่งลงมาว่าทั้งหมดนี้เลิกกันนะ ไม่มีแล้ว เมื่อเต็มถ้อยคำที่ผมพูดนี้ เกินกว่าพื้นที่ดำเนินการ อย่างอำเภอหนึ่งนี่ดำเนินการแค่ ๒๐๐ ไร่ ๑,๐๐๐ ไร่ แต่เขาขีดวงทั้งอำเภอเลย อย่างนี้ครับท่านประธาน มันเดือดร้อน แล้วเรื่องนี้เสียตังค์หัวใจคนเย่สิบกว่าล้านคน แล้วผมตามเรื่องนี้ไปตลอดทะเลาะกันตลอด กฎฎีกาก็โยนไปโนนโยนไปนี่ แล้วก็ สปก. ก็โยนไปโนนไปนี่ ผมยังใช้เวลาไม่เกิน ๕ นาที ท่านประธาน แค่ ๒ นาที

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ไม่ต้องให้ถึง ๕ นาที ท่านเสวต เดียวเวลาไม่มี ให้ท่านพูดแล้วสรุป

นายเสวต ทินกุล : มันสำคัญ พลิกบ้านพลิกเมืองท่านประธาน เรื่องนี้ถ้าท่านไม่ไปต่อ ผมจะไปข้างล่าง

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : สรุป

นายเสวต ทินกุล : แต่นาทีเดียว ผมสรุปแล้วนี่ เพราะว่าเรื่องนี้ท่านก็เบรก (Brake) อยู่ตลอดเวลา ผมก็ปวดสมอง ปล่อยให้ผมพูดอีก ๓ นาทีนี้ มันลดไปแล้ว

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านเสวต ต่อได้แล้ว

นายเสวต ทินกุล : คือ ผมเรียนว่าอย่างนี้ท่านประธานครับ มันเป็นเรื่องฝากไปยังกรมการโยธาธิการ มันเป็นเรื่องของพี่น้องประชาชน ชาวไร่ชาวนาเดือดร้อนครับ ท่านประธาน มันเดือดร้อนจริง ๆ เพียงแต่ท่านประกาศบอกว่า การประกาศเขตปฏิรูปที่ดินเกินกว่าพื้นที่ดำเนินการ ซึ่งเขาทำเสร็จไปแล้วตั้งเกือบยี่สิบปีนะครับ แค่นั้นแหละครับ ประกาศใช้รัฐธรรมนูญตุ้มปุ๊บ ปลดล็อกหมด เขาก็จะได้ไปออกโฉนดที่ดินต่าง ๆ นานาครับ ผมก็ฝากแต่เพียงเท่านี้ ขอขอบคุณครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านปริญญา ขอสั้นหน่อยนะครับ เดียวกรรมการเขาจะตอบแล้ว

นายปริญญา ศิริสารการ : ท่านประธานที่เคารพครับ หากท่านไม่ฟังผม ผมก็จะไม่ลงไปข้างล่างครับ จะนั่งคุยกับท่านต่อไป ในวรรคสอง ที่พูดถึงเรื่องเกี่ยวกับการจัดหาแหล่งน้ำเพื่อเกษตรกรนี่นะครับ ผมยกตัวอย่าง กรณีถ้าเผื่อในกรณีที่น้ำน้อย และน้ำแล้งนี่นะครับ แล้วเกิดเราต้องไปหยุดอุตสาหกรรม หรือเราต้องไปหยุดส่วนอื่น ๆ เพื่อจะจัดน้ำให้เกษตรกรอย่างเหมาะสมนี่นะครับ บรรทัดนี้มันหมายถึงว่า ถ้าไม่จัดนี้ ละเมิดกฎหมายในข้อนี้ นะครับ ผมขอเรียนว่า ท่านควรจะเขียนข้อนี้ไว้กลาง ๆ เพราะยามที่ในน้ำแล้งนี้ เกษตรกรบอกต้องการน้ำ ท่านก็ต้องจัดสรรน้ำมาให้เหมาะสม แต่พอท่านจัดน้ำมาให้เหมาะสมนี้ ภาคอื่นก็หมดไปเลย -----

ฉะนั้นความเหมาะสมของข้อความนี้ มันมองถึงภาคเกษตรอย่างเดียวไม่ได้ มันต้องมองถึงเรื่องนิเวศ มันต้องมองถึงน้ำกินน้ำใช้ และมันต้องมองถึงเรื่องอุตสาหกรรมที่มีส่วนร่วมในเรื่องภาคของน้ำทั้งหมดนะครับ ถ้าผมเห็นอย่างนี้ แล้วผมเป็นเกษตรกรในยามแล้งนี้ ผมมาบอก เอาบรรทัดนี้มาพูดเลยว่า ท่านละเมิดรัฐธรรมนูญฉบับนี้นะครับ เพราะฉะนั้นความเหมาะสมที่สุด คือ ข้อความกลาง ๆ ซึ่งผมก็ไม่รู้ว่า ควรจะคำเหมาะสมไหน แล้วแต่ท่านยกกว้างคิดข้อความมา แต่ผมเห็นด้วยกับคุณศักดิ์ชัยว่าไม่ควรจะระบุเกษตรอย่างเดียว เพื่อความสมดุล

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ขอมติเลยท่านตกลงกันเสียทีหนึ่ง ท่านยกกว้างว่าอย่างไรก่อนครับ

นายไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพครับ ผม ไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์ ถ้าพูดถึงใน (๒) ตอบคำถามว่า เรื่องปฏิรูปที่ดินมีแปรรูปหรือไม่ ตรงจุดนั้นผมก็ดูคำแปรรูปที่ไม่มีการกล่าวถึง ก็คงเป็นการอรัมภบทที่จะฝากข้อสังเกตไปดำเนินการ แต่ในเรื่องของการจัดแหล่งน้ำ เพื่อให้เกษตรกรมีน้ำใช้ อย่างพอเพียงและเหมาะสมแก่การเกษตร เหตุที่นำมาบัญญัติไว้ใน (๒) ก็เนื่องจากว่ามันเป็นเรื่องของกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ปฏิรูปที่ดิน ซึ่งต้องใช้ในเรื่องของเกษตรอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นแหล่งน้ำใน (๒) มันอยู่ในวงการ ในเรื่องของเกษตรกรโดยแท้จริงนะครับ คงจะแยกส่วนกับใน (๕) ซึ่ง (๕) มันเป็นเรื่องของแผนการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ ทรัพยากรธรรมชาติอย่างเป็นระบบ และเกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม ที่จะขอเติมแก่ทุกภาคส่วนนะครับ ถ้าท่านสังเกตในเชิงของมหาชน มหาชนก็จะใช้ประโยชน์ส่วนรวม หรือบริการสาธารณะเป็นหลักนะครับ คำว่า ทุกภาคส่วน ถ้าจะปรากฏตรงนี้นะครับ ในการตีความกฎหมาย มันก็จะเยอะแยะไปหมดนะครับว่า ทุกภาคส่วนมันหมายถึงอะไรนะครับ ประโยชน์ส่วนรวม ผมคิดว่า ตรงนี้นะครับ ในเชิงของกฎหมายมหาชนในทุกระบบนะครับ ตรงนี้มันครอบคลุมหมดแล้ว ก็คือ จัดให้มันเหมาะสมนะครับ แก่การที่เราจะบริหารทรัพยากรน้ำอย่างไรนะครับ ผมคิดว่า ตรงจุดนี้คงจะสามารถทำความเข้าใจได้ นะครับ ก็ขอบพระคุณมากครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ลงมติใน (๒) นะครับว่า ใครเห็นด้วยกับกรรมาธิการใหม่ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ว่าอย่างไรครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผมคิดว่า ทางออกมีนะครับ คือ ก็เห็นด้วยกับการที่เอาเรื่องแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรมาอยู่ใน (๒) นี้ จะได้ไม่มีปัญหาว่าจะหาน้ำให้พวภาคการเกษตรอย่างนี้ อันนี้ก็เห็นด้วย เพราะฉะนั้นใน (๕) ก็เห็นว่าได้เขียนดีพอสมควร เรื่องทรัพยากรน้ำที่เต็มลงไปก็ดี มีอยู่คำเดียวเท่านั้นเอง ถ้าท่านตกลงนี้ จบ ก็คือ ตรงที่ท่านบอกว่า บรรทัดที่สอง และเกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม เขาไม่ค่อยมั่นใจคำว่า ส่วนรวม นี้ หมายถึงทุกภาคส่วนใหม่ ถ้าท่านจะกรุณาแก้คำว่า ส่วนรวม เป็น ทุกภาคส่วน ก็จะดีนะครับ คือ อ่านได้ความว่า จัดให้มีแผนการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำและทรัพยากรธรรมชาติอื่นอย่างเป็นระบบ และเกิดประโยชน์แก่ทุกภาคส่วน โดยให้ประชาชน แล้วก็ว่าต่อไป ถ้าท่านคิดเห็นด้วยตรงนี้ ผมคิดว่าหมดปัญหา สมาชิกเขาบอกว่า คนหลายภาคส่วน เขาร้องมาเป็นปี ก็ขอคำว่าทุกภาคส่วน แทน ส่วนรวม

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ทุกภาคส่วน ใสตรงไหน

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : แทนคำว่า ส่วนรวม ใน (๕) เพราะ มันพันกัน และ (๒) ก็เห็นด้วย ก็ผ่าน

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : จะได้ถามครับ ตกลงยอมไปใส่ไว้ (๕) ใหม่ครับ

นายไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : ขออนุญาตกราบเรียน ท่านประธานที่เคารพ กระผม ไพบุลย์ ชี้แจงอีกสักครั้งหนึ่งครับ สั้น ๆ ครับ ก็คือว่า ในเรื่องของ (๕) มันมีแผนบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ และนอกจากน้ำ มันยังมีเรื่อง ทรัพยากรธรรมชาติอื่นอยู่ด้วยนะครับ ตรงจุดที่ว่า ให้จัดสรร ตรงนี้ นะครับ ในการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ เป็นระบบนะครับ ตรงจุดนั้นมันขยายความ ทุกภาคส่วน อยู่แล้ว นะครับ เพราะฉะนั้น ในจุดนี้ ผมก็คิดว่า เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมนี้ มันเป็นคำที่กว้างกว่า และในเชิงมหาชน เขาต้องจัดสรรสัดส่วนนะครับ ไม่ให้ไปถ่วงน้ำหนักในภาคเกษตรมาก

๒๔๓

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

กมลมาศ ๙๔/๓

เกินไป อุตสาหกรรมก็ขาดแคลน ในระบบนั้นนะครับ ผมคิดว่า ตรงจุดนี้ก็คงจะเป็นไปได้
ครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : อาจารย์เจิมศักดิ์
พยักหน้านี้แปลว่าอะไร

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ คือ ถ้า
กรรมวิธีการยืนยันว่าเจตนารมณ์เป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว คำว่า ระบบ รวมอยู่แล้ว แล้วก็
ส่วนรวม อยู่แล้ว ๒ ท่านที่อยู่ข้างผมท่านไม่ตั้งใจ ขอบพระคุณครับ

- ๙๕/๑

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : จะถาม
ท่านสมาชิกครับ ท่านวิทยา ยังติดใจหรือครับ

นายวิทยา คชเชื่อน : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม วิทยา คชเชื่อน
ท่านทั้งหลายที่แปรญัตตินี้ มองแต่มุมของด้านที่ไม่มีน้ำนะครับ ขณะเดียวกันประเทศไทย
จะมีทุกปีที่มีปัญหาเรื่องน้ำ และก็น้ำท่วมนะครับ เราจะรวมไว้ในมาตรานี้หรือเปล่านั้น
เราจะแก้ปัญหาน้ำท่วมนี้ นั้นหมายถึงว่า มันเป็นปัญหาซ้ำซากที่เราแก้ไม่ได้นะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : รวมไว้ไหม
ตอบสั้น ๆ สิ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : รวมอยู่ด้วยครับ เพราะแผน
บริหารจัดการทรัพยากรน้ำ รวมทั้งน้ำแล้ง แล้วยังน้ำท่วม ต้องแก้ไขให้เป็นระบบครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ใช้ได้ครับ
ท่านวิทยา

นายวิทยา คชเชื่อน : ขอบคุณครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ท่านสมาชิกครับ
ตกลงใครเห็นตามที่คณะกรรมาธิการแก้ไขด้วยไหมครับว่า (๒) ของมาตรา ๘๔ นี้มีใคร
เห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ไม่มีครับ
เป็นมติผ่านมาตรา ๘๔ (๒) ส่วน (๓) นี้ตัดใช้ใหม่ท่าน เมื่อกี้เห็นว่าย้ายไป กลับมาใหม่
ขอเชิญท่านยกอ่านแล้วจะได้ดูว่า ถ้าไม่มีปัญหา จะได้ผ่าน

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : ที่ผ่านมาก็คือ (๒) นั้น เติมถ้อยคำ
ข้างหน้าว่า กระจายการถือครองที่ดินอย่างเป็นธรรม เพิ่มขึ้นนะครับ ส่วน (๓) จัดให้มีการ
วางผังเมือง นั้น ขอกลับเข้ามาข้อความเดิม กลับเข้ามาครับ (๔) ตัดออกตาม
กรรมาธิการ และ (๕) ก็เห็นชอบตามที่กรรมาธิการได้ชี้แจงครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ท่านติดใจใหม่ ครับ ถามทีละอันตีกว่าครับ (๓) นี้ครับ เอาเฉพาะติดใจ (๓) ก่อนนะครับ เชิญท่านรัฐ

นายรัฐ ชุกลิน : กราบเรียนท่านประธานทีเคารพครับ ท่านยกว่าง ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติครับ ตอนนีกลับมามาตรา ๘๔ (๓) ก็เหมือนอย่างทีผมเรียน ท่านประธานนะครับ ก็คงเป็นทีแค่คำพูดนิตหน้อย เพราะเรามาว่างรัฐธรรมนุญฉบับนี้ ก็เพื่อประชาชนนะครับ ผมจึงใคร่ขอทางยกว่างช่วยพิจารณานิตหนึ่งนะครับ ทีผมขอ อนุญาตแก้ว่า จัดให้มีการวางผังเมือง พัฒนา ดำเนินการตามผังเมืองอย่างมี ประสิทธิภาพ เพื่อประโยชน์ต่อการดูแล รักษาทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ โดยชุมชนต้องมีส่วนร่วมในทุกขบวนการครับ ไหน ๆ เราก้เขียนเพื่อประชาชนแล้ว ก็เอา ประชาชนมาร่วมรู้ ร่วมเห็น ร่วมช่วยกันในการวางผังเมือง ก็น่าจะดีครับ แล้วเนื่องจากที ผมขอท่านนะครับ ส่วนขยายของ โดยมีชุมชนต้องมีส่วนร่วมนี้ ทีผมขอทางท่านยกว่างว่า อันแรกนี่นะครับ ผมขออนุญาตอ่านครับ จัดให้มีการวางผังเมือง พัฒนา และดำเนินการ โครงสร้างพื้นฐาน อันนี้ขอเพิ่มนะครับ ตามผังเมืองอย่างมีประสิทธิภาพ ครับ เพราะว่า อย่างทีผมเรียนท่านประธานเรื่องประสิทธิภาพกับประสิทธิผลแล้ว ก็คงไม่ต้องพูดเยอะ ครับ ก็ขออนุญาตเรียนให้ท่านกรรมาธิการช่วยชี้แจง แล้วพิจารณาคับ ผมจะได้อธิบาย ต่อไปครับ ขอขอบคุณครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ท่านอยู่ในกลุ่ม อาจารย์เจิมศักดิ์ใช่ใหม่ครับ เอ๊ะ อาจารย์เจิมศักดิ์แปรไว้ โดยชุมชนต้องมีส่วนร่วม ใช่ใหม่ ครับ แต่ไม่เป็นไร กรรมาธิการยอมเขาใหม่ครับ ถ้าไม่ยอม เดียวก้ต้องออกเสียงนะครับ กรรมาธิการครับ กรรมาธิการขอให้ออกเสียงนะครับ เพราะเมื่อกี้บออกแล้ว กรรมาธิการ ขอให้ออกเสียง เพราะฉะนั้นผมจะถามนะครับ (๓) ท่านออกเสียงนะครับ

(นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) มีสัญญาณให้ สมาชิกทีมาประชุมทราบก่อนลงมติ)

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ถามอย่างนี้ นะครับ ถ้าใครเห็นด้วยกับกรรมาธิการนะครับ ให้กด เห็นด้วย ใครไม่เห็นด้วยนะครับ ก็จะเป็นตามทีผู้แปรขอไว้ละครับ ก้ให้กด ไม่เห็นด้วย ขอให้ออกเสียงครับ

นายธวัช บวรนิชยกูร : ท่านประธานครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ให้ออกเสียงแล้ว
คุณธวัช

นายธวัช บวรนิชยกูร : ผมไม่เห็นว่ จำเป็นที่จะต้องออกเสียงเลยนะครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ไม่จำเป็น
มันวนอยู่หลายทีแล้ว ท่านธวัช ต้องขอความกรุณา เอาออกเสียงไปแล้ว ขอให้ออกเสียง
นะครับ เขานั่นแล้ว ถ้าใครเห็นด้วยกับกรรมมาธิการ ขอให้กุด เห็นด้วย ใครไม่เห็นด้วย
ขอให้กุด ไม่เห็นด้วย นะครับ

(สมาชิกทำการเสียงบัตรลงคะแนน)

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ใครลงคะแนนไม่
ได้ยกมือขึ้นครับ ใครครับ ใครยังลงคะแนนไม่ได้ ขอความกรุณายกมือขึ้นครับท่านครับ
รวมคะแนนนะครับ -----

๒๔๗

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

นิรนา ๙๖/๑

ผู้เข้าร่วมประชุม ๖๑ เห็นด้วย ๔๒ ไม่เห็นด้วย ๑๘ งดออกเสียง ๑ นะครับ เป็นอันว่า
ตามกรรมาธิการ

แล้ว (๔) ท่านว่าอย่างไร เห็นชอบไปแล้วนะครับ ส่วน (๕) กรรมวิธีการ (๕) ผ่านไปแล้วนะครับ ท่านหลักชัยว่าอย่างไรครับ

นายหลักชัย กิตติพล : ครับ กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม หลักชัย กิตติพล สสร. ผมมีแปรไว้ที่ (๔) ครับท่านประธาน ไม่ทราบว่าทำอะไรครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ผ่านไปแล้วท่านครับ

นายหลักชัย กิตติพล : เขาผ่านอย่างไรครับ เมื่อกี้ยังฟังถึง ๓ เองนะครับ ฟังลงมติ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ตอน (๒) ครับ เขาผ่านตรง (๒) ตอนที่ออกเสียงไว้ตอนนั้นแล้วครับท่านหลักชัย

นายหลักชัย กิตติพล : เอ้า เห็นท่านบอกให้เรียงตามมาตรา ท่านประธานบอก แต่ของผมมีอยู่เพียงเล็กน้อยนะครับ ไม่เสียเวลา

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ไม่ มันผ่านไปแล้ว ท่านหลักชัย ต้องขอความกรุณานะครับ (๕) ผ่านนะ ขอความกรุณาไป (๖)

นายหลักชัย กิตติพล : ครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : (๖) ว่าอย่างไร ท่านกรรมวิธีการครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมวิธีการ) : (๖) กลับไปรวมกับ (๕) ซึ่งความจริงข้อความ (๕) นั้น ทางท่านประธานได้ถามแล้ว ที่ประชุมไม่ขัดข้อง ก็เหลือ (๗)

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ถามไปแล้วนะ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์แปรอย่างเดียว แล้วเหลือ (๗) ละ เอาไปรวมแล้ว นะครับ ตกลงหมดแล้วนะ ทางนี้ของอาจารย์เจิมศักดิ์เท่านั้นที่แปรไว้ ท่านวินัสว่าอย่างไร เชิญครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ขอบคุณท่านประธานครับ วินัสครับ นาที่ครึ่ง ครับท่านประธานครับ ชื่นใจไหมครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เอาเลยครับ

นายวีณัฐ ม่านมุงศิลป์ : เอาเลยนะครับ สมาชิกเชื่อว่า เดี่ยวหมดเวลา ก่อน นาที่ครึ่ง จับเวลานะครับ (๗) ส่งเสริม บำรุงรักษา คุ้มครองสิ่งแวดล้อม นะครับ ผมขอเติมคำว่า ต้นกำเนิด เหตุผล คือ อย่างนี้ครับว่า ทุกวันนี้เราประสบปัญหาเรื่องสิ่งที่เป็นพิษนี้ เพราะเราไม่รู้ว่าที่มาของมันคือที่ไหน ปัญหาที่ไม่รู้ที่มา เลยไม่รู้ว่าจะกล่าวอย่างไร เพราะไม่มีเจ้าภาพ ก็เลยอยากจะทำให้เราไปดูหน่อยว่า สิ่งแวดล้อมที่มันเกิดปัญหา ณ วันนี้มันไม่มีปาก ไม่มีตา มันพูดไม่ได้ มันฟ้องร้องตัวเองไม่ได้ เราต้องไปดูมันเอง ไปดูไปดูที่ไหน ไปดูที่ต้นทาง ต้นทางคือที่ไหน ก็ที่มันมานั้นนะครับ ตรงไหน มันมาจากไหน แล้วไปดูที่นั่น แล้วทำให้มันดีเสีย สิ่งของมันที่ปล่อยออกมา มันไม่มีผลกระทบ ผมผ่านที่กรุงเทพฯ หลายครั้ง หลายคลอง คลองแต่ละคลองนี่มันเป็นน้ำดำ มันไม่มีปลา ปลาไม่มีชีวิต บนท้องฟ้าก็มีแต่มลภาวะ อยากให้ อย่างนี้ว่า ถ้ามันสามารถจัดการเรื่องมลภาวะที่ต้นกำเนิดได้จะเป็นสิ่งที่ดี แล้วก็คุณภาพชีวิตของคนในเมืองกรุงจะดีขึ้น ผมอยู่ชนบท ผมไม่มีปัญหาเรื่องอากาศเสีย ผมไม่มีปัญหาเรื่องน้ำเสีย เพราะว่าเรามีวิธีการจัดการโดยธรรมชาติอยู่แล้ว ไม่ว่าจะท้องถื่นก็ตาม ไม่ว่าจะสวนใดก็ตาม ขอให้เขามีส่วนร่วมในการจัดการอีก ๗ วิ นะครับ ก็อยากให้กรรมาธิการลองพิจารณาดูครับ ว่าสัดส่วนนี้ใช้ได้ไหมครับ ขอขอบคุณครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : โอ้โฮ เยี่ยมเลย ๑.๓๐ พอดีเลย ตามนาฬิกา กรรมาธิการว่าอย่างไรครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม อัชพร จารุจินดา กรรมาธิการครับ คือ มาตรฐานนี้จะคุ้มครองคุณภาพสิ่งแวดล้อมทั้งหมด ทั้งคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีอยู่แล้ว ที่กำลังจะเสีย และก็ที่เสียหายไปแล้วก็ต้องกลับมาแก้ไข ที่นี้ถ้าเติมคำว่า ที่แหล่งกำเนิด เข้าไปคำหนึ่งนั้นจะทำให้ความหมายตรงนี้แคบลง ว่า จะต้องไปดูแค่สิ่งแวดล้อมที่แหล่งกำเนิด ในกำเนิดของสิ่งแวดล้อมอันนั้นเท่านั้นเอง แต่มันจะไม่ไปรวมถึงพื้นที่อื่น ซึ่งอาจจะคุณภาพสิ่งแวดล้อมมันเสียไป ซึ่งไม่ใช่เป็นเรื่องของที่แหล่งกำเนิด ผมเข้าใจว่า การใช้ถ้อยคำอยู่ในร่างนี้นั้น

๒๕๐

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

นิรรา ๙๖/๔

ที่ใช้ว่า ส่งเสริม บำรุงรักษา และคุ้มครองคุณภาพสิ่งแวดล้อม นั้น จะรวมทั้ง
ที่แหล่งกำเนิด แล้วก็ที่อื่นที่คุณภาพสิ่งแวดล้อมเสียไปนะครับ ขออนุญาตจะยื่นตาม
ร่างเดิมครับ

- ๙๗/๑

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ครับ ถ้าอย่างนั้นผมขออย่างนี้ เอาเป็นบันทึก
เจตนาผมก็ได้ไหมครับ ท่านประธานครับ เพราะว่าอนาคตเราจะได้มีการแก้ไขได้อย่าง
ทิศทางเดียวกันนะครับ ได้เนะครับ ท่านยกวางครับ ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ขอบพระคุณ
ครับ เป็นอันว่ามาตรา ๘๔ (๗) นี้เนะครับ ไม่มีใครเห็นเป็นอย่างอื่น อาจารย์เจิมศักดิ์เห็น
ว่าอย่างไร

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ (๗) ขอรื้อ
นิดเดียว คำว่า โดยให้ประชาชนชุมชนท้องถิ่นและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นี้เนะครับ
มันแปลความหมายว่า มีคนอื่นเป็นเจ้าของ แล้วก็ไปให้ประชาชนมีส่วนร่วม แต่ถ้าผม
ขอเปลี่ยนคำนิดเดียว โดยประชาชน ตัดว่า ให้ ก่อนเนะครับ โดยประชาชนชุมชนท้องถิ่น
และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ต้องมีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางการดำเนินงาน
เปลี่ยน คำว่า ให้ เนะครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ได้ยินเสียงได้
หมดแล้วใช่ไหมครับ

นายอัคร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : เห็นด้วยครับ กรรมาธิการเห็นด้วย
ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ตกลง (๗) นี้
เนะครับ ขออนุญาต มีใครเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ
(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ไม่มี เป็นมติ
เนะครับ ผ่าน (๗) ของมาตรา ๘๔ เนะครับ ท่านครับ เป็นอันว่าผ่านทุกวงเล็บเนะครับ
เพราะไม่มี (๘) ใช่ไหมกรรมาธิการ เอาไปรวมเรียบร้อยแล้วเนะครับ เป็นอันว่า ผ่านมาตรา
๘๐ ไป ต่อไปครับ ท่านเลขาครับ

นายเศวต ทินกุล : ท่านประธานครับ (๒) ยังเนะครับ ผมยังอยู่เนะครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : (๒) ผ่านไปแล้ว
นี้ครับ ท่านเสวตครับ

นายเสวต ทินกุล : ยังเลยครับ ท่านข้ามไป (๓) (๔) ไปเลยครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ไม่ใช่ครับ เมื่อ
ผมถามแล้ว คุณเสวต ไม่เชื่อถามสมาชิกเขาดู

นายเสวต ทินกุล : เอาเทพมาเปิดได้เลยครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ผ่านแล้ว
ท่านเสวต ท่านออกไปข้างนอกหรือเปล่า

นายเสวต ทินกุล : ผมอยู่นี่ ผมรอจะพูดอยู่เรื่อง (๒) ผมตั้งใจอยู่ครับ
ท่านประธาน

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ไม่ (๒) ถามแล้ว
ท่าน

นายเสวต ทินกุล : มีแต่ข้าม (๓) ไป แล้วก็ (๔) ข้ามไปก่อน ท่านรัฐพูด
อยู่นี่ ผมรอคิว (Queue) อยู่ ผมก็รอจังหวะท่านประธานอยู่ครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ถามไปแล้ว
ท่านเสวต ไม่เชื่อถามเพื่อนที่ท่านเสวตเชื่อใจ ลองไปถาม

นายเสวต ทินกุล : ท่านเอาเทพมาเปิด (๓) ผมก็กอดเห็นด้วยกับ
กรรมธิการนะครับ ท่านประธานครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : เดี่ยวขอ (๘) ไป
เอาเทพมาแล้วค่อยนั้น

นายเสวต ทินกุล : (๓) ไปเอาเทพมาเปิดเลยครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ไปต่อไปก่อน
ท่านเสวต อย่าให้เสียเวลา ท่านเสวต เดี่ยวไปเอา เดี่ยวจะดูเทพ เดี่ยวเขาไปเอามาให้
ไม่มีใครเขาหลอกหรือขออนุญาตไปส่วนที่ ๙ นะครับ เดี่ยวไปทดสอบท่านอาจารย์เสวต

นายวัชรินทร์ จอมพลาพล (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ส่วนที่ ๙ แนวนโยบายด้านวิทยาศาสตร์

นายวัช บวรวิชยกุล : ท่านประธานครับ ต่อเนื่องเลยไปถึงมาตราต่อไปนะครับ เมื่อกี้ผมที่ได้อภิปรายไปนี้ ผมขอยืนยันเพื่อเป็นการบันทึกเจตนารมณ์ใน (๑) นะครับว่า ขอมิโนบทเฉพาะกาลด้วย เพื่อแก้ปัญหาของชุมชนในอนาคตนะครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : บันทึกในเจตนารมณ์นะครับท่านวัช เพราะลงมติไปหมดแล้ว โอ.เค. ครับ ขอบคุณครับ ต่อไปท่านเลขาครับ

นายวัชรินทร์ จอมพลาพล (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ส่วนที่ ๙ แนวนโยบายด้านวิทยาศาสตร์ ทรัพยากรทางปัญญาและพลังงาน ไม่มีการแก้ไข มีคุณพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ ขอแก้ไขชื่อส่วนครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : คุณพิเชียรว่าอย่างไรครับ ยอมผ่านไหมครับ หรือให้ใครพูดครับ ให้หมอ เชิญ

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : ครับ เกี่ยวกับตรงส่วนที่ ๙ นะครับ การพาณิชย์นาวี พอดีมันไปอยู่ ที่ผ่านไปแล้วครับ ได้แล้วครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ยอมแล้วนะ

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : ไม่ใช่ยอมครับ ผ่านไปเรียบร้อยแล้ว เพราะฉะนั้นตัดตรงนี้ออกไปได้เลยครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ก็ยอม ตรงนี้เอาออกนะ

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : ครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : โอ.เค. ขอบพระคุณมากครับ ถอน เพราะฉะนั้นที่มีสงวนความเห็น ขอถอนนะครับ

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : ไม่ มาตรา ๘๕ ครับ ที่มีพาณิชย์นาวี

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ย้งนี้ครับ เดี่ยว
ก่อน เอาตรงชื่อก่อนคุณหมอครับ

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : โอ.เค. ครับ ตัดออก

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ตกลงทางผู้แปร
ที่สงวนไว้ ขอถอนนะครับ ผ่านนะครับ

นายวัชรินทร์ จอมพลาพล (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติ
ราชการแทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภาว่างรัฐธรรมนูญ) :
ครับ ต่อไปมาตรา ๘๕ ครับ มีการแก้ไข มีผู้สงวนคำแปรญัตติอยู่ ๕ กลุ่ม คือ ของกลุ่ม
คุณพิเชียร อำนางวรประเสริฐ กลุ่มคุณวิชัย รูปขำดี กลุ่มคุณอุทิศ ชูช่วย กลุ่มคุณสุรัชย์
เลี้ยงบุญเลิศชัย และกลุ่มคุณวัชรา หงส์ประภัสร์ ครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านครับ แยก
อย่างนี้ได้ไหมครับ (๑) นี้ เอาวรรคแรกก่อนนะครับ มีท่านพิเชียร ท่านวิชัย เอา พิเชียร
ใครนี่วงเล็บ พิเชียรพูดเอง หรือหมอ ตกลงกันเสีย

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : คือขออนุญาตที่หมอสั้น ๆ นิดเดียวครับ
ที่หมอสั้น

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : คือพรรคแรกนะครับ ของมาตรา ๘๕ ที่มี
พาดิชนาวิ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : อย่างนั้นให้ท่านอภิปรายเลยครับ

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : ให้ตัดออกนะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : อ้อ ให้ตัดออก
ไม่แปร

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : ไม่ใช่ครับ ตรง พาดิชนาวิ ให้ตัดออกครับ
มันไปซ้ำกันครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ให้ตัดออกหรือ

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : ครับ ตรง พาดิชนาวิ เพราะมันไปอยู่
มาตรา ๘๓ แล้วครับ ที่ผมจะแปรญัตติ คือ (๑)

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : เพราะฉะนั้น
เพิ่มไว้ก็ไม่ติดใจเสียใหม่

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : ครับ พาดิชนาวิ ออกไปแล้วครับ เหลือ (๑)
ครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : อย่าเพิ่งครับ
เอาตรงนี้ เนื่องจากมีผู้แปรตรงนี้มี ๒ ท่าน ท่านพิเชียรแล้วก็ท่านวิชัย ไซ้ใหม่ ท่านวิชัย
หรือถอน วิชัย ไม่อยู่ ไม่อยู่เป็นอันว่าผ่านนะครับ พรรคหนึ่ง ไม่ติดใจนะครับ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ของกลุ่มอาจารย์วิชัยขอลอนนะครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ครับ ขอขอบคุณ
ครับ เพราะฉะนั้นไม่ติดใจ จะไป (๑) นะครับ (๑) มี ๒ ท่าน คือท่านวัชรากับท่านพิเชียร
เชิญท่านวัชรา ใครพูดแทนครับ เดี่ยวก่อนคุณพิเชียร ขอของคุณวัชราก่อน โยนไปให้
คุณวัชรา ไม่เอาแล้ว มากลุ่มคุณพิเชียรเลย เชิญคุณพิเชียร

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ครับ กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพนะครับ กระผม พิเชียร อำนางวรประเสริฐ นะครับ ในมาตราที่ ๘๕ นั้นนะครับ ในวรรคหนึ่งนะครับ เราได้มีการขอแปรญัตติไว้แล้วนะครับ ข้อความนะครับ คือ (๑) ส่งเสริมให้มีสภาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและนวัตกรรมแห่งชาติ เพื่อพัฒนาทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมต่าง ๆ โดยจัดให้มีกฎหมายเฉพาะด้าน จัดงบประมาณสนับสนุน การศึกษา ค้นคว้า วิจัย และให้มีสถาบันการศึกษาและพัฒนา จัดให้มีการใช้ประโยชน์ จากผลการศึกษาและพัฒนา จัดให้มีระบบการถ่ายทอดเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพ และการพัฒนาบุคลากรที่เหมาะสม เป้าหมายนะครับ เราต้องการให้มีการจัดตั้ง สภาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและนวัตกรรมแห่งชาติขึ้นมาครับท่านประธาน เพื่อที่จะให้มีการสร้างสรรค์แล้วก็ให้มีการพัฒนางานด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและนวัตกรรมต่าง ๆ ครับท่านประธาน ทั้งนี้ เนื่องจากว่า ประเทศไทยเราในระยะหลังนะครับท่านประธาน มีปัญหาในเรื่องของการพัฒนาองค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีค่อนข้างจะมาก แล้วก็โดยเฉพาะอย่างยิ่งนะครับ ในช่วงหลังนี้จะมีเรื่องของสิ่งที่เขาเรียกกันว่า นวัตกรรม นะครับ นวัตกรรมนี้ ตอนนี้งากำลังดังมากเลยครับท่านประธาน เพราะว่ามีหลักสูตรใหม่ ๆ นะครับ ทั้งของจุฬา ธรรมศาสตร์ แล้วก็สถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ที่ได้เปิดหลักสูตร เกี่ยวกับนวัตกรรมใหม่ ๆ ทั้งทางด้านของนวัตกรรมด้านอุตสาหกรรม นวัตกรรมด้าน พาณิชยศาสตร์ พาณิชยกรรม แล้วก็นวัตกรรมทางด้านอื่น ๆ ด้วย คราวนี้ปัญหาใหญ่ ของเราในช่วงนี้ คือ เรายังไม่มีสภาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและนวัตกรรม ดังนั้นนะครับ ทางกลุ่ม ๑ ของเรานี้จึงได้ขออนุญาตแปรญัตติเรื่องนี้ขึ้นมา แล้วก็เราหวังเป็นอย่างยิ่ง นะครับว่า เรื่องนี้จะเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง แล้วก็จะเป็นสิ่งที่ช่วยให้อ่าง รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันนี้เป็นที่ยอมรับ แล้วก็ประสบความสำเร็จ ในระยะหลังนะครับ การพัฒนาทางด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีของประเทศไทยค่อนข้างจะล่าช้ากว่าประเทศ คู่แข่ง โดยเฉพาะเพื่อนบ้านของเรา นะครับ แม้กระทั่งกล่าวกันว่า ประเทศเวียดนามเอง ในช่วงหลังนี้ ก็มีพัฒนาการทางด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี รวมทั้งเรื่องของคณิตศาสตร์ และการคำนวณไปเร็วกว่าประเทศไทยครับ ซึ่งเป็นเรื่องเหลือเชื่อมาก การแข่งขันโอลิมปิก (Olympic) วิชาการหลายครั้งหลายหนเราต้องไปแข่งกับเวียดนามนะครับ เพราะฉะนั้น

๒๕๗

สสร. ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

สุทธาทิพ ๙๘/๓

ตรงนี้กระผมคิดว่า ถ้าเผื่อทางท่านยกร่างทั้งหลายได้เห็นความสำคัญนะครับ ได้กรุณาพิจารณาแก้ไข แล้วก็นำเรื่องสภาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และนวัตกรรมขึ้นมา ผมคิดว่า จะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติอย่างมากครับท่านประธาน ขอขอบพระคุณมากครับ

- ๙๙/๑

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

วันทนา ๙๙/๑

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ขอบคุณมาก
ครับ เดียวทางนี้ตอบเลยพูดแล้วทางยกว่างว่าอย่างไรครับ ขอเติม เข้าใจว่า ตรงกัน
ระหว่างกลุ่มคุณวิชากับคุณพิเชียร เชิญครับ

นายไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานสภา
ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติที่เคารพทุกท่านครับ ผม ไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ จะขอเวลาสั้น ๆ
นะครับ ถ้อยคำในมาตรา ๘๕ (๑) นะครับ เป็นเรื่องที่ทางคณะกรรมการก็ให้
ความสำคัญอยู่แล้ว ประกอบกับทางกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเองนะครับ ก็มี
ความประสงค์ และถ้อยคำนี้ก็มาจากทางกระทรวง การที่ผมเรียนว่า ให้ความสำคัญใน
เรื่องของวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและการพลังงานในจุดนี้นะครับ จะพบว่า วิทยาศาสตร์
เทคโนโลยีมีกระทรวงรับผิดชอบอยู่แล้วนะครับ แล้วหน่วยงานที่จะพัฒนางานในจุดนี้ก็มี
ครบถ้วน ไม่ว่าจะเป็นสภาวิจัยเองนะครับ หรือแม้แต่ทางสถาบันพัฒนาวิทยาศาสตร์และ
เทคโนโลยีแห่งประเทศไทยนะครับ เพราะฉะนั้นในจุดนี้คงเป็นเรื่องของฝ่ายบริหารที่ต้อง
ไปดำเนินการตามนโยบายตามที่เขียนไว้ครับให้ครบถ้วน คิดว่าในจุดเหล่านี้คงไม่มี
ปัญหานะครับ การตั้งหน่วยงานทางกระทรวงก็ต้องมีความพร้อมอยู่แล้ว เพราะว่า
ทั้งกระทรวงเขารับผิดชอบอยู่นะครับ ก็คงชี้แจงสั้น ๆ ครับ ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ตกลงหม่อว่า
อย่างไรครับ เชิญ

นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง : กราบเรียนท่านประธานครับ และท่านสมาชิก
สภาว่างรัฐธรรมนุญ กระผม นายแพทย์ธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง ครับ เกี่ยวกับเรื่องนี้ การที่จะ
กำหนดให้มีสภาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีนั้นนะครับ หลายท่านอาจจะยังไม่เข้าใจว่า
สภาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี คืออะไรนะครับ กระผมคิดว่านะครับ สภาวิทยาศาสตร์
แห่งชาตินั้น เป็นศูนย์รวมของนักปราชญ์ นักคิด นักวิจัย นักค้นคว้า แต่ละประเทศเป็น
เสมือนขุมกำลังปัญญาที่มีความสำคัญสูงสุดในฐานะที่เป็นแหล่งจะให้คำอธิบาย
คำแนะนำ เตือนสติแก่ประชาชน และรัฐบาลในด้านต่าง ๆ นะครับ และต้องอาศัยความรู้
ความชำนาญทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีครับ หลายประเทศครับ ก็ใช้สภา
วิทยาศาสตร์นี้เป็นการกำหนดทางการเมืองครับ เพื่อที่จะนำไปสู่การเลือกนโยบายที่

เหมาะสมครับ แล้วก็สภาวิทยาศาสตร์นี้ก็ทำหน้าที่เกี่ยวกับวิทยายั่งยืน เรื่องของการศึกษาโลกอนาคตที่เป็นองค์รวม อะไรต่าง ๆ นั้นนะครับ แล้วก็ผมคิดว่า นะครับในเมืองไทย จริงอยู่ครับ เรามีกระทรวงวิทยาศาสตร์ครับ เรามีกระทรวงวิทยาศาสตร์แต่กระทรวงวิทยาศาสตร์นั้น ผมคิดว่า ก็เป็นเสมือน เปรียบเสมือนข้าราชการการเมืองครับ ท่านเข้ามา ท่านรัฐมนตรีเข้ามาแล้วก็ไป เข้ามาแล้วก็ไป บางท่านก็มีวิสัยทัศน์ที่เกี่ยวกับเรื่องวิทยาศาสตร์ที่ดี แต่บางท่านก็มาเพราะทางการเมือง ขาดวิสัยทัศน์ทางวิทยาศาสตร์นะครับ เพราะฉะนั้นท่านจะมุ่งเน้นเฉพาะบริหาร เฉพาะแบบราชการ ไม่ได้มุ่งเน้นถึงแก่นแท้ของวิทยาศาสตร์ครับ แล้วก็ประเทศไทยเรานะครับ ประเทศไทยเรามีความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์นี้ สาเหตุที่ผมคิดว่า ควรจะต้องมีสภาวิทยาศาสตร์ เพราะว่ามีหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง แต่ไม่เป็นเอกภาพครับ แล้วมีหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแต่ไม่พัฒนา สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีแห่งชาติ กระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ เหล่านี้ผมคิดว่า มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องความเป็นเอกภาพครับ แล้วก็เมื่อเรามองดูว่า มูลค่าที่เรานำเข้า นะครับ เกี่ยวกับเทคโนโลยี เมื่อปี ๒๕๓๘ ครับ มูลค่า ๘ แสนล้านบาท ครับ คิดเป็นภาษีก็ออกมาเป็น ๒๐,๐๐๐ ล้านบาท ครับ นี่ไม่นับเกี่ยวกับจ้างผู้เชี่ยวชาญต่าง ๆ เข้ามาด้วย นะครับ อันนี้ผมคิดว่า แล้วก็หลายประเทศครับ อย่างประเทศต่าง ๆ นะครับ เช่น ความเป็นสากลนี้ก็มีประเทศจีนครับ -----

เขาก็มีสภาวิทยาศาสตร์ แล้วมีคนทำงานอยู่ประมาณแสนสองหมื่นคนครับ แล้วก็ มีสภาวิทยาศาสตร์แห่งโลกที่ ๓ ครับ ซึ่งประกอบด้วยสภาวิทยาศาสตร์ของไต้หวัน สภาวิทยาศาสตร์ของออสเตรเลีย สภาวิทยาศาสตร์เซคโก สภาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีเวียดนามครับ สภาวิทยาศาสตร์ของเปรู เหล่านี้ครับ ประเทศที่เจริญแล้วเขามี สภาวิทยาศาสตร์ เพื่อรองรับขั้นพื้นฐานของวิทยาศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ประยุกต์ ถึงขั้นสร้างดาวเทียม หรืออะไรต่าง ๆ ครับ ผมคิดว่า จำเป็นครับ ที่จะต้องมีการรวบรวม นักปราชญ์ราชบัณฑิตพวกนี้มารวมกันครับ ผมขอท่านได้ให้ความเมตตาที่จะดู เพราะว่า วปอ. บอกว่า ๑. พลังเศรษฐกิจ การเมือง สังคม จิตวิทยา ความมั่นคง วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี เรามีสภามาหมดแล้ว เหลือสภาวิทยาศาสตร์อันเดียวครับ ขอขอบคุณครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร (ประธานสภาว่าารัฐธรรมนูญ) : ขอขอบคุณ กรรมาธิการว่าอย่างไรจะเต็มไหมครับ ถ้าไม่เต็ม เดี่ยวตกลงกันไม่ได้ ต้องลงคะแนน เต็มไหมครับ ไม่นะครับ ท่านสมาชิกตัดสินใจแล้วกันนะครับ ท่านปริญญาครับ

นายปริญญา ศิริสารการ : ขอให้เหตุผลท่านกรรมาธิการยกกว้าง ก่อนที่ ท่านจะตัดสินใจว่า ไม่ หรือรับนะครับ คือ สภานี้เป็นสภาของผู้มีความรู้เฉพาะนะครับ เป็นสภาที่กำหนดนโยบายและหลักวิชาการนะครับ เป็นศูนย์รวมการติดต่อความรู้ นานาชาติ ในขณะที่ท่านกรรมาธิการอธิบายว่า เรามีกระทรวงวิทยาศาสตร์ ผมก็อาจจะ เปรียบเทียบได้ว่า เราก็มีกระทรวงสาธารณสุข แต่เราก็มีแพทยสภาใช่ไหมครับ เรามี มากมาย ถ้าเราจะต่างกันนะครับ เรามีสภาพัฒนา เรามีสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ สองสามอย่างนี้คู่ขนานกัน มีมากมายนะครับ ตอนนี้มีปัญหาว่า เราไม่มีศูนย์รวมพื้นฐานแห่งความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ทำให้เราขาดแคลนนะครับ เราให้ขาดแคลนพื้นฐานเทคโนโลยี วันนี้ถ้าเราสามารถสร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ ได้ โดยมี แผนที่มั่นคง วันนี้ นักวิทยาศาสตร์ไทย ต้องยอมรับว่า ส่วนใหญ่กระจัดกระจาย ไม่ได้ รวมตัวเป็นปึกแผ่น และตามที่อยู่ตามกระทรวงต่าง ๆ ก็ทำไปตามภาคปฏิบัติ ตาม นโยบายทางการเมือง ซึ่งจริง ๆ แล้วนี้ ไม่เป็นสภาพหลักที่ทรงคุณวุฒิมากพอในการที่จะ ทำงานนะครับ ท่านจะเห็นว่า ถ้าเราสามารถสร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ ได้นั้นะครับ เราจะเป็น ทรัพย์สินทางปัญญาอันมหาศาลนะครับ และทรัพย์สินทางปัญญาของนวัตกรรม

ทางวิทยาศาสตร์นี้ สามารถสร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ ที่ต่อเนื่องออกไปอีกมหาศาล การที่เรา มีนวัตกรรมใหม่ ๆ นี้ เปรียบเสมือนนักกีฬาของโลกในวันนี้ะครับ ประเทศไทยเรา ผมยกตัวอย่างเปรียบเทียบ เราไม่เคยสร้างนักกีฬาดัง ๆ ของโลก นักกีฬาดัง ๆ ของโลก เปรียบเทียบเท่าโรงงานอุตสาหกรรมโรงงานหนึ่งนะครับ ที่มีรายได้เป็นพันล้าน ถ้าเรา สร้างนั้นขึ้นมาระดับโลก เบกแฮม (Backham) หรือว่าต่าง ๆ เหล่านี้ ไทเกอร์ วูดส์ (Tiger Woods) ได้นี้ ก็เหมือนกับการสร้างนวัตกรรมอย่างนี้ แต่ในขณะที่ต่างประเทศมีทั้ง นักกีฬาดัง ซึ่งสร้างรายได้เข้าประเทศ มีทั้งนวัตกรรมดี ๆ แต่ขณะนี้เรายังขาดพื้นฐาน ทางด้านนี้นะครับ ขออนุญาตนิดหนึ่งนะครับ วันนี้เราไม่มีการต่อยอดทางความรู้มากมาย และไม่มีศูนย์รวม อย่างที่เมื่อที่ท่านคุณหมอบอกว่า เรานำสินค้าเข้ามาปีหนึ่ง ๘ แสนล้าน ทางเทคโนโลยีนี้ครับ ถ้าเชื่อว่า เราผลิตเครื่องจักร เราผลิตสิ่งของต่าง ๆ มาผลิตผลผลิต ทางอุตสาหกรรม ประเทศเราจะเป็นประเทศยิ่งใหญ่ทางอุตสาหกรรมและทาง วิทยาศาสตร์ แต่ทุกวันนี้เรายิ่งใหญ่ไม่ได้ เพราะเราซื้อเครื่องจักร เราซื้อสิ่งของต่าง ๆ มา ผลิต สิ่งที่เราขาดก็คือ เราไม่มีศูนย์รวม สถานนี้อาจจะตั้งขึ้นมาในระยะแรก ๆ ลุ่ม ๆ ดอน ๆ แต่ในที่สุด มันก็จะยิ่งใหญ่ และมันจะแข็งแกร่ง ผมก็เลยมองว่า ท่านกรรมาธิการกว้าง ถ้าท่านมีเซนส์ (Sense) ทางวิทยาศาสตร์นี้หนึ่ง ท่านควรจะพิจารณาเรื่องนี้เป็นพิเศษ แล้วอย่าคิดว่ามันซ้ำซ้อนครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านกรรมาธิการ จะให้เขาออกเสียงแล้วไม่ใช่หรือครับ ว่าอย่างไรครับ เชิญ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ครับ สมคิด เลิศไพฑูรย์ กรรมาธิการครับ ความจริงเรื่องวิทยาศาสตร์ ทรัพย์สินทาง ปัญญา และพลังงาน เป็นเรื่องที่กรรมาธิการร่างรัฐธรรมนูญให้ความสำคัญมาก นะครับ ความจริงคำใน (๑) นี้ เป็นคำที่นักวิทยาศาสตร์ชั้นนำของประเทศไทยเป็นคนให้ มานะครับ ว่า ส่งเสริมให้มีการพัฒนาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี นวัตกรรมด้านต่าง ๆ โดย จัดให้มีกฎหมายเฉพาะด้าน เป็นครั้งแรกที่มีการเขียนเรื่องกฎหมายด้านวิทยาศาสตร์ขึ้น

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

ณัฐวัฒน์ ๑๐๐/๓

เป็นครั้งแรกในประเทศไทย ความสำคัญเรื่องนี้กรรมวิธีการยกร่างเห็นเป็นอย่างไรดีครับ
แต่ว่าการจัดตั้งสภาวิทยาศาสตร์ขึ้น อย่างที่ท่าน สสร. เรียกร้องนี้ ผมเข้าใจว่า สภาหลายแห่ง
ที่ตั้งขึ้นในประเทศไทย -----

- ๑๐๑/๑

สภาอุตสาหกรรม สภาหอการค้า สภาทนายความ ไม่ได้เกิดจากรัฐธรรมนูญนะครับ สภาทั้งหลายเกิดขึ้นเกิดจากพื้นฐานการรวมตัวกันของคนที่รักชอบ และมีเจตนารมณ์ร่วมกัน การบังคับให้เกิดสภาขึ้นในรัฐธรรมนูญนี่ เป็นสิ่งที่ผมคิดว่ามีปัญหา ผมคิดว่า สภาทุกอย่างต้องค่อย ๆ เกิด โดยการรวมกลุ่มการพัฒนาของตนเอง กรรมาธิการไม่ได้ คัดค้านเรื่องการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์ แต่คิดว่า วิธีการพัฒนามีหลายวิธี และการตั้ง สภาวิทยาศาสตร์ไม่ใช่วิธีการเดียวครับ ที่จะทำให้วิทยาศาสตร์เจริญเติบโตก้าวหน้า นะครับ การเขียนกว้าง ๆ แบบนี้ กรรมาธิการใช้ แล้วระบุให้มีกฎหมายเฉพาะด้าน ซึ่งเป็น กฎหมายด้านวิทยาศาสตร์ครั้งแรกของประเทศไทย ผมขอยืนยันนะครับว่า เป็นกฎหมาย เฉพาะด้าน ด้านวิทยาศาสตร์ครั้งแรกของประเทศไทย น่าจะเพียงพอแล้วครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เพื่อนสมาชิก ครับ ท่านช่วยตัดสินก็แล้วกันนะครับ ใครเห็นด้วย

(นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) มีสัญญาณให้ สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

นายปริญญา ศิริสารการ : ขอเพิ่มเติมหนึ่งครับ สภานี้ นะครับ ถ้าท่าน บอกกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ สภาที่ปรึกษาที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นมัน ก็เป็นการขัดแย้งในคำพูดอีกนิดหนึ่ง อีกเรื่องหนึ่ง คือ สภาเหล่านี้เป็นสภาที่ไม่มีรายได้โดย ตัวเอง จะต้องได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากทางกานะครับ ดังนั้นถ้าจะให้ไปตั้งเอง หรือเช่น สภาเกษตร ซึ่งรวบรวมจากเกษตรกรนี้ ก็ไม่สามารถยืนอยู่ได้ แต่ในขณะที่สภา อุตสาหกรรม สภาหอการค้า เป็นสภาที่อยู่ได้ด้วยตัวเอง มีงบของงบตัวเองมาจ่าย ฉะนั้น เราเปรียบเทียบกันไม่ได้เลยลักษณะของ ๒ สภานี้ ฉะนั้นท่านกรรมาธิการควรจะมองที่มา และมูลเหตุแห่งการเกิดนะครับ แล้วก็การดำเนินการต่อไป ถ้าไม่มีงบประมาณจากรัฐ โดยกฎหมายนะครับ มันไม่มีทางที่จะเดินได้เลย ไม่ว่าสภานี้จะรวมตัวด้วยตัวเองอย่างไร แต่ที่สำคัญ คือ งบประมาณ ก็เลยคิดว่า เรื่องนี้ควรจะอยู่ในหลักการ แต่ท่านคิดว่า มันไม่ ควรจะได้ และมันไม่ควรจะเกิด ผมก็คิดว่าวิทยาศาสตร์บ้านเราก็คงย่ำแย่เหมือนเดิม คือ เราต้องซื้ออุปกรณ์วันยังค่ำ วันนี้ผมก็บอกแล้วว่า เราซื้ออุปกรณ์มาผลิตสินค้าอุตสาหกรรม เราไม่เคยสร้างอุปกรณ์มาผลิตสินค้า

อุตสาหกรรมขาย ฉะนั้นวันสิ้นสุดของความเจริญมันจะมาถึง แต่ถ้าเราสามารถสร้างนวัตกรรม และผลิตอุปกรณ์เครื่องจักรต่าง ๆ ทางวิทยาศาสตร์ผสมกับทางวิศวกรรมศาสตร์ เราก็จะเป็นประเทศยิ่งใหญ่แล้วไม่แพ้ใคร ในขณะที่เราบอกว่า เราเดินตามหลังนี้ เวียดนามวิ่งรุดต้นคอกอยู่ทุกวันนี้ เขาเริ่มผลิต เขาเริ่มมีนวัตกรรม เขาเริ่มมีสภาพเรื่องอย่างนี้ แต่ขณะที่เรามองข้ามว่า สิ่งเหล่านี้ไม่ควรเกิด ผมในฐานะที่มีพื้นฐานทางด้านนี้ ผมขอยืนยันว่า มันเป็นประโยชน์จริง ๆ และมันเป็นองค์การที่สภาวะระดับโลก ระดับนานาชาติจะรองรับได้ดีกว่ากระทรวงวิทยาศาสตร์ ความเป็นสภา คือ สภาผู้ทรงคุณวุฒิ ความรู้เฉพาะด้าน และจะได้รับการยอมรับ และการยอมรับนี้จะนำไปสู่ความเจริญของประเทศ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ๒ กลุ่มที่พูดนั้นแล้วนะครับ ขออนุญาตออกเสียงตัดสินนะครับ เชิญท่านลงคะแนนครับ

(นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ออกเสียงนะครับ ท่าน ถ้าใครเห็นด้วยกับกรรมาธิการให้กด เห็นด้วย ใครไม่เห็นด้วยให้กด ไม่เห็นด้วยนะครับ ท่านครับ ขอลงคะแนนครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ใครลงคะแนนไม่ได้กรุณายกมือ เจ้าหน้าที่ช่วยหน่อยนะครับ มีใครลงไม่ได้ ท่านวิฑิตยาเข้ามาแล้วมีอีกไหมครับ ท่านกฤษฎาแล้วใช่ไหม ลงหรือยังครับ หหมดแล้วนะครับ นับคะแนนครีบผู้เข้าประชุม ๖๒ เห็นด้วย ๓๒ ไม่เห็นด้วย ๒๓ กดออกเสียง ๗ นะครับ ตกลงเป็น (๑) นะครับ ของมาตรา ๘๕ นะครับ ตามที่คณะกรรมาธิการเสนอ

ไป (๒) นะครับ กลุ่มท่านอุทิศครับ ใครพูด เชิญ ท่านอภิชาติครับ

นายอภิชาติ คำดี : ท่านประธานที่เคารพ กระผม อภิชาติ คำดี สมาชิกสภาorangรัฐธรรมนูญ ขออนุญาตใช้สิทธิอภิปรายในฐานะผู้สนับสนุนการแปรรูปที่ดินกลุ่มท่านอุทิศ ชูช่วย ในมาตรา ๘๕ (๒) ท่านประธานครับ ในฐานะที่ผมได้เห็นคลุกคลีกับประชาชนชาวบ้าน แล้วก็อยู่กับภูมิปัญญาท้องถิ่น ไม่อาจข้ามมาตรานี้ไปได้เลยครับสาระสำคัญของมาตรา ๘๕ (๒) นั้น ก็คือ เรื่องของภูมิปัญญาและทรัพย์สินทางปัญญา---

หัวใจสำคัญของมาตรานี้มีอยู่ด้วยกัน ๒ ประการ ท่านประธานครับ ประการแรก ก็คือ สังคมเราจะส่งเสริมภูมิปัญญาอะไรบ้าง และประการที่ ๒ ก็คือ เราจะคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาอะไรบ้าง ท่านประธานครับ แนนอนครับ สังคมอุดมปัญญานั้น ฟังที่จะส่งเสริมภูมิปัญญาให้ครอบคลุมทั้งภูมิปัญญาเก่าของบรรพชน และภูมิปัญญาใหม่ของคนปัจจุบัน ภูมิปัญญาเก่านั้น ก็คือ ภูมิปัญญาที่บรรพชนเราได้ประดิษฐ์คิดค้นใช้สืบทอดต่อเนื่องมาจากรุ่นสู่รุ่น จนกระทั่งลูกหลานไทยปัจจุบันก็ยังได้ใช้ประโยชน์ทั้งในการดำเนินชีวิต และใช้ประโยชน์ในเชิงเศรษฐกิจ นั่นจึงเป็นที่มาว่า คำว่า รักษาและพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น ในร่างฉบับรับฟังของท่านกรรมาธิการนั้น ตรงประเด็นอยู่แล้ว ส่วนอีกคำหนึ่ง ก็คือ การส่งเสริมการประดิษฐ์ หรือการคิดค้นสิ่งใหม่ ๆ เพื่อให้เกิดความรู้ใหม่ ๆ นี้เป็นเรื่องของคนปัจจุบัน ซึ่งจะต้องได้มาจากการวิจัย พัฒนา ผมจึงมองว่า ท่านกรรมาธิการยกร่างกับฉบับรับฟังความคิดเห็น ท่านมาถูกทางแล้ว ๒ ประโยคครับ ที่บอกว่า ส่งเสริมการประดิษฐ์หรือการค้นคิดสิ่งใหม่ รักษาและพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น ท่านมาถูกทางแล้วครับ แล้วในประโยคที่ ๓ ก็คือ รวมทั้งให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา ประโยคที่ ๓ นั้นเป็นความพยายามที่จะตอบสาระสำคัญที่ว่า เราจะคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาอะไรบ้าง ซึ่งก็มีหลายฝ่ายตั้งคำถามว่า คำว่า คุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา ในประโยคที่ ๓ ของมาตรา ๘๕ (๒) นี้ได้ครอบคลุมถึงทรัพย์สินทางปัญญาในบ้านเมืองเรากว้างแล้วหรือยัง เพราะภูมิปัญญาท้องถิ่นนั้น มีทั้งภูมิปัญญาท้องถิ่นระดับชุมชน ซึ่งใช้กันอยู่ภายในชุมชน ชุมชนจะเป็นเจ้าของ ชุมชนเป็นผู้ทรงสิทธิ ขออนุญาตยกตัวอย่าง มโนราห์ ข้าวย่า น้ำบุดู เหล่านี้เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นระดับชุมชน อีกระดับหนึ่ง คือ ภูมิปัญญาท้องถิ่นระดับชาติ เช่น ต้มยำ กินกันทั้ง ๔ ภาค กินกันทั่วโลก หรือถั่วตัดตุน ๑๒๗ ท่า ประจักษ์ชัดแล้วว่า เป็นของประเทศไทยอย่างแน่นอน เหล่านี้เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นระดับชาติที่ประเทศไทยเป็นผู้ทรงสิทธิ เป็นเจ้าของ หลายฝ่ายห่วงใยว่าจะครอบคลุมถึงทรัพย์สินทางปัญญาเหล่านี้หรือไม่ ความคิดเห็นขององค์กรก็สะท้อนมา กรรมการสิทธิมนุษยชนบอกว่า ขอเติม ทรัพย์สินทางปัญญาของภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนท้องถิ่น มาที่สถาบันอุดมศึกษาขอเติม ทรัพย์สินทางปัญญา

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตฺร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : กรรมมาธิการ
เขายอมยกมือรับแล้ว ท่านอภิชาติสรูปเลย เขาอยากจะรับเต็มที่แล้ว

นายอภิชาติ ดำดี : ครับ เพราะฉะนั้นผมก็เลยเรียนนะครับว่า ผมยืนยัน
ว่า ท่านกรรมมาธิการมาถูกทางแล้ว ที่บอกว่า ส่งเสริมการประดิษฐ์หรือการค้นคิดสิ่งใหม่
รักษาและพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น รวมทั้งคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา แต่ว่าร่างล่าสุด
กรรมมาธิการท่านตัดสาระสำคัญ คือ รักษาและพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น หายไปทั้ง
ประโยคครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตฺร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : เขาเตรียมที่จะ
รับแล้ว สรูปเลย เพราะเขาบอกว่า จะรับแล้วนี้ เขารอท่านอภิชาติจบ เขาครับเลย

นายอภิชาติ ดำดี : ถ้าเกิดกรรมมาธิการรับตรงนี้ ก็ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตฺร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ท่านกรรมมาธิการ
รับสั้น ๆ เลยครับ

นายธงทอง จันทรางศุ (กรรมมาธิการ) : ขออนุญาตท่านประธานที่เคารพ
กระผม ธงทอง กรรมมาธิการครับ สำหรับข้อความในมาตรา ๘๕ (๒) ขออนุญาตใช้
ข้อความดังนี้ครับ ส่งเสริมการประดิษฐ์หรือการค้นคิดเพื่อให้เกิดความรู้ใหม่ รักษา
และพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นและภูมิปัญญาไทย รวมทั้งให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทาง
ปัญญา ผมคิดว่า เนื้อหาอย่างนี้คงจะครบของทุกท่านครับผม

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ท่านอภิชาติ
รับได้ไหม

นายอภิชาติ ดำดี : ขอบพระคุณครับ รับได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ขอบคุณนะครับ
มีผู้แปรญัตติอันเดียว ท่านสมาชิกครับ ท่านกรรมาธิการกับสมาชิกที่แปรญัตติตกลงกันได้
นะครับ เพราะฉะนั้น (๒) นี้ ของมาตรา ๘๕ ท่านสมาชิกไม่ขัดข้องนะครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ไม่มีใครเห็น
เป็นอย่างอื่นนะครับ ผ่านครับ ท่านสมาชิกครับ (๓) ของมาตรา ๘๕ เมื่อ
ท่านกรรมาธิการตัด แล้วไปใส่ใน (๑) แล้วเราจับไปแล้วนะครับ เพราะฉะนั้นก็เป็นไป
ตามที่กรรมาธิการได้ตัดไปใส่ใน (๑) แล้วนะครับ สำหรับ (๔) ไม่มีการแก้ไข แล้วไม่มี
ผู้แปร เพราะฉะนั้นเป็นไปตามที่กรรมาธิการเสนอ นะครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ถ้าไม่มีความเห็น
เป็นอย่างอื่นนะครับ ก็มีมติให้ผ่านนะครับ ไป (๕) ของมาตรา ๘๕ ครับ เชิญท่านผู้แปร
ครับ มี ๓ ท่านนะครับ ของกลุ่มท่านสุรชัย ท่านวิชัย ท่านพิเชียร ขอความกรุณาท่านสุรชัย
นะครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ครับ ท่านประธานขออะไรครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ๑ คน (๕) นี้ครับ
ของท่านใช่ไหมครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ครับ ผม สุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย ครับ
ในฐานะผู้ขอแปรญัตติในมาตรา ๘๕ (๕) ผมขอมอบหมายให้ท่านมณญศรี เป็นผู้นำเสนอ
ครับท่านประธานครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : เดียวก่อน นิดหนึ่ง
ถาม ท่านอุทิศมีหรือเปล่านางเด็บนี้ (๕) ไม่มีนี่ มี ผมทวนให้มัน จะได้เตรียม จะได้เมื่อถึง

เวลา มีกลุ่มท่านสุรชัย ท่านวิชัย ท่านพิเชียร ไซ้ใหม่ครับ เตรียมเลยนะครับ นี่กลุ่มท่านสุรชัย เชิญท่านมณูศรีครับ

นางมณูศรี ไซ้เทวีญ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพนะคะ ดิฉันมณูศรี ไซ้เทวีญ สสร. ค่ะ ในมาตรานี้ นะคะ ดิฉันขอเพิ่ม (๕) ขึ้นไปนะคะ ในเรื่องส่งเสริมให้ธุรกิจภาคเอกชนสามารถแข่งขันกับนานาชาติประเทศในเวทีการค้าโลกนะคะ ซึ่งในการที่ขอเพิ่มความอันนี้นะคะ ก็เป็นเพราะว่า ในการแข่งขันในโลกนี้นะคะ ทุกๆ จะต้องถือความเท่าเทียมกันทั้งหมดของประชาชนของแต่ละประเทศ ให้สามารถแข่งขันกันได้นะคะ เพราะในอนาคตแล้วนี้ รัฐบาลไม่สามารถที่จะอุปถัมภ์ค้าจนภาคเอกชนได้นะคะ แล้วในการส่งเสริมให้ธุรกิจภาคเอกชนสามารถแข่งขันได้นะคะ ก็เป็นเพราะว่า รายได้หลักของประเทศนี้ ส่วนหนึ่งอยู่ที่การส่งออกนะคะ จึงต้องพึ่งธุรกิจของภาคเอกชน แล้วก็ภาคเกษตรไปพร้อมกันนะคะ นี่ก็เป็นเหตุผลที่อยากจะสนับสนุนให้เพิ่มความใน (๕) นี้เอาไว้ นะคะ แล้วก็นอกจากนี้แล้ว ยังต้องส่งเสริมการส่งออกให้มีต้นทุนที่ต่ำ สู้กับตลาดโลกได้นะคะ โดยส่งเสริม แล้วก็สนับสนุนให้ภาคเอกชนนี้ มีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ เช่น ทรัพยากรบุคคล เทคโนโลยี นวัตกรรมใหม่ วิจัย พัฒนา นะคะ ทั้งนี้ ก็เพื่อให้ได้ประโยชน์ในการแข่งขันกับนานาชาติประเทศได้นะคะ ดิฉันอยากจะขอให้ท่านคณะกรรมการยกกว้างได้กรุณาพิจารณาในสิ่งที่ได้นำเสนอนะคะ เพราะว่าในมาตรา ๘๕ นี้ (๑) ถึง (๔) ก็ได้มีการบัญญัติเอาไว้บ้างแล้วนะคะ แต่ก็มีได้ระบุให้ชัดเจนในเรื่องของการส่งเสริมให้ธุรกิจภาคเอกชน เพื่อให้สามารถแข่งขันกับนานาชาติประเทศได้ในเวทีการค้าโลก ดังนั้น ดิฉันจึงขอความกรุณาให้บรรจุมาตรา ๘๔ (๕) นี้เอาไว้ด้วยนะคะ ขอขอบคุณท่านประธานคะ ขอขอบคุณท่านคณะของกรรมการยกกว้างคะ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : กลุ่มท่านวิชัย ใครครับจะอภิปราย อาจารย์ชวลิต เชิญครับ

นายชวลิต หมิ่นนุช : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพครับ ผม ชวลิต หมิ่นนุช ครับ ของอาจารย์วิชัยถอนครับ เพราะว่าท่านคุณหม่อธีร์วัฒน์ได้อภิปรายไปแล้ว ก่อนหน้านี้ครับ เรื่องของพาณิชย์นาวีครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ถอนนะครับ

นายชวลิต หมิ่นนุช : ครับ ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : แล้วท่านพิเชียรละก็หมอดอนไปแล้วไม่ใช่หรือ ท่านพิเชียร ก็ถอนแล้ว จะให้กรรมาธิการเขาตอบ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ครับ ก็ถอนไปแล้วครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ท่านกรรมาธิการครับ ว่าอย่างไรครับ ที่ท่านมณญศรีว่า เชิญครับ

นายไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน ท่านสมาชิกสภาว่างรัฐธรรมนุญที่เคารพครับ ผม ไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ ครับ ต้องขอบคุณทางท่านผู้แปรญัตติครับ ในเรื่องของการส่งเสริมให้ธุรกิจภาคเอกชนสามารถแข่งขันกับนานาประเทศในเวทีการค้าโลก -----

แต่ด้วยเหตุที่ในส่วนนี้ นะครับ เป็นเรื่องของแนวนโยบายทางด้านวิทยาศาสตร์ ทรัพย์สินทางปัญญาและพลังงานครับ การที่จะเติมข้อความในส่วนนี้ นะครับ คงไม่สอดคล้องกับที่ส่วน ซึ่งในแนวนโยบายทางด้านเศรษฐกิจที่ผ่านมานะครับ ที่ที่ประชุมได้พิจารณาเห็นชอบไป มันครอบคลุมหมดแล้ว นะครับ ตามมาตรา ๘๓ (๑๓) ที่บัญญัติว่า ส่งเสริมและสนับสนุนองค์การภาคเอกชนทางด้านเศรษฐกิจทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่นให้มีความเข้มแข็ง ซึ่งข้อความในส่วนนี้ ก็จะครอบคลุมตามที่แปรญัตติก็น่าจะเป็นประสงค์ทุกประการ เพียงแต่ว่า ตรงจุดที่กรรมาธิการตอนที่ประชุมใหญ่เติมในมาตรา ๘๓ เป็นเรื่องแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ ซึ่งจะตรงกว่าในส่วนนี้ครับ ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านมณูญศรี รับได้ไหมครับ ได้ นะครับ

นางมณูญศรี ชาติเทวีญ : ก็อยากให้คณะกรรมการร่างนะคะ จริง ๆ แล้วก็อยากจะให้บรรจุเอาไว้ในมาตรา ๘๕ (๕) นี้เอาไว้คะ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : กรรมาธิการเขายืนยันว่ามีแล้ว ไม่อย่างนั้นต้องออกเสียงลงคะแนน ตอนที่ เป็นเจตนารมณ์ เขาบอกมีอยู่ที่อื่นแล้วท่าน ได้ไหม

นางมณูญศรี ชาติเทวีญ : มีอยู่ในมาตราไหนนะคะ ขอความกรุณาอีกสักครั้งคะ

นายไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานครับ ผม ไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ ครับ ในมาตรา ๘๓ ซึ่งเป็นเรื่องส่วนที่ว่าด้วยแนวนโยบายทางด้านเศรษฐกิจ ๘๓ (๑๓) ที่ประชุมเพิ่มขึ้นใหม่ นะครับ ที่บัญญัติว่า ส่งเสริมและสนับสนุนองค์การภาคเอกชนทางเศรษฐกิจทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่นให้มีความเข้มแข็ง ซึ่งก็ครอบคลุมกับที่ท่านแปรญัตติหมดแล้ว ส่วนที่ท่านอภิปรายเมื่อสักครู่นี้ครับ ตรงในส่วนที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ ทรัพย์สินทางปัญญา และการพลังงาน นี้ นะครับ ทุกถ้อยคำที่ท่านอภิปรายมา นื่อง ๆ เขาจดไว้หมดแล้ว เมื่อที่ผมแอบถามครับ ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : รับผิดชอบได้รับ
ทำนมนุญศรี ศรี

นางมนุญศรี โชติเทวัญ : รับผิดชอบ เพราะว่าเป็นมาตรา ๘๓ (๑๓)
ซึ่งเพิ่มขึ้นมาคะ ก็ขอขอบคุณคะ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : ขอขอบคุณ
นะครับ เพราะฉะนั้นกรรมาธิการกับผู้แปรเพิ่มตกลงกันได้ ก็จบมาตรา ๘๕ นะครับ
ท่านเลขาครับ

นายวัชรินทร์ จอมพลาพล (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติ
ราชการแทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภาว่างรัฐธรรมนูญ) :
ส่วนที่ ๑๐ แนวนโยบายด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๘๖
มีการแก้ไข มีสงวนคำแปรญัตติอยู่ ๕ กลุ่มครับ คือ กลุ่มที่ ๑ คือ คุณพิเชียร
อานาจรประเสริฐ กลุ่มที่ ๒ คือ คุณอุทิศ ชูช่วย กลุ่มที่ ๓ คุณสมชัย ฤชุพันธุ์ กลุ่มที่ ๔
ของอาจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง และกลุ่มของคุณสุรัชย์ เลี้ยงบุญเลิศชัย ครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : เชิญท่านครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
กระผม อัชพร จารุจินดา กรรมาธิการ ขออนุญาตสรุป แล้วก็มีบางส่วนได้แก้ตาม
ผู้แปรญัตติไปแล้ว ก็เพื่อให้รวดเร็วตามนโยบายท่านประธาน ผมขออนุญาตกราบเรียน
ชี้แจงการแก้ไขในแต่ละวงเล็บดังนี้ครับ ในมาตรา ๘๖ (๑) คณะกรรมาธิการได้เติม
และสังคม ลงไป เป็นการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม โดยตรงกับที่ท่านวิชัย
รูปชาติ ได้กรุณาเสนอคำแปรญัตติไว้ อันนี้ข้อความตรงกันครับ ใน (๒) ข้อความที่
กรรมาธิการตัดออกนะครับ ที่มีรอยขีดฆ่าว่า โดยต้องจัดให้มีการให้ข้อมูลที่ถูกต้อง
ครบถ้วน และรับฟังความคิดเห็นของประชาชนก่อนการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม
และการเมือง ตลอดจนการจัดบริการสาธารณะ ต้องจัดให้ประชาชนเข้าถึงข้อมูล สรุปผล
การรับฟังความคิดเห็น และผลการตัดสินใจของรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย อันนี้เนื่องจากเป็น
ข้อความซ้ำกับมาตรา ๖๖ ซึ่งได้ผ่านการพิจารณาไปแล้ว โดยข้อความในลักษณะเดียวกัน
ก็ขออนุญาตตัดออก เพื่อไม่ให้เกิดข้อความซ้ำกันครับ ใน (๓) คณะกรรมาธิการได้เพิ่ม

๒๗๓

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

อุทัยวรรณ ๑๐๔/๓

ข้อความเกี่ยวกับการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ โดยเพิ่มเรื่องการตรวจสอบในรูปแบบ
องค์กรต่างสาขาอาชีพ เพิ่มขึ้นนะครับ ซึ่งตรงกับคำแปรญัตติของท่านอุทิศ ชูช่วย
ข้อความลักษณะเดียวกันนะครับ-----

- ๑๐๕/๑

ส่วนข้อความที่ขีดออก คำว่า และต้องไม่กระทำการที่มีลักษณะเป็นการแทรกแซง การดำเนินงานของสื่อมวลชน ทั้งของรัฐและเอกชนในการเสนอข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการใช้อำนาจรัฐ เพื่อให้ประชาชนได้รับข้อมูลข่าวสาร นั้น เป็นข้อความซ้ำกับข้อความใน มาตรา ๔๖ วรรคสาม ซึ่งได้ผ่านการพิจารณาไปแล้วนะครับ คณะกรรมาธิการก็เลย ตัดออก เพราะข้อความซ้ำซ้อนกันครับ ใน (๔) ที่คณะกรรมาธิการตัดออกทั้งวงเล็บ ซึ่งข้อความเดิมว่า จัดให้มีมาตรฐานกลางในการกำกับดูแลตรวจสอบ และประเมินผล การดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้ ประชาชนและชุมชนมีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่น ตลอดจนตรวจสอบประเมินผลการ ดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นั้น ข้อความนี้ได้มีบัญญัติไว้ในหมวดว่าด้วย องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยเฉพาะ ในมาตรา ๒๗๓ กับมาตรา ๒๗๔ ซึ่งจะบัญญัติ รายละเอียดของเรื่องมาตรฐานการกำกับดูแลไว้ค่อนข้างสมบูรณ์นะครับ แล้วก็กันไป ตามคำแปรญัตติหลาย ๆ ท่าน เพราะฉะนั้นก็เลย เพื่อไม่ให้เกิดข้อความซ้ำกัน ก็ขอ อนุญาตตัด (๔) นี้ออก และข้อความก็จะเป็นอย่างเดียวกัน ในมาตรา ๒๗๓ กับมาตรา ๒๗๔ ครับ ส่วนใน (๖) ได้มีการแก้ไขถ้อยคำเท่านั้นเองนะครับ ในความหมายเดิม แต่เพื่อให้ความหมายนั้นมีขอบเขตกว้างขึ้นนะครับ โดยสรุปที่คณะกรรมการได้แก้ไข ประการแรก ก็คือ ตัดในบทบัญญัติต่าง ๆ ที่ซ้ำกับบทบัญญัติที่มีอยู่แล้วทั้งหมดนะครับ กับอันที่ ๒ ได้แก้ไขตามคำแปรญัตติของท่านวิชัย รูปขำดี กับท่านอุทิศ ชูช่วย ก็จะเหลือที่ ยังแตกต่างกันอยู่ ก็มีคำแปรญัตติของท่านพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ ท่านสมชัย ฤชุพันธุ์ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ และที่ท่านสุรชัย ๔ ท่านที่ยังแตกต่างกันอยู่ครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายธนิต เศรษฐบุตร ประธานสภาว่าง รัฐธรรมนูญ ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายเดโช สอนานนท์ รองประธานสภาว่าง รัฐธรรมนูญ คนที่สอง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

นายเดโช สอนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ขอบพระคุณครับ ก็สำหรับท่านกรรมาธิการ ท่านอุทิศก็ดี ท่านพิเชียรก็ดี ไม่ติดใจแล้ว นะครับ ยังยืนยัน ถ้ายังติดใจ ผมจะขอไปที่ละวรรคกันเลยนะครับ ฉะนั้นถ้าไปที่ละวรรค

๒๗๕

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

หน้า ๑๐๕/๒

จะต้องไปก็คงเริ่มต้นที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ กลุ่มที่ ๕ ก่อนนะครับ พรรคหนึ่งมีด้วยหรือครับ เดี่ยว โทษนะครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : มีครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
พรรคหนึ่งก่อนใช่ไหมครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : (๑) ครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : โอ.เค.
ของท่านอาจารย์สมชัย ฤชุพันธุ์ หรือครับ

นายสมชัย ฤชุพันธุ์ : ใช่ครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
กลุ่มที่ ๔ คุณสมชัย ฤชุพันธุ์ ครับ ท่านสมชัยครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผม เจิมศักดิ์
ใน (๑) นี้ผมแปรไว้ ๒ ที่ แต่ว่ากรรมการได้แก้ไขตรงกับที่ผมไว้ ๑ ที่ อีกที่หนึ่งไม่ติดใจ
ครับ ขอบพระคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ครับ
ผม ติดใจ ๑ ที่ ไม่ติดใจ ๑ ที่ ใช่ไหมครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ไม่ติดใจทั้งหมดครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ไม่ติดใจทั้งหมดนะครับ ขอบพระคุณมากครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : คือ ๑ นี้ ท่านได้แก้ไขตามผมแล้ว

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ใช่ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : แต่ว่าอีกที่หนึ่งท่านไม่แก้ไขให้ ผมก็
ไม่ติดใจที่ท่านไม่ให้

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ด้วยความขอบพระคุณครับ พรรคหนึ่งก็มีของอาจารย์สมชัย ไม่มีใครอยู่ นะครับ
มาแล้วหรือครับ ไหนครับ คุณอลิสสาหรือครับ เชิญครับ

นางสาวอลิสสา พันธศักดิ์ : กราบเรียนท่านประธาน สสร. แล้วก็ท่านสมาชิกคณะ ดิฉัน อลิสสา พันธศักดิ์ สสร. ค่ะ ก็ในมาตราที่ ๘๖ นี้จะขอเพิ่มเรื่องของในคำพูดที่ว่า รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน พอดีหาไม่เจอค่ะ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : รวมทั้งหญิงและชาย ใช่ไหมครับ

นางสาวอลิสสา พันธศักดิ์ : ขอประทานโทษนะคะ โดยของประชาชนทั้งหญิงและชายที่มีสัดส่วนใกล้เคียงกันดังต่อไปนี้ ค่ะ ในความคิดนี้ เนื่องจากว่าประเทศไทยมีการบริหารการปกครองโดยระบอบประชาธิปไตย แบบเป็นตัวแทน แล้วก็หลักการ การเป็นตัวแทน จึงเห็นว่า หลักการพื้นฐานที่สำคัญและสะท้อนอยู่ในระบบต่าง ๆ ของกฎหมายรัฐธรรมนูญนะคะ อย่างเช่น สส. ต้องเป็นตัวแทนของประชากรจากเขตพื้นที่ เมื่อสังคมไทยมีผู้หญิงและผู้ชายนะคะเป็นองค์ประกอบอย่างละครึ่งของจำนวนประชากร-----

๒๗๗

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

สุพิชชาภัย ๑๐๖/๑

ซึ่งหมายถึงผู้หญิงก็ควรจะมีตัวแทน และผู้ชายก็ควรจะมีตัวแทนตัดสินใจในทุกระดับ
สัดส่วนนี้ด้วยค่ะ ดิฉันก็อยากให้เห็นผู้หญิงและผู้ชายมีสัดส่วนในการมีส่วนร่วมมากขึ้น
แล้วก็เชื่อในหลักที่ว่า ผู้หญิงและผู้ชายผ่านกระบวนการกล่อมเกลามาต่าง
กัน วิถีชีวิต ความสนใจ ความต้องการทักษะ ความชำนาญต่าง ๆ จึงแตกต่างกันออกไป
ซึ่งหากในกระบวนการตัดสินใจสาธารณะนั้น ถ้ามีมุมมองทั้งผู้ชายและผู้หญิง จะทำให้
ความสมดุลก็เกิดขึ้นได้ และผลจากการตัดสินใจนั้น ก็จะตอบสนองความต้องการวิถีชีวิต
ที่เหมาะสม และทั้งผู้หญิง ผู้ชาย ก็จะได้รับผลประโยชน์อย่างเป็นธรรมค่ะ เพราะฉะนั้น
อยากจะเรียนคณะกรรมการให้พิจารณาในวาระครั้งนี้ด้วยค่ะ ขอบพระคุณมากค่ะ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
กรรมการครับ เสียงออกอื้อน ท่านอัครพรครับ เชิญครับ

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
ครับ

(รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผม เจิมศักดิ์ ครับ
ท่านโปรดดูที่กลุ่มของผมได้แปรญัตติ แต่ว่าไปใส่ในตอนวรรคสุดท้ายของมาตรา ซึ่งเป็น
ข้อความและเจตนาเดียวกัน เพียงแต่กลุ่มของอาจารย์สมชัยใส่ไว้ก่อนเข้ามาตรา ผมใส่ไว้
ตอนท้ายสรุปมาตรา เพราะฉะนั้นขออนุญาตพิจารณาไปพร้อมกันดีไหมครับ เพราะว่า
ได้เร็ว

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ดีครับ เชิญครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ถ้าอย่างนั้นจะขออาจารย์กรรณิการ์
อภิปรายก่อน และได้ยวมหัวหน้ากลุ่มจะขอทีหลังครับ ขอบพระคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ครับ เชิญอาจารย์กรรณิการ์ครับ

นางกรรณิการ์ บรรเทิงจิตร : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ ดิฉันกรรณิการ์ บรรเทิงจิตร สสร. ค่ะ ในเรื่องของการมีส่วนร่วมของประชาชน ตรงส่วนนั้นนะคะ เสนอว่า ให้มีสัดส่วนของหญิง ชายใกล้เคียงกัน ด้วยเหตุที่ว่า มีอยู่ ๓ ประเด็นนะคะ

ประเด็นที่ ๑ ก็คือว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนที่ตามที่ได้มีการเสนอแปรญัตตินี้ ไม่ว่าจะมีการมีส่วนร่วมของประชาชนโดยทุกกลุ่ม ทุกกลุ่มนั้น ต้องมีเรื่องของการ ตั้งแต่การรับรู้ข้อมูล การร่วมคิด ร่วมวางแผน ร่วมดำเนินการ ร่วมใช้ประโยชน์ร่วมกัน เพราะฉะนั้นการที่จะอยู่ร่วมกันในสังคมได้นั้น ประกอบไปด้วยทั้งหญิง ทั้งชาย หรือกลุ่มต่าง ๆ ดังนั้น การตัดสินใจทางการเมือง การตรวจสอบการใช้อำนาจอรัฐ การสร้างความเข้มแข็งทางการเมือง รวมทั้งการพัฒนาทางการเมือง ในปัจจุบันนั้น ควรจะให้มีข้อมูล หรือควรจะให้มีผู้ที่เข้ามามีส่วนร่วม ที่เราเรียกว่า ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย นั้น ให้มีความสมดุล เพื่อให้ได้ความคิด ความเห็น จากบุคคลต่าง ๆ อย่างรอบด้านนะคะ เนื่องจากว่า เมื่อกี้ท่านอลิสสาได้นำเสนอว่า ทั้งการกล่อมเกลาลießงดูของทั้งผู้หญิง ผู้ชายนั้นมีความแตกต่างกัน ดังนั้น การที่เราจะมาระดมความคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่งนั้น คงจะเป็นการระดมความคิดเห็นไม่ใช่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แต่ควรจะมี ความสมดุลของความหลากหลายของผู้ที่มาแสดงความคิดเห็น เช่น ในเวทีที่เราไปรับฟังความคิดเห็นมา ก็จะมี ความหลากหลายของกลุ่มคน คงไม่ใช่ว่า เอาแต่ประชาชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ก็จะได้แต่ความคิดเห็นด้านเดียว แต่เพื่อให้ได้ความคิดเห็นที่หลากหลาย การที่ในสังคมเรามีทั้งผู้หญิง ผู้ชายนั้น ความคิดเห็นของผู้หญิงก็จะช่วยดึง หรือว่าช่วยสะท้อนอีกความคิดเห็นในสังคมนั้นได้นะคะ ตรงนี้ก็เลยเสนอว่า การให้ได้ข้อมูลที่ดี แล้วก็ที่ได้สมดุลนั้น เพื่อประสิทธิภาพ ในการตัดสินใจ ในการกำหนดนโยบาย หรือการทำงานใดงานหนึ่งนั้น เหล่านี้คิดว่า น่าจะได้อาจมาจากความคิดเห็นหรือการมีส่วนร่วมของหญิงและชายในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน

ประเด็นที่ ๒ นะคะท่านประธาน ก็คือว่า จากการที่พวกเราได้ไปรับฟังความคิดเห็นจากพื้นที่มานั้น ก็มีความเห็นของประชาชนเสนอว่า ในเรื่องนี้นั้น ควรเพิ่มสิทธิเสรีภาพของสตรีในการมีส่วนร่วมทางการเมืองด้วย ตรงนี้ที่เราไปรับฟังมานั้น ก็เลยนำความคิดเห็นเหล่านั้นมาสู่สภาแห่งนี้ เพื่อให้พิจารณาว่า เสียงสะท้อนจากประชาชนนั้น

๒๗๙

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

สุพิชชาย์ ๑๐๖/๓

ก็ยังสะท้อนเรื่องของการเพิ่มสิทธิเสรีภาพของประชาชนทางการเมือง และนอกจากนั้น ก็คือว่า จากการที่เราไปรับฟังจากกลุ่มเครือข่ายต่าง ๆ ไม่ว่าจะทั้งเครือข่ายผู้หญิง หรือเครือข่ายอื่น ๆ นะคะ เครือข่ายผู้สูงอายุ เครือข่ายคนพิการ ก็เรียกร้องในสิทธิตรงนี้ ว่า ควรจะรับฟังความคิดเห็นของหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิง แล้วทั้งผู้ชาย

- ๑๐๗/๑

ในส่วนสุดท้าย ก็คือว่า ไม่ว่าจะเป็นการใช้ถ้อยคำว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนตามมาตรานี้ หรือเรื่องของสัดส่วนของหญิงชายที่ใกล้เคียงกัน นั้น ตรงนี้เราอาจจะยังใช้ข้อความที่ยังไม่ตินักนะคะ แล้วก็การวางตำแหน่งที่ทางของคำนี้อาจจะยังวางยังไม่ถูกต้อง ตรงนั้นต้องขอความกรุณาของท่านกรรมาธิการช่วยกรุณาพิจารณา แล้วก็คำ ถ้อยคำ รวมทั้งตำแหน่งที่จะวางในเรื่องสัดส่วนของหญิง ชาย ที่ไหนก็ได้ที่เหมาะสมค่ะ กราบขอบพระคุณค่ะ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ครับ ก็กรรมาธิการใจอ่อนหรือยังครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ใครท่านอาจารย์เจิมศักดิ์เอาก่อนเลยหรือครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ครับ ในฐานะที่เป็นผู้แปรญัตตินะครับ อยากจะกราบเรียนท่านประธาน แล้วก็กรรมาธิการช่วยกรุณาฟังผมชนิดหนึ่งนะครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
กรรมาธิการ เขาขอให้ฟังเขาหน่อยครับ เขาจะได้เริ่มพูดนะครับ จะยอม จะยอมแล้วขอหน่อยสั้น ๆ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : อยากขอความกรุณาท่านฟังผมชนิดเดียวนะครับ เรื่องมาตรานี้เป็นเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชน ถ้าท่านดู (๑) นี้ พูดถึงเรื่องการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายวางแผน (๒) พูดถึงเรื่องการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม การเมือง บริการสาธารณะ ท่านนี้ก็ตามผมไปนะครับ ท่านอยากจะเห็นว่า ชาย หญิง มีสัดส่วนใกล้เคียงกันใหม่ บริการสาธารณะ ท่านดูนะครับ (๓) เราต้องการการมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ การแทรกแซงการดำเนินงานของสื่อมวลชน ทั้งรัฐและเอกชนในการเสนอข่าวสารข้อมูล (๔) ท่านอยากไหมครับ ที่จะให้หญิง ชาย มีส่วนใกล้เคียงกันในการประเมินผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่น สนับสนุนให้ประชาชนและชุมชนมีส่วนร่วมในการปกครองส่วนท้องถิ่น ท่านอยาก

ที่จะให้ทั้งผู้ชาย ผู้หญิงมีส่วนร่วมใหม่ครับ (๕) ท่านอยากให้ชายและหญิงมีส่วนร่วมในการตรากฎหมาย เพื่อจัดตั้งกองทุนพัฒนาการเมืองใหม่ครับ อยากให้ชาย หญิง มีส่วนในการดำเนินกิจการสาธารณะของชุมชนใหม่ครับ และสุดท้ายอยากให้ชายและหญิงมีส่วนร่วมใกล้เคียงกันในการไปใช้สิทธิเลือกตั้งใหม่ครับ ท่านประธานครับ ถ้าดูรายละเอียดทั้งหมดนี้ ผมเชื่อนะครับ ว่า ท่านต้องเห็นด้วยกับผู้แปรญัตติ ท่านประธานครับ ผมจะกราบเรียนท่านประธานนะครับ สภาร่างรัฐธรรมนูญแห่งนี้ได้กำหนดกันในกรรมาธิการประสานการมีส่วนร่วมและการประชาคมติ เวลาที่ผมกำหนดนโยบายนี้ อาจารย์สมชัย ฤชุพันธุ์ เป็นคนให้สติว่า รัฐธรรมนูญนี้เป็นเรื่องของแนวคิด และเป็นเรื่องของผลประโยชน์ที่แตกต่าง เราต้องฟังทั้งผู้ชาย ทั้งผู้หญิง ให้ได้สัดส่วน เราต้องฟังนักธุรกิจ เกษตรกร ผู้ใช้แรงงาน ข้าราชการ ให้ได้สัดส่วน เพราะเราจะให้เขามีส่วนร่วม เราจะต้องฟังเขา และเราให้ได้สัดส่วนตามความเป็นจริง เราจะได้ข้อมูลที่เป็นจริงที่สุดเอามาเสนอกรรมาธิการยกร่าง ผมได้ใช้นโยบายนี้ในฐานะประธานกรรมาธิการ พูดกับกรรมาธิการประจำภาค พูดกับกรรมาธิการประจำจังหวัด ๗๖ จังหวัด ว่าการมีส่วนร่วมนี้ ต้องดูตามสัดส่วนของความเป็นจริง ระหว่างทั้งเพศ ทั้งวัย ผู้สูงอายุ และผู้มีอายุน้อย ท่านประธานครับ เพราะฉะนั้นเมื่อเราพูดถึงการมีส่วนร่วมในเรื่องกฎหมายใหญ่ คือ รัฐธรรมนูญ เราก็ใช้หลักนี้ เพราะฉะนั้นขอความกรุณาท่านพิจารณานิดเดียวนะครับว่า ถ้าอย่างนั้นการมีส่วนร่วมทั้งมาตราที่ผมพูดนี้สมควรไหม ผมเองจะไม่สบายใจเลย ถ้าหากว่าการมีส่วนร่วมบางเรื่องมีแต่ผู้หญิง โดยที่ผมเป็นผู้ชายผมไม่มีส่วนเลย เพราะฉะนั้นเรื่องนี้พูดถึงคำว่า สัดส่วนชาย หญิงนี้ ไม่ได้หมายความว่าผู้หญิงเรียกร้องสิทธินะครับ ผมเชื่อว่า หลายเรื่องที่ผมพูดมาเมื่อกี้ เรื่องการให้บริการที่ดี เรื่องการตรวจสอบ ถ้าผู้หญิงตรวจสอบเก่ง แต่ไม่ผู้ชายได้มีสิทธิ มีส่วนร่วมในการตรวจสอบนี้ ผมว่าไม่ถูกต้อง เพราะฉะนั้นถ้อยคำที่ทั้งกลุ่มอาจารย์สมชัยและกลุ่มผมได้เสนอ คือ ให้ชายหญิงมีส่วนร่วมใกล้เคียงกัน เพราะผู้ชาย และผู้หญิงในประเทศไทยมีส่วนร่วมใกล้เคียงกัน-----

ก็สมควรจะเป็นเช่นนั้น ผมเชื่อว่า ด้วยเหตุด้วยผล ผมคิดว่า ท่านคงแก้ไขตรงนี้นะครับ
ขอขอบคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
เชิญครับ คุณอัครครับ

นายอัคร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน
ที่เคารพครับ กระผม อัคร จารุจินดา กรรมาธิการ คือ กรรมาธิการเขาก็ให้ผมมาพูด
ในเรื่องชายหญิงทุกที คือ กราบเรียนอย่างนี้ครับว่า ในกรรมาธิการนั้น ไม่ได้เคยขัดข้อง
ในการมีส่วนร่วมของทั้งชายและหญิงที่ต้องเท่าเทียมกันนะครับ อย่างไรก็ตาม
ในสิ่งที่จะเสนอดังต่อไปนี้ จะเสนอในแง่การเขียนกฎหมายเป็นหลักนะครับว่า
ถ้าเราเอาเรื่องการมีส่วนร่วมที่ใกล้เคียงของชายและหญิงไปไว้อยู่ข้อความตอนต้น
แบบท่านอาจารย์สมชัยก็ดี หรือเอาไว้ตอนท้าย ปิด (๖) ของท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ก็ดี
นั้นในทางกฎหมาย มันจะกลายเป็นเงื่อนไขของการใช้อำนาจ หรือใช้สิทธิตรงนี้ขึ้นไปทันที
เพราะหมวดนี้เราต้องการให้เป็นเรื่องสิทธิของประชาชนทั้งหมดที่เกี่ยวข้องนะครับ ที่นี้
พอไปใส่ตอนบนหรือตอนล่าง มันจะกลายเป็นว่า การใช้สิทธิตามแนวนโยบายในเรื่องนี้
นั้น ทุกเรื่องจะต้องมีชายและหญิงในการมาดำเนินการเรื่องนั้นพร้อมกัน อันนี้กระผมเอง
พูดในแง่ร้ายก่อนว่า ฝ่ายที่จะพยายามที่จะไม่ให้สิทธิตรงนี้ เขาก็จะอ้างว่า กฎหมาย
เขียนว่า ทุกเรื่องการตรวจสอบชายหญิงจะต้องมาด้วยกัน โดยในส่วนของใกล้เคียงกัน
ทั้ง ๆ ที่ผู้หญิงอาจจะมาทางผู้ชาย หรือก็เห็นด้วยกันไปอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเพื่อแก้ไข
จุดอ่อน หรือการอ้างข้อกฎหมายในเรื่องนี้ คณะกรรมาธิการก็เลยจะกราบเรียนเสนอเป็น
อีกแนวหนึ่งว่า จะขออนุญาตเพิ่มมาเป็นอีกวงเล็บหนึ่ง เป็น (๗) ข้อความก็จะมีว่า เป็น
ข้อความใหม่ของ (๗) ที่เพิ่มเข้ามาใหม่จะครับว่า ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนทั้ง
หญิงและชาย ให้มีโอกาสหรือบทบาทที่เท่าเทียมหรือใกล้เคียงกัน ซึ่งหมายความว่า อันนี้
ก็จะเป็นเงื่อนไขกฎหมาย แต่ว่าจะครอบคลุมทุกเรื่องว่า รัฐจะต้องมีหน้าที่ที่จะส่งเสริมการมี
มีส่วนร่วมของทั้งหญิงและชายให้มีโอกาสและบทบาทที่เท่าเทียมหรือเสมอกันเป็นหลัก
คือ เพื่อไม่ให้เกิดเงื่อนไขทางกฎหมายเกิดขึ้นครับ

๒๘๓

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

วรุทัย ๑๐๘/๒

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ก็พอรับฟังได้ใช่ไหมครับ คุณอลิสาคครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ คือผมคิดว่าไม่ตรงกับเจตนารมณ์ที่เดียวนะครับ ถ้าเอาไปใส่ในอนุนี้ก็กลายเป็นว่า เราส่งเสริมให้ชายหญิงได้มีส่วนร่วม แต่ที่ผมพยายามดักไว้ก่อน จะเห็นไหมครับ ผมอยากจะมีมีส่วนร่วมใน (๑) (๒) ผมพยายามหยิบทุกคำเลย อภิปรายไว้ก่อน ผมรู้ว่า เดี่ยวท่านจะออกรูปนี้ ผมเลยรีบพูดเสียก่อนว่า ท่านอยากใหม่ (๑) อยากจะมีใหม่ (๒) อยากให้มีใหม่ ผมไม่ต้องทวนนะครับ เพราะฉะนั้นเจตนารมณ์ของพวกผมนี้ต้องการที่จะให้เป็นเงื่อนไข ก็คือ เป็นเงื่อนไขที่จะเป็น หนึ่ง สอง สาม สี่ แต่คุณอัครพรพูดมีเหตุผลนะครับ กลัวว่าเงื่อนไขอันนี้ เขาเลยเอาไปบิดใช้ เพราะฉะนั้นทำให้เงื่อนไขให้อ่อนสักนิดหนึ่งได้ไหมครับ ผมคิดว่า ยังพอเห็นอะไรบางอย่าง เช่น การมีส่วนร่วมของประชาชนตามมาตรานี้ ไปบัญญัติไว้ตอนท้ายนะครับ ต้องคำนึงถึง ผมยอมให้ใช้ คำนึงถึง มันบอกถึงว่าไม่ใช่เป็นเงื่อนไขตายตัว คุณจะมาอ้างไม่ได้ ต้องคำนึงถึงสัดส่วนของชายและหญิงที่ใกล้เคียงกัน ถ้าแบบนี้อ่อนตัวลงทันที แล้วก็เห็นว่า จะเป็นเงื่อนไขในการเอาไปอ้างอย่างนั้นอย่างนี้ในทางกฎหมายไม่ได้ เพราะ ให้คำนึงถึง หรือ ต้องคำนึงถึง นะครับ ขอความกรุณาลองพิจารณาตรงนี้สักนิดเถอะครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
อีกนิดหนึ่งครับ ท่านกรรมาธิการพยักหน้าครับ เชิญท่านอัครพรครับ

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : ขออนุญาตถ้อยคำอีกสัก
ครั้งหนึ่งครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ทบทวนอีกทีหนึ่งครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : การมีส่วนร่วมของประชาชนตามมาตรานี้ต้องคำนึงถึงสัดส่วนของชายและหญิงที่ใกล้เคียงกัน คือ ให้คำนึง ท่านก็บอกว่า อ่อนตัว คุณมาอ้างอะไรไม่ได้

นายปกรณ์ ปรียากกร (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ
ผม ปกรณ์ ปรียากกร ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ เน้นคำว่า ให้คำนึงถึง มากกว่าที่จะเป็น
ต้องคำนึงถึง ใช่ไหมครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : หมายความว่าท่านอยากจะเปลี่ยน
คำว่า ต้อง เป็น ให้ ใช่ไหมครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ไม่ใช่ ต้อง ใช่ไหมครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ที่แรกผมบอกว่า ต้อง ท่านบอก
ให้คำนึงถึง ได้ไหม ใช่ไหมครับ ยินดีครับ ขอบพระคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ตกลงว่าตกลงกันได้นะครับ ให้คำนึงถึง นะครับ การมีส่วนร่วมของประชาชน ซ้ำอีกที่
นะครับ การมีส่วนร่วมของประชาชนตามมาตรานี้ให้คำนึงถึงสัดส่วน โอ.เค. ครับ
ได้ครับ ไม่มีท่านผู้อื่นติดใจนะครับ ขอผ่านวาระนี้นะครับ ต่อไปเป็นวาระที่ ๓ นะครับ
มีท่านพิเชียร เจ้าของ เสิญครับ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ท่านประธานครับ กระผม พิเชียร
อำนางวรประเสริฐ นะครับ ผู้แปรญัตติกกลุ่ม ๑ ใน (๓) นี้นะครับ ทางกลุ่มเราได้แปรญัตติ
นะครับ โดยได้เพิ่มข้อความในบรรทัดที่ ๒ และบรรทัดที่ ๓ นะครับ ความเป็นดังนี้
(๓) ส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ
ทุกระดับ แล้วเราก็เพิ่มคำว่า และทุกส่วนราชการ นะครับ ในรูปแบบองค์กรทางวิชาชีพที่
หลากหลาย แล้วเราก็เพิ่มบรรทัดนี้เข้าไปอีก ๒ บรรทัด นะครับ ยาว ๆ เลยว่า โดยรัฐ
ต้องจัดตั้งสภาประชาชนขึ้น ทั้งในระดับจังหวัดและในระดับประเทศ ภายใน
หนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ และรัฐต้องจัดสรร
งบประมาณสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการจัดตั้งและดำเนินงานต่าง ๆ อย่างพอเพียง นะครับ
รายละเอียดในส่วนนี้ กระผมจะขออนุญาตให้ท่านอรรถวิรัตน์ รัตนจันทร์ ได้กรุณา
เสนอในรายละเอียดครับ ท่านประธานครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
เชิญท่านอรรถวิรัตน์ครับ

นายอรรถวิรัตน์ รัตนจันทร์ : กราบเรียนท่านประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ
ที่เคารพครับ กระผมขออนุญาตพูดในส่วนของกรรมาธิการให้มีการจัดตั้งสมัชชาประชาชน
ขึ้นในทั้งระดับจังหวัดและระดับประเทศนะครับ คำว่า สมัชชา ก็เราในส่วนของ สสร.
ก็น่าจะรู้จักกันดีอยู่แล้ว เนื่องจากในความหมายของผม ก็คือ ส่วนหนึ่งมาจากสมัชชา
ประชาชน แล้วสมัชชาประชาชนในระดับจังหวัดก็มีการเลือกตั้ง จนกระทั่งมาถึง
เป็นสมัชชาแห่งชาติ ซึ่งได้มีพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมแต่งตั้งจาก
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ นะครับ จนกระทั่งมาเป็น สสร. เราในปัจจุบันนี้ ผมเลย
มีความคิดว่า เมื่อเราเสร็จจากภารกิจนี้แล้ว เราควรจะกลับไปทำงานสนองบุญคุณ
แก่ประเทศชาติ และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยทำงานในลักษณะที่เป็น
อาสาสมัคร ไม่ได้รับเงินเดือนค่าตอบแทนเหมือนอย่างเราปัจจุบันนี้นะครับ คือ เป็น
การเข้าไปทำงานในการมีส่วนร่วม และการช่วยเหลือในการบริหารงาน ตลอดจน
การตรวจสอบอำนาจรัฐในทุกๆระดับ ดังที่ได้มีการแปรญัตติไว้ในครั้งนี้ครับ
ขอกราบขอบคุณครับ สวัสดีครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอบคุณครับ สั้นดีนะครับ กระชับดี มีท่านอุทิศ ชูช่วย ก็วรรคสามเหมือนกันนะครับ
จะเชิญให้ใครแทนหรือเปล่า ไม่มีมือผ่านเลยหรือครับ ท่านอุทิศครับ

นายอุทิศ ชูช่วย : ผ่านเลยครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอบพระคุณครับ ก็กรรมาธิการรับได้ครับ ข้อเสนอของกลุ่มคุณพิเชียร
เชิญท่านปกรณ์ครับ

นายปกรณ์ ปรียากกร (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม ปกรณ์ ปรียากกร กรรมาธิการ ขอเรียนชี้แจงท่านผู้แปรญัตติว่า ที่ได้เสนอว่า
ให้จัดตั้งสมัชชาประชาชนขึ้นทั้งในระดับจังหวัดและระดับประเทศภายใน
หนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับตั้งแต่ประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ และรัฐต้องจัดสรรงบประมาณสนับสนุน

ค่าใช้จ่ายในการจัดตั้งและดำเนินการต่าง ๆ อย่างพอเพียง ผมเรียนว่า ถ้าเราเขียน
ในลักษณะเช่นนี้ นะครับ มันจะเกินกว่าสิ่งที่เราเรียกกันว่า แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ---

เพราะว่า คำว่า แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ นั้น เป็นการกำหนดพื้นฐานที่รัฐจะต้องทำ ซึ่งข้อความที่เรากำหนดไว้ใน (๓) นี้ มันก็สามารถที่จะให้รัฐในแต่ละช่วงเวลานี้จะครบ สามารถไปดำเนินการได้อยู่แล้ว แต่ที่นี้เวลาที่เรานำมาใช้คำว่า สมัชชาประชาชน กิติ หรือ สภาประชาชน ก็ตามนี้ เราจะพบว่า ในอีกทางหนึ่งนี้ ในแง่ของกระบวนการของการมีส่วนร่วมของประชาชนในทุกระดับของบ้านเรานี้จะครบ เราจะเห็นช่องทางของการมีส่วนร่วมในความเป็นจริง ทั้งในลักษณะที่เป็นการมีส่วนร่วมตามธรรมชาติที่เกิดขึ้นในสังคมแต่ละแห่ง ที่มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันออกไป ส่วนการมีส่วนร่วมอย่างเป็นทางการนั้น เราก็จะเห็นชัดเจนว่า มีกฎหมายหลายฉบับที่เปิดช่องทางให้ประชาชนสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ในกรณีของพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่มีพุทธศักราช ๒๔๕๗ ประชาชนก็สามารถจะเข้ามามีส่วนร่วมในการสรรหาหรือเลือกตั้งกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการทำหน้าที่ในระดับตำบลและหมู่บ้าน แต่ในขณะเดียวกันนั้น ในทางการเมือง ซึ่งเป็นการมีส่วนร่วมโดยตรงของประชาชน ก็สามารถที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดตั้งสภาท้องถิ่นต่าง ๆ ทั้งในระดับจังหวัด ก็คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด ในระดับเทศบาล ก็คือ ตัวเทศบาลต่าง ๆ นะครับ ในระดับตำบล หรือ แม้แต่การที่จะสามารถตั้งกลุ่มหรือองค์กรต่าง ๆ อยู่มากมายตามกฎหมายที่เราได้พูดกันมาแล้วก็ได้เขียนเอาไว้ค่อนข้างกว้าง ผมทราบดีว่า ท่านผู้เสนอเนี่ยจะครบ มีความปรารถนาที่จะให้องค์กรที่เป็นทางการนี้เกิดขึ้น แต่ถ้าเรามีองค์กรที่เป็นทางการในลักษณะต่าง ๆ นี้มากเกินไป อาจจะทำให้เกิดภาวะของการกระทบกระทั่งในลักษณะของการใช้อำนาจที่ขัดกันก็เป็นได้ ในลักษณะเช่นนี้ ผมคิดว่า สิ่งที่เราเขียนไว้ ถ้าเราอ่านข้อความอีกครั้งหนึ่ง นะครับ ก็คือ ส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชน อย่างที่กล่าวแล้วนี้ ก็จะเป็นเรื่องที่ชัดเจนในการตรวจสอบอำนาจรัฐทุกระดับนะครับ และเราจะเห็นว่า พอเราพูดถึงการตรวจสอบอำนาจรัฐนี้ มันก็จะมีเรื่องของตรวจสอบอำนาจในอีกส่วนหนึ่งในหมวดที่ว่าด้วยการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน ซึ่งอยู่ในอีกหมวดหนึ่งอยู่แล้ว นะครับ ก็เรียนชี้แจงทำความเข้าใจแค่นี้ครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ก็มีเหตุผลนะครับ คุณอรรถรัตน์ครับ เชิญครับ

นายอรรถรัตน์ รัตนจันทร์ : กราบเรียนท่านประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญที่เคารพ กระผม นายอรรถรัตน์ รัตนจันทร์ ครับ ถ้าทางคณะกรรมการยกกว้างว่าอย่างนั้น ผมก็ไม่คัดค้าน เพียงแต่ว่า อยากจะขอล่าวสักเล็กน้อยครับท่านประธานอย่างนี้ครับ ผมมองว่า วันหนึ่ง วันหนึ่งเรากลับเข้ามาแล้ว เราเข้ามามีบทบาทในการร่างกฎหมายรัฐธรรมนูญนะครับ ในตรงนี้ ซึ่งถือว่า เป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศชาติเรานะครับ เราก็มีความรู้พอสมควร และส่วนหนึ่งเกี่ยวกับอำนาจรัฐ และในส่วนต่าง ๆ ที่ทั้งภาคประชาชนต่าง ๆ ก็ถูกบรรจุไว้ในรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นผมเลยคิดว่า เราน่าจะมีส่วนหนึ่งที่กลับไปทดแทน ผมถึงบอกว่า นั่นเป็นส่วนหนึ่งของการเป็นอาสาสมัครนะครับ ไม่ได้มาเงินเดือน มีค่าตอบแทน เหมือนเช่นปัจจุบันนี้ เพียงแต่ว่าเป็นช่องทางหนึ่งที่จะทำให้พวกเรานี้สามารถกลับไปแทนคุณแผ่นดินได้ ซึ่งในตรงนี้ บางข้อความซึ่งอาจจะมีข้อติดขัดอยู่บ้าง แต่ว่าถ้าสามารถที่จะบรรจุไว้เป็นแนวทางคล้าย ๆ กันอย่างนี้ว่า ให้เราสามารถจะไปดำเนินการอะไรได้อย่างใดอย่างหนึ่ง ก็จะเป็นพระคุณครับ ขอขอบพระคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ก็มีบันทึกไว้แล้วนะครับ ความจริงกรรมการในสภาที่บันทึก ในจดหมายเหตุก็ดี หรือแม้กระทั่งเจตนารมณ์ก็ดีนั้น แสดงว่า ถ้าบันทึกอย่างนี้แล้ว ก็ไม่ติดใจแล้วใช่ไหมครับ

นายอรรถรัตน์ รัตนจันทร์ : ใช่ครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ขอบพระคุณครับ ก็ไป (๖) นะครับ (๖) มีอยู่ ๒ ท่าน ท่านสุรชัยก่อนนะครับ เชิญครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ขอบคุณครับ ท่านประธานครับ ผม สุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย สมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ ในฐานะผู้ขอแปรญัตติ มาตรา ๘๖ (๖) ครับ ผมขออนุญาตท่านประธานอย่างนี้ครับว่า ผมจะใช้เวลาครั้งหนึ่ง แล้วก็ส่วนที่เหลือของผม อีกครั้งหนึ่งจะมอบหมายให้ท่านสมเกียรติ รอดเจริญ เป็นผู้นำเสนอเพิ่มเติมครับ ๘๖ (๖)

๒๘๙

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

ประไพพิศ ๑๑๐/๒

มีข้อความอย่างนี้ครับท่านประธาน ส่งเสริมและให้การศึกษาแก่ประชาชนเกี่ยวกับ
การปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข -----

- ๑๑๑/๑

รวมทั้งส่งเสริมให้ประชาชนได้ใช้สิทธิเลือกตั้งโดยสะดวกในเขตพื้นที่อาศัยจริงหรือประกอบอาชีพ ประเด็นที่กระผมได้ขอแปรญัตติเพิ่มเติม ก็คือ เรื่องของการส่งเสริมให้ประชาชนได้ใช้สิทธิเลือกตั้งในเขตพื้นที่อาศัย หรือพื้นที่ที่ประชาชนได้ประกอบอาชีพ ประเด็นนี้ต้องขอกราบเรียนกับท่านประธานว่า เนื่องจากในสภาพความเป็นจริงแล้ว ปัจจุบันพี่น้องประชาชนได้มีการเคลื่อนย้ายถิ่นที่อยู่ หรือเคลื่อนย้ายสถานที่ประกอบอาชีพอยู่เป็นประจำ โดยเฉพาะพี่น้องชาวชนบท จะเคลื่อนย้ายเพื่อประกอบอาชีพในกรุงเทพมหานครหรือตามเมืองใหญ่ ๆ นะครับ ประชากรในส่วนนี้เราจะเรียกว่า ประชากรเคลื่อนที่ หรือจะเรียกว่า เป็นประชากรแฝงของแต่ละจังหวัด หรือแต่ละเมืองก็ได้ ที่นี้เมื่อมีการเลือกตั้งในแต่ละครั้งนั้น ตามกฎหมายเลือกตั้ง กำหนดให้พี่น้องประชาชนในส่วนนี้ต้องกลับไปใช้สิทธิในพื้นที่ที่ตัวเองมีภูมิลำเนาอยู่ ก็ทำให้เกิดเป็นภาระกับพี่น้องประชาชนในส่วนนี้ ทั้งในเรื่องของภาระค่าใช้จ่ายในการเดินทาง กับภาระในเรื่องของเวลาที่ต้องสูญเสียไปในการเลือกตั้ง จะเห็นได้ว่า อุปสรรคตรงนี้เป็นอุปสรรคที่ทำให้การส่งเสริมให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการปกครองในระบบประชาธิปไตยต้องเป็นอุปสรรคนะครับ กระผมเห็นว่า ถ้ามีความเป็นไปได้ เรายังจะระบุในกฎหมายรัฐธรรมนูญเลยว่า รัฐจะต้องส่งเสริมให้ประชาชนมีสิทธิในการที่จะไปใช้สิทธิเลือกตั้งในพื้นที่ที่ตัวเองอยู่อาศัย หรือพื้นที่ที่ตัวเองได้ประกอบอาชีพอยู่ ซึ่งในทางปฏิบัตินั้น สามารถทำได้ง่ายในกรณีเดียวกับที่เราเปิดโอกาสให้คนไทยในต่างแดนได้มีโอกาสได้ใช้สิทธิในประเทศที่อยู่ก็เช่นเดียวกันครับ ท่านประธาน เอาหลักการเดียวกันมาให้พี่น้องประชาชนคนไทยที่เขาเคลื่อนย้ายถิ่นที่อยู่ในการทำมาหากินเป็นชั่วคราวชั่วคราวได้มีโอกาสใช้สิทธิเลือกตั้งนะครับ โดยที่ไม่ต้องเดินทางกลับไปภูมิลำเนาตามทะเบียนบ้าน ก็จะทำให้การมีส่วนร่วมในทางการเมืองของพี่น้องประชาชนนั้น ได้ใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น รายละเอียดเพิ่มเติม นอกเหนือจากนี้ ผมขอมอบหมายให้ท่านสมเกียรติ รอดเจริญ นำเสนอเพิ่มเติมครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :

ขอบคุณครับ ท่านสมเกียรติครับ เชิญครับ

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ขอบคุณครับ ท่านประธานครับ ผม สมเกียรติ รอดเจริญ สสร. ครับ ก็คงจะต่อเนื่องจากท่านประธานสุรชัยท่านดำเนินการไว้วันนะครับ ก็คือ

โดยปกติของแรงงานในภาคต่าง ๆ ที่ขณะนี้ก็ได้โยกย้ายถิ่นฐานตัวเองมา อย่างที่
ท่านประธานสุรชัยได้กล่าวไว้แล้วนะครับ ส่วนมากก็คนต่างจังหวัดในทุกภาคส่วนก็เข้ามา
อยู่ในกรุงเทพ หรือไม่ก็อยู่ในส่วนภาคแรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ อย่างเช่น
ด้านนิคมอุตสาหกรรม ทางด้านบางปะอิน ทางด้านสมุทรปราการ ทางด้านแหลมฉบัง
หรือไม่ก็ที่ระยอง หลาย ๆ ที่ที่มีนิคมอุตสาหกรรม ก็จะมีแรงงานเข้าไปอยู่ เมื่อมีแรงงาน
เข้ามาอยู่ เมื่อถึงเวลา จะมีการทำหน้าที่ตามสิทธิที่ได้รับตามรัฐธรรมนูญนี้ในการมี
การเลือกตั้ง ก็ค่อนข้างจะมีประสบปัญหา มีปัญหาอุปสรรคมากมายนะครับ ไม่ว่าจะในเรื่อง
ค่าใช้จ่ายในการเดินทางกลับนะครับ ไปดำเนินการทำหน้าที่ตามสิทธินั้น เมื่อเดินทาง
กลับไปแล้ว มีค่าใช้จ่ายแล้ว ก็ยังมีการขาดรายได้ในส่วนที่ตัวเองสมควรจะได้รับในกรณี
ที่ ถ้าเผื่อบางโรงงาน หรือบางหน่วยงานมีการทำงานในระบบล่วงเวลา หรือโอที (OT –
Over Time) อย่างที่ว่ามันนะครับ ในวันเสาร์ อาทิตย์ เขาก็จะขาดตรงนี้ไปด้วย ก็กลายเป็น
ว่าทั้งขาดรายได้ด้วยและยังมีค่าใช้จ่ายเพิ่ม ก็ทำให้การดำเนินการที่จะไปทำหน้าที่ตาม
สิทธิที่ได้รับตามรัฐธรรมนูญนี้ก็ไม่มีโอกาส เขาก็ขอโอกาสโดยการที่ให้ทำอย่างไรก็ได้ให้
พวกเขามีสิทธิที่จะมาใช้สิทธิในกรณีที่เขามาอยู่ในโซน (Zone) ต่าง ๆ ภาคส่วนต่าง ๆ
ดังที่ผมได้กล่าวมาแล้วเมื่อก็ แทนที่จะกลับไปใช้สิทธิในต่างจังหวัดที่ตนเองมีภูมิลำเนา
ดั้งเดิมอยู่ ก็มีวิธีในการนำเสนอครับ ในหลายที่ ก็คือ ใช้ทะเบียนจากโรงงานหรือสำเนา
จากโรงงาน ซึ่งบางโรงงาน ก็อาจจะมีปัญหาอุปสรรคที่เจ้าของโรงงานไม่ยอมให้
ดำเนินการอย่างนั้น เพราะเห็นว่าเป็นการช่อกุศลกำลังคนมากเกินไป อาจจะไม่อนุญาต
เราก็ใช้ทะเบียนกลางมาเป็นตัวช่วยได้นะครับ -----

หรือไม่ว่าเอาทะเบียนจากการที่ไปลงทะเบียนเกี่ยวกับเรื่องการประกันสังคมไว้ มาเป็นตัวกำหนดในกรณีที่ว่าไปอยู่ในภูมิลำเนาที่ปฏิบัติจริงและอยู่จริงในช่วงสุดท้ายก่อนที่จะไปสิทธิบัตร อย่างเช่น ผมอยู่ที่บุรีรัมย์ ยกตัวอย่างเช่น ผมอยู่ที่บุรีรัมย์บ้านเดียวกับคุณการุณนี่ แต่ผมมาเป็นแรงงานในภาคอุตสาหกรรมอยู่สมุทรปราการ ถึงเวลาจริง ๆ ในกรณีที่ผมจะเลือกตั้งจริง ๆ ผมต้องกลับไปเลือกตั้งที่บุรีรัมย์ ก็คงจะลำบากอย่างที่กล่าว ก็ขอที่จะมาเลือกตั้งในสมุทรปราการเสียจะครับ แล้วก็การที่มาเลือกตั้งที่สมุทรปราการนี้ ก็จะเป็นผลดีอีกอย่างหนึ่ง ในกรณีที่ผมจะได้ใช้ สส. ที่ผมเลือกมานี้ให้ได้ ดูแลผมในสิ่งที่ผมต้องการในพื้นที่ที่ผมอยู่จริงจะครับ ส่วนผมไปเลือกที่บุรีรัมย์ แล้วผมกลับมาที่สมุทรปราการ ก็กระไรอยู่ เพราะผมเลือกที่บุรีรัมย์ แล้ว สส. ที่ผมเลือกก็ไม่ได้มาดูแลใกล้ชิดผม เพราะว่าข้อเท็จจริงแล้วผมอยู่ที่สมุทรปราการ อย่างนี้เป็นต้น ก็มีคำถามอีกว่า ถ้าเผื่อจะทำแบบนี้ มันก็คงมีข้อกฎหมายมากมายที่ไม่สามารถจะทำได้ เพราะว่าคนบางคนมาอยู่ยี่สิบสามสิบปี แล้วไม่เคยที่จะย้ายทะเบียนบ้านมาเลยจะทำอย่างไร อันนี้ก็คงจะเป็นหน้าที่ของ กกต. ที่จะออกกฎระเบียบในการที่จะทำให้มันถูกต้องตามกฎหมายตั้งแต่ต้น เพราะเรามีกฎหมายเบื้องต้นอยู่แล้ว การย้ายออกจากบ้านจากเคหะสถาน ๑๕ วันไปแล้ว มันก็ต้องมีย้ายจริง ถ้าเผื่อไม่ย้ายจริง ก็ถือว่า ทำผิดกฎหมาย สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ช่วยกำหนดให้เกิดบุคคลที่อยู่ในพื้นที่จริง และเลือกตั้งในพื้นที่ที่ตัวเองอยู่จริงได้จะครับ แล้วก็ก็เป็นอีกตัวหนึ่งที่จะช่วยชี้วัดให้เห็นว่า ถ้าเผื่อมีการย้ายถูกต้องตามกฎหมายแล้วจะครับ บุคคลเหล่านั้นก็จะเป็นตัวในการคำนวณจำนวนตัว สส. ด้วยจะครับ ถ้าเผื่อย้ายจริง มาอยู่จริง บางจังหวัดอาจจะจะครับ จำนวน สส. ลดลง บางจังหวัดจำนวน สส. อาจเพิ่มขึ้น เพราะใช้ประชากรจริงที่อยู่ในพื้นที่นั้น แล้วก็อีกอย่างหนึ่งเป็นการช่วยคำนวณเงินรายเฉลี่ยต่อหัวที่รัฐจะสนับสนุนจะครับ จะได้ถูกต้องตรงตามความเป็นจริงจะครับ ขอขอบคุณครับ ท่านประธานครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ใช้สิทธิเต็มเป๊ะ ๕ นาทีครับ ท่านกรรมาธิการ เชิญท่านประพันธ์ครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน
ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม ประพันธ์ นัยโกวิท กรรมาธิการครับ ในร่าง

มาตรา ๘๖ (๖) นี้ เป็นหลักการที่กว้างขึ้นมาใหม่ นะครับ เป็นบทบัญญัติซึ่งต้องการจะให้ระบบประชาธิปไตยพัฒนาในระยะยาว โดยให้การศึกษากับประชาชน และในประโยคสุดท้ายนี้ เพิ่มข้อความว่า ส่งเสริมให้ประชาชนได้ใช้สิทธิเลือกตั้ง นะครับ ที่นี้ในประเด็นที่ท่านขอแปรญัตติเพิ่มเข้ามา โดยเพิ่มคำว่า โดยสะดวกในเขตพื้นที่อาศัยจริงหรือประกอบอาชีพ นี่นะครับ ถ้ามาใส่ไว้ในตรงนี้ มันจะทำให้ความหมายตรงนี้แคบลง นะครับ และอาจจะกราบเรียนว่า ในกรณีซึ่งมีการย้าย อย่างที่ท่านยกตัวอย่างว่า ย้ายจากบุรีรัมย์มาทำงานสมุทรปราการนี่นะครับ ท่านสามารถที่จะเลือกตั้งนอกเขตจังหวัดได้อยู่แล้วนะครับ เป็นสิ่งที่สามารถทำได้อยู่แล้วนะครับ เพียงแต่ว่า ประเด็นที่ท่านเสนอว่า ถ้ามาอยู่สมุทรปราการแล้ว แต่จะให้เลือก สส. ที่สมุทรปราการด้วย อันนี้โดยที่ทะเบียนบ้านยังอยู่ที่บุรีรัมย์นี้ มันจะขัดแย้งกันนะครับ เพราะทะเบียนในการคำนวณ สส. เขาคำนวณที่บุรีรัมย์ เพราะทะเบียนบ้านอยู่นั้นนะครับ แต่ถ้าจะให้มาลง แล้วเลือก สส. สมุทรปราการที่ท่านมาทำงาน ก็ยังเป็นปัญหา ถ้าจะให้ถูกกฎหมายให้เรียบร้อยนี่นะครับ ก็โอนทะเบียนมาได้ ซึ่งทำได้อยู่แล้วนะครับ แล้วก็ในส่วนราชการหลายแห่ง อย่างเช่นทหารนี่นะครับ ก็เวลามาเป็นทหารประจำการ เขาก็มีการย้ายทะเบียนบ้าน มันสามารถทำได้อยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม ข้อเสนอของท่านสามารถที่จะนำไปพิจารณาในรายละเอียดในกฎหมายลูก กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้ง สส. หรือการได้มาของ สว. ก็จะได้รับข้อสังเกตท่านไปนะครับ แต่ท่านจะมาเขียนที่นี้ มันจะทำให้แคบลง เพราะว่าเจตนาเราต้องการจะให้มีความหมายกว้างว่า การส่งเสริมให้ประชาชนได้ใช้สิทธิเลือกตั้ง มีตั้งหลายวิธีนะครับ นอกจากอำนวยความสะดวกเรื่องเขตพื้นที่ในการประกอบอาชีพแล้ว ยังมีอีกหลายเรื่องนะครับ อย่างเช่น เมื่ออาทิตย์ก่อนก็มีคนพิจารณาว่า ทำอย่างไรจะให้คนพิการได้ใช้สิทธิเลือกตั้งที่สะดวกขึ้น คนตาบอดนี่จะทำอย่างไร แล้วก็คนที่ต้องใช้ภาษามือนี้ จะช่วยเขาอย่างไร นี่ก็อยู่ในความหมายพวกนี้หมดนะครับ รวมทั้งจัดโมบายยูนิท (Mobile unit) อะไรต่าง ๆ นี่ครับ-----

คือถ้าไปเขียนไว้แบบนี้ครับ มันจะแคบไปครับ ผมว่า ทิ้งไว้ตามที่กรรมการยกกว้าง
นี้ จะกว้างกว่า แล้วก็รับข้อสังเกตของท่านไปพิจารณาในกฎหมายลูกนะครับ
ขอขอบคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : พอใจ
ใหม่ครับท่านสุรชัยครับ หรือจะให้ท่านสมเกียรติยืนยัน หรือทั้งคู่ เชิญครับท่านสุรชัยครับ

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ขอขอบคุณครับท่านประธานครับ พอใจครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอบคุณมากครับ ตกลงว่ามาตรา ๘๖ ไม่ต้องโหวตเลยนะครับ ทุกมาตรา ทุกอนุมาตรา
ผ่าน

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ครับผม

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ก่อนที่จะผ่านมาตรานี้ นะครับ
ผมขออนุญาตหารือหนึ่ง ในตอนท้ายที่ผมได้ขอเติมไว้ และกรรมการก็กรุณาเติมมา
บางส่วน แล้วผมก็ลดทอนไปตามลำดับนี้ ก็คือในเรื่องของ ผมเองก็ตัดสินใจไปว่า ใส่ว่า
คำนี้ถึง ซึ่งก็ลดหย่อนไปเยอะ ที่ท่านบอก ให้มีสัดส่วน ผมก็บอกว่า คำนี้ถึง ต้องมี ต้อง
คำนี้ถึง เสร็จแล้วท่านอาจารย์ปกรณ์ก็บอก ขอให้คำนี้ถึง ได้ไหม อย่า ต้อง เลย เอา ให้
ได้ไหม ผมก็ตอบปากเร็วไปนิดหนึ่งครับ เอ้า ได้ ผมก็คิดว่า อาจจะให้ผ่านเร็ว ๆ ที่นี้
สมาชิกจำนวนไม่น้อยเลย เขาก็บอกผมว่า ๑. ให้ลดไปแค่ คำนี้ถึง นี้ ก็เกือบจะไม่มีอะไร
แล้ว ขอความกรุณาแก้ถ้อยคำ คำว่า ให้ เป็น ต้อง สักนิดหนึ่งได้ไหมครับ ซึ่งผมเองก็ไป
เรียนอาจารย์ปกรณ์ อาจารย์ปกรณ์ก็เห็นใจตรงนี้นะครับ ไม่อย่างนั้นผมจะลำบาก
นิดหนึ่ง คือ ผมก็ประนีประนอม แล้วผมก็รีบตัดสินใจไปหน่อย ความจริงถ้าผมบอกว่า
ขอสักสองสามนาที เดี๋ยว คำว่า ต้องคำนี้ถึง นี้ เดี๋ยวถามอีกสักสองสามนาที ก็จะได้บอกได้
ถูกต้องนะครับ แต่ว่าถ้ายังไม่ได้ผ่านมาตรานี้ ยังอยู่ในมาตรานี้ ท่านจะกรุณาก็จะเป็น
ขอบคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ยังไม่ผ่านนะครับ ท่านอาจารย์วิชาครับ เชิญครับ

ศาสตราจารย์พิเศษวิชา มหาคุณ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
ครับ ผม วิชา มหาคุณ ครับ พูดถึงเรื่องสตรีเท่าเทียมกับบุรุษแล้วนี่ ผมก็อยากจะให้หมด
นะครับ มีอะไรก็อยากจะให้ครับ ความจริงถ้าไม่มีบุรุษ โดยเฉพาะท่านอาจารย์เจิมศักดิ์
มาพูดทีหลัง อาจจะทำให้มากกว่านี้ก็ได้ครับ สิ่งที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ที่เสนอมา ผมว่า
เป็นเพียงเรื่องถ้อยคำนะครับ ผมอยากจะเรียนว่า ขึ้นต้นนี้เราก็บอกแล้วนะครับ
มาตรา ๘๖ นี้ รัฐต้อง อยู่แล้วนะครับ แล้วทุกอณูของแนวนโยบายแห่งรัฐนี้ รัฐต้อง รัฐต้อง
รัฐต้อง ตลอดเวลา แล้วข้างในนี้นะครับ เราก็จะเขียนส่งเสริมให้ เห็นใหม่ครับ ส่งเสริมให้
สนับสนุนให้ จัดให้ นะครับ นี่มันเป็นวิธีการเขียนแล้วก็วางแนวอย่างนี้ครับว่า สิ่งเหล่านี้
ที่ให้ รัฐต้อง ครับ ต้องให้ ซึ่งมันจะครอบคลุมอยู่แล้วครับท่านอาจารย์ครับ ต้องเรียนว่า
มันเป็นแนวการเขียน มิฉะนั้นเราต้องเปลี่ยนหมดเลยครับ ทั้งระบบครับ ท่านอาจารย์
ที่เคารพครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : กราบเรียนท่านประธานนะครับ
คือตรง รัฐต้อง อยู่แล้วนี่ เพราะฉะนั้นตรงนี้ก็จะต้อง ต้องคำนึงถึง นะครับ มันก็สอดคล้อง
กันครับ เพราะเวลาเราบอก รัฐต้อง เทียบนี้ก็จะต้อง ต้องคำนึงถึง ก็น่าจะสอดคล้อง
นะครับ เป็นเรื่องถ้อยคำเท่านั้นละครับ แต่ว่ามันทำให้ผมสบายใจนิดหนึ่ง เพราะเมื่อไหร่
ผมตัดสินใจไว้นิดหนึ่ง ทุกทีผมก็พยายามเดินเฟ้นดูก่อนสักพักหนึ่ง แล้วค่อยยอม
หรือว่าจะต้องประนีประนอมอย่างไรนะครับ แต่ว่าเมื่อไหร่ผมเดินไปผมก็โดนอาจารย์
เกียรติชัยกับบอกว่า เฮ้ย ยู (You) ทำไมไปเร็วอย่างนี้ ผมก็เดินต่อ ๆ ไปเจออีกคนหนึ่ง
เดินกลับมาเจอทางนี้อีกทีหนึ่ง ท่านกรุณาผมสักนิดหนึ่งได้ไหมครับ ไม่มีอะไรเสียหาย

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ความจริงท่านก็บอกว่า ถ้าเป็นตัวมาตราแล้วก็ รัฐต้อง นะครับ ถ้าเป็นอนุมาตราแล้ว
ต้อง ให้ ใช่ไหมครับ เชิญอาจารย์สมคิดครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
ครับ กรรมธิการได้หารือกันแล้วนะครับ เข้าใจว่า คำที่เขียนนี้อยู่ในวรรคที่ ๒ นะครับ
ไม่ได้อยู่ในอนุไดอนูหนึ่งโดยเฉพาะ คำว่า ต้อง ก็น่าจะเขียนได้ครับ กรรมธิการก็รับได้
ครับ ใส่คำว่า ต้อง ก็ได้ครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอบพระคุณมาก ถ้าอย่างนั้นก็พอใจนะครับ คราวนี้ขอผ่านมาตรา ๘๖ ไปได้โดยไม่มี
ข้อโต้แย้งใด ๆ นะครับ ขอบพระคุณมาก ต่อไปครับ เชิญท่านเลขาครับ อ้อ มีค้างอยู่
นะครับ มาตรา ๘๗ เชิญท่านกรรมธิการครับ

นายอัคร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
 ครับ กระผม อัคร จารุจินดา กรรมาธิการ ครับ ทั้งหมดนี้จะมีเหลือค้างอยู่ในมาตรา ๗๗
 (๑๐) กับ (๑๑) ซึ่งเป็นเรื่องการให้สวัสดิการการดูแล การดำรงชีพของเจ้าหน้าที่ของรัฐ
 ซึ่งท่านอาจารย์กิตติได้กรุณาเสนอ และที่ประชุมแขวนไว้ โดยให้ทางฝ่ายกรรมาธิการ
 ยกร่างไปหารือกับท่านอาจารย์กิตติ ผลจากการหารือก็คือ ได้มีการแก้ไขในมาตรา ๘๓
 (๒) เรื่องการออมเพื่อการชราภาพ เราเติมจาก ออม เพื่อการชราภาพสำหรับประชาชน
 และเติมเจ้าหน้าที่ของรัฐ ไปตรงโน้น ส่วนมาตรา ๗๗ (๑๐) (๑๑) นั้น ก็จะยุบรวมเหลือ
 เพียง (๑๐) วงเล็บเดียวว่า รัฐต้องดำเนินการให้เจ้าหน้าที่ของรัฐได้รับสิทธิประโยชน์
 อย่างเหมาะสม อันนั้นก็จะเป็นการเติมตามที่ท่านอาจารย์กิตติเสนอมา ก็จะครบถ้วนครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
 ตกลงพอใจไหมครับ ใครเจ้าของ ไม่มีเสียงยกมือคัดค้าน พอใจอย่างนั้นนะครับ
 ขอบพระคุณมากครับ มาตรา ๗๗ ผ่าน เชิญต่อครับ ท่านเลขาครับ

นายวิจักขณ์ นาควัชร (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการ
 แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : หมวด ๖
 รัฐสภา ไม่มีการแก้ไข ส่วนที่ ๑ บททั่วไป ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๘๗ ไม่มีการแก้ไข
 มีสมาชิกผู้แปรญัตติของสงวนคำแปรญัตติครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
 ไม่มีการแก้ไข หมวด ๖ รัฐสภา มีกรรมาธิการขอสงวนความเห็นชี้ใหม่ครับ อาจารย์
 คมสันชี้ใหม่ครับ อาจารย์คมสันมาหรือยังครับ เชิญครับ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานสภาครับ
 กระผม คมสัน โพธิ์คง กรรมาธิการ และสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญครับ ในประเด็นของ
 เรื่องรัฐสภานั้นครับ ผมขอสงวนไว้ครับ โดยมีประเด็นที่จะให้รัฐสภานั้น ประกอบด้วย
 สภาเดียวหรือครับ ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้ครับ ท่านประธานครับ เนื่องจากว่า
 ประเทศไทยใช้ระบบรัฐสภาที่มีระบบสภา ๒ สภามาตลอด ก็คือ มีสภาผู้แทนราษฎร
 แล้วก็วุฒิสภา การที่จะมี ๒ สภานั้นครับ ผมมีความเห็นว่า เรื่องของวุฒิสภานี้ ซึ่งเป็น
 สภาที่ ๒ ผมเห็นว่าจะต้องตอบให้ได้ว่า ในเรื่องของความเป็นผู้แทนนั้นเป็นผู้แทนใคร

ซึ่งในปัจจุบันนี้มีปัญหาในเรื่องเหล่านี้พอสมควรนะครับ เนื่องจากฐานเสียงตรงจุดปัจจุบันนี้นะครับ ท่านประธานครับ กระผมเห็นว่า ในเรื่องของสภาเดียวนี้ แล้วก็เรื่องรัฐสภาเนี่ย เรื่องนี้เป็นประเด็นสำคัญครับท่านประธานครับ ผมคิดว่า ควรที่จะมีการพิจารณานะครับ ในขณะที่ท่านสมาชิกมีจำนวนที่มากกว่านี้ เพราะผมคิดว่า เป็นประเด็นสำคัญนะครับ จึงอยากขอให้ท่านประธานสภานี้เนี่ยครับ ได้กรุณาพิจารณาเรื่องนี้ว่า น่าจะไปพิจารณาในวันพฤหัสบดีอีกครั้งครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
คงไม่ละครับ คงไม่พิจารณาอย่างนั้นครับ คืบนี้ถึงห้าทุ่มแน่นอนครับ เพราะฉะนั้นก็ตั้งใจจะเดินหน้าต่อไปครับ คงไม่รับพิจารณาเรื่องนั้นครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์เชิญครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง นะครับ ด้วยความเกรงใจท่านประธานอย่างเต็มที่ เพราะท่านก็ตั้งใจแม้ท่านจะสูงอายุ แต่ท่านก็ตั้งใจที่อยากจะทำให้เต็มที่นะครับ ผมเรียนท่านประธานอย่างนี้นะครับ คือ หมวดยุทธศาสตร์ เราควรไปตามมาตราไม่ได้ ผมเองนี่ตั้งใจว่า จะต้องเสนอ แล้วก็ได้ประสานกันไว้เป็นเบื้องต้น ว่า ในหมวดยุทธศาสตร์ มีความจำเป็นที่เราจะต้องมาตกลงกันในหลักการก่อนว่า ยุทธศาสตร์จะมีอย่างไร จะมีสภาเดียว หรือจะมี ๒ สภา ยุทธศาสตร์หน้าตาจะเป็นอย่างไรบ้าง แล้วก็ถ้าหากว่า มีสภาเดียว หมายความว่า มีแต่สภาผู้แทนราษฎร แล้วสภาผู้แทนราษฎรก็จะเป็นรูปแบบแบบหนึ่ง -----

แต่ถ้าวุฒิสภามีอยู่ด้วย เป็น ๒ สภา สภาผู้แทนราษฎรก็จะเป็นอีกแบบหนึ่ง เป็นการพิจารณาที่จะต้องพิจารณาควบคู่กันไป ทั้งรูปแบบ ทั้งจำนวน และทั้งหน้าที่ หน้าที่ก็จะปรับเปลี่ยนไป พวกผมตั้งใจกันไว้ว่า วันพรุ่งนี้ก็จะมีการปรึกษาหารือ เพื่อที่จะให้การดำเนินการในสภาไปได้อย่างรวดเร็ว แต่ถ้าวันนี้เราดำเนินไปเสียก่อน เรามาล็อกกันไว้ว่า เราไปตกลงกันวันนี้ หรือว่าเป็นมติในวันนี้ว่า จะเป็น ๒ สภา หรือสภาเดียวนี้ มันจะทำให้เรากลับอะไรไม่ได้เลยที่นี่ เพราะฉะนั้นให้เราไปคุยกันก่อนนอกรอบในวันพรุ่งนี้ แล้วตอนเที่ยงทางกรรมาธิการยกร่างกับท่านประธานก็ได้นัดแนะพวกผมบางคนไปปรึกษาหารือว่า เราจะดำเนินการกันอย่างไร ผมเองก็ได้นัดกับบรรดากลุ่ม หัวหน้ากลุ่มทั้งหลายว่า เราจะทำอย่างไรเพื่อให้งานของสภาเดินไปได้อย่างรวดเร็ว และบัดนี้ก็สามทุ่มครึ่ง สมาชิกทั้งหลายก็มีความรู้สึกเหนื่อยล้าเต็มที ท่านก็เห็นว่า ผมยืนอยู่ตลอดเวลา และไม่ได้ไปไหนเลย เพราะฉะนั้นผมขออนุญาตนะครับ ขอให้เรายุติในวันนี้ แล้วก็มาพบกันใหม่ในวันพฤหัสบดีนะครับ ในเวลา ๙ นาฬิกา ๓๐ นาที ขอผู้รับรองครับ

นายเดโช สอนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่สอง) : ขอประทานโทษครับ ไม่ขอรับเป็นญัตตินะครับ ไม่ขอรับเป็นญัตติครับ ท่านประธานก็ขอร้องว่า ให้ดำเนินการต่อไปจนตามกำหนดเวลา เพราะฉะนั้นได้ตกลงกันแล้วว่าไม่สามารถจะรับญัตติเรื่องนี้ให้ได้ปิดก่อนเวลานะครับ เพราะฉะนั้นก็ต้องขออนุญาตเดินหน้าต่อไปตลอด จนกระทั่งจบเวลาที่เรากะไว้ เรากะไว้ที่นั่นสี่ทุ่ม ถ้าจะขอญัตติตอนสี่ทุ่มก็ตกลงนะครับ เพราะเราตกลงนัดเวลาถึงสี่ทุ่ม แต่ว่าจะขอปิดตอนนี้ไม่สามารถจะขอรับญัตติได้นะครับ เชิญท่านเลขา ขอไปที่ละมาตราอย่างนี้ละครับ ถ้าอภิปรายค้างอยู่ก็ให้มันค้าง เพราะต่อไปก็เป็นมาตรา ๘๗ ไซ้ใหม่ครับ ซึ่งเป็นของคุณการุณ เชิญครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ สมคิด เลิศไพฑูรย์ กรรมาธิการ ครับ ขออนุญาตหารือท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ได้ไหมครับว่า เข้าใจว่า มาตรา หมวดที่ ๖ บททั่วไป มาตราสำคัญ คือ มาตรา ๘๗ เรื่องการมีสภาเดียว หรือ ๒ สภา แต่ว่ามาตราถัดไปนะครับ ๘๘ ๘๘/๑ ๘๙ ๙๐ นี้ เข้าใจว่าแยกได้ แล้วพิจารณาไป ก็จะเป็นเรื่องหลักทั่วไป ถ้าพบกันครั้งทางนะครับ ๘๗ ขอเว้นไว้ก่อนก็ได้ นะครับ เพราะอาจจะเกี่ยวพันเรื่องการมีสภาเดียว หรือ ๒ สภา แต่ว่า ๘๘ ๘๘/๑

สสร ๒๘/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

เกษตรกรรม ๑๑๕/๒

๘๙ ๙๐ นี่นะครับ ขออนุญาตพิจารณาไปได้ไหมครับ แล้วถ้าติดพันเกี่ยวกับการมีสภาเดียว หรือ ๒ สภา ก็กลับมาพูดเนื้อหาต่อไป แต่ผมคิดว่า พูดแยกกันได้ครับ ไม่น่ามีปัญหา ขออนุญาตหาหรือครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ท่านศิวะ ครับ

นายศิวะ แสงมณี : ท่านประธานสภาที่เคารพครับ กระผม ศิวะ แสงมณี สสร. คือ ผมคิดว่า หมวดนี้เป็นเรื่องใหญ่มากเลย แต่สมาชิกสภาเราตอนนี้ ผมคิดว่า อาจจะยังเหลือไม่มากพอ ถ้าเราเกิดมีการนับองค์ประชุมขึ้นมา เดียวก็จะเป็นปัญหานั้นครับ ซึ่งมันอาจจะกลายเป็นภาพที่ไม่ดี ผมคิดว่า แล้วในการพูดเรื่องหมวดนี้ เราคงไม่พูดเป็นรายมาตรา เราขอพูดเป็นเรื่องหลักการกันไปก่อนนะครับ เพราะถ้าตกลงหลักการกันได้ มันก็จะง่าย แต่ถ้าเป็นรายมาตรานี้ ก็จะมีปัญหาต่อไป ก็เลยขอความกรุณาท่านประธาน ได้กรุณาพิจารณาด้วยครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
คือ เราจะพูดหลักการคืนนี้ได้ ไม่มีปัญหาครับ ไม่จำเป็นต้องเลื่อนไปพูดหลักการในคืนวันพรุ่งนี้นะครับ เพราะวันพรุ่งนี้เป็นวันหยุดอีกวันครับ แล้วเหตุการณ์เราก็ตกลงกันแล้วนะครับ ว่า จะไม่มีการขอยื่นญัตติปิดการประชุมก่อนเวลานัดหมายครับ คือ ถ้าจะขอนับองค์ประชุม ผมก็ไม่ขัดข้องครับ แต่ว่าท่านตัดสินใจเอาเองว่าจะทำเช่นนั้นหรือไม่ เชิญท่านการุณครับ

นายการุณ ไสงาม : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม การุณ ไสงาม นะครับ ผมเองนี้ไม่มีอุปสรรค ไม่มีปัญหาขัดข้องนะครับ จะให้พิจารณาอย่างไรก็ได้ทั้งสิ้น แล้วที่จริงของผมนั้น เรื่องสภาเดียวของผมไปอยู่ต่อหางเขาครับ ผมใช้วิธีการมาตรา ๘๗ ผมตัดทิ้ง ถ้าท่านให้เรียงมาตรา ท่านก็ต้องเจอพูดสภาเดียว มาตรา ๘๗ ก่อนเพื่อน คือ ของอาจารย์เจิมศักดิ์ หรือของกรรมวิธีการที่ส่งวนความเห็น-----

แต่ของผมนั้น ตัดทิ้งไปเลย ผมไปเริ่มสภาเดี่ยวที่มาตรา ๙๑ ท่านเห็นไหมครับ เพราะฉะนั้นผมมาต่อทางเขาไม่ยาก แต่กรณีที่จะให้ดูมาตรา ๘๘ มาตรา ๘๘ ก็ว่าด้วยเรื่องของประธานสภา ถ้าสภาเดี่ยวก็ต้องกลายเป็นประธานรัฐสภาสภาเดี่ยว ก็ตัดเกือบแทบทั้งสิ้น ปรับปรุง ปรุงแต่งใหม่เกือบทั้งหมด แต่ถ้าท่านไปดู มาตรา ๘๙ ก็ว่าด้วยเรื่องของการเข้าชื่อ เพื่อถอดถอนสมาชิกรัฐสภา ถ้าสภาเดี่ยว มันก็อีกแบบหนึ่ง ะไรอย่างนี้ พอไปดู มาตรา ๙๐ มันก็เป็นอีกคนละเรื่อง ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องสภาเดี่ยว หรือ ๒ สภา อีกเหมือนเดิม ถ้าเพื่อเป็นประโยชน์ของท่านประธานนะครับ เพื่อไปอยู่ที่สี่ทุ่ม หรือห้าทุ่ม หรืออะไรก็ตาม ผมเชื่อว่า การพิจารณาเรื่องนี้จะใช้เวลานานพอสมควร เป็นไปได้ไหมครับเพื่อเป็นประโยชน์ในครั้งนี่ เริ่มต้นกันที่มีการแสดงความคิดเห็นโดยหลัก ๆ ทั่วไปก่อนว่า ทำไมแต่ละคนจึงมีความเห็นเป็นอย่างนั้น เมื่อแสดงความคิดเห็นอย่างนี้ ผมคิดว่า ก็ให้ฝ่าย ๒ สภามีความเห็นพร้อม ๆ กันไปได้เลย ฝ่ายสภาเดี่ยวมีความเห็นอย่างไร แบบให้ลักษณะกว้าง ๆ ทั่วไป ซึ่งสภาเดี่ยวก็มีอยู่สองสามกลุ่มเท่านั้น ที่จริงก็ไม่ถึงขั้นจะเรียกเป็นกลุ่ม อย่างกลุ่มของคุณพิเชียร ซึ่งผมเองเป็นผู้สนับสนุน และเป็นผู้เสนอ ก็ไม่แน่ใจนักว่า ทั้งกลุ่มเขาจะเห็นด้วยกับผม ในกรณีของกลุ่มของอาจารย์เจิมศักดิ์ก็เหมือนกัน ก็อาจจะเห็นด้วยบ้าง ไม่เห็นด้วยบ้าง แต่ร่วมลงชื่อ เพื่อให้ญัตติอื่น ๆ ได้เข้ามา หรือแม้แต่ของคณะกรรมการก็อาจจะเพียงแค่ว่าสามสี่ท่าน & ท่าน ที่มีความเห็นว่าสภาเดี่ยว ะไรอย่างนี้เป็นต้นนะครับ ในกรณี ๒ สภาถ้าเราคุยกันทั่วไปกว้าง ๆ แล้วให้เห็นว่า ถ้า ๒ สภา นี้ จะไปยุติอยู่ที่ ๒ สภา มีรูปแบบอย่างไร ให้เห็นว่า ผู้แทนราษฎรเป็นอย่างไร ให้เห็นว่า ถ้ามี ๒ สภา วุฒิสภาควรเป็นอย่างไร ในขณะเดียวกันฝั่งพวกผมที่เสนอบอก ว่า ถ้าสภาเดี่ยวนี้หลักการควรเป็นอย่างไร ทำไมจึงมีสภาเดี่ยว และสภาเดี่ยวมันจะแก้อะไรได้บ้าง และข้อบกพร่อง ข้อตกหล่นในเรื่องของอำนาจ ในเรื่องของหน้าที่ของสภาเดี่ยวนี้ มันจะตกหล่นไหม มันจะ ไม่สามารถครอบคลุม หรือครอบคลุมแล้วกับอำนาจหน้าที่ของ เรียกว่า นิติบัญญัติ ะไรอย่างนี้เป็นต้นนะครับ ถ้าเราแลกเปลี่ยนกัน ส่วนนี้แล้วนี้ ผมก็ค่อนข้างจะรู้อยู่ครับว่า สภาเดี่ยวก็สู้ไม่ใช่ง่าย สู้ไม่ค่อยง่าย เพราะฉะนั้นถ้าอย่างกรณีอย่างของผม สภาเดี่ยว ถ้าผมแพ้สภาเดี่ยวบ๊ีบ ท่านประธานครับ ท่านประธานสบายใจได้เลย เกือบประมาณไม่ต่ำกว่าสี่ห้าสิบบอร์ด สี่ห้าสิบบอร์ด ระเนระนาด

ของผมเลย ไม่ต้องพูดอีกแล้ว อย่างนี้เป็นต้นนะครับ ผมว่าถ้าเพื่อประโยชน์นะครับ วันนี้ด้วยเวลาจำกัดนี้ อภิปรายกว้าง ๆ ก่อนจะได้ใหม่ ในหลักการที่ว่านี้ ผมก็ไม่ขัดข้องนะครับ ท่านประธานจะกำหนดอย่างไร ให้เสนอตอนนี้เลย อะไรต่าง ๆ ผมก็ไม่ขัดข้องครับ ก็ว่าเลยครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ท่านปรกรณ์มีชื่ออยู่ เชิญท่านปรกรณ์ก่อนครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ กรรมาธิการหารือกันเร็ว ๆ ว่า เห็นด้วยกับท่านการุณว่า หมวดรัฐสภาจะอภิปรายแล้วเกี่ยวเนื่องกันไป ขออนุญาตถอนความเห็นเดิมนะครับ ที่ผมเสนอไปว่า ให้อภิปรายต่อไปอีกสองสามมาตราในหมวดรัฐสภา ขอรื้ออย่างนี้ใหม่ได้ใหม่ครับว่า ความจริงถ้าหารืออย่างท่านการุณที่ดีจะได้รู้จักความคิดอะไรต่าง ๆ กันมากขึ้น แต่ว่าพอมาวันพฤหัสบดีจะอภิปรายซ้ำของเดิมหรือไม่ ปัญหาจะเป็นอย่างนั้น ผมขออนุญาตข้ามไปเป็นหมวดเลยได้ใหม่ครับ ไปหมวดศาลได้ใหม่ครับ หมวด ๑๐ หรือแบบนี้ครับ ไปหมวด ๑๐ ได้ใหม่ครับ หมวดศาล แล้วก็รักษาเวลาที่เราเคยหารือกันไว้ว่า ห้าทุ่ม จะได้ไม่เสียเวลา ขออนุญาตเป็นหมวดศาลนะครับ ได้ใหม่ครับ หมวด ๑๐ ครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ถ้าที่ประชุมเห็นอย่างนั้น ก็ไม่มีใครปฏิเสธนะครับ ไม่มีใครขัดข้อง เชิญท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ อยากจะให้คิดให้ดีนะครับ เราได้เพียงแค่ชั่วโมงครึ่ง แต่ว่าสมาชิกที่เขาบอกว่า เราเคยพิจารณาเรียงมาตรา แล้วเราอยู่ดี ๆ กระโดดหมวดเลย แล้วสมาชิกที่เขาเตรียมเรื่องหมวดศาลหมวดองค์กรอิสระ แล้วถ้าเขาไม่อยู่ เขามา เขาก็จะขอใหม่ แล้วเราจะพูดกันอย่างไร มันจะต้องเจรจากันอีกนานแน่ ผมคิดว่า ท่านประธานครับ เหลืออีกชั่วโมงครึ่งเท่านั้นเองจะได้รวดเร็วครับ ผมก็ไม่อยากพูดซ้ำ เพราะว่าอย่างนี้ครับ ท่านประธานครับ ท่านประธานก็จะเห็นแล้วว่าผมพยายามนะครับ -----

ที่อาจารย์สมคิดบอกว่า ดูมาตรา ๘๗ ๘๘ ๘๙ เข้าไปบางมาตรา ดูแล้วไปไม่ได้ มันมี
 วุฒิหมดโน้นนั้น ขณะเดียวกัน ท่านประธาน ผมตอนแปรญัตติ คุณอัครพรคงยืนยันได้ ผมนี้
 เป็นคนขอไว้ว่า ถ้าเราคุยในเรื่องหลักการผมเลยไม่ขอเป็นรายมาตราว่าถ้าเป็นสภาเดียว
 จะแก้อะไร อย่างไร ผมก็ไม่ได้ขอแปรญัตติไว้ แล้วก็บอกกับกรรมาธิการยกร่างว่า เราจะ
 มาตกลงกันก่อนในหลักการ ถ้าในหลักการเป็นอย่างไร เรื่องแปรญัตติมันง่าย ถ้าเหลือ
 เป็นสภาเดียว ท่านก็ไปแก้แล้วกัน อะไรที่เป็นวุฒิสภาจะไปขีดออก ตัดออก จำได้ใช่ไหม
 ครับ คุณอัครพร ผมก็เคยบอกไว้ ท่านก็พยักหน้ากัน แล้วท่านบอก โอ.เค. เป็นไปตามนั้น
 ตกลงผมก็เลย หลายต่อหลายมาตรา ผมก็บอกว่า โอ.เค. ถ้าอย่างนั้นเป็นไปตามนั้น ก็ไม่
 จำเป็นต้องไปเสียเวลา เพราะฉะนั้นเราพูดกันในหลักการว่า เป็นอย่างนั้น ที่นี้อาจารย์
 สมคิดก็มาอันใหม่ ผมก็เห็นว่า อาจารย์ก็อยากจะใช้เวลาตอนนี้ให้เป็นประโยชน์ แต่ดูสิ
 ครับว่า หลายคนก็ไม่อยู่ นะครับ เพราะว่าเขานึกว่า จะเรียงตามมาตรา

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
 ตกลงก็ ถ้าไม่เรียงตามมาตราก็ได้ครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ที่นี้ถ้าหมดเลยนี้ มันจะมีปัญหาใหม่
 ผมถามดูนะครับ แล้วยิ่งสำคัญนะครับ อาจารย์สมคิด ขออีกคำเดียว คือ ท่านประธาน
 ครับ หมวดนี้เป็นหมวดที่ประชาชนสนใจมาก

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
 ผมเข้าใจครับ ทุกคนรู้ครับ หมวดประชาชนสนใจ ทุกคนรู้แน่นอนนะครับ ยิ่งอย่างนี้
 ยิ่งควรจะต้องรีบดำเนินการครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านฟังผมนิดสิครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
 ครับ ผมก็ฟัง แล้วก็อธิบายอย่างนี้ครับ ฟังแล้วผมก็เรียนยืนยันใจครับว่า

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานให้ผมพูดให้จบประโยค
 แล้วท่านจะพูดอะไรก็ค่อยพูดครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
 ได้ครับ เชิญครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : เพราะว่าหมวดนี้เป็นหมวดที่ประชาชนสนใจมาก ถ้าเราเริ่มกันเสียวันพฤหัสบดี ผมไม่ต้องบอกนะครับว่า ประชาชนจะเห็น จะรู้อะไร แล้วเราเป็นอย่างไร ประชาชนจะได้เข้าใจ ขณะนี้ข่าวก็ปิดหมดแล้ว ไม่ว่าจะออกมาสภาเดียว ๒ สภา หรืออะไรก็ตามนี้ ประชาชนที่เขาสนใจ เขาไม่รู้ว่าเราทำอะไรกันอยู่ในที่นี้ เพราะฉะนั้นถ้าท่านเริ่มเสียวันพฤหัสบดีเช้า เรื่องของรัฐสภา สิ่งที่เขาสนใจนี้เขาจะได้เข้าใจด้วยว่า ทำไมเราจึงพิจารณากันอย่างมีเหตุมีผลอย่างไร ท่านลองพิจารณาก็แล้วกันครับ ขอบพระคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
เชิญคุณวิชัยครับ

นายวิชัย เรืองเรืองกุลฤทธิ์ : ขอขอบคุณท่านประธานสภาครับ กระผม วิชัย เรืองเรืองกุลฤทธิ์ สสร. ครับ ท่านประธานครับ กระผมมีแนวคิดเป็นส่วนตัวนะครับว่าการพิจารณานี้ ควรจะเป็นไปตามลำดับ ตามมาตราต้น ๆ เรียงไปเลยครับ เหตุผลเพราะว่าเจอปัญหามาแล้วเมื่อวานนี้ กระผมตั้งใจว่า จะมาอภิปรายในส่วนที่กระผมรับผิดชอบ แต่ก็เลื่อนไป คือ ผมเรียนอย่างนี้ท่านประธานครับ สภาเดียว หรือ ๒ สภานี้ผมเชื่อว่า ท่าน สสร. นั้น อยู่ในใจอยู่แล้ว บางท่านก็มีความรู้สึกนึกคิดเป็นของตัวเองอยู่แล้ว จะไปตรงไหน อย่างไร ก็คงเปลี่ยนแปลงไม่ได้หรอกครับ เพราะว่าทุกคนนั้นมีวุฒิภาวะพอที่จะคิดอะไรถูก อะไรผิด อะไรควร อะไรไม่ควร แต่สำหรับเวลานั้น กระผมค่อนข้างที่จะเห็นด้วยกับท่านอาจารย์เจิมศักดิ์นะครับ ว่า ถ้าอยู่ตรงนี้แล้วมีอะไรที่หมก มั่นเหนียวนะครับ จะเลื่อนไปก็จะเห็นด้วยนะครับ ขอบพระคุณ ท่านประธานครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ก็เชิญท่านวัชรารับ

นายวัชรา หงส์ประภัสร์ : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพครับ กระผม วัชรา หงส์ประภัสร์ ครับ กระผมขอกราบเรียนท่านประธานว่า ที่ท่านอาจารย์สมคิด กระผมขออภัยที่เอ่ยนาม จะขอให้ข้ามไปหมวด ๑๐ นั้น กระผมได้แปรญัตติในหมวด ๑๐ ไว้ด้วย คือ เรื่องศาล แต่กระผมไม่ได้หอบเอกสารมาในวันนี้

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ไม่เป็นไรครับ เรื่องนั้นตกลงไม่ข้ามแล้วครับ ไม่ข้ามแล้วครับ

นายวัชรฯ หงส์ประภัสร์ : เพราะฉะนั้นถ้าจะข้ามไปนี่ขอภัยครับ
ผมเด็กร้อนแน่

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
เรียบร้อยครับ ไม่ข้ามแล้วครับ ไม่ข้ามครับ เหลือแต่จะพิจารณาเดินทางตามมาตรา
หรือไม่จะครับ ไม่ค้างครับ

นายวัชรฯ หงส์ประภัสร์ : ถ้าเช่นนั้นจะครับ กระผมใคร่ขอร้อง อีกคนหนึ่ง
ครับว่า ขอให้ไปเริ่มต้นในวันพฤหัสบดี สำหรับเรื่องที่จะพิจารณาในวันนี้ครับ ขอขอบคุณ
ครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ผมว่าคงจะเริ่มต้น เชิญท่านสมเกียรติครับ

นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ : เกียรติชัยครับ ท่านประธานที่เคารพครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอประทานโทษครับ นั่งติดกับคุณสมเกียรติ

นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ : ผมฟังเสียงดู ทนไม่ไหวแล้ว ฟังไปฟังมา
สภาเดียว ๒ สภา นี่ กำลังจะเป็นสภาได้หวั่น เข้าไปแล้ว พอแล้วครับวันนี้เหนื่อยแล้ว
แล้วก็ไม่อยากจะพูดอะไรค้าง ๆ ทิ้ง ๆ ไว้ -----

ไปพูดกันให้เต็มที่ในวันเปิดมา เออ ได้พักผ่อนเต็มที่ มาว่ากันให้เต็มที่เลย แล้ววันนี้เหลือ ชั่วโมงครึ่ง ชั่วโมงหนึ่งอะไร มันไม่ได้อะไรหนักหนาเท่าไรหรอก เอาน่าจริง ๆ ผมก็บอกว่า มันจะนอนกันอย่างไร ทำก็ทำกันให้เสร็จ แต่ดูท่าทางเหน็ดเหนื่อยเหลือเกินแล้ว ผมว่า ไป เลิก ๆ หยุด ผมว่าวันนี้เอาเท่านี้ล่ะครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
เชิญอาจารย์สมคิดครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมการ) : กรรมการไม่มีอะไรนะ ครับท่านประธานครับ ผม สมคิด เลิศไพฑูรย์ กรรมการครับ กรรมการก็เห็นด้วยนะ ครับกับการให้หยุดพักแล้วก็ไปเริ่มพรุ่งนี้ล่ะครับ เพียงแต่ว่า เราได้หารือกันว่าจะต่อ ก็เลย คิดว่าจะต่อ แต่ว่าถ้าเลิกเลยก็ไม่มีปัญหาล่ะครับ กรรมการก็ยินดีครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ตกลงว่า

นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ : ตกลงว่าเลิก

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย : ท่านประธานครับ ผม สุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย ขอร่วมแสดงความคิดเห็นบ้างครับ ก็ฟังการแสดงความเห็นของท่านสมาชิกแล้วก็ ท่านกรรมการยกร่างหลายท่านแล้วล่ะครับ ผมว่าพิจารณาไปก็คงได้เนื้องานคืบหน้า ไม่เท่าไร เพราะว่าประเด็นปัญหานั้น เป็นประเด็นเรื่องของหลักการเสียมากกว่า แล้วก็ผม มีข้อมูลที่จะกราบเรียนท่านประธานเพิ่มเติมครับว่า ที่เลื่อนไปนั้น ถ้าท่านประธานมองอีก มุมหนึ่ง ผมเชื่อว่า กลับจะได้ประโยชน์มากกว่าท่านประธาน เพราะว่าพรุ่งนี้เรามีการ นัดประชุมกัน สอง สาม คณะเลยครับ ทุกคณะที่มีการประชุมกันพรุ่งนี้ ก็คือ เราจะมาหารือร่วมกันเกี่ยวกับรายละเอียดในหมวดที่กำลังจะพิจารณานี้ครับท่านประธาน คือ หมวดที่ ว่าด้วยรัฐสภา เพราะฉะนั้นถ้าเพื่อท่านประธานจะกรุณาให้เลิกประชุมเร็วกว่า ปกตินั้น ผมเรียนท่านประธานว่า ไม่ได้ทำให้เนื้องานมันเสียหายหรือขาดไป เพราะว่า พรุ่งนี้ทั้งหมดจะมาทำงานกัน แล้วมากกว่า ๑ ชั่วโมง หรือครึ่งชั่วโมงที่เหลือนี้ด้วยซ้ำไป พรุ่งนี้เรานัด มาประชุมนอกกรอบกันทั้งวันเลยครับ ไม่ใช่มาทำงานชดเชยแค่ครึ่งชั่วโมง หรือ ๑ ชั่วโมง สำหรับที่ท่านจะอนุญาตให้เลิกประชุมเร็วกว่าปกติ และผมเชื่อว่า

ผลจากการหารือกันในวันพรุ่งนี้ จะทำให้เราทำงานได้รวดเร็วมากขึ้น ใช้เวลาในสภาแห่งนี้ น้อยลง แล้วปริมาณงานที่ได้นี้จะเพิ่มมากขึ้นด้วยซ้ำไปครับ ท่านประธานครับ

นายศักดิ์ชัย อุ้นจิตติกุล : ท่านประธานครับ ศักดิ์ชัยครับ ขออนุญาตครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :

เชิญครับ

นายศักดิ์ชัย อุ้นจิตติกุล : ท่านประธานสภาที่เคารพครับ ผม ศักดิ์ชัย อุ้นจิตติกุล ครับ เพื่อนสมาชิกทุกท่านครับ ผมขออนุญาตอย่างนี้ครับ ผมอยากจะทำให้ทุกท่านเห็นใจท่านประธานนะครับ เพราะท่านประธานเองเป็นบุคคลที่เป็นห่วงในเรื่องของเงื่อนไขที่จะทำให้รัฐธรรมนูญฉบับนี้สำเร็จลุล่วงภายในวันที่ ๓๐ แต่ว่าพวกเราเองก็พยายามที่จะบอกว่า เรามีเงื่อนไขต่าง ๆ ผมครับ ผมเห็นใจท่านประธานครับ เพราะท่านประธานต้องนั่งทำหน้าที่อยู่ตรงนั้น จำเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่าเป็นภาระที่ยิ่งใหญ่ของท่านประธาน แต่อย่างไรก็ตามครับ ท่านประธานครับ พวกเราเข้าใจท่านครับ ถ้าอย่างไรฝากท่านพิจารณาด้วยครับว่า พวกเราคิดว่า ไปเป็นวันพฤหัสบดี แต่อยากให้เราทุกคนเห็นใจท่านประธานด้วยครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ไม่เกี่ยวกับเรื่องเห็นใจ หรือไม่เห็นใจนะครับ ขอบคุณที่เห็นใจ แต่ผมคิดว่า คือ การเลื่อนเวลาประชุมนี้ ไม่ได้เกิดขึ้นครั้งแรก ครั้งที่หนึ่ง เราเคยเกิดขึ้นแล้ว แล้วก็เคยเสนอญัตติกันแล้ว แล้วเราก็ตกลงกันในหลักการบอก ต่อไปนี้ไม่รับญัตติ ถ้าหากว่า จะขอให้เลิกการประชุมก่อนเวลาที่นัดหมาย ผมก็ว่าอันนี้เป็นกติกาที่เราตกลงร่วมกัน ผมเข้าใจครับว่า ถ้าจะเดินหน้าต่อไปมันได้เนื้อหา เนื้องาน ไม่คุ้มหรอกครับ แล้วผมก็รู้ว่า ถ้าหากว่า พักผ่อนต่อไป วันพฤหัสบดีจะได้งานคุ้ม แต่เกณฑ์ที่เราตกลงกันไว้นะครับ เราจะมีกฎข้อยกเว้นอย่างนี้ตามมาเรื่อย ๆ ถ้าตามมาเรื่อย ๆ ต่อไปผมก็คิดว่า ระยะเวลาที่เราคิดคำนวณกันไว้ร่วมกันมันจะมีปัญหา เราจะพยายามจะเร่งอย่างไร ท่านจะสังเกตเห็นว่าผลสุดท้ายมันก็เร่งไม่ได้ครับ เพราะฉะนั้นก็ เชิญคุณสวิงครับ

นายสวิง ต้นอูด : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม สวิง ต้นอูด ครับ ผมจะไม่อ่อนท่านประธานนะครับ แต่ว่าจริง ๆ เป็นอย่างนี้ครับท่านประธาน ผมคิดว่า ที่จริงแล้วผมเข้าใจว่า ทุกคนตั้งใจที่จะมาทำงานให้เต็มที่ แล้วก็มีความชัดเจนว่า ที่จะต้องจบให้ทัน แต่ที่นี้ผมมาพิจารณาดูนี่นะครับ ก็คือว่า ระหว่างกรอบที่ ๑ กรอบที่ ๒ กรอบที่ ๓ มีความต่างกันในเรื่องของรายละเอียด กรอบที่ ๑ ที่เราพิจารณาไปนี่นะครับ มีลักษณะในแง่เฉพาะตัวรายละเอียด ดังนั้น เราเลยเสียเวลามาก เพราะว่าแต่ละมาตราสามารถที่จะเดินได้ในตัวของมันเอง แต่ที่นี้พอไปพิจารณาถึงเรื่องเกี่ยวกับกรอบที่ ๒ นี่นะครับ ว่าด้วยเรื่องเกี่ยวกับสถาบันการเมืองนี้ จริง ๆ แล้วว่าด้วยเกี่ยวกับสถาบันการเมืองนี้ ถ้าเราตกลงกันในหลักการได้ชัดถึงเรื่อง สว. และ สส. รายละเอียดอย่างอื่นก็จะตกไปด้วยซึ่งผมคิดว่า อันนี้จะไม่เสียเวลามากเท่ากับกรอบที่ ๑ นะครับ แล้วก็ผมมาดูแล้วนี่นะครับ จริง ๆ แล้ว กรอบที่ ๒ กรอบที่ ๓ รวมทั้งในเรื่องเกี่ยวกับองค์กรตรวจสอบ เรื่องเกี่ยวกับศาลทั้งหลายนี่นะครับ ก็มีผู้แปรได้ไม่มากเท่ากับกรอบที่ ๑ ซึ่งผมคิดว่ารายละเอียดทั้งหมดนี้ มันอยู่ที่กรอบที่ ๑ เราคิดว่ากรอบที่ ๑ นี่ใช้เวลาเยอะ กรอบอื่น ๆ จะใช้เวลาเยอะไปด้วย ซึ่งผมคิดว่าจะแตกต่างกัน ดังนั้น ผมคิดว่า เรายังมีเวลาพอ ถ้าเราสามารถที่จะคุยกันในหลักการให้ชัดเจนในเรื่องเกี่ยวกับ สว. สส. แล้วรายละเอียดอื่น ๆ นี่นะครับ ก็จะง่ายขึ้น ซึ่งผมคิดว่าเรายังพอมีเวลาที่จะพิจารณากันในวันพฤหัสบดีครับ ท่านประธานครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ครับ ท่านสมาชิกครับ ผมตัดสินใจอย่างนี้นะครับ เวลาวันนี้เราหายไปประมาณหนึ่งชั่วโมง ผมจะขอทบทวนนี้ ๑ ชั่วโมงในวันพฤหัสบดีเมื่อท่านเปิด เพราะฉะนั้นในวันพฤหัสบดีจะขอเลิกห้าทุ่มนะครับ แล้วจะเริ่ม เลิกพิจารณาห้าทุ่มเรื่อย ๆ ไปอย่างนี้ครับ วันนี้ขออนุญาตปิดการประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๒๑.๔๕ นาฬิกา

การประชุมสภาาร่างรัฐธรรมนูญ

ครั้งที่ ๒๘ (เป็นพิเศษ)

วันอังคารที่ ๑๙ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

รายนามคณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา นายจเร พันธุ์เปรื่อง รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
นางสาวยุพา ศิริประภาพร ผู้อำนวยการสำนักรายงานการประชุม
และชวเลข

ผู้ตรวจทานรายงานการประชุม

นางนัยนา เปรอมประพันธ์ ผู้อำนวยการกลุ่มงานชวเลข ๓
นางบังอร วิบูลโกศล เจ้าหน้าที่ชวเลข ๘
นางนนท์สมรณ ชุนทองจันทร์ เจ้าหน้าที่ชวเลข ๘
นางสาวฐานวีร์ เกิดไธสงค์ศรี เจ้าหน้าที่ชวเลข ๗
นางสาวชลธิชา เกียรติสุข นิติกร ๔

ผู้จัดรายงานการประชุม (กลุ่มงานชวเลข ๓)

นางสาวเกศราภรณ์ จันทร์บำรุง นางดวงใจ มั่นคงดี
นางสาวรัศมี บานเย็น นางสาวเบญจมาภรณ์ รงค์ทอง
นางสาวรสรินทร์ กนกอุดม นางสาวกมลมาศ ทั้งสุภฤติ ศิริสัมพันธ์
นางสาวกุลนิษฐ์ พัฒนประเสริฐ นางนิรชา คำงาม
นางสาวรัชนีพร มณีนิล นางสาวสุทธาทิพ ศรีทองอินทร์
นางวันทนา วงษ์ชมภู นายณัฐวัฒน์ อนันต์สิทธิพงศ์
นางจีรนุช มานะกอบการ นางสาวพรชรรณ แก้วนิล
นายพรเทพ ไชยสงวนสุข นางสาวอุทัยวรรณ จำนงค์ศาสตร์
นางสาวนัชชา ไนไธสง นางสาวสุพิชชาย์ เนื่องพิมพ์

นางสาวสายชล ไทยรวมมิตร

นางสาวปติตตา ธีรนนท์

นางสาวกุลนที หวังประเสริฐ

นางสาวสมร เกตุศรี

นางสาววีรุทัย ผาสุกเวชพร

นางสาวประไพพิศ ดีสุน

นางนงลักษณ์ คุ้ม

นางสาวรัตนา ภูระหงษ์

สำนักrayงานการประชุมและตัวเลข

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

บันทึกการขอแก้ไขรายงานการประชุมสภาาร่างรัฐธรรมนูญ

ครั้งที่ ๒๘ / ๒๕๕๐

(เป็นพิเศษ)

(วันอังคารที่ ๑๙ เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐)

ตั้งแต่วันที่ ๑ - ๓๐๘ สรุปการแก้ไข ดังนี้

หน้า	บรรทัด	ข้อความเดิม	ข้อความที่ขอแก้ไข
๒๔	๔	แล้วก็ไปแขวนไว้เป็นถุง ๆ ถุง	แล้วก็ไปแขวนไว้เป็นถุง ถุง ถุง ถุง
	๘	ยุบแล้วรวม ๆ รวมเข้ามา	ยุบแล้วรวม รวม รวมเข้ามา
๒๗	๒๕	โดยตรงทางและทางอ้อม	โดยทางตรงและทางอ้อม
๕๒	๑๙	ดร.สมคิดอ่านให้ฟัง	ดอกเตอร์สมคิดอ่านให้ฟัง
๕๕	๑๙	กฎหมาย	กฎหมาย
๖๐	๔	ดร.อัมมาร์	ดอกเตอร์อัมมาร์
๗๘	๗	อนุญาตกราบเรียน	ขออนุญาตกราบเรียน
๙๗	๑๙	อย่างท่อแก๊ส ปตท. นี้เราแปรรูปได้ แต่ท่อแก๊ซ ปตท. นี้ไม่ควรให้เอกชนมาถือ	อย่างท่อแก๊ส ปตท. นี้เราแปรรูปได้ แต่ท่อแก๊ซ ปตท. นี้ไม่ควรให้เอกชนมาถือ
๑๑๑	๒๔	มี ๓ ประเภทหน่วยงาน ราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน	มี ๓ ประเภท หน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน
๑๑๒	๕	พ.ร.บ.	พรบ.
๑๓๑	๒๒	มีแต่จ่าย ๆ จ่าย ๆ จ่าย ๆ จ่ายไปครับ มีมาตรานี้ที่จะต้องเก็บ ๆ เก็บ ๆ เข้ามาคืน	มีแต่จ่าย จ่าย จ่าย จ่าย จ่าย จ่าย จ่ายไปครับ มีมาตรานี้ที่จะต้องเก็บ เก็บ เก็บ เก็บเข้ามาคืน
๑๓๗	๑	การพาณิชย์นาวี	การพาณิชย์นาวี

หน้า	บรรทัด	ข้อความเดิม	ข้อความที่ขอแก้ไข
๑๕๑	๒๓	ท่านสมอจารย์สมคิด	ท่านอาจารย์สมคิด
๑๕๙	๒๐	เพื่อเพิ่มผลผลิตสินค้า	เพื่อเพิ่มมูลค่าผลผลิตสินค้า
๑๘๕	๑๘	ในลักษณะนี้	ในลักษณะนี้
๑๙๗	๑๓	ผมขออนุญาต	ผมขออนุญาต
๒๐๕	๑๙	ใช้เวลาให้เท่าที่จำเป็น แล้วคงไม่ให้คุณ สืบ ๆ นี้ บางทีมันเป็นชั่วโมงเลยนะท่าน	ใช้เวลาให้เท่าที่จำเป็น แล้วคงไม่ให้คุณ สืบ สืบนี้บางทีมันเป็นชั่วโมงเลย นะท่าน
๒๕๕	๑๒	พาดิชนาวี	พาดิชนาวี
๒๖๐	๒๔	นโยบายทาง การเมือง	นโยบายทางการเมือง
๒๖๑	๑๗	ท่านประธาน	ท่านกรรมาธิการ
๓๐๐	๒๑	มาตรา ๘๗	มาตรา ๘๗

บันทึกการขอแก้ไขรายงานการประชุมสภาจังหวัดธรรมนุญ

ครั้งที่ ๒๘ / ๒๕๕๐

(เป็นพิเศษ)

(วันอังคารที่ ๑๙ เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐)

ตั้งแต่วันที่ ๑ - ๓๐๘ สรุปการแก้ไข ดังนี้

หน้า	บรรทัด	ข้อความเดิม	ข้อความที่ขอแก้ไข
๘๑	๔	เกือบสิบอย่าง สิบประเภท	เกือบ ๑๐ อย่าง ๑๐ ประเภท
๑๐๓	๒	๓ แขนกว่าล้าน	สามแสนกว่าล้าน
	๓	๓ แขนกว่าล้าน	สามแสนกว่าล้าน
	๔	๓ แขนกว่าล้าน	สามแสนกว่าล้าน
๑๒๖	๖	๖๐,๐๐๐ ล้านบาท	๖ หมื่นล้านบาท

บันทึกการขอแก้ไขรายงานการประชุมสภาาร่างรัฐธรรมนูญ

ครั้งที่ ๒๘ / ๒๕๕๐

(เป็นพิเศษ)

(วันอังคารที่ ๑๙ เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐)

ตั้งแต่วันที่ ๑ - ๓๐๘ สรุปการแก้ไข ดังนี้

หน้า	บรรทัด	ข้อความเดิม	ข้อความที่ขอแก้ไข
๑๐	๑๙	เอสเอ็มอีส์ (SMEs)	เอสเอ็มอี (SMEs - Small and Medium Enterprises)
๑๑	๑๒	คาร์บอนไดออกไซด์ (Carbon dioxide)	คาร์บอนไดออกไซด์ (Carbon Dioxide)
	๑๒	ก๊าซ (Gas)	ก๊าซ (Gas)
๕๔	๑๖	ปูนซีเมนต์	ปูนซีเมนต์ (Cement)
	๑๗	โอท็อป (OTOP)	โอท็อป (OTOP - One Tambon One Product)
	๑๙	เบียร์	เบียร์ (Beer)
๕๕	๒๐	จีดีพี (GDP)	จีดีพี (GDP - Gross Domestic Product)
๗๔	๒๐	ล็อก (Lock)	ล็อก (ตัดภาษาอังกฤษ มีแล้วที่หน้า ๕)
๑๐๑	๖	เอวัง สระนาง คัจฉามิ	เอวัง สระนาง คัจฉามิ (เอวัง สระน้ คัจฉามิ)
๑๐๒	๑๐	อีสต์ วอเตอร์ (East Water)	อีสท์ วอเตอร์ (East Water)
๑๐๓	๑๓	โออีซีเอฟ (OECF)	โออีซีเอฟ (OECF - Overseas Economic Cooperation Fund)
๑๐๓	๑๓	เจบิก (JBIC)	เจบิก (JBIC - Japan Bank for International Cooperation)

แบบที่ ๓ : การแก้ไขเกี่ยวกับการทับศัพท์คำภาษาต่างประเทศ

หน้า	บรรทัด	ข้อความเดิม	ข้อความที่ขอแก้ไข
๑๐๔	๑๙	เอ็กโก (EGCO)	เอ็กโก (EGCO – The Electricity Generating Public Company Limited)
๑๑๐	๑๓	ก๊าซ	ก๊าซ
๑๑๙	๑๗	น้ำมันดีเซล	น้ำมันดีเซล (Diesel)
๑๒๗	๒๖	กองเรืออู (U Boat)	กองเรืออู (U-Boat)
๑๒๕	๑๒	ยุคไอที (IT)	ยุคไอที (Information Technology)
๑๒๙	๑๘	แทรค ซิสเต็ม (Track system)	แทรค ซิสเต็ม (Track system)
๑๓๑	๑๖	แวต (VAT)	แวต (VAT - Value Added Tax)
๑๔๕	๓	เอสเอ็มอีส์	เอสเอ็มอี
๑๕๕	๑๖	รัฐเคนตักกี (Kentucky)	รัฐเคนทักกี (Kentucky)
	๑๗	สเตต ออฟ ไฟร์ส ชิกเกน (State of fries chicken)	สเตต ออฟ ฟรายด์ ชิกเกน (State of Fried Chicken)
	๑๘	สเตต ออฟ คอรั้น (State of corn)	สเตต ออฟ คอรั้น (State of Corn)
๑๕๖	๑	สเตต ออฟ บีฟ (State of beef)	สเตต ออฟ บีฟ (State of Beef)
	๒	สเตต ออฟ คอตตอน (State of cotton)	สเตต ออฟ คอตตอน (State of Cotton)
๑๖๑	๓	ห้าพันกว่าล้านยูเอส (US)	ห้าพันกว่าล้านยูเอส (US) (ยูเอสดอลลาร์ / US Dollar)
๑๗๖	๒๒	ซีเกมส์ (SEA Games)	ซีเกมส์ (SEA Games) (Southeast Asian Games)
๒๐๘	๑๕	ล็อบบี้	ล็อบบี้ (Lobby)
๒๕๒	๑๔	ผมรอคิวอยู่	ผมรอคิว (Queue) อยู่

แบบที่ ๓ : การแก้ไขเกี่ยวกับการทับศัพท์คำภาษาต่างประเทศ

หน้า	บรรทัด	ข้อความเดิม	ข้อความที่ขอแก้ไข
๑๙๑	๑๐	โอที (O.T.)	โอที (OT – Over Time)

บันทึกการขอแก้ไขรายงานการประชุมสภาาร่างรัฐธรรมนูญ
ครั้งที่ ๒๘ / ๒๕๕๐
(เป็นพิเศษ)
(วันอังคารที่ ๑๙ เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐)

ตั้งแต่วันที่ ๑ - ๓๐๘ สรุปการแก้ไข ดังนี้

หน้า	บรรทัด	ข้อความเดิม	ข้อความที่ขอแก้ไข
สารบัญ ๔	๑๓	นายคมสัน โพธิ์คง ๘๗-๙๑, ๑๒๓, ๑๒๔, ๑๙๑, ๒๖๓-๒๖๔, ๒๙๗	นายคมสัน โพธิ์คง ๘๗-๙๑, ๑๒๓, ๑๒๔, ๑๙๑, ๒๙๗
	๒๓	นายปริญญา ศิริสารการ ๑๔๒-๑๔๔, ๑๕๐, ๑๖๗, ๒๒๗-๒๒๘, ๒๒๙, ๒๓๐, ๒๔๐- ๒๔๑, ๒๖๐-๒๖๑	นายปริญญา ศิริสารการ ๑๔๒-๑๔๔, ๑๕๐, ๑๖๗, ๒๒๗-๒๒๘, ๒๒๙, ๒๓๐, ๒๔๐- ๒๔๑, ๒๖๐-๒๖๑, ๒๖๓-๒๖๔
๔๒	๑๙	ท่านอาจารย์สมชาย	ท่านอาจารย์สมชัย
๑๓๘	๑๐	ศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช	รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช
๑๙๗	๑๔	ท่านอาจารย์วิทยา	ท่านอาจารย์วิทธยา
๑๙๙	๘	ท่านอาจารย์วิทยา	ท่านอาจารย์วิทธยา
๒๐๐	๗	ท่านวิทยา	ท่านวิทธยา
	๑๔	ท่านวิทยา	ท่านวิทธยา
๒๖๓	๑๔	นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) :	นายปริญญา ศิริสารการ :
๒๘๕	๑๑	องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว	พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว